

HATÁRON TÚLI MAGYARSÁG A 21. SZÁZADBAN

Tanulmánykötet

HATÁRON TÚLI
MAGYARSÁG A

21.

században

konferencia-sorozat
a Sándor-palotában

2006-2008

TANULMÁNYKÖTET

szerkesztette: Bitskey Botond

© Köztársasági Elnöki Hivatal, 2010.

© Ablonczy Balázs, Bakk Miklós, Bárdi Nándor, Bitskey Botond, Csernicskó István, Csete Örs, Gyurgyík László, Horváth Gyula, Horváth István, Kiss Tamás, Lelkes Gábor, Misovicz Tibor, Öllös László, Papp Z. Attila, Setényi János, Sólyom László, Szabómihály Gizella, 2010.

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatrendszerben történő tárolás a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

A kézirat lezárásának időpontja 2009. december. A kötetben szereplő internetes hivatkozások a kézirat lezárásakor a hivatkozott tartalomra mutattak.

Műszaki szerkesztés és nyomdai előkészületek: Ester Communications. A borító, kötéstervezés és tipográfia Turcsik István munkája.

ISBN 978-963-06-8928-1

Kiadja a Köztársasági Elnöki Hivatal – www.keh.hu

Felelős kiadó: Tari Sándor hivatalvezető

TARTALOM

ELŐSZÓ (<i>Sólyom László köztársasági elnök</i>)	7
<i>Ablonczy Balázs, Bárdi Nándor</i> : HATÁRON TÚLI MAGYAROK: MÉRLEG, ESÉLY, JÖVŐ	9
<i>Bakk Miklós, Öllös László</i> : POLITIKAI KÖZÖSSÉG ÉS KULTURÁLIS IDENTITÁS MAGYARORSZÁG ÉS A SZOMSZÉDOS ORSZÁGOK MAGYAR KISEBBSÉGEINEK VISZONYÁBAN	33
<i>Gyurgyik László, Horváth István, Kiss Tamás</i> : DEMOGRÁFIAI FOLYAMATOK, ETNO-KULTURÁLIS ÉS TÁRSADALMI REPRODUKCIÓ	33
<i>Csete Örs, Papp Z. Attila, Setényi János</i> : KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR OKTATÁS AZ EZREDFORDULÓN	44
<i>Csernicskó István, Szabó Mihály Gizella</i> : HÁTRÁNYBÓL ELŐNYT: A MAGYAR NYELVPOLITIKA ÉS NYELVTERVEZÉS KIHÍVÁSAIRÓL	55
<i>Bárdi Nándor, Misovicz Tibor</i> : A KISEBBSÉGI MAGYAR KÖZÖSSÉGEK TÁMOGATÁSÁNAK POLITIKÁJA	66
<i>Horváth Gyula, Lelkes Gábor</i> : TERÜLETI KOHÉZIÓ A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN: TRENDEK ÉS TEENDŐK	77
A KÖTET SZERZŐI	88

A CD-MELLÉKLET TARTALMA

INFORMÁCIÓK A KONFERENCIA-SOROZATRÓL

A KONFERENCIA-SOROZAT ELŐADÁSAI

AZ ÁLLAMFŐ A HATÁRON TÚLI MAGYARSÁGRÓL (BESZÉDEK ÉS INTERJÚK)

SÓLYOM LÁSZLÓ KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK LÁTOGATÁSAI A SZOMSZÉDOS ORSZÁGOKBAN,
A KISEBBSÉGI MAGYAR KÖZÖSSÉGEK KÖRÉBEN (ON-LINE TÉRKÉPMELLÉKLETTEL)

A TANULMÁNYKÖTET PDF FORMÁTUMBAN

ELŐSZÓ

„[...] Arra a meggyőződésre jutottam, hogy meg kell kísérelni a határon túli magyarok helyzetének megbízható felmérését, a gondok és aggasztó folyamatok számba vételét, az új nemzedékek érzéseinek és álláspontjának megismerését, s esetleg megoldási javaslatok kidolgozását is. Mind ezt kilépve a frázisok, a romantikus elképzelések, továbbá a magyarországi belpolitikai szempontok köréből.

Ehhez első lépésként a Kárpát-medencében a határokon túli területeken elő, ott működő értelmiségiek, szakemberek, a civil szférában ténykedő személyek véleményét szeretném kikérni. Mit tartanak ők a leginkább égető problémáknak kisebbségi létükkel kapcsolatban, milyen elképzeléseik vannak a megoldásra, vagy legalább a károk csökkentésére; milyen pozitív folyamatok vannak, melyek a többségi nemzettel való együttélés kilátásai, hogy lehet a kisebbség gazdasági helyzetén javítani? Azok álláspontját szeretném megismerni, akik tudományos alapossággal, másrészt mindennapi tapasztalatok alapján ismerik az adott nemzeti közösség helyzetét, állapotát, a magyarországi támogatási rendszer irányait és zsákutcait.

[...] A meghívottak helyzetértékelését és javaslatait szeretném megismerni, túl a napi politika szempontjain, a pénzügyi kérdéseken, a részérdekeken, a rövidtávú megoldásokon.

A konferencia-sorozat főbb kérdésfelvetései a következők lennének:

– Milyen az adott határon túli magyar közösség szociális, gazdasági, kulturális, oktatási helyzete? Melyek a főbb trendek (elvándorlás, asszimiláció, népességfogyás stb.)? Melyek az adott közösség intézmény- és társadalomépítésének főbb vonásai, hiányai, kudarcai? Mindezekben a tömbmagyarság és a szórványban élők helyzetének és igényeinek különbségét is tisztázni kellene; ugyanúgy, mint a különböző korosztályokét is. Melyek azok a problémák, amelyekről a tömegtájéko-

tatás nem beszél (munkanélküliség, alkoholizmus, analfabetizmus, a magyarajkú romák ügye), mégis fontosak a kisebbség életében?

– Melyek a jelenlegi magyar támogatáspolitikai főbb problémái? Mire jut, és mire kellene, hogy jusson? Mennyiben elválaszthatók a kulturális-oktatási és a politikai célú támogatások? Szükség van-e normatív finanszírozásra? Hogyan kellene átalakítani az egyes alrendszereket?

– Melyek a kitörés főbb irányai? Mit támogasson inkább Budapest: intézményalapítást (Sapientia, Selye) vagy embermentést (szórványkérdés), esetleg valami mást? Milyen jövőképet képzelünk el ezeknek a közösségeknek? Mennyiben helytálló ma a „szülőföldön való boldogulás” jelszava? Hogyan lehet a kisebbségi nemzetrészt gazdasági erejét fejleszteni? Milyen szerepük lehet az egyházaknak, és hogyan tudjuk integrálni a vallástalanokat? Tabutéma, vagy meg lehet-e nyilvánosan vitatni a magyarországi betelepítés kérdését?

[...] Egy ilyen konferencia-sorozat, párbeszéd, együttgondolkodás eredményeképp reményeim szerint megújult szemlélettel, hasznos és végrehajtható javaslatokkal állhatunk a közvélemény elé, segíthetjük a magyarországi és a határon túli magyar döntéshozókat, de mindenek előtt a magyar nemzetet. [...]

Ezekkel a gondolatokkal hívtam meg 2006 áprilisában a Határon túli magyarság a 21. században címmel meghirdetett tanácskozás-sorozat első konferenciájának résztvevőit. Az alapozó megbeszélést további konferenciák követték: 2006 novemberében az identitás-megőrzésről tömbben és szórványban; 2007 tavaszán az autonómiáról, regionalizmusról és a regionális fejlettségről, összefoglalóan a támogatáspolitikáról, befektetésekről és a civil kezdeményezésekről; végül 2008 novemberében a határon túli oktatás és képzés helyzetéről. Az egyes konferenciákkal kapcsolatos információk megtalálhatóak a Köztársasági Elnöki Hivatal honlapján és az ehhez a könyvhöz mellékelte CD-n is. Az előadások jó része szerkesztett formában megjelent a Pro Minoritate című folyóiratban is.

Az öt tanácskozáson elhangzott előadások nagy része a tényanyagon kívül javaslatokat is tett a jövőbeli nemzetpolitika számára. Ez a tanulmánykötet nem csupán a konferencia-sorozat tanulságait összegezi, hanem a szerzők a szakirodalmat és a legfrissebb kutatásokat figyelembe véve vázolják fel a jelenlegi folyamatokat, és adnak támpontokat a magyarországi magyarság- és identitáspolitika fejlesztéséhez.

Szükség van erre a tárgyilagos szembenézésre az összmagyarság helyzetével és jövőjével. Már első elnöki beszédemben, 2005 Szent István napján felhívtam a figyelmet arra, hogy a határon túli magyarok kérdésében tudás nélkül a pusztán érzelmi hozzáállás könnyen tévútra vezet. Nem elég a kisebbségi jogokért harcolni, hanem ismerni kell a szomszéd államokban élő magyarságot, és empátiával kell fordulni a szomszéd népek felé is. De semmiképpen nem állítanám szembe a tudást és az érzelmeket. Ész és szív éppen ez ügyben egyaránt szükséges, de szükséges az egyensúlyuk is. A konferenciákkal párhuzamosan igen sok látogatást tettem a környező országok magyar lakta vidékeire; olyan helyeken is, ahol magyar államfő, de még anyaországi politikus sem járt soha. Bizony csordultig telt a lélek. Hálával tartozom mindazoknak, akikkel találkoztam, és akik bizalommal fogadtak. A 2005-ös népszavazás után együtt mutattuk meg, és együtt éreztük át, hogy a magyar nemzet egy.

Az utóbbi években itthon és külföldön egyaránt egyre erőteljesebben képviseltem a magyar nemzet mint kulturális értelemben vett nemzet koncepcióját. A közös anyanyelven, kö-

zős történelmen, kultúrán és identitástudaton alapuló magyar nemzet élő egységet képez. Ezt az egységet nem veszélyezteti, hogy a magyar nemzet az elmúlt évtizedekben több központúvá vált, külföldön élő részei különböző kultúrákba is integrálódtak. Másrészt a kulturális nemzet egysége nem veszélyezteti azoknak az államoknak a területi integritását, amelyekben egyes nemzetrészei kisebbségben élnek. Magyarországnak pedig joga és kötelessége a határon túl élő magyarság sorsával törődni, és érdekükben fellépni. Ennek az alkotmányos felelősségnek jegyében hívtam össze a konferenciákat, és kértem fel a kötet szerzőit is.

Budapest, 2010. február 16-án

Sólyom László

Ablonczy Balázs, Bárdi Nándor

HATÁRON TÚLI MAGYAROK: MÉRLEG, ESÉLY, JÖVŐ

E kötetnek – a Sólyom László köztársasági elnök kezdeményezte *Határon túli magyarság a 21. században* című konferenciasorozat nyomán – az a célja, hogy a konferenciákon megjelentett kutatási eredmények társadalom- és nemzetpolitikai tanulságait összegezze. Ezzel egy remélhetőleg megújuló nemzetszemlélet, illetve ezen belül a határon túli magyar kisebbségekkel kapcsolatos új szemlélet kialakulásához járul hozzá.

A kötet célja egy független, szakértői beszédmód megjelenítése, amely hozzájárulhat ahhoz, hogy a saját világunkról tárgyilagosabb, reálisabb képünk legyen, és hogy szándékainkat, elképzeléseinket, célkitűzéseinket is ehhez alakítsuk. A kötet tehát nem valamifajta nemzetstratégiát kínál, hanem társadalmi-gazdasági folyamatok és szükségletek megértését és az ezek kezelésére szolgáló keretek kijelölését. Nyilvánvaló azonban, hogy egy követhető és befogadható új magyarság- és identitáspolitikai beszédmód és szemlélet kialakítása rendkívül fáradságos feladat, amely hosszabb távon járhat csak sikerrel. Az is egyértelmű, hogy nem lehet eltekintetni a magyar kisebbségek kérdésében a történelmi előzményektől, ugyanakkor nem lenne célravezető a témát kizárólag a magyar történelem és különösen Trianon felől értelmezni. A trianoni békeszerződés meghaladásának általános hogyanja helyet, ugyanis a 21. század elején az a kulcskérdés, hogy itt és most milyen lépésekre van szükség a magyar kisebbségi kérdés kezelésében.

1. A PROBLÉMA MEGFOGALMAZÁSA

A kisebbségben élő magyar nemzetiségű emberek és közösségek problémaköre öt adottságban ragadható meg.

a) A magyar állam és a magyar nemzet határai a trianoni békeszerződés következményeként nem esnek egybe, bár meg kell jegyezni, hogy ez – kisebb mértékben ugyan, de – 1918 előtt is így volt. 1918–1920-ban a történelmi Magyarország szétesésével a volt magyar állampolgárok egy része az új nemzetállamokban a többségi nemzet tagjaként lett állampolgár, míg jelentős magyar nemzetiségű tömegek váltak kisebbségivé ezekben az országokban. A *közép-európai magyar kisebbségi közösségek* tehát egy politikai döntés és nem egy társadalomtörténeti folyamat révén jöttek létre, egyfajta kényszerközösségként, ám napjainkra regionális kisebbségi közösségekké váltak, saját intézményességgel és saját integráló azonosságtudattal.¹ Ennek során az adott országok nemzetépítő törekvéseire és belső modernizációs kihívásaira válaszolva szétfejlődtek egymástól és Magyarországtól. Ez a folyamat azonban az egységes magyar irodalmi nyelv megszületése, a nemzetépítés nagy közös élményei (1848–1849, a dualizmus magyar államépítése stb.), tehát a 19. századi értelemben vett egységes magyar nemzet létrejöttét követően zajlott le.² Ez alól kivétel a moldvai magyarok esete, akik kimaradtak a magyar nemzetépítésből, hiszen a 19. században is a magyar államon kívül éltek. A nemzet egységes és közös emlékezetének példái a magyar történelem (emlék)helyeinek és a kulturális örökségnek az a része, amely ma már Magyarország határain kívül található. Ugyanez érvényes a szomszédos nemzetek kulturális emlékhelyeinek egy részére is, amelyből természetszerűleg következik, hogy a Kárpát-medence: közös hazánk.

Az együvé tartozás tudatát a közös történelmi élményeken túl az első két-három generációban még a közös államiság tudata, a revízió lehetősége is erősítette. Emellett Magyarországon az I. világháború vége óta mindig is fontos szerepet tölthettek be a határon túlról származó családok kapcsolatrendszerei, illetve a leszármazottak emlékezete (1918 és 1923 között 420 ezer, 1944–1945-ben 267 ezer, az utóbbi két évtizedben pedig 150 ezer fő települt át a határon túli magyar lakta területekről Magyarországra). Harmadrészt mindig meghatározó volt a külhoni magyarság részéről Magyarország, mint „anyaország” felé fordulása és elvárása, hogy a magyar állam segítse a kisebbségi közösséget problémái megoldásában.

¹ A kényszerközösség kifejezés nincs ellentétben azzal, hogy az 1920-ban elcsatolt területeken – elsősorban Erdélyben – létezett az előtt is regionális különállás és önszerveződés. Az impériumváltás azonban alapvetően új helyzetet teremtett, és új társadalmi folyamatokat indukált.

² Itt a szétfejlődés arra utal, hogy, míg 1918-ig alapvetően egy kohéziós folyamat határozta meg a regionális különbségekkel bíró központok és Budapest viszonyát, addig a kisebbségi közösségek létrejöttével az adott ország integrációs politikája (amely a magyarság számára diszkriminációs, asszimilációs politikaként jelenhetett meg, hiszen nem intézményesített közösségként kezelték) és a saját közösség regionális integrálása, az önálló entitás kialakításának szükségessége megakasztotta ezt a folyamatot. Így ez a fajta szétfejlődés – a kisebbségi helyzetből adódó kereteken túl – nem analóg a svájci-osztrák-német és egyéb esetekkel.

b) A magyar kisebbségi közösségek népessége folyamatosan csökken, amely demográfiai, migrációs és asszimilációs okokra vezethető vissza. Településterületük is egyre szűkül, és az adott régiókon belüli társadalmi-gazdasági pozícióik is jelentősen meggyengültek. Ennek okai olyan társadalmi folyamatokra vezethetőek vissza, amelyek nagyrészt a kisebbségi lét hátrányaiból, az adott országok nemzetépítő törekvéseiből következnek. Ezt összefoglalóan *a magyar kisebbségek nemzeti, közösségi jövőjük bizonytalanságának* nevezhetjük. Ez alatt annak a hiányát értjük, hogy a magyar kisebbségek a saját, állampolgárságuk/szülőföldjük szerinti országaikban szerezhessék meg azt a státust, amelynek keretében nemzetiségüket a többségi polgártársaikkal azonos eséllyel élhetik meg és örökíthetik át utódaikra.

c) *A magyar-magyar kapcsolatok* tisztázatlansága egyéni szinten akkor válik problémává a kisebbségi magyarok számára, ha a Magyarországra történő áttelepülést választják, vagy itt hivatalos ügyekben járnak el. A magyarországi emancipációtól a kisebbségi léthelyzet megszűnését várják el, miközben a magyar állami intézményesség alapvetően egy külföldi állampolgárt lát az adott személyben, akit az aktuális idegenjogok keretei között kezel. A magyarországi társadalomnak – még a kisebbségi magyarság problémáira érzékeny részének is – pedig meglehetősen homogén a társadalomképe, hiszen ebben szocializálódott, és nincs megélt tapasztalata a kulturális pluralizmusról. Ez azonban a határon túli szereplők számára gyakran egy külső elvárásrendszert hoz magával, és mindkét felet új „mi” és „ők” határkijelölésre készíteti.³

d) Az etnokulturális közösség(ek)ről való beszéd a Horthy-korszak legitimációs rendszerében és közgondolkodásában meghatározó volt, míg a szocialista korszakban hosszas, kényszerű hallgatás után csak a hetvenes évektől kerültek fokozatosan a nyilvánosság elé a nemzetudat-viták és -kutatások. 1989 után emlékezet- és *identitáspolitikai kérdésekben a pártok között nem alakult ki konszenzus*. Ez elsősorban a Kádár-korszak illetve a rendszerváltás megítélése miatt alakult így. Ugyanakkor a rendszerváltás után nem jött létre a politikai közönséghez való tartozás szimbolikus és érzelmi oldala. Ezt a funkciót az identitáspolitikán belül óhatatlanul a határon túli magyarokkal kapcsolatos megnyilvánulások pótolták. Így a magyar-magyar kapcsolatoknak és a kisebbségi magyar közösségekről – mint nyelvi-kulturális alapon szerveződő közegről – közvetített képnek, tovább nőtt a szimbolikus, virtuális tartalma. A magyar állampolgároknak a határon túli magyarokhoz való viszonya, a magyar állam ezzel kapcsolatos kötelezettségei; az identitáspolitikai útkeresés kérdései a kilencvenes évek második felétől egyre komolyabb vitákat generáltak. Ezzel együtt is konszenzus mutatkozik abban, hogy a határon túli magyarok megmaradása Magyarországnak is érdeke és felelőssé-

³ A magyarországi vidék-főváros egyenlőtlen viszony köszön vissza abban a tapasztalatban is, hogy a kisebbségi magyar kapcsolattartási problémákat a vidéki városok, önkormányzatok szintjén jóval hatékonyabban képesek kezelni, mint az országos intézmények.

ge,⁴ kérdés persze, hogy a 20-21. századi társadalmi és politikai folyamatokat tekintve mennyiben lehet ez a felelősségvállalás hatékony.

e) *Magyarország és szomszédai viszonya* a térségben nem jelent biztonságpolitikai kockázatot, de a kisebbségi jövőkép bizonytalanság mellett szólnunk kell a környező országok (elsősorban Szlovákia, Szerbia, Románia) politikai életében megjeleníthető „magyar veszélyről”, illetve a magyar kisebbség szándékaival kapcsolatos félelemkeltéstől. Mindezt politikai legitimációként lehet használni, ugyanakkor ez a kétoldalú kapcsolatokban, párosulva a magyar félelemekkel, a politikai hisztéria megjelenésével járhat. Ezek a konfliktusok elsősorban nem érdek-, hanem identitáspolitikai konfliktusok. Meg kell ugyanakkor jegyezni, hogy míg Szlovákiában, Romániában és a Vajdaságban ezek meghatározóvá válhatnak, Budapesten ezek csak esetlegesen tematizálódhatnak.

2. A PROBLÉMA ÉRTELMEZÉSI KERETEI

2.1 A kisebbségi magyar közösségek

A magyar nemzethez való tartozás megítélésében konszenzusról beszélhetünk. Ez alapulhat egyrészt az önmeghatározáson (az a magyar, aki magát magyarnak vallja), másrészt az állampolgári hovatartozás (magyar állampolgárság) kritériumain. Az előbbi esetében általában kulturális nemzetről (etnikulturális közösségről), az utóbbi vonatkozásában politikai nemzetről (politikai közösségről) beszélhetünk.⁵

A határon túli magyarok kifejezés helyett – melyben a magyarországi nézőpont elsődlegessége nyilvánul meg – kifejezőbbnek tűnik a *kisebbségi magyar közösségek* megfogalmazás. A kisebbségi magyar közösségek önszemléletében a társadalomként való önmeghatározás (közösségi önkép) két tartalmi jegyet is hordoz. Egyrészt utal arra, hogy nem pusztán a kisebbségi sajátosságok és a hátrányok közös volta határozza meg a csoportot, hanem olyan entitásról van szó, amelynek a kulturális azonosságán túl a társadalmi, gazdasági, politikai pozíciói is fontosak, és problémái megoldásában ez az elsődleges, nem pedig a restaurációs, rehabilitációs jövőkép.⁶ Másrészt az elitek egyben létre is akarják hozni, építik a „kisebbségi társadalmat”, mint regionális projekteket, melynek során, etnikai alapon horizontális ún. ernyőszer-

⁴ Ez egyébként alkotmányos rendelkezésben is testet ölt [ld. az Alkotmány 6. § (3) bekezdését].

⁵ Meg kell ugyanakkor jegyezni, hogy az Alkotmány 29. § (1) bekezdése, mely szerint a köztársasági elnök ki-
fejezi a nemzet egységét, nyilvánvalóan ez utóbbira utal.

⁶ Bíró A. Zoltán: *Új víziót, más csomagolásban. Miről beszéljünk azoknak, akiket képviselünk?* Transindex, reply. transindex.ro/cikk=31 2007. A kilencvenes évek közepétől a közvélemény-kutatásokban a határon túli magyarok első helyre az egzisztenciális kérdéseket és nem a kisebbségi hátrányokat helyezik. Ugyanakkor a magyar kisebbségi pártok retorikája még mindig az etnopolitikai félelmekre alapozva próbál mozgósítani. Kiss Tamás: *Az RMDSZ és az erdélyi magyar választók*. Pro Minoritate, 2009/Tavaszi, 34-57.

vezeteket hoztak létre a saját közösségük nyelvi, kulturális igényein túlmutató integrálása érdekében.⁷ A közösség egyívé tartozásának tudatosítása nemzetesítő folyamat, és ez alapvetően megkülönbözteti azt a világnézeti, gazdasági stb. alapon szerveződő közösségek építésétől. Ennek az önszerveződésnek és intézményműködtetésnek különböző szinterei vannak: egyes régiók illetve helyi társadalmak, valamint a kisebbségi intézményesség alrendszerei (politikai képviselő, önkormányzati pozíciók, egyházi élet, nyilvánosság, oktatás, kultúra- és közművelődés, civil szerveződések, gazdaság). A közösség integráló erejét pedig gyakran a kisebbségi lét által erősen befolyásolt programok, ideológiák, valamint a többségi nemzettel és állammal szembeni folyamatos határtermelés jelentik, melyben szerep jut a Magyarországhoz való viszonyulás kifejezésének is.

2.2 Magyarország

A határon túli magyarokkal kapcsolatos politika 1920-tól mindig Magyarország identitás-problémáját, a hosszú távú közösségi célokban való konszenzusképtelenséget is jelentette, azaz a diskurzus nagyon sok esetben nem csak Erdélyről/Felvidékről/Délvidékről szólt, hanem a magyar elit és a közügyek iránt fogékony magyar értelmiség önmeghatározásáról is egyben. A revíziós jövőkép – azon túl, hogy a politikai rendszer legitimitációját szolgálta – elsődlegesen a történelmi Magyarország visszaállítását célozta meg, és az elcsatolt területeken élő magyarok problémái elsősorban az e melletti érveket erősítették. Ez a szemlélet megakadályozta, hogy magára a kisebbségi élethelyzet kérdéseire keressen a magyarországi politika hosszú távú válaszokat.

Az ötvenes évek első felében a magyar-magyar kapcsolatok a nemzetközi kommunista mozgalom érdekeinek rendelődtek alá többek között azáltal, hogy minimálisra korlátozták a határátlépés lehetőségét, és ezzel befagyasztották a magyar-magyar kapcsolatokat.

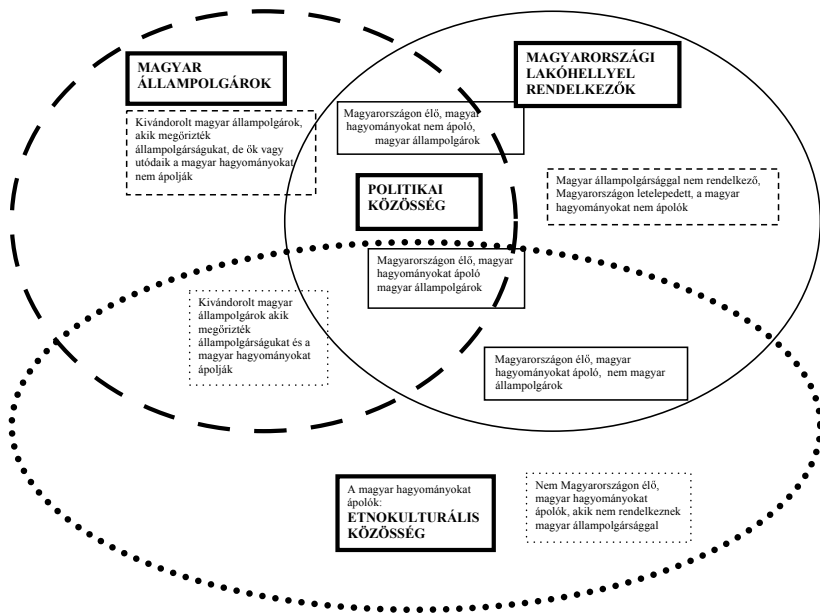
A Kádár-korszak Moszkvához lojális külpolitikája épp a belpolitikai mozgástér biztosítása miatt volt fontos. Ebben a belpolitikában pedig kulcsszerepe volt annak felfogásnak, amely a legfontosabb nemzeti érdekeknek az életszínvonal növelését és az egyéni boldogulást tekintette. A rendszerváltás után egyértelműen az euroatlanti integráción és ennek elősegítése érde-

⁷ A „magyar társadalom” projekt felől nézve állított fel szervezeti tipológiát Bíró A. Zoltán: *Intézményesülési folyamatok a romániai magyar társadalomban 1989–1995 között*. In Uő.: *Stratégiák vagy kényszerpályák? Tanulmányok a romániai magyar társadalomról*. KAM – Pro-Print, Csíkszereda, 1998. 15–48., illetve a társadalomként való működéshez szükséges struktúrák létrehozásának kereteiről: Bíró A. Zoltán (összeáll.): *Változás és/vagy stabilitás. A romániai magyar társadalom szerkezetének és működésének fontosabb komponenseiről*. In Túros Endre (szerk.): *Változásban? Elemzések a romániai magyar társadalomról*. KAM – Pro-Print, Csíkszereda, 1995. 13–44. Tóth Károly: Bíró A. Zoltán tipológiáját alkalmazza a szlovákiai magyar kulturális intézményrendszer leírására: Tóth Károly: *Szlovákiai magyar kulturális intézményrendszer?* In Csanda Gábor–Tóth Károly (szerk.): *Magyarok Szlovákiában. III. köt. Kultúra (1989–2006)*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2006. 235–240. A kisebbségi magyar kulturális intézményrendszer átfogó számbavételét adja: Blénesi Éva–Mandel Kinga–Szarka László (szerk.): *A kultúra világa. A határon túli magyar kulturális intézményrendszer*. MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2005. A kisebbségi intézményesség funkcionális tipológiáját és a szervezeti, finanszírozási formák szerinti megoszlást adja: Kiss Dénes: *Az erdélyi magyar civil szféráról*. Civil Szemle, 2006/2. 139–154.

kében a konfliktusmentes szomszédságpolitikán volt a hangsúly, és ez sok tekintetben befolyásolta Magyarország fellépésének mikéntjét a magyar kisebbségi közösségek érdekében, illetve ügyükben.

Tehát mindhárom, a kisebbségi magyar közösségekkel kapcsolatos jövőkép – a revíziós; a híd szerep és a kettős kötődés; a nemzeti autonómia akarása – az ezredfordulóig alárendelődött Magyarország kül- és belpolitikai érdekeinek, ezt követően pedig a pártpolitikai küzdelmeknek, illetve az egymást kizáró politikai identitásközösségek építésének.

A következő ábra a magyar politikai és etnokulturális közösség belső tagolódását és összekapcsolódását foglalja össze.

A magyar hagyományok ápolása alatt a magyarnak tekintett történeti, kulturális hagyományt és szocializációs szerkezetet értjük, nem kizárva a többes kötődést sem, amelyet egy ilyen séma nem tud megjeleníteni. Hasonló módon a közönség (*public*) és a közösség (*community*) közötti nemzetisítő folyamatok is hiányoznak. A hiánylistához tartozik még az EU-állampolgárok és a magyarigazolvánnyal rendelkezők sajátos jogállása is.

A térség utóbbi két évszázadának története a birodalmak felbomlásának és az egyes nemzeti közösségek önálló államiságra való törekvéseinek története. Ebben a keretben a térségben élő nemzetiségek, így az 1918 után elszakított magyar közösségek történelmét, valamint *Magyarország és szomszédai kapcsolatát nagymértékben meghatározták a párhuzamos nemzetépítő szándékok*. Az újonnan alakult, új államok azonban sok tekintetben épp a magyar kisebbségi pozíciókkal szemben építették saját nemzetállamukat, illetve ennek az államiságnak az ideológiáit. A szocializmus időszakában az állami homogenizáció, a hetvenes évektől pedig

a hatalmi legitimációként használt nemzeti retorika határozta meg ezekben az országokban a magyarságpolitikát. 1989 után aztán újra a nemzetállami építkezés került előtérbe. Leginkább ezekből a történelmi élményekből adódik az a helyzet, hogy *a romániai, a szlovákiai, a szerbiai és az ukrainai magyar kisebbségek tagjai ugyan jellemzően lojális állampolgárai az adott országoknak, de nem érzik magukat a politikai nemzet tagjának.*⁸

2.3 A Magyarországgal szomszédos országok magyarságpolitikája

A szomszédos országok eltérő magyarságpolitikájában az adott országok belső berendezkedésén túl elsősorban a magyar kisebbség nagysága a meghatározó. Így Szlovénia, Ausztria, Horvátország és Ukrajna esetében a magyar kérdésnek nincs komolyabb belpolitikai súlya. *Ausztriában* ez egyértelmű. *Szlovéniában* a két elismert őshonos kisebbségen kívül csak a cigányságról van törvény, de más kisebbségek önszerveződését nem támogatják. Ugyanakkor a karintiai szlovénok számára kért nemzetiségi jogokra történő hivatkozásokban a szlovéniai modell mintául szolgál.⁹ *Horvátországban* a fő kérdés a megmaradt szerb kisebbség integrálása. *Ukrajnában* egy a nemzeti intézményeit kiépítő állam politikájáról van szó, ahol fontos szempont az ukrán nyelv érvényesítése a sok területen domináns oroszal szemben. Ez utóbbi három ország esetében látható, hogy a magyar kisebbségi ügyek kezelése szoros összefüggésben van egy-egy nagyobb jelentőségű nemzetiségi problémával.

Más a helyzet a szerbiai, szlovákiai és a romániai magyarság esetében, ahol a magyar kérdésnek, ha nem is elsősorban, de súlya van a belpolitikában. *Szerbiában* mindez a Vajdaság-politikában, azaz az államon belüli regionális hatalommegosztás kérdésében jelenik meg. A szerb kormányzatok számára a vajdasági nemzetiségek helyzetének kezelése nem a koszovói szerbekkel kapcsolatos viszonyosságpolitikán alapul, mint ahogyan azt a magyarok szeretnék volna. A szerbiai nemzeti tanácsok felülről történő létrehozása eddig lényegében integrálni tudta a kisebbségi eliteket és szervezeteket, és ezáltal azok válságmegelőző szerepet töltenek be. Ugyanakkor a horvátországi és boszniai szerb menekültek révén jelentősen megváltozott a Vajdaság etnikai összetétele. A nemzeti tanácsok közvetlen választása és a részleges tartományi autonómia működése a következő években várhatóan nagyobb lehetőséget biztosít a kisebbségi elitnek a magyarságpolitika befolyásolására. *Romániában* a „magyar párt” kormányzati részvétele idején sem sikerült elérni, hogy külön törvényben szabályozzák a kisebbségek jogait. A beindult decentralizációs folyamatok során pedig a magyar területi autonómia követelések hangoztatása azzal a veszéllyel járt, hogy az egész folyamatot megakasztják a magyarok szegregációs stb. törekvéseire hivatkozva. Közben ugyanakkor a román politikai életben a Romániai Magyar Demokrata Szövetséget (RMDSZ) egyre inkább politi-

⁸ Történeti értelemben ez a szituáció a térségben nem ismeretlen 1868, illetve 1905 után a magyarországi nemzetiségek ugyanis hasonló helyzetben voltak. Az állami politika nem ismerte el külön politikai (és nemzeti) entitásokat, hanem a magyar politikai nemzethez való tartozást kívánt tőlük, miközben csak részben tudta őket integrálni. A nemzetiségi közgondolkodásban pedig egyértelmű volt a német, román, szerb nemzethez való tartozás tudata.

⁹ Ennyiben emlékezett ez a modell a magyar kisebbségi törvény (1993. évi LXXVII. tv.) példastatuálására.

kai pártként, és nem a romániai magyarság kizárólagos reprezentánsaként kezelik, ami egyfelől azzal jár, hogy például magyar önkormányzati vezetőkkel, polgármesterekkel közvetlenül tárgyal a kormányzat (és nem az RMDSZ vezetőit tekinti kizárólagosan a magyar érdekek megjelenítőinek). Másfelől egyes román pártok magyar nemzetiségű politikusokat próbálnak pártjuk képviselőjében helyzetbe hozni. *Szlovákiában* a nemzeti identitás építésében – a Prágához való különleges viszony mellett – központi helyet kapott a magyar történelemhez, Magyarországhoz és a kisebbségi magyar politikusokhoz való viszonyulás. Ettől ugyanakkor elválasztva kívánják kezelni a tömbben élő dél-szlovákiai magyar kisebbséget. A kormány a magyar és szlovák „szélsőségesek” között egyfajta semleges szerepet próbál kialakítani, elfogadta az állampolgári jogegyenlőség saját értelmezésű minimumát (lásd a hivatalos nyelvhasználat körüli vitákat). Magyarország fellépésével szemben pedig az EU általános antidiszkriminációs alapelveinek érvényesülésére, a magyarországi szélsőjobb megnyilatkozásaira és a magyarországi szlovákság asszimilációs helyzetére hivatkozik.

Ezekben az esetekben a nemzetállam építésének szándékáról, annak sajátos folyamatairól van szó. A meghatározó kérdés az, hogy ez a szándék mennyiben változhat belső és külső tényezők hatására többnemzetű államok építésének irányába. Belső tényező lehet a kisebbségi magyar közösségek nyomásgyakorlása, valamint a többségi nemzetiséghez tartozó elit (értelmiség, döntéshozók stb.) befolyása. Külső hatásként pedig olyanokat lehetne említeni, mint Magyarország politikai kezdeményezéseit, a kétoldalú nemzetközi megállapodásokat, az Európai Unió, illetve az Európa Tanács alapelveinek és normáinak az érvényesítését, továbbá határokon átnyúló, regionális (határmenti) kulturális, vállalati és civil programokat és az ilyen együttműködés különböző formáit (pl. szakintézmények, testvértelepülések kapcsolatait stb.).

2.4 A nemzetközi körülmények változásáról

Ebben a vonatkozásban két fontos adottságot kell kiemelnünk. Az egyik a *kisebbségvédelemhez és a kollektív jogokhoz való viszony megváltozása* az európai országok politikájában. A változás lényege, hogy ez a kérdés ma már elsősorban nem a közép-európai emberi jogok kérdéseként merül fel, hanem sokkal inkább a nyugat-európai országokba bevándorolt (döntően iszlám) kisebbségek mintegy külön társadalomként való intézményesülése elfogadásának vagy elutasításának problémájaként. (A szomszédországi magyar egyetemek ügye például ma azzal a hasonló jellegű kérdéssel együtt merülhet fel a nemzetközi szintéren, hogy legyen-e külön török egyetem Berlinben.) Ugyanakkor a magyar kisebbségi kérdés és a bevándorlókkal kapcsolatos problémakör eltérő jellegzetességeinek megvilágítására a magyar uniós politika nem fordít elég figyelmet, és erre a civil mozgalmak szintjén nem áll rendelkezésre megfelelő eszközzrendszer.

A másik jelentős változás, hogy az utóbbi években – dacára az integrációs folyamatoknak, vagy éppen arra reagálva – világossá vált, hogy az európai integrációt érintő döntésekben kulcsszerep jut a *tagállami* érdekeknek, melyeket általában *nemzeti érdekként* fogalmazzuk meg. A néhány éve még (euro)nacionalistának tekintett olasz, osztrák, német jobboldali néppárti témafelvetések napjainkra az egész EU-ban általánossá váltak az egyes tagországok fellépésé-

ben. A hatékony érdekérvényesítés igénye ugyanakkor a nemzetesítés irányába hat, melynek fényében a kisebbségi közösségek által felvetett kérdések háttérbe szorulnak, rosszabb esetben zavaró tényezőként jelennek meg a többségi nemzet szemében.

3. A PROBLÉMÁK KEZELÉSRE KIALAKULT VÁLASZOK AZ UTÓBBI KÉT ÉVTIZEDBEN

3.1 Politikai és egyéni stratégiák

a) A *nemzetközi kisebbségvédelem*, mint hivatkozási alap a magyar kisebbségi közösségek esetében mára döntően a kollektív jogok biztosítása terén, az autonómiapolitikában lett használatos. A nyelvhasználati és intézményi jogok terén, két évtized távlatában, a magyar kisebbségek helyzetében – az utóbbi év szlovákiai nyelvtörvény-konfliktus és az ukrajnai érettségi rendelkezések ellenére – lényeges javulás történt.

A nemzetközi kisebbségvédelemre alapozó politikai stratégia másik területe a kétoldalú szomszédsági politika. Elsősorban a szocialista és liberális oldal érvelésében került elő a kilencvenes években, hogy az államközi kapcsolatok javításától lehet várni a magyar kisebbségek helyzetének javulását. Ezt később a gazdasági és a regionális kapcsolatok elmélyítésének igénye, illetve az ehhez fűződő várakozás váltotta fel. A változás elmaradásának hátterében egyrészt az alapszerződések vegyesbizottsági monitorizálása továbbfejlesztésének eredménytelensége és a meg-megújuló, Magyarországgal szembeni erőfitogtató politikai konfliktusok állnak.

Ezekkel a nemzetközi dimenziójú megfontolásokkal párhuzamosan mind Magyarországon, mind a határon túli értelmiség körében sokan a *multikulturalizmustól* várták, hogy lehetőséget ad az etnikai törésvonalak felülírására, de az alkotmányozási, majd az autonómia- és nyelvhasználati viták során erről is kiderült, hogy önmagában ez sem jelenthet megoldást.

b) A *nemzeti (re)integrációs politika* hangsúlyozása az autonómiatörekvések megrekedése, illetve a nemzetközi kisebbségvédelmi eszközök kimerülését és viszonylagos kudarcait követően került előtérbe. Világossá vált ugyanis, hogy a határon túli magyarság nem tudja önállóan fenntartani, illetve fejleszteni intézményrendszerét. Az ehhez szükséges forrásokat – különösen a fejlesztések esetében – Magyarországnak kellett biztosítania. Ez pedig a forráselosztás és a projektek vezetésében a magyarországiak és a kisebbségi politikusok érdekelletéit hozta felszínre. Ezt a „kényszerű” integrációt erősítette a mindennapokra sokkal nagyobb hatással bíró, a fogyasztási minták terén, a tömegkultúrában és a tömegkommunikációban bekövetkező magyar-magyar integráció. Ez utóbbi nem pusztán nyelvi és kulturális hatással volt, hanem egyben politikai szocializációs keretet is jelentett a kisebbségi helyzetben (pl. a folyamatos magyarországi hírfogyasztás). Ez még inkább Magyarországhoz kötötte a határon túli magyar társadalmakat. Ennek köszönhetően a magyarországi pártpolitika képes lett a magyar kisebbségi közösségekben is a közbeszéd tematizálására. Ugyanakkor itthon is a nemzeti/nemzetietlen politika próba-

köveként tematizálták a magyar-magyar viszony kezelését. A nemzeti integrációs illetve reintegrációs politika ezzel a magyarországi pártpolitikai versenybe emelte be a határon túli magyar kisebbségek ügyét.

c) A kilencvenes évek közepétől, az európai regionalizáció láttán, többen abból indultak ki, hogy a kizárólagosságra törekvő nemzetállamisággal szemben a közös regionális érdekek-re alapozva a régiókon belüli etnikai törésvonalak felülírhatóak. Ez az *európai unió és regionális integrációs politikára alapozó jövőkép* abból indul ki, hogy az EU hosszú távon a régióik Európájaként, a nemzeti határokat ténylegesen légiesíti, és a döntően közepesen vagy fejletlen területeken élő közép-európai magyarság komoly felzárkózási forrásokhoz juthat. A határ mellett élő regionális magyar közösségek pedig – legyenek akár az EU-n belül, akár azon kívül – a kapcsolattartás, gazdaság- és infrastruktúra fejlesztés terén egyaránt kedvezőbb helyzetbe kerülhetnek. Az eddigi tapasztalatok azt bizonyítják, hogy egy-egy terület (régió) gazdasági és infrastrukturális viszonyainak javulása, a kereskedelmi kapcsolattartás lehetősége nem enyhíti automatikusan a kisebbségi helyzetből következő hátrányokat.

Ebben a regionális többség elképzelésben gyökerezett a Molnár Gusztáv kezdeményezte Provincia-csoport tevékenysége, Szarka László internetes, virtuális eurorégiós építkezése, Törzsök Erika Szülőföld Programja mint politikai kommunikációs eszköz, és Bakk Miklós regionalista autonómiaterve Romániában. Ezek a kísérletek azonban a szomszédos országok többségi elitjei részéről nem sok segítséget kaptak.

d) A magyar kisebbségi politika meghatározó jövőképe a nemzeti autonómia és az adott ország politikai rendszerének konszociációs modell szerinti átalakítása.¹⁰ Az *autonómiapolitika* célkitűzése az adott kisebbség számára önmaga irányította, nemzetileg szervezett intézményrendszer létrehozása. Az autonómia a kisebbség belső önrendelkezését jelenti, a legmagasabb jogi státust, amelyet egy kisebbség egy államban elérhet.¹¹ Lényegi eleme, hogy az adott nemzetiség olyan – közigazgatási vagy egyéb területi – egységek létrehozására és működtetésére kap jogot, amelynek keretében a kisebbséghez tartozóknak valódi esélyük van dönté-

¹⁰ „A konszociációs modell az etnikai pluralizmus tényének adottságként való elfogadásából indul ki, és olyan társadalmi-politikai intézményrendszer létrehozását követi célként, amely valamennyi érintett etnikum tagjai számára biztosítani képes a csoport identitásának és kultúrájának a megőrzését – szabadságuk és jogaik maradéktalan érvényesülésével egy időben. (...) A modell lényegét a következőképpen foglalja össze a fogalmat bevezető Arend Lijphart: »A konszociációs demokrácia esetében a plurális társadalmakra jellemző centrifugális tendenciákat a társadalom különböző rétegein belül vezető szerepet vállalók együttműködésre való hajlandóságát mutató viselkedése ellensúlyozza. Az elitek együttműködése a konszociációs demokráciák elsőrendű ismertetőjegye.« A konszociáció elvének gyakorlati érvényesüléséhez négy feltétel teljesülésére van rendszerint szükség: 1. egy olyan nagykoalíció létezése, amely magába foglalja a megosztott társadalom valamennyi meghatározó szegmentumának a képviselőit; 2. arányos képviselet, egyenlő munkaesélyek és a költségvetésből való arányos részesedés biztosítása az állami szektorban és a nyilvánosságban; 3. közösségi autonómia, amely lehetővé teszi az etnikumok önkormányzatát minden olyan vonatkozásban, amely jelentőséggel bír a számukra; 4. a kisebbségek számára fenntartott alkotmányos vétőjog.” Salat Levente: *Etnopolitika. (Konfliktustól a méltányosságig)*. Mentor, Marosvásárhely, 2004. 68-69.

¹¹ A kérdéskör meghatározó elméleti összefoglalását adja: Kymlicka, Will: *Igazságosság és biztonság. A kisebbségi nacionalizmus kezelésének kritériumai nyugaton és keleten*. Fundamentum, 2001/3. 5-25.

ni az őket érintő kérdésekről. Ennek az államon belüli egységnek „a hatalom szinte minden eleme átadható. A hatalom leadása két, egymástól eltérő úton valósulhat meg: mint területi autonómia, ha a nemzeti kisebbség egy területen többséget alkot, s a személyi autonómia révén, ha a kisebbség szétszórtan él az adott területen.”¹²

A sikeres nyugati autonómiák mind megegyezésen/kompromisszumon alapulnak a nemzeti kisebbség és az állam között. Kérdés, hogy a Magyarországgal szomszédos államokban sikerülhet-e ilyen megegyezésre jutni? Erre nézve a kilencvenes évek elején a az adott állammal nemzetközi jogi normákra való hivatkozással elfogadtatott autonómia keretekben gondolkodtak a kisebbségi magyar politikusok. Az évtized közepére azonban kiderült, hogy ehhez nem csak belső, hanem külső támogatás sincs. Ugyanakkor a magyar etnikai szavazatokra szükség volt az adott országok euroatlanti integrációját szorgalmazó politikai erők kormányzati szerepvállalásához, ezért a magyar politikai pártok három országban is a kormánykoalíció részévé váltak. Ezzel elérték a *konzociális modell* bizonyos elemeinek megvalósulását, de nem sikerült a modellt egy külön kisebbségi törvényben tisztázott státusig felépíteni. Ugyanakkor Ausztriában, Szlovéniában, Horvátországban és Szerbiában az állam részéről kezdeményezett olyan önkormányzati modell működik, mely egyre hatékonyabban kezeli a problémákat, és integrálja az adott államon belül a kisebbségi magyar közösségeket.

e) A mindennapi életstratégiákat tekintve az kisebbségi azonosság helyben való megőrzésén túl két másik, egyéni stratégiai alternatíva is kínálkozik: a Magyarországra való áttelepülés, illetve a nemzetváltás. Mindkettő tömeges, de nem meghatározó jelenség volt az elmúlt két évtizedben. Az *áttelepülés* – miközben a határon túli magyarokat megszabadítja a kisebbségi léthelyzet hátrányaitól – a kilencvenes években már döntően nem nemzetiségi, hanem gazdasági okokkal magyarázható. A társadalmi mobilitási pálya tekintetében sokak számára – kivált az egyre inkább magyar médián felnőtt, és ezért is, a többségi nyelvet nehezen tanuló és használó fiatalabb generációk körében – Magyarország nagyobb lehetőségeket biztosított, mint saját országuk képzési- és munkaerőpiaca. A határon túlról származó magyar bevándorló sajátos gazdasági migráns, hiszen nem kell új nyelvet és kultúrát tanulnia, és az áttelepülésére általában akkor kerül sor, amikor az otthoninak megfelelő vagy annál jobb pozícióból (állás, lakás) tud elindulni Magyarországon. A klasszikus migráció során kisebbségi léthelyzet jön létre. A határon túli magyarok magyarországi bevándorlásával viszont éppen egy kisebbségi helyzetből lépnek ki. Az ezzel kapcsolatos motiváció azonban sokkal inkább az életpálya-építés lehetőségeivel, és nem a kisebbségi léthelyzettel kapcsolódik össze.¹³

A *nemzetváltás* vagy asszimiláció általában nem egyéni, tudatos döntés eredménye, hanem ahhoz egy-két generáción keresztül tartó folyamatok vezetnek. Ennek „bázisa” a vegyes házasság és a nagyvárosi (lakótelepi) nyelvváltás, meghatározó kerete pedig jellemzően a nem

¹² Kántor Zoltán–Majtényi Balázs: *Autonómia modellek Erdélyben*. Magyar Kisebbség, 2004/1-2. 5.

¹³ Horváth István: *A migráció hatása a népesség előszámítására*. Magyar Kisebbség, 2002./4. 24-35. Uő.: *Migrációs hajlandóság az erdélyi magyarság körében – 2003 október*. Erdélyi Társadalom 2003/2. 39-53. Gödri Irén: *Etnikai vagy gazdasági migráció? Az erdélyi magyarok kivándorlását meghatározó tényezők az ezredfordulón*. Erdélyi Társadalom, 2004/1. 37-54.

magyar iskolai szocializáció. Ugyanakkor kulcskérdés, hogy a fiatalabb generációs csoportok számára, hogy egy-egy nem magyar többségű településen melyik etnikulturális csoport tud korszerűbb, perspektivikusabb életpálya lehetőséget és hálózati kapcsolatokat kínálni. A változás folyamatában élő, kettős identitású személyek megszólítása mind a kisebbségpolitikások és a kisebbségi társadalmi intézmények, mind Magyarország részéről hiányzik.

3.2 Látszólagos konszenzusok a magyarság és kisebbségpolitikában

Az alábbiakban a magyar kisebbségi elitek és a magyarországi politika által a határon túli magyarság ügyében többé-kevésbé elfogadott alapelveket foglaljuk össze.

a) Az erőszakmentesség elve

Nemzetközi tapasztalat, hogy nemzeti/kulturális autonómia állami elismeréséhez nagymértékben hozzájárultak az erőszakos cselekmények elkövetése, a status quo veszélyeztetése a kérdést zászlajukra tűző szervezetek részéről. A magyar kisebbségek azonban érkeik védelmében soha nem nyúltak ilyen eszközökhöz. A magyar kérdés a két világháború között számított – Magyarország revíziós politikája miatt – nemzetközileg is számon tartott biztonságpolitikai problémának. Később csak az egyes érintett országokon belül kezelték a magyar-magyar kapcsolatokat biztonságpolitikai kérdésként.

b) Az egyetemes magyar közösséghez való tartozás joga, valamint a szabad és akadálymentes kapcsolattartáshoz való jog

A regionális kisebbségi közösségi központok lényegében többközpontúvá tették a magyar etnikulturális közösséget. Kérdés, hogy a magyarság magyarországi része miként képes elfogadni ezeket a magyar, de kulturális, politikai értelemben véve sok eltérést mutató közösségeknek a tagjait, illetve magukat a közösségeket és annak jellegzetességeit. A probléma egyrészt abból adódik, hogy a határon túli közösségek teremtette sajátos önálló kulturális, habituális tartalmakat miként integrálja és használja fel a társadalom, részben a budapesti dominanciával bíró médiatérben, részben a mindennapi előítéletek szintjén. A kérdés másik része részben túlhaladott: elismeri-e Magyarország a külhoni magyarok jogát a szabad áttelepüléshez; a magyarországi munkavállaláshoz vagy valamifajta „magasabb” történelmi érvelés alapján az otthonmaradás történelmi kötelességét hangoztatja. Ha nem állít is sem jogi-adminisztratív korlátot az ilyen egyéni döntések elé a magyar állam, kérdés, tesz-e intézkedéseket annak érdekében, hogy Magyarországon kulturális, oktatási és munkaügyi esélyegyenlőséget biztosítson az erre igényt tartó, de áttelepülni nem akaró, határon túli magyaroknak? Ezeknek a kérdéseknek egy részét az uniós állampolgárság rendezi, de az ezzel nem rendelkező vajdasági, horvátországi és kárpátaljai magyarok esetében továbbra is sajátos megoldások szükségesek.

c) Nem a határok helyét, hanem azok minőségét kell megváltoztatni

Ebben az alapelvben a határmódosításról való lemondáson túl ott van a határok mint együttműködési akadályok lebontásának a szándéka. Ez az európai integráció során rész-

ben megtörtént. Három régió kivételével a magyarság az uniós határokon belül él. Fontos azonban megjegyezni, hogy a határ menti magyarlakta területek mindenhol hátrányos helyzetű régiók, és még az EU-n belüli országokban sem rendelkeznek a fejlesztéshez szükséges kompetenciával (nyelvtudás, képzettség, intézményes érdekérvényesítő képesség stb.). Nem beszélve arról, hogy az uniós források elosztása döntően a nemzetállami központoknak van alárendelve.

d) Az adott országon belüli jogegyenlőség biztosítása az önkormányzati jogokon keresztül lehetséges

Magyarország a szomszédos országok regionális közigazgatási decentralizációját várja el, bízza abban, hogy ez kezeli a kisebbségi problémák jelentős részét. Az autonómia követelések a három jugoszláv utódállamban a nemzetiségi tanácsok (önkormányzatok) létrehozásával formálisan okafogyottá váltak. Az igazi kérdés majd ezek tartalma, működése lesz.¹⁴ A szlovákiai és a romániai magyar kormánykoalíciós részvétel miatt ezekben az országokban ez a kérdés átmenetileg lekerült a napirendről, inkább a kultúrafinanszírozásról, illetve a kisebbségek jogállásáról szóló törvény elfogadását állították a magyar pártok a közép-pontba – sikertelenül.

e) A szomszédos országokban élő magyarság, mint résztársadalom, illetve mint önálló politikai közösség, önazonosságának megőrzése érdekében, önálló intézményrendszerre jogosult

Ezt az intézményrendszert (közigazgatás, politika, egyház, nyilvánosság, oktatás, művelődés, civil társadalom) azonban a magyar kisebbségi társadalmak nem képesek önről fenntartani. Az azonosságtudat fenntartásához és a társadalmi érvényesüléshez szükséges, állami feladatokat átvállaló intézmények finanszírozásának elérése a Magyar Koalíció Pártja (Szlovákia) és a Romániai Magyar Demokrata Szövetség stratégiai célkitűzése. Ennek elérése érdekében azonban csak a magyarországi kormányzati támogatások biztosíthatják az intézményrendszer működtetését. Ehhez szükség van a kisebbségi politikai elit közvetítésére is, amelynek azonban velejárója az intézményépítés átpolitikáltsága.

f) A magyar kisebbségi politikusok egyenrangú kezelésének elve

A határon túli magyar politikusok csak akkor egyenrangúak magyarországi partnereikkel, ha hasonló kormányzati pozíciót töltenek be. (Akkor azonban saját országuk érdeke-

¹⁴Szlovéniában a kisebbségi önkormányzat vétőjogának szabályozása, Horvátországban a kisebbségi önkormányzatok javaslati figyelembevételének garanciája, elmaradása esetén történő szankcionálása hiányzik, és ennek megváltoztatása a magyar kisebbségpolitikusok egyik legfontosabb célkitűzése. Szerbiában az 1988 előtti modellhez hasonló vajdasági autonómián belüli kisebbségi érdekérvényesítés a régió autonómiája hiányában egyre kilátástalanabbnak tűnik. A 2009-ben elért új tartományi jogosítványok érvényesítése kérdéses, hiszen a finanszírozás továbbra is Belgrádtól, a mindenkori központi kormányzattól függ. A kisebbségi nemzeti tanácsok névjegyzék alapú választása és intézményfenntartó jogosítványai nagyon fontos előrelépést jelentenek, de ebben az esetben is a finanszírozás mindenkori kormányzati függősége a tanácsok autonómiáját korlátozza. A szerbiai modell szakértője Korhecz Tamás: *Ottthonteremtőben a szülőföldön*. Forum, Újvidék, 2009. Egy másik megközelítés az Árgus – Vajdasági Magyar Kisebbségi Civil Egyesületé Bozóki Antal vezetésével (lásd: www.argus.org.rs/index.php/bemutakozas).

it kell képviselniük.) Egyébként a forráselosztásban gyenge, szimbolikus befolyással bírnak. Ennek kompenzálására szolgál a határon túli elitekben a magyarországi pártpolitikai kapcsolatok erősítése, és a budapesti kormányzati apparátuson belüli pozíciószerzés. Ennek révén a nagyobb magyarországi pártoknak kialakult a maguk határon túli kapcsolathálózata és személyi preferenciája.

g) A határon túli magyarság érdekeinek az Európai Unióban történő képviselete a mindenkor magyar kormány feladata

Az utóbbi években világossá vált, hogy az EU-nak nincs átgondolt és következetes kisebbségpolitikája, és alig tesznek különbséget a bevándorlók alkotta közösségek, és a történelmileg őshonos kisebbségek között. A csatlakozást követően az addig számonkért normákat az EU szervei nem ellenőrzik, illetve tényként kezelik, hogy a szomszédos országokban a kisebbségvédelem terén teljesítették az Unióban megszokott általános jogi és intézményi követelményeket.

h) A magyar költségvetésnek folyamatosan része a határon túli magyar alapítványi és civil szféra támogatása

Meg kell azonban jegyezni, hogy a szülőföldön való boldogulás inkább csak retorikai fordulat, mert az ehhez szükséges intézményi és egyéni támogatás erre nem elegendő. Ráadásul a támogatások funkciója sem tisztázott: segélyezésről; intézményi működtetés finanszírozásáról; fejlesztésekről van egyszerre szó. Vitatott a döntéshozatal módja és a szervezetben belüli optimális szintjének a kérdése is.

Érdekes jelenség az is, hogy a magyarországi közvéleményben a támogatás ténye jobbra nyűgként jelenik meg. Ennek oka többek között, hogy annak összegét általában nagyságrendekkel magasabbra becsülik, de hozzájárulnak ehhez a határon túli ügyek kapcsán (vagy ürügyén) az elmúlt években kialakult magyarországi belpolitikai viták is. A határon túliak migrációja, magyarországi munkavállalásuk, közéleti szerepük, lokális mikrokozmoszban való felbukkanásuk ugyanakkor sok esetben egzisztenciális félelmet, vagy sajátos, belmagyar xenofóbiát vált ki.

3.3 A határon túli magyarok igényei

A kisebbségi magyar közösségek politikai *jövőképéiként* – az elvárt és célként megfogalmazott – társnemzeti pozícióra alapozott nemzeti autonómia egyszerre volt politikai integrációs jövőkép a nemzeti alapon szerveződő kisebbségi közösségekben, ugyanakkor ennek megvalósulásában egyfajta védgátat láttak a regionális és etnikai egyensúly megőrzése érdekében. Harmadrészt pedig az „autonómia” révén létrejövő intézményességtől várták a kisebbségi hátrányok mérséklését.

Ha a *konkrét igényeket* vesszük számba, akkor ezeket a következőkben összegezhethetjük:

- a magyar nyelv hivatalossá tétele helyi és regionális szinten;

- a magyar oktatási és a kulturális intézményrendszer fejlesztésének biztosítása és azok igazgatásának joga;
- annak biztosítása az adott országon belül, hogy a magyar közösség minél kisebb része legyen regionális kisebbség (olyan területi/önkormányzati beosztás, amelyben a sajátos jogok területéhez kötötten is gyakorolhatóak);
- a magyarok lakta területek infrastrukturális és gazdasági fejlesztése, illetve felzárkóztatása;
- a magyar nemzeti szimbólumok hivatalos elismerése;
- politikai képviselőt biztosítása a politikai rendszer minden szintjén;
- a magyarországi egyéni emancipáció: ne pusztán idegen állampolgárként kezeljék Magyarországon.

4. A MAGYAR ÁLLAM FELELŐSSÉGE

Az Alkotmány 6. § (3) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság felelősséget érez a határain kívül élő magyarok sorsáért, és előmozdítja a Magyarországgal való kapcsolatuk ápolását.¹⁵

4.1 A felelősségvállalás indokai

Arra a kérdésre, hogy *miért* kell Magyarországon a határon kívül élő magyarok sorsáért felelősséget érezni, sok személyes és intézményes válasz létezik. Az erre vonatkozó vélekedések első csoportjába a történeti Magyarországhoz kapcsolódó, a magyar nemzet és a magyar állam határainak eltéréséből adódó *történeti* megfontolások tartoznak. A határon túli magyarok létezése ugyanis a történeti Magyarországot idézi fel: a kisebbségi magyar közösségek szülőföldjének kulturális öröksége a történeti Magyarország hagyatéka. Ez a kulturális nemzet tényének magától értetődő elfogadása. (Ebből a nézőpontból inkább úgy lehet feltenni a kérdést, hogy miért ne kellene felelősséget vállalni.)

Vannak ezen túl *pragmatikus* érvek. Magyarországon több tízezer olyan család él, amely a határon túl családi, rokoni kapcsolatokat ápol. Az odafigyelés mintegy társadalmi igényként is megjelenik. Másrészt a kisebbségekkel kapcsolatos kérdések a környező országokkal kialakított kétoldalú kapcsolatokban is meghatározóak. A magyar kisebbségek helyzete, politikai lépéseik közvetve a térség stabilitására is hatással lehetnek.

A nyugati országszél kivételével a migrációs folyamatok több évszázada a Kárpát-medence közepe felé tartanak. Magyarországon *munkaerő-piaci és gazdasági érdeke*, hogy ennek során

¹⁵ Öllös László: *Az egyetértés konfliktusa. A Magyar Köztársaság alkotmánya és a határon túli magyarok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008. 158. Jakab András (szerk.): *Az Alkotmány kommentárja I-II.*, Századvég, Budapest, 2010. 344-349.

inkább képzett, magyar nemzetiségű munkaerő érkezzen az országba. A magyarországi demográfiai csökkenést már ma is enyhíti a határon túli magyarok bevándorlása. Az országnak ugyanakkor az is érdeke, hogy ún. migrációs rendszer alakuljon ki környezetében, mely alatt egy olyan oda–vissza működő folyamatot értünk, amelyben a magyarországi munkavállalás, tartózkodás időleges, és az itt felhalmozott tudás és tőke visszakerülhet a Kárpát-medence egy másik régiójába, mintegy a térség belső reintegrációs folyamatainak részeként. Hasonló érdekelttség áll fenn a kulturális és oktatási javak piacán is, amelyet behatárol a magyar nyelv, mely ezeket a piacokat Magyarországhoz is köti. A határon túli magyarok egyrészt fogyasztóként jelennek meg ezen a piacon, másrészt maguk is kulturális javakat hoznak létre, amely Magyarországon lehet piacképes.

Végül meg kell említeni a *morális érvelést*, mely a magyar állam történelmi felelősségéből indul ki. Magyarország két világháborúból vesztesként került ki. Döntően ennek köszönhető a határon túli magyar kényszerközösségek létrejötte. A magyar állam 1918 előtti polgárainak egy része (a nemzetiségi csoportok) az első világháború után nem kívánt a magyar állam fennhatósága alatt élni, és a nemzetközi viszonyok révén ez a szándéka meg is valósult. Azok iránt, akik a lakóhelyükkel együtt elszakadtak Magyarországtól, a magyar állam felelősséggel tartozik, hiszen (1918-ban és 1945-ben) a hibás politikai döntéseknek eredményeképp kerültek új állami uralom alá.

4.2 A budapesti magyarságpolitika céljai

Az utóbbi két évtized történetéből világos, hogy a kilencvenes évek elején – a folyamatos tűzoltás során, amikor maguktól adódtak a határon túlról érkező kérések nyomán – a kisebbségi magyar közösségek önszerveződése és a határon túli magyarok kulturális identitásának megőrzése, önreprodukciója volt a hangoztatott cél. Az alapszerződés megkötése után a szülőföldön való boldogulás (munkaerőpiaci, gazdasági pozíciók, a modernizációs folyamatokban való részvétel) került előtérbe. De Magyarországon mindez elsősorban politikai retorikaként jelent meg, és a mindenkori politikai helyzet, illetve érdekviszonyok voltak a meghatározók, kevésbé egy hosszú távú program konkretizálása. Ha az Alkotmány említett rendelkezéséből indulunk ki, akkor a kisebbségi „sors” alatt a magyar kisebbségek nemzeti identitását és társadalmi esélyegyenlőségét veszélyeztetető hátrányokat értjük. Ezen a sorszerű helyzeten kíván a magyar állam segíteni, valamint előmozdítani „Magyarországgal való kapcsolatuk ápolását”.¹⁶

Kérdés persze, hogy más államok különböző kritériumok által meghatározott állampolgárainak milyen mérvű és jellegű segítséget adhat a magyar állam? Nyújthat-e olyan, határokon átnyúló nemzeti támogatást, amelyik nem szüntetheti meg, de legalábbis csökkenti a kisebbségi helyzet hátrányait?¹⁷ Az elmúlt két évtizedben a politikai retorika bevett és gyak-

¹⁶ Öllös László, id. mű 158.

¹⁷ Uo. 74.

ran hangoztatott elképzelésévé vált, hogy a kisebbségi politikai érdekképviselő legfőbb célja a nemzetiségi autonómia (vagy legalább egy konzociális modell) kiharcolása, amely szerkezetileg meg tudja szüntetni a kisebbségi helyzet hátrányait. Ezért a hátrányok kompenzálására szolgáló támogatásokat az autonómia kivívására szolgáló célokkal együtt kezelték. Ezáltal a politikai, és nem a társadalmi célok, a problémák kezelése vált elsődlegessé. És mivel Magyarországon is pártpolitikai verseny tárgya lett a magyarságpolitika, ettől a határon túli magyar politikai közönség sem tudta magát függetleníteni. A kisebbségi eliten belüli természetes politikai különbségek összekapcsolódtak a magyarországi pártpolitikai kapcsolattételekkel. Mindez visszahatott a forráselosztásra, hiszen a Magyarországon kormányzati pozícióval bíró pártok a hozzájuk közelálló határon túli magyar politikusokat hozták helyzetbe. A hátrányokat csökkenteni képes szerkezetek támogatása nemcsak háttérbe szorult, hanem a kisebbségi magyar közösségek intézményessége a pártpolitikától vált függővé.

Ebből a helyzetből azzal lehet kilépni, ha az autonómia-retorika mögötti, a kisebbségi magyar közösségekben megfogalmazott konkrét kívánságokból indulunk ki, annak érdekében, hogy a kisebbségi helyzetből adódó hátrányokon hatékonyan tudjon segíteni Magyarország. (A politikai segítségnyújtást el kell választani a kulturális, oktatási, intézményfenntartó támogatásoktól.) Ezáltal esély nyílhat rá, hogy mérséklődik a külhoni magyaroknak a nemzeti jövővel kapcsolatos bizonytalansága és szorongása, amely állandóan újratermeli a többségi nemzetállam iránti illojalitását. *Ezt a hátrányok csökkentésével és a szomszédokkal való megbékéléssel lehet elérni.* Mindkét cél megvalósításában fontos és kezdeményező szerepe lehet Magyarországnak, miközben a problémakezelés kulcsa a szomszédos országokban van. Az ottani viszonyokra azonban a magyar állam hatást gyakorolhat. Részen azáltal, hogy a kitűzött célok megvalósításához szükséges kisebbségi magyar intézményrendszer működését a fejlesztéshez elengedhetetlenül fontos pontokon támogatja. Az oktatási, képzési, kulturális projektek terén alapvető prioritásként kell kezelni, hogy ezek a szolgáltatások minél magasabb szinten működjenek. Másrészt ahol az állampolgári jogon járó anyanyelvi szolgáltatások nem biztosítottak, de önmagát megszervezni képes helyi közösségek működnek, ott a magyar államnak a források pótlására kell törekednie. Harmadrészt a nemzetközi és a kétoldalú kapcsolatokban a kisebbségvédelem terén kezdeményezően és innovatívan kell fellépnie Magyarországnak. Végül, és talán ez a legfontosabb, a szomszédos országokban azokat a folyamatokat kell megpróbálni erősíteni, amelyek nem a kizárólagosságra törekvő, hanem egyfajta konzociatív modellt céloznak meg. Ez a hazai etnikai-kisebbségi kérdés kezelésében felmutatandó példákon túl egyoldalú kezdeményezésekkel, például a szomszédos országok nyelvén történő folyamatos információ-közvetítéssel, kapcsolattépítéssel valósítható meg, melyben tevékeny szerepet kellene vállalnia a kisebbségi magyar közösségeknek.¹⁸

¹⁸ A Magyarország és szomszédai közti kapcsolat-konfliktusokat három nagy csoportba lehet sorolni: a szomszéd-ságból adódó érdekkonfliktusok, a kisebbségi ügyek és a történelmi komplexusok. Ez utóbbi terén a sokszor természetlen győzködés és gesztus-együtműködések helyett fontos lenne a magyar álláspontnak a szomszédos országok nyelvén történő megjelenítése, a viszonzóság feltételének elvárása nélkül. A mai magyar együtműködés politika lélektani gátja, hogy mindenben a másik fél kölcsönösségére számít, és eleve elveti az egyoldalú kezdeményező szerepet.

5. AZ EDDIGI MAGYARORSZÁGI SZEREPVÁLLALÁSRÓL

1989 óta a magyar állam segítségével egy rendkívül komoly revitalizációs folyamat, illetve intézményépítés játszódott le a külhoni magyarságot illetően. Ugyanakkor, ha előbb nem, a kettős állampolgárságról szóló népszavazás óta világossá lett a magyarországi konszenzus megszűnte ezen a téren. De nem csak az egyetértés hiányzik: a magyarországi magyarságpolitika (más szakpolitikákhoz hasonlóan) nem működik hatékonyan, céljai sem világosak. Ugyanakkor le kell szögezni, hogy a magyar kisebbségek történetében nem fenyeget valamilyen végveszély, hanem inkább az önálló politikai közösségek útkeresésének és integrációs viszonyrendszerének újrafogalmazása előtt állunk. A meghatározó problémák a következők: a pártpolitikai versengés hatása a szakterületre, az euroatlanti integrációval változó külpolitikai viszonyok, és a határon túli magyar politikai eliteknek az 1990-es évek második felétől megváltozott szerepköre.

5.1 A magyarországi pártpolitikai versengés mögött a kormányzati hatalom megszerzése mellett a *politikai identitásközösségek létrehozása* folyik. Ennek során a nemzetről folytatott közbeszédben hangsúlyosan jelenik meg az a tény, hogy a magyar állam és a magyar nemzet határai nem esnek egybe.

A rendszerváltás egyik nagy tömegélménye az 1988-as romániai falurombolás elleni tüntetés volt. A kerekasztal tárgyalások során létrejött, a határon túli magyarokkal kapcsolatos alkotmányos rendelkezés körül konszenzus alakult ki.¹⁹ Az antalli „lélekben tizenöt milliő miniszterelnöke” kifejezés, majd a korabeli magyarságpolitika körül kibontakozó viták sem kérdőjelezték meg a határon túli magyarság kormányzati támogatását, nemzetközi védelmének jogosságát és a kapcsolattartás szükségességét. A konszenzus 1993–2002/2004 között több szakaszban erodálódott többek között az alapszerződés, a kedvezménytörvény, majd a kettős állampolgárságról szóló viták kapcsán.²⁰ Ezzel párhuzamosan 1994–1995-től a határon túli politikai elitek is egyre inkább megosztottak, elsősorban a magyarországi párt-szimpatiók szerint.

A konszenzus megfogyatkozásának van egy további, a határon túli magyarok ügyéhez nem közvetlenül kapcsolódó történelmi oka is. A posztkommunista térségben ugyanis egyedül a magyar baloldalon nem volt meghatározó a nemzetesítő beszédmód. Ennek gyökere a Kádár-rendszernek a jóléti retorikára – és nem a nacionalizmusra – alapozó legitimációs berendezkedéséhez nyúlik vissza. Ezt tovább erősítette, hogy az MSZMP-n belül a rendszerváltás

¹⁹ Öllös László: *A Magyar Köztársaság alkotmánya és a határon túli magyarok*. Fundamentum, 2006/3. 26–43.

²⁰ Felvethető, hogy volt-e egyáltalán konszenzus a magyarságpolitikában 1988 után bármikor is? Úgy véljük, ha voltak is nézetkülönbségek (a hosszú távú közösségi-, identitáspolitikai elvárásokban mindenképp) a határon túli magyarokkal kapcsolatban, az a sokat hangoztatott elv, hogy a határon túli magyar pártok, szervezetek érdekeit képviseli a budapesti kormányzat, elfedte. Még inkább láthatatlanok azok a sebek, amelyeket a magyarországi politikusok jó szándékaik érvényesítése érdekében a határon túli politikusoknak (és némelykor viszont) okoztak. A pártközi véleménykülönbségek a kisebbségi magyar politika pluralizálódásának intézményesülésével jelennek meg nyilvánosan is.

során nem a gyakran nemzeti retorikát használó Pozsgay Imre és Szűrös Mátyás reprezentálta vonal lett a meghatározó, hanem sokkal inkább a reformközgazdászokkal összefogó technokrata, külpolitikus csoport. Többek között ez volt az oka, hogy 1993-ban az új baloldali politikai célokat megfogalmazó Demokratikus Charta mozgalom az Antall-kormány intézkedéseit bírálva, *antinacionalista beszédmóddal* lépett fel. Ez a modernizációs beszédmód lett a baloldali politikai identitásközösség összefogó ereje. Az alapszerződések aláírását követően, illetve később, a NATO csatlakozás után és a határon túli magyar autonómia mozgalmak eredménytelensége nyomán a magyarságpolitikában a baloldal a nemzetközi és kétoldalú kisebbségvédelemben gondolkodott, és a szomszédsági kapcsolatok javításától, valamint a magyar pártok kormányzati részvételétől remélte a külhoni magyarság problémáinak kezelését. Ezzel szemben a jobboldal döntően a kulturális nemzet intézményes kapcsolatépítését (nemzeti reintegráció) szorgalmazta, és a kisebbségi kérdés kezelését helyezte előtérbe a szomszédsági kapcsolatokban. A beszédmódok után az útkeresés is elvált.

Hogy a politikai közösségépítés ügye vajon miért az ezredforduló utáni évtized közepén vált olyan fontossá, arra magyarázat lehet, hogy a rendszerváltás első éveiben először a független Magyarország nyugatias közjogi kereteinek kialakítására került sor. A kilencvenes évek második felében a gazdaság szerkezete is átalakult, ezt azonban nem követte a társadalmi-állami elosztórendszerek átalakítása, amelyben a „közjó” kategóriáiban kellett volna konszenzusra, közös értékek elfogadására és intézményesítésére eljutni. Ez hozta magával a politikai közösség normarendjéről szóló vitát, benne a jobb és bal politikai identitásközösség intenzív pártvezetői/pártpolitikai versenyen belüli építését. 15 év elteltével azonban már nem lehetett a rendszerváltáskor az átmenet érdekében ki nem beszélt felelősségeket és elhatárolódásokat tisztázni.²¹ Ennek a sodródásnak az emblematis megjelensései voltak a kettős állampolgárságról, majd az egészségügyi reformról szóló népszavazási kampány.

A határon túli magyarság kérdése tehát alárendelődött a magyarországi pártpolitikai viszonyoknak. Nem a határon túli magyarok problémái, hanem a hozzájuk való *viszony* tematizálódott. A külmagyar kérdésnek a pártpolitikai legitimációs funkciója nem csak a konszenzus lehetőségét gyengítette, hanem a szakpolitikai logika érvényesülését is. A kérdéskörrel kapcsolatos célok és elvárások java hamis helyzetértékelésből (a befolyásolási lehetőségek túlbecsüléséből) indult ki, ezért sorozatos politikai kudarcokkal járt és félmegoldásokat hozott. De mivel a magyarországi kormányzati döntések hatása nem a határokon belül csapódott le, a döntéseknek ott nem volt különösebben látható következménye, tehát az egész kérdéskör virtualizálódott. A kérdésnek 2004-ig nem nagyon volt megragadható magyarországi politikai tétje.

A kettős állampolgárság ügyében alakult ki a határon túli közvéleményben az az elvárás, hogy egy ilyen jogi emancipáció megoldhatja problémáit. A népszavazási kudarc kapcsán azonban élesen szembesülni kellett az anyaországi lehetőségekkel és viszonyokkal. Hirtelen hitel-

²¹ A szembenezésnek a cseh és lengyel példától eltérő elmulasztásához lásd: Kis János: *Az összetorlódott idő*. In Dénes Iván Zoltán: *Liberalizmus és nemzetudat. Dialógus Szabó Miklós gondolataival*. Argumentum Kiadó – Bibó István Szellemi Műhely, Budapest, 2008. 449-469.

telenné vált a kilencvenes évek kisebbségvédő-önszervező-dő-autonómia programját felváltó szülőföldön való maradás retorika is. Leginkább azért, mert a hangoztatott célokhoz – a szülőföldön való maradás társadalmi-gazdasági háttérének megteremtéséhez, illetve a magyarság létszám-csökkenésének megállításához – Magyarország nem rendelkezik elégséges eszközökkel. Senkinek nincs joga ugyanis bárkitől is azt kérni vagy bárkit is abban akadályozni, hogy kényszerhelyzetén ne próbáljon meg segíteni a Magyarországra való áttelepüléssel, sőt Magyarország épp abban érdekelt, hogy demográfiai és munkaerőpiaci gondjait saját kulturális közösségéből származó migránsokkal pótolja.

5.2 2004. május 1-én véglegesen átalakult a magyar külpolitika hármas célrendszerének tartalma. Az EU-tagság megszerzésével már nem az európai integrációhoz való alkalmazkodás, hanem annak alakítása lehet a magyar külpolitika célja. Ezzel együtt a jószomszédi kapcsolatok építésében az Európai Unió részévé lett keletközép- és délkelet-európa régió versenyképességének kérdései, a regionális együttműködés, fejlesztést új formáival összefüggő kérdések kerülnek majd előtérbe. A határokon kívül élő magyar kisebbségek támogatása pedig az integrált térben kell, hogy továbbra is meghatározó területe maradjon a magyar külpolitikának. Magyarország nem tudta politikai szempontból teljesen kiaknázni azt az előnyt, hogy a NATO és EU csatlakozás során a közép- és kelet-európai államok élcsapatába tartozott, holtott ennek révén Románia EU-csatlakozásánál jobban rá tudta volna irányítani a figyelmet a magyar kisebbség helyzetére. Jól példázza ezt, hogy Románia anélkül lépett be az Unióba, hogy a sokat vitatott, és egyebek mellett az Európai Parlament által is szorgalmazott romániai kisebbségi törvényt a bukaresti törvényhozás elfogadta volna.

Ezzel együtt Magyarország fel tudta hívni az EU intézményeinek figyelmét a vajdasági magyarok elleni atrocitásokra, vagy a román csatlakozás során a kisebbségi jogok törvényi szabályozásának hiányosságaira. Az Európai Parlamentben a magyar képviselők több esetben is sikerrel lobbiztak azért, hogy egy-egy Romániáról vagy Szerbiáról szóló határozatban az ott élő magyar közösség számára fontos problémák megjelenjenek. Ezek a politikai sikerek azonban csak részlegesen lehettek. Ahogy azt Románia csatlakozásának példája is mutatja, a magyar politikai elit, döntési kényszerben egyöntetűen az integrációs célokat helyezte előtérbe a kisebbségpolitikai célokkal szemben. Az a meggyőződés vált uralkodóvá, hogy az EU-tagság olyan elsőrendű érdek – az érintett országokban élő magyar kisebbségek számára és a bilaterális kapcsolatokban egyaránt – amelyet mindenekfelett támogatni kell. Így a magyar parlament egyöntetűen megszavazta Románia tagságát, annak ellenére is, hogy a magyar kisebbség követeléseinek teljesítésére az EU-csatlakozást megelőzően tett román kormányzati ígéretek (pl. kisebbségi törvény elfogadása, magyar tagozatok indítása a Babes-Bolyai Egyetemen) nem teljesültek. Mindez azt mutatja, hogy bár új fórumok nyíltak a magyar kisebbségek érdekeinek képviseletére, de ezeken keresztül csak közvetett módon lehet a határon túli magyar kisebbségek jogait érvényesíteni, helyzetét javítani – elsősorban az uniós politikákon, az európai integráció nyújtotta előnyökön (pl. határok átjárhatósága) keresztül.

Az Európai Unió csatlakozással együtt az 1990-es évek elején elfogadottá vált úgynevezett *Antall-doktrína* nemzetpolitikai célrendszere is átalakult. Ennek első eleme az összmagyarság felfogás tematizálása volt, amelynek része: a Kárpát-medencén kívül diaszpórában élő ma-

gyarság; a közép-európai magyar nemzeti kisebbségek, amelyek Trianon után jöttek létre, és ma nyolc országban élnek; és a magyarországi nemzetállami keretek között élők csoportja. A magyar kormányzat csak ez utóbbit képviseli politikai és jogi értelemben, de felelősséget érez a másik két a csoportért is. A doktrína a közép-európai magyar nemzeti kisebbségek helyzetének kezelésére az európai nemzetiségi autonómia modelleket tartotta megvalósíthatónak. Ennek érdekében a magyar alkotmány nem az egységes magyar nemzetből indul ki, hanem abból, hogy a magyarországi nemzeti és etnikai kisebbségek államalkotó tényezők. Ennek részeként létrejöttek a nemzeti kisebbségek önkormányzatai, részben azzal a céllal, hogy azok a szomszédos országok számára mintaként szolgáljanak. Ezen túl a nemzetközi kisebbségvédelmi fórumokon való fellépéssel és az alapszerződésekkel Magyarországnak védőhatalmi szerepet kívántak formálni a szomszédos országokban élő magyarok vonatkozásában. Végül fontos eleme volt Antall elképzeléseinek, hogy a budapesti kormányzat a határon túli magyarok politikai szervezeteinek vezetőit mint az adott közösség legitim képviselőit ismerte el, támogatta továbbá nemzetközi szereplőkként való pozicionálásukat is, mind a kétoldalú kapcsolatokban, mind a nemzetközi fórumokon.

Ez a négy célkitűzés egy évtized alatt szükségszerűen megváltozott. A határon túli magyarságért vállalt politikai felelősség elfogadott politikai alapelvvé vált. Ugyanakkor a közép-európai magyar nemzeti kisebbségek együttes kezelése, az eltérő adottságok és az adott országok más-más magyarságpolitikai viszonyai miatt, inkább hátráltatja mintsem segíti a problémák kezelését. A „mozaiknemzet” metafora után, megjelent a „szerződéses nemzet” toposz, amely azt közvetíti, hogy az önálló entitásnak tekintett közép-európai magyar nemzeti kisebbségi csoportoknak sajátos viszonya van Magyarországhoz, és ebből adódóan sajátos kapcsolatokat kell kialakítaniuk a mindenkori magyar kormányzatokkal.

Az *autonómiapolitika* tekintetében az egyik nagy változás, hogy négy országban (Ausztria, Szlovénia, Horvátország, Szerbia), különböző elnevezéssel, létrehozták a magyar nemzeti tanácsokat. Egy másik fontos körülmény, hogy Romániában és Szlovákiában a magyar pártok kormányzati részvételének feltétele volt az autonómia követelések levétele a napirendről.²² Ezért az eredeti autonómia-követelést átértelmezve a szlovákiai és a romániai magyar politikai elit egyre gyakrabban a kormányzati részvétellel eddig elért közigazgatási, önkormányzati, gazdasági pozíciókat és a magyar nyelvű intézményességet tekinti az autonómia mozaik elemeinek, tehát nem egy mindent átfogó kisebbségi státútumban gondolkodik.

A *védőhatalmi szerep* az alapszerződésekkel sem valósult meg, hiszen a kisebbségi vegyes bizottságok önálló hatáskör nélkül működnek, és leginkább csak a problémafelvetésig jutnak el. Ráadásul az utóbbi öt évben a határon túli magyar közösségek politikai egysége megbomlott, vezetőik legitimitása több esetben megkérdőjeleződött. A magyar pártok egyre inkább részeseivé váltak nem csak az adott ország pártpolitikájának, hanem a magyarországi játszmáknak is.

²² Amikor az RMDSZ révén mégis bekerült a kormányprogramba a kisebbségi törvény terve, abból a kulturális autonómiára vonatkozó passzust elutasították a koalíciós partnerek. A 2009–2010-ben ez újra tematizálódott az újbóli kormányzati részvétellel.

A határon túli magyarság *intézményrendszere* ugyan kiépült, de alapvető fenntartási és hatékonyságbeli gondokkal küzd. Az adott szakpolitikai tevékenység legnagyobb gondja épp ennek az intézményességnek a sorsa, amely konkrét cselekvési programot igényel.

Ebben a megváltozott helyzetben egyelőre nem rögzültek az új viszonyokra vonatkozó, a pártok által kölcsönösen elismert alapelvek, ezért a működő támogatási programok is pártpolitikai kritikák kereszttüzébe kerültek. Ez egyben a szakmai korrekciót is ellehetetleníti.

5.3 A fentiekben már többször szóba került a kisebbségpolitikai partner, tehát a *magyar kisebbségi pártelíték* megváltozott szerepköre mint további fontos tényező a magyarságpolitika mai értelmezésében. 1996, illetve 1998 óta a kormányzati részvétel alapvetően megváltoztatja ezeknek a politikusoknak a szerepfelfogását. Az addigi magyar, döntően kulturális érdekképviseleti tevékenységet a regionális és gazdasági fejlesztési érdekek megjelenítése és az országos, nem csak nemzetiségi kérdésekben való tényleges politizálás váltotta fel. Ez eleve azokat a politikusokat hozta országosan és a magyar pártokon belül helyzetbe, akik ehhez megfelelő szakmai felkészültséggel bírtak. A problémák és a döntések hordereje miatt ezért az addigi magyar politikai, ideológiai, kulturális hálózatok dominanciáját a regionális gazdasági érdekcsoportok, vállalkozói hálózatok érdekérvényesítése váltotta fel. Mindez a kisebbségi politikára két vonatkozásban is visszahatott. Egyrészt az adott ország politikai-kormányzati munkájában való részvétel mentálisan is megköveteli a hasonulást a pozsonyi, belgrádi, bukaresti politikai kultúrához. S ez visszahat a saját társadalomról alkotott valóságszemléletre és a szervezési, politikai módszerekre. Másrészt az előbbi helyzetváltozásból adódóan az MKP és az RMDSZ meghatározó vezetői körében a kisebbségpolitika társadalomszervező, alulról építkező civil kooperatív módszereivel szemben a jogi, adminisztratív intézkedések, a forráselosztás és kijárási jelentősége vált meghatározóvá. De ez nem csak a szemléletváltással, hanem a magyar települési önkormányzatok növekvő súlyával és a számukra fontos érdekképviselettel is magyarázható. Az identitáspolitikai kérdések mellett ugyanis a társadalompolitikai, gazdasági problémákat is kezelniük kell. Mindez azt hozta magával, hogy a civil társadalomnak, a helyi aktivitásoknak egyre kisebb a befolyása a pártokra, és ebből adódóan a pártok társadalmi mozgósító ereje is folyamatosan csökken.

A „kisebbségi társadalom” mint célként kitűzött projekt fontos kérdése az, hogy az eddigi rehabilitációs (a kisebbségi helyzet kezelésre valamilyen állapothoz való visszatérés kilátásba helyező, a veszélyeztetettség érzetével integráló) retorika csökkenő mozgósító hatása mellett milyen más, új mozgósító ideológiával vagy modellekkel képesek hatékonyan megszólítani a kisebbségi közösségeket a kisebbségi politikai erők és politikusaik.

5.4 A magyarságpolitikán belül a támogatáspolitikai és a magyar-magyar kapcsolatok működtetése mellett meghatározó részterület a kisebbségi magyar közösségek érdekeinek *külpolitikai megjelenítése* Magyarországról. Gyakran elhangzik a kérdés, hogy miért nem sikerül hosszabb távon a budapesti kormányzatoknak a nemzetközi szinten és a szomszédságpolitikában eredményeket elérni. Miért kényszerül folyamatosan védekezésre, konfliktusenyhítésre a kisebbségi problémák nemzetközi képviseletében a magyar külpolitika? Er-

re a szokásos válasz kimerül az adott szomszédos ország asszimilációs kisebbségi politikájának taglalásában.

Mindenekelőtt érdemes leszögezni, hogy a 20. század külpolitikai gondolkodásában a kisebbségi kérdés jelentős változáson ment át: a wilsoni önrendelkezési elv az európai birodalmak felbomlásával létrejövő új államok legitimálására szolgált, és csak részben oldotta meg az európai nemzetiségi konfliktusokat. A Népszövetség kisebbségvédelmi rendszere csak az erőszakos asszimiláció megfékezését tűzte ki célul. A kor nagypolitikai gondolkodásban ugyanis egységes nemzetállamok létrehozása és működtetése volt a meghatározó. Arra számítottak, hogy ezekben az országokban a nyugat-európai példákhoz hasonlóan, fokozatosan megtörténik majd a kisebbségek asszimilációja. Erre azonban nem került sor. A második világháború katalizmája után a békeszerződésekhez – az első világháború utáni rendszertől eltérően – nem kapcsolódtak kisebbségvédelmi garanciák. A nemzetközi kapcsolatokban az emberi jogokra való hivatkozással próbálták ezt betölteni. Azonban a hidegháború miatt ez a kérdés Európában lényegében „lefagyott”. A helsinki folyamattal elkezdődött olvadás során a nyolcvanas években a bulgáriai törökök és a romániai magyarok ügye került a szélesebb nemzetközi nyilvánosság elé. De mindkettőről úgy tűnt, hogy a demokratikus átalakulás majd képes kezelni a nemzetiségi problémákat. (Ugyanúgy, ahogy ez a folyamat sikeresen lezajlott Dél-Tirol esetében, illetve a spanyol demokratikus átalakulás révén a baszkok és a katalánok esetében.) Ez azonban a rendszerváltással csak részben következett be.

Az új önálló nemzetállamok létrejötte az európai kisebbségvédelmi konvenciók bővülése és az uniós tagsághoz szükséges ember- és kisebbségjogi monitorizálás révén új kontextusokba kerültek az önálló államisághoz nem jutott, illetve az anyaországukba át nem települt kisebbségek. Az új szempontok egyikét a Baltikumban, Ukrajnában és a közép-ázsiai országokban élő orosz népesség problémái jelentik. A másik, több országot érintő kérdés a hátrányos helyzetben lévő roma népesség helyzete. A harmadik, szintén sok országot érintő probléma, az Európába más földrészekről bevándorlók integrálásának kérdése. Ezekhez képest a bulgáriai török, a macedóniai albánok és a különböző országokban élő kisebbségi magyarok politikai integrációja az adott országokban pozitív példa, mert mind pártjaik, mind etnikai szavazótáboraik az euroatlanti csatlakozás és a stabilizáció biztos támaszai. Ezért esetenként nehéz megérteni, hogy ezen a téren is számos, a kisebbségeket érintő probléma van, melyekkel foglalkozni kell.

A külpolitikai sikeresség vagy sikertelenség kérdésének eldöntése helyett sokkal fontosabbnak véljük azoknak a problematikus szempontoknak a számba vételét, melyek meghatározzák a magyar külpolitika mozgásterét e tárgyban.

a) A magyar közgondolkodás – és ezen belül a politika – számára sokszor még mindig nehézséget okoz *önmagát, saját problémáit nemzetközi összefüggésekben látni és megjeleníteni*. Ennek történelmi okait (a régióban kivételesen hosszú önálló államiság, berögzült kultúrfőlény-tudat a 19. századtól, a Kádár-korszak jóléti büszkesége stb.) itt nem kívánjuk elemezni. Ezzel szemben két megfigyelésünket szeretnénk kiemelni. Magyarországon a nemzetközi viszonyítási alap általában a nyugati országok helyzete, ezen belül pedig elsősorban az osztrák és a német példa. Ehhez képest a szomszédos országok teljesítményeihez sokkal ritkáb-

ban viszonyítjuk magunkat. Így ha gazdasági vagy identitáspolitikai konfliktusokra kerül sor, az általában váratlanul éri a magyar közvéleményt. A gazdasági versenyelőnyöket általában a magyarországi helyzet/elit ostromozásával, a kisebbségi-identitáspolitikai konfliktusokat pedig a másik ország kizárólagosságra törekvő nemzettudatával, nemzeti homogenizációra való törekvésével szokás elintézni. Szó nincs arról, hogy ne tartanánk fontosnak az európai mintakövetést, pusztán a problémáink regionális kontextualizálására, illetve ennek fontosságára hívjuk fel a figyelmet. Mennyiben ismert például Magyarországon a német Közép- és Délkelet-Európa stratégia? Miként viszonyulunk Lengyelország keleti politikájához? A kérdéseket lehetne folytatni.

A másik fontos szempont a magyar politikai megnyilatkozások történeti, kulturális meghatározottsága, és ennek túlhangsúlyozása. A magyar nemzetszemlélet meghatározó kulturális kódja „Trianon” és következményei, csakhogy ez a fajta hivatkozás a nemzetközi politikában összemosódik az új államok önálló történelemépítésével. Kulcskérdés ezért, hogy mennyiben sikerül sajátos, történelmi gyökerű problémáinkat, tehát a magyar kisebbségekkel kapcsolatos igényeinket, nem csak a kétoldalú viszonyban érvényes, európai, alapjogi, elvi konfliktusként bemutatni.

b) A magyar külpolitikának hagyományos prioritása és legfontosabb célja a vezető hatalmak előtti érdekérvényesítés. Ezért a diplomáciai munka súlypontja is erre a területre kerül. Ez így volt az elmúlt 60 évben, és így van most is az euroatlanti integráció és az Európai Unióhoz történt csatlakozásunk kapcsán. Jelenleg tehát az unión belüli érdekérvényesítésen van a legnagyobb hangsúly.²³ A nemzeti érdekek képviselőit az általános uniós politika azonban csak az egyik terepe kellene, hogy legyen. Fontos lenne az is, hogy bizonyos szakpolitikákra specializálódjon a külügyi munka (pl. mezőgazdasági politika, kisebbségi kérdések stb.). Ugyancsak az uniós tevékenységhez hasonló jelentőséggel kellene bírnia a regionális politikának. Ebben a vonatkozásban fel kell értékelődniük a térségbeli magyar nagykövetségeknek és az ott végzett munkának.²⁴ Jól példázza a magyar diplomácia lemaradását e téren az a tény, hogy a kilencvenes évek közepe óta nem akadt olyan szomszédországi magyar nagykövet, aki az adott ország nyelvén képes lett volna a médiában a magyar álláspontot rendszeresen és hatékonyan megjeleníteni.

c) Minden szakpolitika kulcskérdése, hogy *kik működtetik a rendszert*.²⁵ Ebben az esetben két apparátusról van szó: a diplomatákról, illetve a kérdéssel foglalkozó köztisztviselőkről. Ez utóbbi körbe tartoznak a volt Határon Túli Magyarok Hivatala, a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárságának a munkatársai, valamint az Oktatási és Kulturális Minisz-

²³ Erről és a lehetőségekről ad átfogó tájékoztatást: Vizi Balázs: *A nemzetpolitika feltételrendszere az uniós tagság körülményei között*. Magyar Kisebbség, 2006/3-4. 39-65.

²⁴ Az, hogy a térségbeli konfliktuskezelés egyre nagyobb figyelmet igényelt az utóbbi másfél évtizedben, nem azonos a tervezett építkezéssel.

²⁵ Bővebben lásd: Bárdi Nándor: *Kik csinálják a magyarságpolitikát?* In Bárdi Nándor: *Tény és való*. Kalligram, Pozsony, 2004. 238-250.

térium és az Országgyűlés Külügyi Hivatalának érintett szakemberei. A magyar közigazgatás általános állapotát nem dolgoztuk megítélni. A vizsgált területen azonban alapvető kérdés, hogy húsz év alatt nem alakult ki egy olyan szakapparátus, amely megfelelő közigazgatási súllyal és szakmai ismeretekkel bírna a változó kormányzatok és vezetők politikai döntéseinek koherenciája megteremtéséhez, továbbá a döntések hatásait megbízhatóan tudná előre jelezni. Ennek egyik oka abban keresendő, hogy a nyelvtudás és a helyzetismeret miatt a kilencvenes években elsősorban határon túlról származók kerültek ezekbe az állásokba, akik mind a magyarországi, mind az „otthoni” „támogatóiknak” egzisztenciálisan ki voltak szolgáltatva. 2005 után a miniszterelnökségen egyre több nem határon túli származású köztisztviselőt alkalmaztak, ekkor azonban a helyismeret hiánya, a kapcsolattartás problémái ütöttek vissza. A másik – nem egyedül itt jelentkező – probléma, hogy az apparátuson belül nem alakult ki egy a szakmai ismereteket a politika felé közvetítő réteg. Ehhez kapcsolódik harmadik problémaként a szakmaiság érdekezérelt instrumentalizálása a politikusok részéről. A szakmaiságra való hivatkozás ugyanis gyakran pusztán kommunikációs elem vagy a pártpolitikai csatározásban használt revolver.²⁶

Végezetül külön ki kell térnünk a külügyminisztérium személyi állományával kapcsolatos problémákra. Az apparátuson belül elsődleges szempont a külföldi kiküldetés elérése, ha lehet valamelyik nyugat-európai vagy tengeren túli nagykövetségre. Ez az igazodásra és függőségre alapuló szocializáció azonban nem kedvez az innovatív és kreatív működésnek. Feltehetően ez is közrejátszik abban, hogy a szomszéd országok diplomatái szerint a magyar diplomáciai kart a konfliktuskerülés, az óvatosság, a körülményeskedés jellemzi, a kisebbségi magyar politikusok pedig a kezdeményezőképeség hiányát szokták kiemelni.²⁷

d) A magyarországi kezdeményezőképeség hiányához, illetve a kiegyensúlyozatlan, hol számon kérő, hol figyelmetlen külpolitikai működéshez a *berögzült félelmeink* is hozzájárulnak. Az egyik ilyen beidegződés szerint a határon túli kisebbségi magyarokkal kapcsolatos magyarországi kezdeményezések udvariatlanok, egyoldalúak, és a szupremácia igényét kifejező, más országok vagy épp a kisebbségi magyar közösségek életébe való beavatkozások. Ugyanakkor ennek az ellenkezője is felmerül időnként. Az a félelem tehát, amikor a magyar állam gesztusairól úgy vélik a döntéshozók, hogy azt a másik ország, a határon túli magyar közösségek, vagy a hazai politikai ellenfelek a gyengeség, koncepciótlanság, túlzott engedékenység jelének tekintik majd.

²⁶ Erre jó példa a kettős állampolgársággal kapcsolatos vita, ahol csak a kampány során születtek meg a legkülönbözőbb szempontok szerinti „szakmai hatástanulmányok”. A politikai kommunikáció és a gyakorlat kettősségére jó példa a Szülőföld Alap működése, ahol a fejlesztéspolitika uniós mintáira hivatkoznak, miközben a célprogramok, döntések politikai alkuk eredményei.

²⁷ Állításaink személyes beszélgetéseken alapulnak, tudományosan ezeket az apparátusokat nem vizsgálták. Mivel egy-egy személyes beszélgetésben ezeket az állításainkat felvetettük, az apparátus tagjai is megerősítették a leírt tapasztalatokat.

6. A TOVÁBBGONDOLÁS LEHETŐSÉGEI

Dolgozatunk elején egy új beszédmód kereteinek kialakítását jelöltük meg célként. Reményeink szerint elemzésünk is közvetített egy koherens szemléletet. A következőkben előbb négy – már folyamatban lévő és mások által is érzékelt – szemléleti változást szeretnénk kiemelni. Ezt követően egy, a nyelvészetben már működő kifejezést szeretnénk tágabb magyarságpolitikai értelemben adaptálni. Végezetül a politikai kibontakozás lehetséges lépéseit jelezzük.

6.1 a) A magyar társadalmi önismeretet az 1989 előtti korszakhoz való viszony tisztázatlanságán túl, annál általánosabban az torzítja el, hogy az adott nemzetközi, gazdasági, politikai adottságokat és jelenségeket elsősorban nem *kívülről és viszonylatokban, folyamatokban látjuk és láttatjuk*, hanem meghatározóan a múltunk, a saját belső pozícióink és traumáink felől. Mindez a saját közösségünk méretének, kulturális és gazdasági pozíciónak – a szomszédokkal összevetett – értelmezésében különösen élesen látszik. A régióban általános sztereotípiá, hogy „a magyarok” gőgösek és még mindig „birodalmi tudatuk” van.²⁸ Számunkra nem ennek az imázsnak a változtatása az elsődleges, hanem az, hogy a közösségi politikában és a magyar kisebbségek problémáinak értelmezésében a külső feltételeket és lehetőségeket vegyük számba és állítsuk középpontba a múltunk, belső, kölcsönös sérelmeinek versenyztetése helyett. Ez témánk esetében nem Trianon-felejtést, hanem de-trianonizálást jelent: ha a magyar közoktatásban és kultúrában sokkal többet tudnak a térségről, mint a szomszédos országokban, ennek révén kialakulhat olyan politikai közfelfogás, amelyben a magyarországi egyének, vállalkozók, intézmények az egyes országok irányában megtalálják azokat a közös „piaci” pontokat, amelyek fontosság tehetik „a szomszéd” számára magyarországi kapcsolatokat. Ez is egyfajta verseny a nemzeti kultúrák között, de nem a szupremácia, hanem a kooperációs hatékonyság érdekében.

Ezen az optikán át nyilvánvaló, hogy a Kárpát-medencében több modernizációs központ működik párhuzamosan. Ezek között Budapest a magyar nemzeti azonosságtudat újratermelésében és közvetítésében foglal el egyedül központi helyet.

b) Egy új közösségi és identitáspolitikai kialakulása érdekében túl lehet lépni azokon a félelmeken, amelyek az etnikulturális közösség integráló és egyben a többségtől elhatároló funkciójához kötődnek illetve a többes kötődések, mint valamiféle azonosságtudatbeli erodálást állítják be. Szembe kell nézni azzal, hogy a nemzetépítésnek nem a partikuláris etnikai kizárólagosság a tartalma, hanem a polgári (civil) intézményességgel együtt a *társadalomban ható kulturális integráló, önszervező adottság*. Az önmagunk közösségben való elhelyezéséhez a világnézeti, társadalmi adottságokon túl oda tartozik az kulturális emlékezet is, amely együttesen minden adott esetben más és más formaváltozatban nemzetiesítettésként jelenik meg.

²⁸ Erre jó példa történelem tankönyveink tartalma, amely nem ellenséges vagy lekezelő a szomszédokkal, hanem nemigen szól róluk, sokkal inkább közgondolkodásunkhoz hasonlóan nyugati vonatkozásokat mutat be mintaként. Ugyanez megfigyelhető politikai gondolkodásunkban, ahol például Németország és Lengyelország geopolitikai stratégiája kevés figyelmet kap.

Tehát a politika és a társadalomtörténet metszéspontjában a nemzetépítés áll, amely ma már nem kizárólag a homogén nemzetállam megteremtését célozza meg. A már említett párhuzamos nemzetépítéseken túl (szomszédos népekkel, a magyar kisebbségi közösségekben) fontos tudatosítani, hogy míg az egyetemes magyar cél a többnemzetű államok (a konszociális modell) általánossá tétele lehet a régióban, addig Magyarországon a hazai nemzetiségek mai társadalmi potenciáljából kiindulva a konszociális modell csak részben teljesülhet ki. Esetünkben inkább a többközpontú magyarság intézményesítése lehet az elvárás. Mindebben a nemzetépítés modern formáinak tudatos adaptálása segíthet.²⁹ Egyrészt az államhatárok feletti szerveződésekben (eurorégiók, több országot érintő gazdasági, fejlesztési projektben, európai pártcsaládokban) való részvétel, illetve a nem országos/állami szinten kezdeményezett együttműködések minél sűrűbb hálózatának létrehozása lehet a cél: határmenti és testvértelepülések-, azonos felekezetrészek-, civil egyesületek-, médiák-, tudományos és kulturális intézmények között. Másrészt a kisebbségi magyar közösségek önálló intézményrendszerének hatékony működtetésének támogatása. Harmadrészt a globalizációs kihívásokra kell sajátos – inkább adaptivitásra és az elzárkózásra fókuszáló – válaszokat adni a médiafogyasztás és az oktatás piacán. Negyedrészt pedig – ebben az írásban sokadszorra hangsúlyozva – a magyarság és Magyarország ismerete terén, a szomszédos országok nyelvén folyamatos és expanzív tájékoztatásra van szükség az internet és a nem állami médiák felhasználásával. A nemzetépítés civil és polgári normái azért fontosak, hogy az etnikai közösség teljesítményeinek felmutatása és szimbolikája ne a közép-európai nemzeti szupremáciák versenyébe torkoljon. (Ebben a felfogásban a nemzetállam-építés helyett az államnemzet-építés jövőképe a domináns.) Az arányok döntő kérdését nem lehet általában szabályozni, de jól tudjuk, hogy pl. az *Álmok álmodói* kiállítás és a magyar korona (másolatának) dunai hajóztatásának *szimbolikus üzenete* között milyen szemléleti különbség van. Ugyanígy a *gesztusok* terén teljesen más a funkciója annak, ha pl. egy történeti munkában a ma nem Magyarországhoz tartozó városok nevét a mai névalakban tüntetik fel a megértés kedvéért, avagy egy szomszédországi, nem magyar közönség előtti, magyar nyelvű előadásban a mai, hivatalos névalakot használják.³⁰

c) A magyar kérdésben, mivel egy megoldatlan problémáról van szó, *gyakran az elvárások, megvalósuló jelenségekként tematizálódnak.* Majd ezt kéri számon a helyzetértékelések során. A többször említett „magyar társadalom” projekt erre jó példa, amelyet leg-

²⁹ Csergő Zsuzsa–Goldgeier, James M.: *Nationalist Strategies and European Integration*. In Kántor Zoltán–Majtényi Balázs–Ieda Oszamu–Vízi Balázs–Halász Iván (eds.): *The Hungarian Status Law: Nation Building and/or Minority Protection*. Slavic Eurasian Studies nr. 4. Hokkaido University, Sapporo, 2004, 270–302.

³⁰ Az előbbire példa: „*En voltam a legjobb középkorász a Postán*” Engel Pál történésszel Banyó Péter beszélget. Beszélő, 2001. 2. sz. 56–64.; Az utóbbi névhasználati gesztusra példa Tamás Pál 2009. február 23-i előadása Pozsonyban, a szlovák-magyar értelmiségi fórum nyilvános rendezvényén. Itt, egymás között, még a szlovák-magyar megbeszélés szlovákiai magyar – multikulturális – hívei is elcsodálkoztak ezen, hisz számukra ez a szlovák nacionalisták egyik igényének elfogadását jelentette. Vajon egy angol vagy francia értelmiségi, anyanyelvű előadásában, nem az anyanyelvén használta volna-e az európai városneveket? A nem ízlésünk szerint való korona-utaztatás és a *bratislavázás* dolgában nem kétséges polgártársaink jószándéka, de itt léphet közbe az a józan társadalmi kontroll, amely ma nemigen működik, mert a félelmek és számonkérések rángatnak.

inkább a tömbmagyar területeken (a nyelvhasználat révén) a külső szemlélőként is elfogadhatunk, annál is inkább, mert pl. a székelyudvarhelyi magyarok is így élik meg ezt. Miközben a város gazdasága (nagyobb vállalatai) alapvetően a romániai, román üzleti hálózatok részesei. Maga a kisebbségi helyzet végső és egyszerű megoldása is kétséges, ezért érezzük hitelesebbnek, ha a probléma/problémák *kezeléséről* beszélünk. A „megoldás” reménye benne van az „autonómia” és a „nemzetegyesítés” kifejezésekben épp úgy, mint a „kettős állampolgárság” szimbolikus tartalmában. De ha alaposabban megnézzük, az autonómia-tervezetek tömegén túl, a helyi társadalmak szintjén a magyar politikai elitek vajon milyen társadalompolitikai megvalósításokat tudnak felmutatni. Hogyan sikerült a saját közösségen belül a politikai plurarizmus intézményesítését és a politikai képviselők demokratikus elvek alapján működő kiválasztódását megoldani? Az utóbbi tíz évben, a saját társadalmuk kapcsán, milyen döntéseket voltak képesek megvalósítani, és mennyiben az interetnikus és hatalmi alkuk határozták meg a politizálásukat? Elfogadhatjuk azt, hogy az autonómia megadása automatikusan megoldaná a mai regionális kooperációs képtelenségeket? (Pl. Komárom – Dunaszerdahely, vagy épp Csíkszereda – Székelyudvarhely, Szabadka – Zenta között?) Írásunkban épp ezért a jelszóvá vált jövőkép – az autonómia – helyett a kisebbségi közösségek konkrét kívánságaira helyeztük a hangsúlyt. A legveszélyesebb elvárás a „nemzetegyesítés” politikai retorikája. Ugyanis ez nem csak azt hordozza magában, hogy ez egy felülről irányított folyamat, hanem azt is, hogy aki itt a regionális és közösségi másságot erősíti, más kötődéseket is intézményesít, az a közös nemzeti cél, norma alól húzza ki magát, és könnyen megkaphatja a nemzetietlenség vádját. Miközben kisebbségtörténeti tapasztalat, hogy *egy-egy kisebbségi közösség vagy vezetői csoport annál hatékonyabban tudta érdekeit érvényesíteni, minél jobban képes volt mind az anyaország, mind saját államának a törekvéseit adaptálni, a maga regionális sajátosságai szerint.*

d) Nem pusztán módszertani kérdés, hogy a problémák kezelése érdekében vajon stratégiákat, autonómia-terveket, kommunikációs *brandeket* dolgozzunk, dolgoztatunk ki, vagy olyan *mechanizmusokat, intézményességet hozunk létre, amelyek kreatív megoldásokra, hatékony közvetítésre és folyamatos problémakezelésre képesek.* Ez utóbbi esetben a társadalmi reflektáltság is elengedhetetlen, hiszen ez segítheti leginkább egy általánosan elfogadott közösségi beszédmód kereteinek kialakítását.

6.2 Fontos lenne, hogy a jelenlegi nemzeti reintegrációs, nemzetegyesítő retorika helyét az ún. *határtalanítás programja* váltsa fel. A nyelvészek a határtalanítás kifejezését azokra a törekvésekre használják, amelyeknek célja, hogy a magyarországi nyelvészeti kiadványokban jelentőségüknek megfelelően jelenjenek meg a magyar nyelv határon túli nyelvváltozatai is. Tehát, hogy az alapkiadványok ne csak a magyarországi, hanem az egyetemes magyar nyelvvel foglalkozzanak, „amely a magyarországi magyar nyelvváltozatokon kívül magába foglalja

a határon túli magyar beszélőközösségek által beszélt nyelvváltozatokat is”.³¹ A határtalanítás kifejezés tehát arra utal, hogy az egyetemes magyarságnak a határon túli közösségek is részei, és hogy ez a magyarországi, nemzeti kulturális és történelmi tapasztalatok mellett magában foglalja a magyar kisebbségi közösségek eltérő, és egymással párhuzamosan működő kulturális és történelmi tapasztatait. Ezzel a többközpontúsággal a magyarországi identitáspolitikának minden esetben számolnia kell. A kulturális pluralizmus érzékeltetése mellett a határtalanítás kifejezés azért is megfelelőbb a „nemzeti reintegrációnál”, mert feloldhatja a politikai és kulturális nemzet eltérő fogalmaiból adódó európai és különösen a szomszédországi félreértelmezéseket, valamint segítheti azokat a programokat, amelyek a magyar állam a térség nemzetépítéseiben belüli átalakulási folyamatok befolyásolása érdekében indíthat.

Kulturális örökségünk fejlesztése mellett szakítani kell azzal a Magyarországon megjelenő homogenizáló elvárással, amely szerint „a Kárpát-medence országaiban élő, magát magyar nemzetiségűnek valló emberek gondolatvilága, eszmerendszere, értékhierarchiája, nemzet-tudata, attitűdrendszere, szocializációja azonos. Ez a homogenizáló látásmód természetesen felületes, végletesen leegyszerűsítő, nemegyszer mitizáló jellegű, tehát a vágyálmokra, illetve valós vagy vélt történelmi hagyományokra épül, és ráadásul káros is.”³²

6.3 A jelenlegi helyzetből való kilépést a szakértői anyagok motiválhatják, és különböző lehetőségekre hívhatják fel a figyelmet. Egy a mainál céltudatosabb magyarság- és kisebbségpolitika kialakításának alapfeltétele a *magyarországi pártok konszenzusának kialakítása néhány alapkérdésben*. Ennek előfeltétele a határon túli magyarok ügyének mellőzése a parlamenti választási kampányból, illetve a határon túli magyar politikai szervezetek távolmaradása ettől. A második lépésben a magyarországi pártoknak a magyarságpolitika alapkérdéseiben szükséges megegyezniük, és folyamatos egyeztető fórumot létrehozni. Ugyanakkor szerencsés lenne, ha a kisebbségi magyar pártok és országos kisebbségi szervezetek révén minden kisebbségi magyar közösség létrehozná a maga legitím egyeztető fórumát, amely egy-egy regionális fejlesztési tervet dolgozna ki. Az alapelvek és a regionális fejlesztési elképzelések tisztázása után lehet a budapesti kormányzat magyarságpolitikájának intézményes és külpolitikai kereteit és programjait meghatározni. El kell gondolkodni azokon az intézményes vagy civil, informális mechanizmusokon is, amelyek révén a magyarországi közvélemény és politika számot vet a határokon túli magyarok helyzetével, megismeri történetüket, és a mindennapi életben is találkozva velük immár nem néprajzi érdekességként vagy munkaerőpiaci veszélyként, illetve lehetőségként, szűk belpolitikai célokra felhasználható eszközként, hanem a fentiekben vázolt, sokrétű közösségi identitás alanyaiként tekint rájuk.

Az út kétségek nélkül hosszú lesz, de ettől még el kell indulni rajta.

³¹ [ht.nytud.hu/hu/online/present.php?action=hatartalanitas](http://nytud.hu/hu/online/present.php?action=hatartalanitas)

³² Huncik Péter: *Etnikai immundeficitos szindróma – EIDS*. Beszélő, 2003/1-2. 44.

IRODALOM

- Az új magyar külkapcsolati stratégia előmunkálatai.* Magyar Kisebbség, 2006/3-4.
- Bakk Miklós: *Politikai közösség és identitás.* Komp-Press, Kolozsvár, 2008.
- Bárdi Nándor: *Szükség, mint esély. Lehetséges-e a magyarságpolitikát szakágazatként elgondolni?* [I-II.] Kommentár, 2006/5. 54-57. 2006/6.
- Bárdi Nándor: *Tény és való. A budapesti kormányzatok és a határon túli magyarok kapcsolattörténete. Problémakatalógus.* Kalligram, Pozsony, 2004.
- Bárdi Nándor–Fedinec Csilla–Szarka László (szerk.): *Kisebbségi magyar közösségek a 20. században.* Gondolat – MTA Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2008.
- Csergő Zsuzsa–Goldgeier, James: *Nationalist Strategies and European Integration.* In: Kántor, Zoltán, Majtényi, Balázs, Ieda, Osamu, Vizi, Balázs, and Halász, Iván (eds.): *The Hungarian Status Law: Nation Building and/or Minority Protection.* Slavic Research Center, Hokkaido University, Sapporo, 2004.
- Duray Miklós: *Önrendelkezési kísérleteink.* Méry Ratio, Somorja, 1999.
- Jancsó Benedek: *A magyar társadalom és az idegen uralom alá került magyar kisebbség sorsa.* Magyar Szemle, 1927. szeptember.
- Losoncz Alpár: *Európa-dimenziók.* Forum, Újvidék, 2002.
- Lőrincz Csaba–Németh Zsolt–Orbán Viktor–Rockenbauer Zoltán: *Nemzetpolitika '88–'98.* Pro Minoritate, Budapest, 1998.
- Németh Zsolt: *Magyar kibontakozás.* Püski, Budapest, 2002.
- Osamu Ieda (ed.): *Beyond Sovereignty? From Status Law to Transnational Citizenship.* Slavic Research Center, Hokkaido University, Sapporo, 2006.
- Öllös László: *Az egyetértés konfliktusa. A Magyar Köztársaság alkotmánya és a határon túli magyarok.* Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.
- Öllös László: *Emberi jogok – Nemzeti jogok. Emberi és polgári jogok-e a nemzeti kisebbségek jogai?* Fórum Kisebbségkutató Intézet – Lilium Aurum Könyvkiadó, Somorja – Dunaszerdahely, 2004.
- Salat Levente: *Etnopolitika. (Konfliktustól a méltányosságig).* Mentor, Marosvásárhely, 2004.
- Szarka László: *Duna-táji dilemmák. Nemzeti kisebbségek – kisebbségi politika a 20. századi Kelet-Közép-Európában.* Ister, Budapest, 1998.
- Szarka László: *Kisebbségi léthelyzetek – közösségi alternatívák.* Lucidus, Budapest, 2004.
- Szarka László–Vizi Balázs–Majtényi Balázs–Kántor Zoltán (szerk.): *Nemzetfogalmak és etnopolitikai modellek Kelet-Közép-Európában.* Gondolat, Budapest, 2007.
- Tabajdi Csaba (szerk.): *Esélyek és veszélyek. A kisebbségi önazonosság megőrzésének európai tapasztalatai.* Codex Print, Budapest, 2002.
- Tabajdi Csaba (szerk.): *Pro minoritate Europae – Az európai kisebbségekért.* EU-Ground, Budapest, 2009.
- Tabajdi Csaba: *Az önazonosság labirintusa. A magyar kül- és kisebbségpolitika rendszerváltása.* CP Stúdió, Budapest, 1999.
- Törzsök Erika: *Kisebbségek változó világban.* A Református Egyház Misztófalusi Kis Miklós Sajtóközpontja, Kolozsvár, 2003.

Bakk Miklós, Öllös László

POLITIKAI KÖZÖSSÉG ÉS KULTURÁLIS IDENTITÁS MAGYARORSZÁG ÉS A SZOMSZÉDOS ORSZÁGOK MAGYAR KISEBBSÉGEINEK VISZONYÁBAN

---

1. A HATÁRON TÚLI MAGYAROK ÉS A MAGYAR NEMZETÉPÍTÉS KÉT DIMENZIÓJA

1.1 Bevezető értelmezések

A nemzet az elmúlt két évszázadban kétségtelenül a legnagyobb és legstabilabb politikai közösség volt, amelynek identitása mind politikailag, mind kulturálisan megnyilvánul. Mindazonáltal definíciójára nem törekedhetünk, ugyanis a nemzet jellemzőinek katalógusa egyrészt lezárhatatlan, másrészt figyelembe kell vennünk, hogy az egyes nemzetek meghatározása nemcsak tudományos, hanem politikai kérdés is.¹

A magyar nemzetépítést kettősségek és feszültségek jellemzik. Egyrészt a mai Magyarországon kétségtelen folyamatban van egy, az állampolgári közösségre irányuló államnemzet-építés, másrészt – Trianon örökségeként – a nyelvi-kulturális kötődés szerinti magyar nemzeti közösség is megjelenik a politikai dimenzióban. A két dimenzió között olyan termékeny feszültség van, amely ugyan több más európai nemzet esetében is fennáll, viszont a magyar sa-

---

¹ A nemzet-meghatározásnak mindig politikai előzményei és/vagy következményei vannak. lásd Kántor Zoltán: *A nemzet kérdése a nemzetközi porondon*. Külügyi Szemle, 2008. 2. sz.

játosság e tekintetben az, hogy a magyarországi politikai közösség e feszültség feloldásában, a magyar identitáspolitikai megalkotásában nagyon kevés konszenzuselemre tud alapozni. A feszültség a „magyar közösség” határainak folyamatos újratermelésénél pillantható meg: egyrészt fennáll egy erőteljes konszenzus arra nézve, hogy a magyar etnokulturális közösség egésze a magyar nemzet önfelfogásának alapvető kerete, másrészt elfogadott az is, hogy az ehhez való tartozás alapvetően egyéni döntéstől függ. Az egyéni döntés feltételeit ugyanakkor nem csupán az illető egyén életpályája során adódó ki- és belépési lehetőségek, „gyakorlatok” (mint szocializációs minták) határozzák meg, hanem hatással vannak rá azok a kontroverziális közéleti viták is, amelyek e „magyar gyakorlatokat” folyamatosan a „magyar közösség” politikai életének centrumában kívánják tartani.²

Emellett az a felfogás is megjelent, mely szerint a modern ember nemzeti szabadsága és egyenlősége része szabadságának és egyenlőségének. Identitásának fontos alkotóeleme nemzeti identitása, így a nemzeti jogok emberi jogok is. Az államnak védenie kell őket, akkor is, ha polgárai különféle nemzetekhez sorolják magukat. Az állam polgárai elvárhatják, hogy államuk minden rendelkezésre álló eszközzel segítse nemzeti identitásuk megőrzését és fejlődését.

1.2 Magyar nemzetépítés az Európai Unióban

Nemzetpolitikán ma a magyar államnak a nemzetépítéssel összefüggő, az előbbieken alapszó ellentmondásos és az ellentmondások valamilyen feloldását célzó törekvéseit, az ezzel kapcsolatos (sok tekintetben integráló és kiegyensúlyozó) feladatait értjük.

Az európai integrációs térben a magyar nemzetpolitikai törekvések négy fő dimenzióban jelennek meg. Ezek: a) hagyományos (*állam*)*nemzetépítésként*, amely az állam egyik fontos funkciójának továbbélése; b) az *állam alatti* (sub-state) nemzetépítés; c) a határokon átnyúló – *transzszuverenitást* célzó – nemzetépítés, amelyet a státustörvény példáz, valamint d) a *védekező* (protekcionista) nemzetépítés.³ E négy típus, a törekvések e négy iránya sohasem külön-külön, ideáltípusos szétválasztottságban jelenik meg, hanem inkább egymásra épülve, a konkrét nemzetépítő gyakorlatban összefonódva, az aktuális nemzetpolitikai cél- és eszköztárnak megfelelően.

Bár a határon túli magyar kisebbségek helyzetére, lehetőségeire a nemzetpolitikának mind e négy iránya kihat, a magyar állam és a határon túli magyarok viszonyát közvetlenül fedő – a nemzetközi és kétoldalú kisebbségvédelmi szerződéseket, a magyar-magyar kapcsolatok intézményes működtetését és a határon túli magyarsággal kapcsolatos támogatáspolitikát ma-

² Vö. Bakk Miklós: *Politikai közösség és identitás*. Komp-Press, Kolozsvár, 2008, 71-75.

³ Csergő Zsuzsa–Goldgeier, James: *Nationalist Strategies and European Integration*. In: Zoltán Kántor, Balázs Majtényi, Osamu Ieda, Balázs Vizi, and Iván Halász (eds.): *The Hungarian Status Law: Nation Building and/or Minority Protection*. Slavic Research Center, Hokkaido University, Sapporo, 2004. 273-290.

gába foglaló – terület, amelyet fogalmilag magyarságpolitikának lehet nevezni,⁴ elsősorban a határokon átnyúló és az állam alatti nemzetépítés dimenziójában jelenik meg közvetlenül, politikai és pragmatikusabb célokba foglaltan.

A transzszuverenitás dimenzióját a territorialitás és az állampolgárság kölcsönösen erőteljes összekapcsolódásának oldódása teremtette meg. A második világháború után az államhatalom abszolút területi hatályát megtörte az emberi jogok érvényesülése, majd az európai integrációs normaközösség és a tömegesebbé váló többes állampolgárság is oldott ezen. Magyarország és szomszédai uniós integrációjával e dimenzió „újranezetiesült”, mintegy annak következményeként, hogy a szomszédos országok nem tudtak olyan állampolgárság-modellt kialakítani, amely elfogadható és integráló lett volna az ottani magyarok számára.

Az állam alatti (sub-state) nemzetépítés általában azokat a nyugati etnoterritoriális közösségeket jellemzi, amelyek sikeresen alakították ki saját területi önkormányzatukat az államnemzeti építkezéssel szemben (a katalán és a skót példa itt a leginkább tanulságos), és amelyeknek a maguk sajátos módján sikerült ötvözniük „reziduális etnicitásukat” az asszimilálásukra törekvő államnemzeti projekt által megvalósított modernitás-moddellel. Olyan folyamat ez, amelyben a területi-politikai közösségek magukat „nemzetiesülő” közösségként (a kulturális közösség és a politikai lojalitás összekapcsolásával) építik, de egyúttal beépítik „etnicitásukba” azokat a lojalitásformákat és közpolgári tradíciókat is, amelyeket a velük szemben elkezdett államnemzet-építés halmozott fel (ez jelenik meg a katalánok és a skótok kettős identitásában). A kettős identitás alapja: az így sikeres etnoterritoriális közösséghez tartozó egyének meg tudják osztani lojalitásukat az állam szintjén létező politikai közösség és az etnoterritoriális közösség között.

1.3 Politikai közösségek és kulturális reprodukció

A határon túli magyarok tekintetében a transzszuverenitás és külhoni állam alatti nemzetépítés összefüggéseiről kevés elemzés született.⁵ Első közelítésben azt lehet mondani, hogy *a transzszuverenitásra építő nemzetpolitikai programok elsősorban a magyar állam közpolitikai erőforrásait állítják a külhoni magyarok és a magyar kultúra fennmaradásának szolgálatába*. Az állam alatti nemzetépítés érdekében ugyanakkor arra a magyar külpolitikai nyomásgyakorlásra van szükség, amely a külhoni magyarok egyes csoportjai számára egy új közjogi státus

⁴ Lásd Bárdi Nándor: *Tény és való. A budapesti kormányzatok és a határon túli magyarság kapcsolattörténete*. Kalligram, Pozsony, 2004, 7-9; 238-245.

⁵ A *Provincia* című, két nyelven kiadott kolozsvári lap (2000-2002) hasábjain jelent meg néhány, e kérdést érintő publicisztikai írás. Lásd Molnár Gusztáv: *A konszociációs demokrácia esélyei Erdélyben*. *Provincia*, 6/2000. Borbély Zsolt-Attila: *Összmagyarság és erdélyiség*. *Provincia*, 8/2000. Kántor Zoltán: *A konszociáció Erdélyben. Folyamatok és modellek*. *Provincia*, 4/2001. Néhány további, a státustörvény vitájában megjelent írás: Zoltán Kántor: *The Concept of Nation in the Central and East European 'Status Law'*. In Osamu Ieda (ed.): *Beyond Sovereignty: From Status Law to Transnational Citizenship?* Slavic Research Center, Hokkaido University, Sapporo, 2006. 37-51. Sherill Stroschein: *Territory and the Hungarian Status Law: Time for New Assumptions*, In Osamu Ieda (ed) id. mű 53-71.

kialakítását segíti, és amellyel e csoportok a területi-állampolgársági államban szereznek *általuk is demokratikus módon ellenőrizhető közpolitikai eszközöket kultúrájuk, identitásuk megőrzése és fejlesztése érdekében.*

Ebből következően a két nemzetpolitikai cél elérhetősége között jelentős különbségek lehetnek, amelyeket sem a magyarországi politikai szereplők, sem a kisebbségi magyarok politikai szervezetei nem tudatosítottak kellőképpen. Magyarországon – itt most nem elemzett folyamatok eredményeképpen – a külföldi magyar nemzetrészeket egységes egészben látó politikai képzelet maradt mind a mai napig domináns (amely akadályozza a szomszédos országokban élő nemzetrészek helyzete közötti különbség észrevételét, de főleg azon konzekvenciák levonását, amelyek e nemzetrészek belső társadalmi és regionális tagoltságából adódnak). A határon túli kisebbségi politikai szervezetek esetében pedig a kilencvenes években olyan nemzeti közösségépítő politikai programok fogalmazódtak meg, amelyek egyaránt tartalmazták a „nemzeti újraegyesítés” *kulturális dimenzióját* (amely a kisebbségi és a diaszpóra magyar közösségek akadálytalan magyarországi és egymás közötti kapcsolattartásának, ezáltal pedig identitásfejlődése támogatását tette politikai céllá), valamint a (szomszédos) területi államba való – közjogi kereteken keresztül megvalósuló – *politikai közösségi integráció dimenzióját*, amely viszont az állam alapvető közjogi szerkezetére és az annak alapjául szolgáló, radikálisan új állampolgárság-felfogás kialakítására irányul. A két dimenzió egyetlen programban tartása azonban fontos volt a magyar kisebbségek politikai szervezetei számára, ugyanis míg a kulturális dimenzió mentén megfogalmazható egyes célok adott esetben beépíthetőek voltak kormány szerepet is biztosító programokba (az RMDSZ romániai és az MKP szlovákiai politikája, koalíciós szerepvállalásuk példázza ezt), az autonómia eszméje megmaradt e szervezetek *identitásképző eszméjének.*

2. A MAGYAR NEMZET ÉS PÁRBESZÉD A SZOMSZÉDOKKAL

Magyarország, a szomszédos államok és az ott élő magyar nemzetrészek kapcsolatrendszerében az előbbi két (kulturális és politikai) dimenzió „egybertartása” az egyik meghatározó elem. Ugyanakkor a huszonegyedik század eleje több vonatkozásban is változtatott Magyarország és szomszédjai viszonyán, s ezzel a magyar kisebbségek számára is új lehetőségeket nyitott. Az eddigi stratégiák ugyan esetenként jelentős sikerekkel jártak, ám az áttörést, nevezetesen a magyar kisebbségek nemzeti megmaradásához és fejlődéséhez szükséges politikai rendszerfeltételeket nem sikerült elérni általuk.

E stratégiák, mint fennebb említettük, jelentős mértékben összekapcsolták a magyar kisebbségek politikai érdekérvényesítésének intézményesítését a kulturális megmaradás kérdésével, ami tulajdonképpen szükséges volt. Ennek oka egyrészt az, hogy a politikai közösségszervezés a rendszerváltás első éveiben, a kisebbségi társadalmak jelentős eltömegesítetttsége nyomán legkézenfekvőbb módon a nyelvi-kulturális összetartozás spontán, reflektálatlan érzületére alapozhatott, ezzel mintegy reprodukálva a nemzetépítés fentebb vázolt logikáját. Másrészt azonban e politikai közösségszervezés aktorai a magyar kulturális intézmények kialakulatlansága, illet-

ve a meglevő intézmények remanens államosítotttsága miatt átvehették azt a szerepet, amelyben a Magyarországról érkező támogatások fölött a kulturális közpolitika hiányzó intézményeit helyettesítették. Ezt a szerepet pedig igyekeztek meg is tartani, még annak árán is, hogy ezzel fékeztek a magyar kisebbségek számára tényleg megfelelő, és intézményileg is kialakítható kulturális közpolitikák megfogalmazását. Azon közpolitikákét tehát, amelyek nem rendelkeznek alá mindent a közösség nyelvi-kulturális határai fenntartásának, mint egyetlen célnak, hanem a fejlődés, a kibontakozás, a világhoz való alkalmazkodás igényeire is tekintettel vannak.

Nyilvánvaló, hogy a magyar kisebbségeknek szükségük van magyarországi segítségre. Egyrészt azért, mert egyedül nem képesek kivívni nemzeti jogait, amelyek többek között biztosíthatják a saját intézményeik fölötti demokratikus-közösségi kontrollt. Másrészt azért, mert a szomszéd nemzetek félelmei egyszerre fakadnak a kisebbségi magyarok jelenlétéből és Magyarországból. A kisebbségi magyaroktól maguktól azonban aligha félnének, Magyarországgal együtt viszont már felkelhető és táplálható veszélyérzetük. A magyar állam segítségére emellett azért is szükségük van ezeknek a kisebbségeknek, mert szervesen kötődnek a magyar kultúra egészéhez, amire fejlődésükhöz, nemzeti megmaradásukhoz akkor is szükségük van, ha minden igényelt jogukat megadná államuk, tehát ha nemzetileg elismert részévé válnának az ország politikai közösségének, sőt a társadalom életének minden fontos területén megfelelő pozíciókat szerezhetnének. Ugyanakkor Magyarország segítése a politikai támogatások rendjén is indokolható, és nemcsak azért, mert a politika az ember nemzeti mivoltának egyik lényeges eleme, hanem azért is, mert egy nemzeti kisebbség a politika általános nemzeti dimenzióján túl sajátos problémákkal is szembesül.⁶

2.1 A kisebbségi törekvések katalógusa

A magyar kisebbségek politikai szervezeteinek deklarált erőfeszítései az alábbi célokra irányulhatnak.⁷

Politikai képviseletük tekintetében a kisebbségi magyarok minden szinten szeretnének képviselethez jutni az adott állam képviseleti testületeiben. Azaz képviseletet akarnak az ország parlamentjében, megyei önkormányzataiban, esetleg sajátos jogállású területek önkormányzataiban, valamint természetesen a települési önkormányzatokban. Ugyanakkor a parlamenti képviselet megléte, illetve reprezentativitása mindegyiknél problémát jelenthet leszavazhatóságuk okán, tehát nemzetiségi céljaik elérése tekintetében nem eléggé effektív.

⁶ Az egyéni autonómia és szabad választás elvére épülő társulás adta szervezeti rend a kisebbségek körében is sokkal hatékonyabb, mint a centralizált. A kisebbségnek lehetővé kell tennie, hogy saját magán belül is létezhessenek kisebbségek. Veit Bader az így kialakuló asszociatív demokráciát jobb és egyben eredményesebb megoldásnak tekinti. Lásd Veit Bader: *Associative democracy and minorities within minorities*. In Avigail Eisenberg and Jeff Spinner-Halev, Cambridge University Press, Cambridge, 2005. 319—322.

⁷ Természetesen mindegyiküknek vannak sajátos céljaik is, amelyeknek szintén nagy nemzeti jelentőséget tulajdonítanak. Egyébként az ismertetés alapjául elsősorban a Bárdi Nándor–Éger György (szerk.): *Útkeresés és integráció. Válogatás a határon túli magyar érdekvédelmi szervezetek dokumentumaiból 1989–1999*. Telesi László Alapítvány 2000. című kötet szolgált.

A magyar kisebbségek nem kevesebbet szeretnének elérni, mint nyelvük egyenjogúsítását, azaz hivatalos használatának jogát. Ugyanakkor egyikük sem szorgalmazta a magyar nyelv hivatalossá tételét az adott állam teljes területén, de ott, ahol élnek, azaz helyi és regionális szinten, igen. A két egyenrangú regionális hivatalos nyelv nem ismeretlen jelenség Európában, tehát működő mintákra is támaszkodhatnak azok, akik az elképzelést részletesen szeretnék kidolgozni országukban. A célkitűzés kétségkívül jelentős ellenállásba ütközik országaikban.

A kisebbségi magyarok 1989 után kétféle elvárást fogalmaztak meg az oktatási intézményrendszerükkel kapcsolatban. Egyrészt szeretnék, ha volna magyar iskola az általános és középiskolák mindegyik típusában. A másik igényük pedig a felsőoktatással kapcsolatos. Szeretnék, ha saját felsőoktatási intézményeik lehetnének. Kulturális intézményrendszerük vonatkozásában két egymással összefüggő igényről beszélhetünk. A kisebbségi magyarok szeretnék, ha kulturális intézményeik számarányukhoz mértén olyan támogatást kapnának, mint a többségi nemzet hasonló intézményei. Ez alatt általában arányos pénzügyi támogatást értenek. Ám fel kell hívnunk a figyelmet két további támogatásforma fontosságára, a kulturális életük és oktatásügyük politikai segítésére, valamint nyilvános megbecsülésére az állam tisztviselői részéről. S a kisebbségeknek mindegyik persze kulturális életük minden szintjén szükségük van. Tehát nemcsak országos intézményeik, hanem a helyiek és a regionálisak is hasonló támogatásban és elbánásban részesüljenek, mint a többségi kultúrához tartozók. A második igény kulturális intézményeik és intézményrendszerük fejlesztésének joga és tényleges lehetősége. Elvárják, hogy az államhatalom ne tiltsa, illetve ne akadályozza meg új kulturális intézmények alapítását, valamint a meglévők továbbfejlesztését. Továbbá, hogy a közvetlen tiltáson kívül ne is késleltesse mindezt. Fejlődésük késleltetése ugyanígy szintén asszimilációjuk eszköze.

Országuk belső területi felosztását, tehát megyéik, járásaik, körzeteik határát oly módon szeretnék megvonni a kisebbségi szervezetek, hogy a magyarok minél kisebb számban váljanak regionális kisebbséggé. A magyar kisebbségek szeretnének olyan területi státust szerezni, amelyben sajátos jogukat területhez kötötten is gyakorolhatják. Mindenekelőtt le kell szögezni, hogy a föderáció szimmetrikus modellje, amelyben az ország területi felosztása a parlament szerkezetét is adja, s a parlament szerkezetét is meghatározza, nem szerepel a magyar kisebbségek céljai közt. A területi autonómia aszimmetrikus modellként már gyakrabban jelenik meg a kisebbségi pártok céljai közt. Ugyanakkor ezt a modellt éppen a magyar kisebbségek szórt településszerkezete és a egyes lakosságú települések és régiók miatt csak néhol lehet megvalósítani. Eközben a magyar többségű területeknek sajátos hatásköröket juttatnának éppen a kultúra, az oktatásügy, a nyelvhasználat területén. Továbbá azt kívánják, hogy ezek a jogok és lehetőségek a regionális és a helyi kisebbségben élő magyarokat is megillessék. Minden bizonynyal ez a legfontosabb oka a kombinált autonómiamodellek megjelenésének.

A gazdasági fejlesztés területén kétféle elvárás fogalmazódott meg a kisebbségek körében. Az általuk lakott régiók gazdasági fejlesztése ne maradjon el a többségi nemzet által lakottaktól, s az esetleges fejlesztés a régió adottságaira épüljön. A második pedig, hogy az állam által is befolyásolt fejlesztés ne irányuljon településszerkezetük felbomlasztására s a többségi nemzethez tartozók betelepítésére. Hasonlóak az elképzeléseik régiójuk infrastrukturális fejlődéséről is.

Végül még két fontos törekvést indokolt megemlítenünk, amelyekben ugyan nincsen teljes egyetértés a magyar kisebbségek körében, de azok közé a célok közé tartoznak, amelyek a nemzeti lét természetes elemének tekinthetők, s emellett nem jelentenek veszélyt e térség stabilitására. A magyar kisebbségek tagjai közül sokan szeretnék hivatalos szintre emelni a magyar kisebbség saját szimbólumait. Értelmezésünk szerint ezzel szeretnék elérni, hogy államuk szimbolikus jelét adja nemzeti méltóságuk tiszteletének.

A magyar kisebbségek körében megfogalmazódott az az igény is, hogy részt vegyenek az ország legfelsőbb döntéshozói szerveiben, mindenekelőtt a kormányban. A törekvés kritikái ellenére szerintünk ez az igény fennmaradna az autonómia egyes formáinak elérése esetén is. Nyilvánvaló, hogy ezen klasszikusnak nevezhető nemzeti célok elérése nélkül a magyar kisebbségek hosszabb távon nem tudnak megmaradni országaikban. Az ennek a célnak az elérésére irányuló eddigi stratégiák két típusba sorolhatók. Az egyik egy olyan erő létrehozása volt, amelyik kikényszeríti az adott országból mindazt, amire az ott élő magyaroknak szükségük volna. A másik pedig az ország demokratizálásában való részvétel és a magyar kisebbség céljainak beépítése a demokratizálás folyamatába.

A határon túli magyarok nemzeti intézményeinek magyarországi segítése, a nemzeti sorssal történő szimbolikus azonosulás, valamint törekvéseik nemzetközi támogatása, illetve külpolitikai védelmük a különféle sérelmekkel szemben fontos, sőt pótolhatatlan feltételei megmaradásuknak. Ennek okán foglalkozik elemzések sokasága mindegyik felsorolt elem minőségével, problémáival.⁸

2.2 A nemzeti egység magyarországi nézőpontja és megbékélés a szomszédokkal

A viták kapcsán azonban le kell szögeznünk, hogy immár nemcsak elméletileg bizonyítható, hanem 1989 óta számos különféle kísérletet követően mostanra tapasztalatilag is igazolhatóvá vált, hogy a felsorolt elemek együtt sem jelentenek akkora kényszerítő erőt, amellyel lényegileg változtatni lehetne a magyar kisebbségek helyzetén. És valószínűleg az egyre intenzívebbé váló gazdasági kapcsolatok sem hoznak lényegi változást a kérdésben. Ezért a magyar kisebbségekkel szembeni alkotmányos kötelességből eredő erőfeszítések mostanra egyfajta holtpontra jutottak. Magyarország az előbbi területeken kifejtett erőfeszítéseivel az esetek többségében annyira képes, hogy fenntartsion egyfajta egyensúlyt, s megakadályozza a legdurvább kisebbségellenes próbálkozásokat. Nem kevés ez, még ha esetenként ennyi sem sikerül.⁹ Egyfajta biztonságerzetet ad a kisebbségi magyarok többségének, hogy a felszámolásukra irányuló legdurvább kísérletek magyarországi segítséggel kivédhetőek. Ám a megoldás vízióját nem

⁸ Kontra Miklós írja a kilencvenes években: „A határainkon túli magyar nyelvhasználat vizsgálata a legutóbbi időig tabu volt. [...] Nyelvészetünkben e tabu feszegetése 1988-ban kezdődött el, amikor az MTA Nyelvtudományi intézete és az újvidéki Magyar Nyelv, Irodalom és Hungarológiai Kutatások Intézete az 1. élőnyelvi konferenciát megrendezte Budán.” Kontra Miklós: *Magyar nyelvhasználat határainkon túl*. In Diószegi László (szerk.): *Magyarságkutatás 1995-96*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 1996.

⁹ Lásd az ukránjai magyar oktatás problémáit vagy a vajdasági magyarok korábbi helyzetét.

nyújtja. Nem is nyújthatja, ugyanis az alkotmányosság lényegi eleméig, a nép morális értékrendjéig nem ér el. Márpedig a magyar kisebbségek nemzeti egyenrangúságához mindennek előtt a szomszéd nemzetek magyarsággal kapcsolatos értékrendjének kellene megváltozni. Az értékrend eddigi állapota ugyanis a magyarok kisebbségi jogainak megadását az ország felbomlasztásaként értelmezi. Ez a fő oka, hogy a jogok elérése pusztán erővel nem lehetséges. Ugyanakkor a nemzeti megbékélés folyamatának egyetértésen alapuló magyarországi megkezdése ugyanúgy nem pótolhatja a támogatás eddigi eszközeit, a nyomásgyakorlás különféle formáit is beleértve, mint ahogy azok sem váltják ki a nemzetek tagjainak megbékélését. Ám az 1918 óta tartó időszakhoz képest több fontos kérdésben is változás történt. Az egyik a határok biztonsága. Már a rendszerváltást követően is világos volt, hogy Közép-Európa államainak határai stabilak,¹⁰ az Európai Unióba, valamint az Észak-atlanti Szövetségbe történő belépést követően pedig a tagállamok biztonságának garantálása az egész építmény alapja.

A második különbség a két világháború közötti helyzethez képest, hogy kialakulóban van egy olyan értelmiség, amelyik már a demokrácia terhének tekinti a magyarellenességet. A rendszerváltás kezdetét követően olyan politikuscsoportok jutottak hatalomra, amelyek a liberális demokrácia gyengítésére, sőt esetenként felszámolására törekedtek, s társadalmi hátterük megteremtésében kulcsszerepet játszott a magyar veszély ideológiája és a magyaroktól megszabadított nemzetileg egyneműsített állam víziója. A magyarok elleni harc ugyanakkor a saját nemzetük szabadsága szűkítésének eszközévé is vált. Tehát a hatalom eszközévé olyanok felett is, akik a többségi nemzet tagjai, a liberális demokráciát tartják országuk politikai jövőjének.

Ez a csoport egyes országokban kisebb, másokban nagyobb, ám mindegyikben létezik. Persze a magyarkérdés súlya eltérő az egyes utódállamokban. Abban a két országban a legnagyobb, amely a legszámosabb magyar kisebbséggel rendelkezik, s a legnagyobb területnyereséget hozta számukra a történelmi Magyarország felbomlása. A 19. században továbbá ezekre a nemzetekre jelentette a legnagyobb fenyegetést az asszimilációjukra törekvő magyar kisebbségpolitika, nemzeti s így mindmáig jelentős részét képezi nemzeti történelmüknek. A harmadik jellemző, hogy Magyarország, valamint Szlovákia és Románia egyaránt tagjává vált a NATO-nak valamint az Európai Uniónak. Tagságuk egyrészt világossá tette, hogy a határok instabilitásával, valamiféle magyar revánssal való fenyegetés alaptalan. A magyar fenyegetés használata most már belpolitikai hatalmi célokra használt propaganda, mely nyilvánvalóan hamis. Ennek belátása új lehetőségeket teremt a kapcsolatokban. Ebbe a részbe fért bele a szlovákiai és a romániai magyarok pártjainak többszöri kormányzati részvétele, ez azonban mindmáig nem nőtt át nemzetek közötti párbeszéddé.

De az Európai Unió egyben új nyomásgyakorlási lehetőséget is teremtett. Az Európai Parlament lehetővé teszi, hogy a magyar képviselők szóvá tegyék a kisebbségi jogok megsértésének durva eseteit, tehát az európai nyilvános vita részévé váljanak a magyar kisebbségeket ért sérelmek. Eközben szövetségeseket szerezhetnek, s nemcsak az Európai Parlament képviselői körében. Az ilyen vita ugyanis az érintett ország közvéleményéhez is eljut. Az EU tagság továbbá megszünteti a vámhatárokat, egy további közeledési lehetőséget kínálva. A természete-

¹⁰ Magyarország az elsők között ismerte el az önálló állammá vált Szlovák Köztársaságot.

tes régiók kialakulása új kapcsolódási, együttműködési teret nyit magyarok és nem magyarok közt. A regionális együttműködés gazdasági dimenziója közös érdekkötődéseket hoz létre, a kulturálisak pedig segítik egymás megismerését. Az összefonódás pedig nyilvánvalóan nem kedveli a nemzeti ellenségességet.

Tehát a korábbi állapot kiegészíthető az EU-tagság adta nyomásgyakorlási és regionális kapcsolattartási lehetőségekkel. Kialakítható egy olyan magyarországi támogatási rend, amelyik különféle támogatási formák révén segíteni igyekszik a kisebbségek kulturális intézményeinek. Ez a vámhatárok megszűnésével, sőt a schengeni rendszerbe történő belépés után a határállomások eltűnésével kiegészül a regionális együttműködés ösztönzésével és több újszerű kulturális lehetőséggel és kezdeményezéssel.¹¹

Am fel kell tennünk a kérdést, hogy lehetséges-e úgy változtatni a magyar kisebbségek jogállásán, hogy ne változzon az érintett ország alkotmányos rendje? Nyilvánvalóan nem. Elméletileg két út vezet az alkotmány megváltoztatásához. Az egyik a kényszer olyan foka, amely a változtatásnál kockázatosabbá teszi az eredeti megtartását. A másik az alkotmányos értékrend átalakulása. Az alkotmányos rend az alkotmányos értékrend megváltozása nélkül addig tart, ameddig a kényszer fennáll. Az alkotmányos értékrend pedig aligha változik pusztán erőszakkal, ahhoz az alapját képező morális értékeknek kell átalakulniuk. Annak a meggyőződésnek kell elterjednie a politikai közösséget alkotók körében, hogy a mostani állapot rossz, igazságtalan és káros. Még hozzá nemcsak a kisebbség, hanem a nemzeti többség számára is.

Éppen ezért az általa hátrányosan érintetteknek morális joguk igényelni az alkotmány megváltoztatását, a hatalmilag kedvezményezetteknek pedig morális kötelességük megtenni azt. Ugyanakkor a korábban kedvezményezettek számára is többet kell ígérnie az új alkotmányos értékrendnek, mint amennyit a korábbi nyújtott. A dominanciájukról való lemondás nem jelenthet bizonytalanságot és veszélyt számukra. Áldozatuk tehát csak viszonylagos. Lemondásuk hatalmi előjogaikról az ő szabadságukat is kiterjeszti, saját jövőjüket is építik ezzel.¹² Ha szövetséggel váltják fel a másik fél nemzeti értelemben vett veszélyeztetését, akkor maguk jobbak, szabadabbak, gazdagabbak válnak, s nem bizonytalanabb, hanem biztonságosabb lesz nemzeti életük. Ehhez azonban többnek kell kötnie őket magyar szomszédjukhoz a közös gazdasági érdekeiknél, az európai uniós és NATO-tagságuknál. Ehhez szoros bizalmi kapcsolat kell, az a meggyőződés, hogy a szövetséges akkor sem veszélyeztetne, ha megtehetné. Tehát a szövetségi viszonyból eredő nemzeti előnyt okkal tarthatja fontosabbnak a másikkal szemben megszerezhető nemzeti előlynél.

A magyar alkotmányosság nemcsak összefügg, hanem össze is ér a nagyszámú magyar kisebbséggel rendelkező szomszédjáival. A felek nemzeti veszélyforrásként tekintenek egy-

¹¹ Ilyenek például az eMagyar pontok nevű közösségi internet-hozzáférési pontok, s más kapcsolattartási és hozzáférési lehetőségek az internet révén, de a szabadon mozgó könnyűzenei együttesek, olcsó hordozókon terjeszthető magyar filmek, zene, szépirodalom is.

¹² John Rawls szerint a jogok és szabadság nem szűkíthető a nagyobb jólét vagy éppen az így elfoglalható pozíciók érvével. Továbbá egyesek a jogainak, szabadságának bővítése nem szűkíti szükségyszerűen másokét. Sőt, mások jogainak és szabadságának bővítését is magával vonhatja. Lásd.: John Rawls: *Az igazságosság elmélete*. Osiris Kiadó, Budapest, 1997, 86-92. és 294-303.

másra, s ez mély befolyást gyakorol mind a magyarok, mind pedig a szomszéd nemzetek tagjainak állam- és nemzetfelfogására, nemzeti ellenségképére és általuk a politikai rendszerről és az emberi jogokról alkotott meggyőződésére. Éppen ezért számba kell vennünk, hogy a kényszeren túl milyen eszközökkel lehet hatni egy politikai közösség alkotmányos értékrendjére. Politikai közösségek alkotmányos értékrendje nem elsősorban az őket ért erőszak okán fejlődik, hiszen akkor a történelem folyamán minden agresszív háborút követően az alkotmányosság magasabb és magasabb minőségi szintjére jutott volna mindenki, aki az erőszaknak részese volt, méghozzá pusztán az erőszak révén. A Hobbes-i modell pusztá félelme a fejlődéshez, tehát a jobbhöz nem elég. Politikai közösségek alkotmányos értékrendjét sokkal inkább új eszmék és a nevükben megfelelő történelmi időszakban lefolytatott, a politikai közösség nagy többségét megérintő viták és ezek résén elterjedő új értékek fejlesztik. Még ha ezek megszületését időnként az erőszak szörnyűsége és igazságtalansága motiválja is.

A vita során tehát mindenekelőtt azt kell világossá tenni, hogy az elkövetett történelmi igazságtalanságokkal való szembenézés, valamint a magyar kisebbség hátrányos helyzetének megszüntetése nem fenyegeti az ország egységét, valamint hogy az egyenlőtlenség fenntartása, a múltban elkövetett igazságtalanságok és embertelenségek elkendőzése, illetve veszélyérzet fenntartása a nemzeti többségben az ország demokratikus értékrendjét veszélyezteti, nem pedig az országhatárokat.

De vajon lefolytatható-e ez a vita a szomszédos országok politikai közösségével akkor is, ha politikai elitjük jelentős része ellenérdekel? Ha a múlt lehetőségeiből indulunk ki, akkor nem, hiszen a nemzeti kommunikáció fő csatornáit hagyományosan saját kezében tartotta a nemzetállam.¹³ És ha alkotmányos egyetértés uralkodik a másik nemzettel szembeni látens vagy nyílt ellenséges viszony kérdésében, akkor az alkotmányos demokrácia kormányváltásai sem változtatnak rajta.

Sőt, sokak számára jelenleg is kilátástalannak tűnhet az ilyen próbálkozás. Esetünkben a politikai közösséghez vezető utat hepehupásabbá, sőt látszólag járhatatlanná teszi az 1989 után térségünkben nemcsak a nemzeti kérdésben, hanem általában is kialakuló, minden egyéb elvet feleslegesnek, sőt hátrányosnak tekintő, tiszta haszonkalkuláción alapuló politikusi magatartás. Egyik lényeges eleme az a populizmus, amelyik bármiféle állítást és érvt hajlandó felhasználni, ha az hatalmi szempontból hasznosnak tűnik. A térségünkben mély gyökereket vert nemzeti ellenségesség pedig jelentős szerepet játszik a hatalmi haszonkalkuláció kommunikációs tárházában. Korszakunkban tehát a magyarellenesség nemcsak egy tényleges veszélyhelyzetre adott racionális reakció, hanem olyan hatékony politikai eszköz is, amely valós veszélyhelyzet hiányában is önálló életet él. Akkor is igyekeznének fenntartani, ha az adott országban már nem léteznének magyar kisebbségek.

¹³ Ide tartozik az a felfogás, hogy a nacionalizmus mozgósító ideológia (Elie Kedourie), illetve a politikai elitek eszköze (Karl W. Deutsch). Kétségkívül modern kommunikációs egység (Benedict Anderson), amelyben az államisághoz eljutott nemzetek politikai vezető rétege – a nemzeti kultúrát ideológiai fegyverként látó értelmiségieket is beleértve – a nacionalista propaganda révén domináns pozíciókhoz jut. Befolyásuk alá kerül a tömegtájékoztatói eszközök többsége, a kulturális intézményrendszer nagy része és az iskolarendszer.

Persze a közvélemény számára racionálissá kell tenni ezt az érvet, ezért akkor is meg kell teremteni a veszély látszatát, ha nincsen valós veszély. Tehát nemcsak a magyar kisebbségek felszámolását alátámasztó érvekkel kell megküzdeni, hanem a magyarellenesség fenntartásának politikai hasznosságához kötődő hatalmi érdekekkel is. Látszólag megoldhatatlan a feladat, hiszen a nemzetállam kezében van az oktatásügy, mögötte áll a magyarok eltüntetését nemzeti célnak tekintő értelmiségiek hada, akik jelentős része hivatalnokértelmiségként szocializálódott a kommunizmus idején, s az ideológiagyártás nem áll távol értékrendjüktől.

A 21. században azonban több tekintetben is változik a helyzet. Az internet immár ellenőrizhetetlen. De számos televízió- és rádiócsatorna is kikerült az állam közvetlen hatalma alól. Sőt az írott sajtó egy része is hajlandó teret adni az efféle vitának.¹⁴ Továbbá a nemzetközi emberi jogi egyezmények korábban nem korlátozhatja a könyvek, folyóiratok, filmek megjelentetését a szomszéd nemzetek nyelvén, és az Európai Unióban vámokkal sem akadályozhatja behozatalukat az országba. Nem is szólva az elektronikus információhordozók rohamosan növekvő teljesítményű és egyre olcsóbb, hatékonyabb, újabbnál újabb formáiról. A fiatalok nem állíthatók meg a határokon, ha a szomszéd országban találkozókat szerveznek számukra. S a sort folytathatnánk. A lényeg, hogy a nemzetállam hatalmi intézményei megkerülhetők. Meggyengült a képessége, hogy népét egyetlen információs kalitkába, egyetlen lehatárolt médiatérbe zárja.

Persze ebben a helyzetben nem elég a magyar kultúra általános terjesztése. Azt a részét kellene eljuttatni a szomszéd országok lehető legszélesebb közvéleményéhez, amelyik éppen a közép-európai népek viszonyrendszerével foglalkozik. A magyar félnek ezt folyamatosan s nem csak időszakosan kellene tennie. De közvetlenül kellene szólni a szomszéd országok társadalmihoz minden, a magyarok és szomszédjuk viszonyát érintő aktuális kérdésben. A magyarságnak a szomszéd nemzetek nyelvén kellene elkezdenie a dialógust. A magyar társadalomnak, kiváltképpen az értelmiségnek egyezésre kellene jutnia abban, hogy elindítja a társadalmi párbeszédet a magyarság szomszédjaival, s nemcsak a vezetőréteggel, hanem az egész közvéleménnyel cserél véleményt, és ennek érdekében minden rendelkezésre álló kommunikációs eszközt felhasznál.¹⁵ Fontos lenne, hogy a magyar szellemi élet kiváló alkotásai minél nagyobb számban hozzáférhetővé váljanak nemcsak világnyelveken, hanem a szomszédos országok nyelvein is.

¹⁴ Például Szlovákiában a Beneš-dekrétumokkal kapcsolatos parlamenti határozat kapcsán, de más nemzetinek számító kérdésekben is, mind például az Andrej Hlinkáról megalkotott törvény kapcsán.

¹⁵ Lampl Zsuzsa tanulmányai jól mutatják, hogy Szlovákiában ha nem is mondható kedvezőnek a szlovákok magyarokról alkotott képe, de mindenképpen differenciált. A szlovák-magyar viszony minőségének szempontjából minden bizonnyal a politikai propaganda erejét mutatja az alábbi következtetése: „Tehát minél közelebb élnek-laknak egymáshoz, általában véve annál zökkenőmentesebb mindkét nemzet szerint az együttélés, s minél inkább „felhígul” a nemzetiségi arány, annál inkább romlanak a kölcsönös viszonyok.” (Lampl Zsuzsanna: *Magyarok és szlovákok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008, 125.). Hasonló összefüggést mutatnak a romániai közvéleménykutatások és szociológiai felmérések is (lásd pl. Sandu, Dumitru: *Ariile culturale ca matrice de sociabilitate*. Sociologie Românească, 2002. nr. 3-4. [Sandu, 2002.]).

2.3 A párbeszéd demokrácia-feltételei

A veszélyképzet megteremtése nem a valós határváltoztatást, illetve annak elkerülését szolgálja, hanem a választók irracionális pártkötődésének megteremtését, illetve megerősítését. A valóságban tehát belpolitikai, hatalomszerzési céllal erősítik az efféle képzeteket, vágyakat, félelmeket. A belpolitikai hatalmi érdek és a valóság ütközése azonban megteremti a határváltoztatással való ríogatás ellenzékét a szomszédos országokban. A közvélemény egy része pontosan tudja, hogy magyar veszély nem létezik. Ám azt már kevesebben fogalmazzák meg, hogy hamis képzetet hatalmi érdekek okán tartják fenn. A magyar kisebbség ügye tehát olyan belpolitikai problémává válik, amely mögül kiveszett a valós veszély. A magyarkérdés így veszélyforrásból a demokrácia egyik fontos kérdésévé válik.

Ugyanakkor a magyar veszély rémképének fenntartása mindaddig nem ütközik számotvető ellenállásba, ameddig nem születik meg egy másfajta nemzeti doktrína. Nélküle még a magyarkérdésben mérsékeltnek számító politikusok számára sem marad más, mint az úgymond okosabb, taktikusabb kisebbségpolitikával való érvelés, amely elfogadtatható a külfölddel, és nem akadályozza az ország euró-atlanti integrációját, miközben maga is a nemzeti egyenlőtlenséget tartja fenn, akkor is, ha a durva, agresszív magyarellenességgel szemben érvelnek.¹⁶ Azaz nem lényegi, hanem csak taktikai különbséget vonnak maguk és a radikálisok között saját közvéleményük előtt. Ebbe a felfogásba adott politikai helyzetben még a magyarok kormányzati részvétele is belefér. Azaz a kormányzati részvétel nem jelenti automatikusan a nemzeti megbékélés megszületését, hanem olyan taktikai megoldást, amelyik megfelel mindegyik fél pillanatnyi érdekeinek.¹⁷ Eközben megjelenik a „ravaszabb kisebbségpolitika”, illetve a „ravaszabb kisebbségi érdekérvényesítés érve”.¹⁸ Lényegileg egyik sem változtat az ország nemzeti többség és kisebbség viszonyának alapelvein.

Ugyanakkor alábecsülnünk sem szabad a sikeres magyar kormányzati részvétel értékrendi következményeit. Még ha önmagában nem vezet is a kisebbségpolitika alapelveinek megvaltozásához, a közvélemény körében jelentősen csökkentheti a magyar kisebbség iránti ellenséges érzületet, a sikeres magyar kormánytagok jelentős pozíciókat építhetnek ki, és tekintélyre tehetnek szert a miniszteri tárcájuk hatáskörébe tartozó társadalmi rétegben. A kormányzati részvétel olyan kommunikációs lehetőségeket nyit meg a magyar politikusok előtt, amilyenell ellenzékben nem rendelkezhetnek. Kormányzati pozícióból arra is lehetőségük nyílik, hogy a közvéleményel a korábbi ideológiai szűrőt megkerülve ismertessék meg, mutassák be a magyarok helyzetét, problémáikat, valós törekvéseiket. Ám ha el tudják is fogadtatni, hogy a magyarok is beleszólhassanak az ország ügyeibe, még nem jelenti, hogy morális követelményként tekintsen erre a tényre a többségi társadalom. Egyszóval a kormányzati részvé-

¹⁶ Az ilyen érvelés megjelent mind Romániában, mind pedig Szlovákiában a magyarokkal koalícióra lépett pártok kommunikációjában.

¹⁷ A magyarok szeretnék behozni azt a hátrányt, amelyik a nélkülülk megalakított kormányok idején halmozódott fel, a másik fél pedig szeretné előbbre vinni az ország euroatlanti integrációját és a gazdasági reformot, valamint szeretne győzelmet aratni a tekintélyuralmi tendenciák fölött.

¹⁸ Kisebbségiek kormányzása és koalíciós partnereik csendesebb magyarellenessége.

tel, különösen jó kormányzás esetén, a nemzeti közeledés fontos eszköze lehet. A nemzetkép megváltozása nélkül azonban nem képes hosszú távú megoldást nyújtani a kisebbségi magyarok legtöbb nemzeti problémájára. S a kormányzati részvétel önmagában nem változtatja meg a nemzeti többség magyarságképét. Az agresszív magyarellenség nyomban visszatér a kormánypolitikába, amint a magyarok kiszorulnak a végrehajtó hatalomból.

Számolni kell vele, hogy a szomszédos országok politikai vezető rétegének nem kis része gyanakvással fogadná és akadályozná a megbékélés folyamatát, hiszen sokan ellenérdekeltek. De Magyarország így is sokat tehet. Egyrészt a szomszéd országok társadalmában nem kevesen támogatnák, sőt ha tehetik, támogatják is a megbékélést. Másrészt egy demokratikus európai ország közvéleményéhez immár nem csak az államon keresztül vezet út, a nyilvánosság szerkezete ugyanis lényegesen megváltozott.

Magyarország politikai közösségének hatalmában áll a megegyezés a folyamat megindításának kérdésében. Dönthet úgy, hogy a megbékélés ügyét kiemeli a belpolitikai csatározások köréből, és össznemzeti céllá teszik. Másként egyébként nem is lehet sikeres. A magyarok ügyében aligha érhető el alkotmányos egyetértés a szomszédos országokban, ha Magyarországon sem születik meg. Értékrendi változások egyetlen társadalomban sem következnek be egy pillanat alatt. Nyilvánvalóan több választási cikluson átnyúló, sőt esetleg több évtizedes folyamatos erőfeszítés kell bármilyen eredményhez. Ám Magyarország politikai közössége vezetőivel együtt megállapodhat, hogy hozzálát a dologhoz.

Maradhat persze a mostani helyzet is, melyben Magyarországnak és a magyar kisebbségeknek együtt sincsen elég erejük, hogy kikényszerítsék a kisebbségi magyarok megmaradásához szükséges feltételek megteremtését, ugyanakkor a szomszéd nemzetek értékrendjének megváltoztatásáért sem tesznek sokat. Azaz Magyarország részéről marad a legszükségesebb segítségnyújtás, a kulturális támogatás, diplomáciai segítség a súlyosabb konfliktusok megelőzésére, a határon átnyúló kapcsolatok erősítése, valamint diplomáciai erőfeszítések a létező nemzetközi jogszabályok alkalmazására, illetve kibővítésére. Mindez annak tudatában, hogy ezek az intézkedések együtt sem elégségesek a magyar kisebbségek nemzeti identitásának hosszú távú megtartásához. De Magyarország és a magyar kisebbségek elindulhatnak egy másik irányba is. Megkísérelhetik országaik közvéleménye előtt lefolytatni azt a vitát, melynek elmaradása mindmáig fenntartja azt az értékrendet, amely nélkül nem rendezhető magyarok és szomszédjaik viszonya.

A nemzeteknek magukról és másokról alkotott képét és államuk létezésének alapelveit sok minden befolyásolhatja. A történelmi Magyarország utódállamainak a magyarokról alkotott képére nyilvánvalóan hat Magyarország szomszédság- és magyarságpolitikája, hatással vannak az országukban élő magyar kisebbségek tettei, a külföld, mindenekelőtt a nagyhatalmak vélt és valós elvárásai, törekvései, döntései és persze saját vélt és valós érdekeik. Ám legnagyobb hatása országuk politikai közösségének és benne a politikai vezető réteg nemzetfelfogásának és politikai értékrendjének van. Ezért Magyarország szomszédságkapcsolatainak olyan irányban történő fejlesztése, amelyik minél több szlovákot, román, szerbet és ukránt kíván érdekeltté tenni a jó magyar kapcsolatok fenntartásában, ugyan sok konkrét helyzetben segíthet a kisebbségi magyaroknak is, ám önmagában államuknak a magyarokkal szemben kialakított doktrínáján nem változtat. Ha ugyanis magyarságképük félelem-

mel teli és agresszív, akkor azt a mindennapi jó kapcsolatok legfeljebb tompíthatják, lényegileg megváltoztatni azonban nem tudják. Sőt a külföldi nyomás is csak akkor lehet eredményes, ha nagyobb veszélyforrást teremt, mint a vélt magyar veszély. Az ilyen politika saját tagjaival szemben azonban szöges ellentétben van az Európai Unió belső rendjével, és a NATO sem jelenthet katonai fenyegetést tagállamai számára. Ezért azokban a szövetségi rendszerekben, amelyekkel Magyarország nemcsak átmeneti geopolitikai érdekek, hanem alapelvek mentén összekapcsolta sorsát, nem lehetséges nagyobb fenyegetést teremteni, mint a magyaroktól való félelem. Következésképpen nyomásgyakorlással részsikerek elérhetőek ugyan, de a magyar kisebbségek nemzeti szabadságát megteremtő lényegi fordulat nem. Ehhez a magyarokkal kapcsolatos értékrend megváltozására volna szükség a szomszédos országokban. Az eddigi politikai erőfeszítések elsősorban a politikai vezető rétegre irányultak, s nem vezettek alapvető fordulathoz.

Ha a liberális demokráciát nem elitek uralmi területének tekintjük, hanem a politikai közösség által létrehozott és fenntartott rendszernek,¹⁹ akkor felmerül a kérdés, hogy vajon vezethet-e valamiféle új út a politikai közösséghez akkor is, ha a politikai vezető réteg nagyobbik része torlaszokat épít az eddigieken. Ha nem létezhetne, akkor politikai kultúránk nagy változásai sem játszódhattak volna le, hiszen azok is az éppen hatalmon lévők akarata ellen történtek. Még a rendi abszolutizmus hatalmi eszközei sem voltak képesek megállítani sem a felvilágosodást, sem a kommunista diktatúra nálánál is fejlettebb eszköztára a rendszerváltást.

Nyugat-Európa nem egy állama lépett már túl a kisebbségek felszámolásának nemzeti tervén, s vált autonómiák, illetve konszociációs mechanizmusok többkultúrájú rendjévé. Magyaríthatnánk őket persze tisztán érdekalapú elhatározásként, hiszen mindegyik változásnak megvoltak a konkrét politikai érdekviszonyai. Csakhogy a felek érdekeihez hasonlók nem ritkán korábban is fennálltak, mégsem hatottak mindaddig, amíg nem változott meg a nemzeti többségnek a nemzeti kisebbséggel kapcsolatos értékrendje.

3. A MAGYAR KISEBBSÉGEK ÉS AZ EURÓPAI REGIONALIZMUS

3.1 Területi-politikai közösségek és nemzeti identitás

A létező kisebbségdefiníciókban az identitásjegyek mellett a numerikus arányok és a politikai dominanciaviszonyok alkotják a fő ismérveket. Az utóbbiakat főleg abból a nézőpontból tekintik, hogy a kisebbség egésze politikai és közjogi értelemben milyen mértékben vált egyenjogúvá és egyenrangúvá az illető állam névadó nemzetével. Magyarország legtöbb szomszédja függetlenségét újonnan megtapasztaló fiatal nemzetállamként elutasítóan viszonyul a politikai közösség egészét újraszabó, az egyenrangúság alkotmányos rögzítését közhatalmi szín-

¹⁹ Sartori, Giovanni: *Demokrácia*. Osiris Kiadó, Budapest, 1999.

ten is elismerő tervekhez, ezért számításba kell venni azokat a – szintén történelmi léptékel mérhető – folyamatokat, amelyek a politikai dominanciaviszonyokat és ezen keresztül a magyar kisebbségek helyzetét az elmúlt másfél évtizedben a politikai közösségképződés ártétegződésével, az országon belüli területi-politikai közösségek ki- és átalakulásával (mintegy „alulról”) érik el. Ez a magyar kisebbségek jogi és politikai státusát differenciáltan, az egyes alakuló területi-politikai közösségek (régiónok) intézményesülésébe ágyazott folyamatnak látatja, amelynek motorja az európai demokrácia lokalitások és regionális közösségek felértékelődése²⁰ felé mutató fejlődése (konceptuális szinten a „régiónok Európája” és a „regionális demokrácia”²¹ új fogalmi jelzik ezt az irányt).

A régiónok politikai-közigazgatási státusának alapjául szolgáló területi-politikai közösségek és a részüket alkotó magyar kisebbségi csoportok viszonya, valamint az, ahogy e csoportok részt vesznek a területi közösség politikai identitásának kialakításában, többféle politikai viszonyt is mutathat. Ennek skálája az illető régión multikulturális jellegének elismerésétől a szilárd, alkotmányosan biztosítékokkal is rendelkező etnoregionális autonómiáig terjed. Általában a régiónok kialakulása társadalmi konstrukciós folyamat, amelyet politikai, gazdasági, kulturális és közigazgatási gyakorlatok és diskurzusok tartanak fenn. A folyamatnak négy fontos aspektusa van: a) a területi keretek kialakulása (a régión szert tesz határait: identifikálódik a társadalom területi szervezetében); b) a fogalmi keret létrejötte (megjelenik a nyilvánosságban, névre, területi szimbólumokra tesz szert); c) az intézményes formák kialakulása (a saját intézmények, régiónspecifikus társadalmi szervezetek kialakulása); d) „hivatalos” intézményesülése a társadalom regionális rendjében (beleértve esetleg a közigazgatási és közjogi vonatkozásokat is).²² A régiónok „magyar etnoregionális jellege” annak függvénye, hogy – egyrészt – a régiónok kialakulása hogyan fedi le a magyar etnikai térszerkezetet (ez főleg a régiónalakulás első szintjén meghatározó, vagyis arra, hogy az etnikai térszerkezet tud-e területi precedenseket teremteni a régiónok későbbi „hivatalos” határaitra nézve), másrészt pedig hogy a magyar kulturális jelenlét milyen mértékben alakította a területi szimbólumokat, majd intézményesülési formákat (b-d. szint).

A régiónok „hivatalos” intézményesülése az a szint, amely a területi-politikai közösség igazi elismerését jelenti, és ezen a szinten fontos határpont e közösségek államalkotó voltának az elismerése – azaz: a területi-politikai közösségek autonóm politikai szubjektivitással való felruházása, és nem csupán az állampolgári közösség „részeként” való elismerése. A kétféle el-

²⁰ Paasi szerint az európai térség és történelem sajátossága az, hogy itt az identitások nem pusztán az individualitás társadalmi konstrukcióját jelentik, hanem jelentős térbeli összetevővel is rendelkeznek. Az identitások térbeli konstrukciójának kitüntetett kerete a *región*. Lásd Paasi, Anssi: *Europe as a Social Process and Discourse: Considerations of Place, Boundaries and Identity*. European Urban and Regional Studies 2001/8(1) 9-11.

²¹ A *regionális demokrácia* fogalma az Európa Tanács dokumentumaiban jelent meg. Az ET Helyi és Regionális Hatóságok Kongresszusa (CLRAE) 1997-ben kezdeményezte a Regionális Demokrácia Kartájának kidolgozását. Több elutasítás után a 240(2008)-as ajánlás javasolja az ET Miniszterek Bizottságának, hogy nyissa meg az ET tagállamainak aláírásra a Regionális Demokrácia Európai Kartáját, melyet hosszas szakértői egyeztetéssel dolgoztak ki.

²² Paasi, id. mű 16-18. Lásd még: Paasi, Anssi: *Region and place: regional identity in question*. Progress in Human Geography, 2003/27. 475-485. Bourdieu, Pierre: *Az identitás és a reprezentáció. A régión fogalmának kritikai elemzéséhez*. Szociológiai Figyelő, 1985/1. 7-22.

ismerés közötti határvonal például a szimmetrikus és az asszimmetrikus regionalizmus közötti különbségben jelenik meg. A nyelvi-etnikai értelemben vegyes, de regionális kohézióval rendelkező területi-politikai közösségek esetében az intézményesülés konzociatív modellje is megvalósulhat, amelyben a kulturális autonómia intézményesítésére a regionális intézményrendszer kontrollja alatt, annak intézményeibe ágyazottan kerül sor. Itt olyan politikai közösségformákról van szó, amelyek nem minden esetben az etnikai határtermelésre alapoznak, ugyanakkor a területi közösségen belül jelentős mértékben az etnikai-nyelvi közösségre bízák a kulturális reprodukció erőforrásait és az ehhez szükséges döntési kompetenciákat.

Míndezek alapján kijelenthetjük, hogy a magyar kisebbségeknek államaikban az államszerkezeti-közigazgatási reform tekintetében a következő stratégiai megfontolásai lehetnek:

- a létező (hagyományos) területi-közigazgatási keretek olyan átalakítása, hogy azok jobban igazodjanak az etnikai térszerkezetekhez (lehetővé tegyék a kisebbség lokális és/vagy regionális többségeinek megfelelő közigazgatási egységek kialakítását);
- még a nemzetállami centrum által kezdeményezett szimmetrikus regionalizmus is kedvező lehet, amennyiben a) az etnikai térszerkezethez igazodik és b) erős regionális elitet hoz létre, amely a befolyásolni tudja a politikai rendszert a regionális hatáskörök evolutív fejlesztése, elmélyítése irányába;
- ugyanakkor a magyar kisebbségek szempontjából sokkal kedvezőbb, ha a közigazgatási reformnak az asszimmetrikus változatai valósulnak meg, illetve alakulnak ki idővel, amelybe az etnikai alapú területi autonómiák is könnyebben be tudnak illeszkedni;
- szimmetrikus közigazgatás esetén is van lehetőség a közigazgatási egységekben a magyar mint regionális nyelv státusának kialakítására (pl. a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája értelmében, amelyet immár Magyarország összes szomszédja ratifikált).

A területi-politikai közösségek kialakítására irányuló kisebbségi stratégiáknak érdemes számot vetniük a nyugat-európai folyamatok példáival, amelyek szerint egy kezdeti regionalizáció új irányt ad a regionalizmusnak mint politikai törekvésnek, és ez történelmi távlatban a felülről végrehajtott regionalizáció „etnikai korrekcióját” is meghozhatja.²³ Következésképpen magyar kisebbségi érdek lehet az ilyen típusú mozgalmak támogatása. A területi-politikai közösségek és a nekik megfelelő közigazgatási keretek kialakulásának folyamatszerű felfogása egyben azt is tükrözi, hogy konszolidáltabb társadalmi időszakokban – és az uniós csatlakozást követően inkább ilyen időszakasszal kell számolnunk – a *közigazgatási jog válik jelentőssé*.²⁴ E folyamatszerűséget szem előtt tartva fontos eleme lehet az elképzeléseknek a területi precedensek létrehozása és megerősítése. Ide sorolhatók például a közhatalmi tartalom nélküli fejlesztési vagy statisztikai régiók, de akár a különböző kistérségi társulások is.²⁵

²³ Schrijver, Frans: *Regionalism after regionalization: Spain, France and the United Kingdom*. University Press, Amsterdam, 2006.

²⁴ Lásd Lőrincz Lajos: *Alkotmányjog, közigazgatási jog*. Magyar Tudomány, 2007/12, 1567.

²⁵ Adott esetben e kistérségek (NUTS4, LAU1) közigazgatási tartalma is fontos lehet a magyar kisebbségi szempontból.

3.2 Területi közösségek Romániában: Székelyföld autonómiája és a román regionalizmus

A regionalizmus romániai kérdése az előbb vázolt társadalmi konstrukciós folyamat mind a négy vonatkozásában vizsgálható: a) a területi keretek kialakulása tekintetében fontos adottság, hogy a társadalmi tőke képződése (a személyközi relációk alakítása, a társadalmi kapcsolatok bizalmi foka, a különböző intézmények iránti bizalom stb.) tekintetében fontos különbségek vannak egyes (2-3 megyényi) térségek tekintetében;²⁶ b) a szimbolikus-fogalmi keret néhány eleme megjelent a nyilvánosságban, a területi szimbólumok hivatalos használata azonban csak Székelyföldön létezik markáns törekvésként; c) az intézményes formák kialakulása még kezdeti szakaszában tart a román centralizáló politika és homogén államigazgatási rendszer miatt; d) a regionalizmus „hivatalos” intézményesítése pedig időnként politikai vitámként jelenik meg, továbbá létezik egy kevésbé reflektált közigazgatási gyakorlat a fejlesztési régiók működése nyomán.

A regionalizmus erdélyi magyar nézőpontból két fontos problémát vetett fel: Székelyföld kérdését és az Erdélyen belüli történeti alrégiók kérdését. A román politikai pártok nézőpontjából ugyanez a kérdés az uniós csatlakozás előtt a közigazgatás korszerűsítésének kérdéseként merült fel, annak kérdéseként, hogy valamiképpen túl kell lépni az 1998-ban létrehozott fejlesztési régiókon (amelyek kulturális értelemben nem jelenítenek meg területi közösségeket, csupán olyan megyék közötti „társulásokat”, amelyeket igazából a kormány kényszerített ki). Erdélyi magyar nézőpontból tehát a megoldáskeresés centrális szempontja Székelyföld kérdése. Román nézőpontból pedig a közigazgatásnak az állam egységes jellegének megőrzése mellett történő korszerűsítése a legfontosabb.

Az elmúlt tizenöt évben Székelyföld területi autonómiájára vonatkozóan három stratégiai koncepció fogalmazódott meg: a) az első az az autonómiatervezet volt, amelyet a Székely Nemzeti Tanács (SZNT) dolgozott ki, és amely a „*belső önrendelkezés*” koncepciójára alapozott. Ez apróbb módosításokkal 2004 februárjában a román parlament elé került, mely elutasította a javaslatot.²⁷ b) egy másik elképzelés a *területi precedensre* alapozó stratégia volt, amely szerint a román állam majdani politikai-közigazgatási régiói azokból a fejlesztési régiókból alakulnak ki, amelyek az 1998-as regionális fejlesztési törvény alapján jöttek létre. Minthogy e régiók határait a román kormány a belső történeti-kulturális határoktól eltekintve alakította ki, ezért az RMDSZ első lépésben egy székelyföldi fejlesztési régió létrehozását tűzte célul, a javaslatot azonban a kormány elutasította; c) a harmadik stratégiai koncepciót az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT) szakértői dolgozták ki 2003-ban, ez csomagtervként tartalmazott egy kerettörvényt Románia régióiról (a régiók konkrét földrajzi határának megvonása nélkül), valamint – ebbe illeszkedően – egy törvénytervezetet Székelyföld különleges jogál-

²⁶ Lásd Sandu, Dumitru: *Ariile culturale ale Romaniei*. Sociologie Romanesca, 1990. nr. 3-4. és Sandu, 2002, id. mű). Dumitru Sandu a társadalmi tőke termelésének kulturális sajátosságai szerint vizsgálja a romániai történelmi régiókat és alrégiókat. Tanulmányai alapján megállapítható, hogy egyrészt jelentős különbség áll fenn az erdélyi nagyrégió és a többi történelmi régió között, másrészt Erdélyen belül a két székely megye (Kovácsna és Hargita) profilja is egészen sajátos. Vö. Sandu, 2002, id. mű 81-92.

²⁷ Az RMDSZ-frakció – jöhlhet, a törvényjavaslatot mind szakmai, mind időzítési szempontból bírálta – hosszas belső vita után mellette szavazott.

lású régióról. A csomag alapjául az a jövőkép szolgált, hogy Romániában középtávon megte-remtődnek – spanyol vagy olasz mintára – az *aszimmetrikus regionalizmus* politikai feltételei.

A román pártok elképzelései nem kidolgozottak, közös jegyük, hogy elsősorban gazdasági és közigazgatási racionalításra kívánnak alapozni, és olyan *szimmetrikus regionalizációt* kívánnának megvalósítani (elsősorban a liberálisok és a szociáldemokraták), amely megőrzi az államszerkezet homogén módon egységes jellegét. A kivitelezés tekintetében a 2-3 megye egyesítésével kialakított közigazgatási közép szint merült fel. A konjunkturális ötleteken túl a regionális közigazgatási szint kialakításával a román államfő által az alkotmánymódosítási koncepció kidolgozásával 2008-ban megbízott szakértői bizottság, az ún. Stanomir-bizottság²⁸ foglalkozott először. A bizottság jelentése az állam- és a közigazgatási szerkezet reformjára négy lehetséges változatot fogalmazott meg: a) a föderális alternatíva (annak szimmetrikus és aszimmetrikus változata); b) a spanyol vagy olasz mintát követő aszimmetrikus regionalizmus; c) a francia mintát követő szimmetrikus regionalizmus; d) a jelenlegi megyerendszer megőrzése további közigazgatási decentralizáció mellett. A bizottság inkább az utóbbi két változat megfontolását javasolja az alkotmánymódosító politikai erőknél, de az alternatívák teljes számbavétele mindenképpen jelentős.

Az erdélyi magyar politikai pártok és mozgalmak (Romániai Magyar Demokratikus Szövetség, Magyar Polgári Párt, Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács, Székely Nemzeti Tanács) szempontjából fontos, hogy ebben a szakértői anyagban két olyan javaslat is megjelenik, amely erdélyi magyar koncepciókhoz kapcsolódik. Az egyik az *aszimmetrikus regionalizmus* alternatívája, ebbe ugyanis beleilleszhető Székelyföld területi autonómiája. A másik: a jelenlegi megyerendszer megőrzésével végrehajtott decentralizáció, amelynek a bizottság javaslata szerint tartalmaznia kell – a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájának román ratifikációja nyomán – egy olyan *nyelvi rezsimet* is, amely a magyar nyelv hivatalos státusát szabályozza néhány megyében. E két javaslatból az is kitűnik, hogy *az erdélyi magyarság mint politikai közösség státusával kapcsolatos romániai vita a kollektív jogok területéről valószínűleg a közigazgatási reform területére helyeződik át.*

A román regionalizációval és annak aszimmetrikus irányú továbbfejlődésével számoló magyar nemzetpolitikának egy differenciáltabb külpolitikai cél- és eszközrendszert kell kialakítania. A differenciálódásnak az egyes, szomszédos országon belüli – bizonyos karakterrel már rendelkező – térségek irányába kell bekövetkeznie. A Székelyföldre irányuló magyar nemzetpolitikának a nyugati *sikeres etnoregionális modelleket, területi autonómiákat* kell előtt tartania. E tekintetben Magyarországnak az EU-s tagállam Romániával szemben nem sok eszköze van, mindazonáltal fontos meghatározni, hogy a román politikai rendszernek melyek azok a főbb átalakulási irányai, amelyek kedvezőek lehetnek Székelyföld regionális autonómiájának létrejöttéhez, tehát amelyekhez magyar nemzetpolitikai érdek fűződik. Ezek a következők: a) a radikális decentralizáció a települési önkormányzatok szintjén; b) a közvetlen demokrácia intézményeinek megerősödése; c) a regionális elitcsoportok megerősödése-

²⁸ A Traian Băsescu román elnök által felkért, „A román politikai és alkotmányos rendszert elemző bizottság” néven működő testület elnöke Ioan Stanomir egyetemi tanár (Bukarest), tagjai alkotmányjogászok és politológusok voltak.

se; d) a pártrendszer átalakulása, regionális pártok létrejötte és megerősödése. A magyar külpolitikának még eszközhiányos helyzetében is konstans módon követnie kellene a következő három célt: a) a székelyföldi autonómiatörekvés támogatása nemzetközi szinten; b) a bilaterális kapcsolatokban annak folyamatos napirenden tartása, hogy Székelyföld státusa érdekében induljanak meg, illetve folyamatossá váljanak a tárgyalások a központi kormányzat (az állam centruma) és a régió legitím képviselői között; c) Székelyföld szimbolikus megjelenésének („brand-építésének”) támogatása az uniós gazdasági és kulturális térségben.

Magyarországpolitikai érdek továbbá az is, hogy Székelyföldön olyan társadalompolitikai koncepció fogalmazódjon meg, és alkossa meg saját kereteit, amely a társadalmi tőke térségcentrikus fejlesztését állítja előtérbe. E koncepció kulcsfogalmai és néhány alapeleme: a horizontális partnerségek erősítése, gyakorlatorientált közösségfejlesztés, városrehabilitáció a városi közösségek újratertemzésével, az önkéntesség székelyföldi kereteinek megteremtése stb. E társadalompolitikához bizonyos keretek már most megteremthetők,²⁹ e keretek fenntartása pedig – a társadalmi tőke növekedése esetén – egyre több konszenzusos elemet vihet be a székelyföldi „többpártrendszerbe.”³⁰

A határmenti (észak)erdélyi régióra irányuló magyarországi politikának (ez elsősorban a mostani Bihar és Szatmár megyékre osztott térséget jelenti) nemzetpolitikai érdeke az, hogy a térség etnodemográfiai helyzetének megfelelő *konzociatív önkormányzatiság* kerüljön előtérbe az aszimmetrikus regionalizmus kialakulása esetén. Ennek néhány eszköze: a) határmenti programok; b) a települési önkormányzatközi kapcsolatok fejlesztése; c) a határmentiség újabb felfogásának és intézményesítésének szorgalmazása az EU szintjén. Két további térségtípus esetén – ide a *bánsági* valamint a *belső-erdélyi térség* (elsősorban Dél-Erdély) sorolható – a magyar politikának a térség *multikulturális hagyományaira* kell alapoznia. Itt a szórványmagyar-ság fennmaradásának nem a közjogi, hanem a kulturális reprodukcióra irányuló támogatás-politikai céljai állnának majd az előtérben: egyrészt például az, hogy a térség multikulturális hagyományaira a szórványmagyar-ság jobb eséllyel alapozzon, és fékeződjön ezáltal az aszimilációs nyomás. Másrészt fontos feltétel, hogy létrejöjjenek azok a kapcsolatháló, amelyek révén a szórványmagyar-ság mobilis egyedei a tömbmagyar kulturális közegekben keressenek karrierépítési lehetőséget,³¹ amennyiben ilyen személyes döntéseket hoznak. Ennek eszközei a következők lehetnek: a) a kulturális támogatáspolitikai hagyományos eszközei; b) testvértelepülési kapcsolatok kialakítása és fejlesztése; c) eurorégiós együttműködések; d) közös EU-s fellépés a közös kulturális örökség védelmében stb.

²⁹ Az önkormányzatközi együttműködés különböző formáinak lehet ebben meghatározó szerepük: például a Székelyföldi Városok Szövetsége ilyen keretté nőheti ki magát.

³⁰ Ez például azt jelentené, hogy az RMDSZ és a Magyar Polgári Párt székelyföldi versenyeinek tematizálásában az autonómia közjogi vonatkozásai helyett az említett témák kerülnének a középpontba, ami mindenképpen egy regionális társadalompolitika megfogalmazásának az irányába terelné a politikai gondolkodást és közbeszédet. (Ez egyben annak igazolása is lenne, hogy modern identitáspolitika nem alakítható ki csupán a kulturális politika talaján, annak közpolitikai tartalommal is kell rendelkeznie.)

³¹ Ha a „nemzethez tartozást” az életvilágok összekapcsolásának módjaként fogjuk fel, akkor a szórványban való „megmaradás” olyan kapcsolatépítést jelent, amely több nem-lokális életvilág felé mutat. Vagyis a magyarként való „megmaradás” feltétele egyfajta mobilitás a magyar kulturális és civil hálózatokban.

Látható hogy e differenciált magyarságpolitikai nézőpont nem képviselhető koherens módon a kormányzati centrumban. Magyarország hátránya (Németországhoz képest például), hogy külpolitikáját nem tudja „szintekre lebontani”, azaz a differenciált szomszédságpolitikát elválasztani a a központi kormányzat szintjén képviselendő egységes nemzetpolitikai céloktól. Ehhez erős regionális struktúrával kellene rendelkeznie.

3.3 Területi közösségek Szlovákiában: a közigazgatási reform kérdése

Szlovákia esetében kevesebb jele van annak, hogy a területi-közigazgatási beosztás jobban igazodjon az etnikai térszerkezetéhez, és hogy evolutív módon asszimmetrikus modellbe torokolljon. Ennek történeti oka nyilván az, hogy az ország egységes közigazgatási hagyományt örökölt, majd azt nemzetállami centralizációjával átírta és központosítását megerősítette (el térően Romániától, ahol a történetileg különálló nagyrégiók közigazgatásának egységesítése a húszas évek közepén ugyan végbement, de az alapvető különbségeket nem tudta elfedni). Az 1996-os mečiari közigazgatási reform az etnikai térszerkezettől és sok természetes vonzaskörzetektől nagy mértékben eltekintve 8 kerületre (*kraj*), azon belül összesen 79 járásra (*okres*) osztotta az ország területét.

A centralizáció lassú felszámolása elkezdődött az MKP-t is magába foglaló jobbközép koalíció kormányzása alatt, és lépések történtek a decentralizált kétfokozatú (község, megye) közigazgatási rendszer kialakítása irányába. Ebben a települési és megyei önkormányzatok jogkörei az addiginál lényegesen átfogóbbá váltak. A decentralizáció pénzügyi feltételei is megteremtődtek a 2000. évet követően azzal, hogy a helyben beszedett adóknak közel egyharmada az önkormányzatok kezelésében maradt.³² Azonban a közigazgatási reform által megcélzott, a történeti-regionális tagoltsághoz valamelyest közelítő, 12 önkormányzati régiós (megyés) szimmetrikus modell nem valósult meg. A tervezet ugyanis a dél-szlovákiai magyarok által lakott részek közül a csallóközi-mátyusföldi régiót az új nagyszombati, illetve a nyitrai megyék közt kívánta felosztani, míg a nógrádi-gömöri régióban – a kassai megyéhez sorolt rozsnói járás nélkül – önálló megye létrehozását javasolta, a felső-bodrogközi, Ung-vidéki magyar térséget pedig az egész kelet-szlovákiai részt felölelő zempléni megyéhez sorolta. Ezzel a felosztással szemben pedig az MKP egy újabb, tizenharmadik, a határmenti etnikai szerkezethez igazodó megyét javasolt, amely azonban elbukott a szlovák pártok ellenkezésén.³³

A Szlovákiában megvalósult önkormányzati modell az ún. „duális modell”, amelyben a regionális önkormányzati és a regionális államigazgatási feladatok, illetve az azokat ellátó szervezetek élesen elkülönülnek egymástól. Itt a kormányt a kerületi előljáró (*prednosta*) vezette ál-

³² Lásd Szarka László: *Közigazgatási reform és kisebbségi kérdés*. Kisebbségkutatás, 2001/2. Szarka László: *A kormányzati szerepvállalás hatása a kisebbségi magyar pártok önkormányzati politikájára*. In Blénesi Éva–Mandel Kinga (szerk.): *Kisebbségek és kormánypolitika Közép-Európában (2002–2004)*, Gondolat – MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2004, 231–258.

³³ Lelkes Gábor: *Régiók és gazdaság. Magyarok Szlovákiában V. kötet*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008. 29–33.

lamigazgatási hivatal, a regionális önkormányzatot pedig a kétfordulós választásokon, közvetlenül választott kerületi elnök (*predseda*), valamint a kerületi képviselőtestület képviseli. Az önkormányzati és államigazgatási kerületi hivatalok között nem igazán tapasztalható átfedés, ezek egymástól elkülönülten és párhuzamosan működő szervek.³⁴

Milyen modellek lehetségesek? A magyar kisebbség kulturális reprodukciója tekintetében két alapalternatíva vehető számba. Az egyik: a jelenlegi közigazgatási modellre ráépíthető magyar kulturális autonómia alternatívája. Erre ugyan a szlovák politikai elit kevésbé fogékony, de amennyiben mégis megteremtődnének a politikai feltételei, akkor a kulturális önkormányzatot intézményi evolúció eredményeként érdemes elgondolni, amely egy kisebbségi törvény keretében jönne létre, és a létező közigazgatási intézményekrendszerre (kerület, község) telepítené rá saját intézményeit. Ezek a kerület-község viszony átalakulásának folyamatában szereznének hatásköröket, részben a kerület szintjén létező kulturális hatáskörök átvételével (nyelvi megkettőzésével), részben a községi szintekről elvonva, annak érdekében, hogy a lokális kisebbségi hátrány kezelhető legyen. Amennyiben a kulturális önkormányzatok már létrejönnek, ezt a hatáskörtelepítési folyamatot segítheti, hogy a reformelképzelések szintjén már megszületett a községek nagysága szerinti differenciált decentralizáció gondolata. Eszerint a szervezői és irányítói hatásköröket – iskolaügy, szociális ügyek, egészségügy stb. – azokra a községekre ruháznák át, ahol a létesítmények találhatóak, és a decentralizáció jegyében ezeket a községeket az állami költségvetésből támogatnák.³⁵ Ebbe a folyamatba jól behelyezhető lenne a magyar iskolák és művelődési intézmények fölötti fenntartói hatáskörök átruházása a kulturális önkormányzat szerveire.

Egy másik folyamat lenne a tizenharmadik megye koncepciójában megjelenő dél-szlovákiai magyar régió kialakítása. Ez azonban csak a magyarok egy részét foglalná magában, és a jelenleg ezzel az elképzeléssel szemben a legvehemensebb a szlovák nemzetállami reakció.

Lehet továbbá a határmentiségre is koncepciókat alapozni úgy, hogy sikerüljön e térséget a szlovák közvélemény szemében a kölcsönös gazdasági érdekek érvényesítésének és gyümölcsöző voltának szemléletes példájává avatni, amely vonzó az ott lakó szlovákság számára is. Ennek a folyamatnak lényeges elemévé válhat a kistérségi fejlesztésre létrejött önkormányzati szövetségek fokozottabb szerepvállalásának támogatása a térségi identitás intézményesítésében.

3.4 Az autonómia és a területiség kérdése Szerbiában, Kárpátalján, Horvátországban és Szlovéniában

Bár a szerbiai *Vajdaság* tartományi autonómiája a 2006-os új alkotmány alapján a korábbi jogálláshoz képest konszolidálódott, a vajdasági státútum csak 2008-2009-ben készült el, és hosszas vita nyomán 2009 decemberében került elfogadásra a vajdasági képviselőházban. Ennek oka a sokáig a hiányzó belgrádi politikai akarat volt, az ellenzők az alkotmány kértétel-

³⁴ Uo. 32-33.

³⁵ Uo. 35-36.

műségeire hivatkoztak. A 2006-os alaptörvény ugyan a kilencvenes évek autonómiaellenes „reflexeitől” terhes, azonban az Európai Parlament délkelet-európai országokkal foglalkozó küldöttsége, nyomást gyakorolva a szerb parlamentre (az integrációs tárgyalások perspektívájában), elérte az új vajdasági statútumhoz szükséges beleegyezést.³⁶

Vajdaság autonómiája mellett több mint egy évszázados hagyomány szól,³⁷ amely része a szerb történelmi emlékezetnek, és az autonómia elmélyítését igényli a tartomány közvéleménye is,³⁸ továbbá gazdasági alapja is biztosított, mivel a tartomány messze Szerbia legfejlettebb része. Azt is megállapíthatjuk, hogy az 1945 óta folyamatosan meglévő autonómia (amelyet ugyan Belgrádnak többször is sikerült jelképpé zsugorítania, de teljesen eltörölni nem) a régiókonstituálódás mind a négy előbb említett szintjén (lásd 3.1. alfejezet) eredményes: a tartomány autonómiája „társadalmiasult” és intézményesült. Ez tartalmazza a tartomány multikulturális jellegének elismerését és az annak megfelelő intézményi formákat – mindez a 2009 decemberében elfogadott statútumban immár határozott jogi megfogalmazást is kapott. A kisebbségek nemzeti tanácsairól szóló – szintén 2009-ben elfogadott – törvény pedig intézményi keretet is ad a statútumba foglalt „multikulturalizmus és interkulturalizmus”³⁹ gyakorlati érvényesítéséhez.

Vajdaság autonómiájának az új, 2009-es statútum alapján várható konszolidációját mindazonáltal több tényező is lassíthatja. Koszovó elvesztése után a szerb közvélemény továbbra is gyanakvó az autonómiatörekvésekkel szemben, a közigazgatási rendszer kiépítésében pedig akadály a Vajdaság aszimmetrikus helyzete, pontosabban az, hogy Szerbiában immár teljességgel hiányzik a föderális és regionális kontextus. Mindazonáltal a tartomány közjogi különállására a 2009-es fordulat után már egyértelműen építeni lehet.

A kérdés az, hogyan alakul tovább a vajdasági magyarság közjogi státusa a tartomány területi-politikai közösségén belül, a multikulturalitás intézményesülésének folyamatában. Értékelésünkben a „saját” közjogi státus fejlődésének két lehetséges útját kell figyelembe venni.

Az egyik a kulturális autonómia megerősítése, elmélyítése a nemzeti kisebbségek nemzeti tanácsairól szóló új törvény alapján. Ennek négy irányban kell végbemennie: a) a hatáskörök pontosítása és bővítése, b) a legitimitás megerősítése és fenntartása a közvetlen, plurális választások révén (amire a törvény a keretet már megteremtette), c) a tartományi és a települési önkormányzati szervekkel való együttműködés formáinak kialakítása, d) a közjogi jelleg szankcionális eszközökkel való megerősítése irányába.⁴⁰ Bár a közvetlenül választott Magyar Nemzeti Tanács az egész magyar közösség kulturális önkormányzata, az önkormányzat konk-

³⁶ Lásd Korhecz Tamás: *A Vajdaság Autonóm Tartomány közjogi helyzete Szerbia államszervezetén belül – aktuális kihívások és kérdések az új alkotmány fényében*. Létünk, 2008/3. Szilágyi Imre: *A vajdasági statútum történelmi, politikai előzményei, az elfogadás körülményei*. Magyar Külügyi Intézet, MKI-tanulmányok, T-2009/24.

³⁷ Uo. 3-4.

³⁸ Az utóbbi két évtized közvéleménykutatásai rendre igazolják, hogy a lakosság kétharmada folyamatosan az autonómia bővítését igényli (Korhecz, id mű).

³⁹ Lásd Vajdaság Autonóm Tartomány statútuma, 7. szakasz (www.skupstinavojvodine.gov.rs)

⁴⁰ A 2009 júliusában napirendre került, a nemzeti tanácsokról szóló szerb törvényjavaslat mind a három vonatkozásban előrelépést tartalmaz a korábbi állapothoz képest. A kisebbségi választók számára megnyitott választói névjegyzék különösen fontos újítás a korábbi elektoros választásokhoz képest.

rét intézményesülése minden bizonnyal egyfajta territorializálódást is magával hoz.⁴¹ Ebből a szempontból fontos stratégiai kérdéssé válik majd, hogy a Magyar Nemzeti Tanács mint kulturális önkormányzat hogyan él intézményalapítási jogaival, hova telepíti szerveit, azaz: intézményi súlypontja hogyan illeszkedik a tartományi igazgatás szerkezetébe és hogyan a magyarság etnikai térszerkezetéhez.

A másik lehetséges fejlődési út az autonóm magyar kerület létrehozása a Tisza melléki magyar etnikai tömbben, a Vajdaságon belüli területi-közigazgatási egységként.⁴² Bár jelenleg ez kevésbé tűnik megvalósíthatónak, mint a kulturális autonómia megerősítése, a saját közigazgatás kialakításának politikai jogát is megszerző Vajdaság Autonóm Tartományban ez is lehetéssé válhat. Vajdaság 2009-es statútumában tulajdonképpen már adott egyfajta kiindulópont ehhez, hiszen a Szabadka székhelyű tartományi közigazgatási körzet (a statútum 32. szakasza értelmében a tartomány hét körzetének egyike) előtt nyitott egy ilyen területi-közigazgatási evolúció lehetősége.

Megvalósulásának legvalószínűbb forgatókönyve az lehet, hogy a tartomány átalakítja saját területi-közigazgatási beosztását, és ennek részeként az említett körzet területén magyar autonóm kerület alakul ki, illetve maga a körzet konszociatív regionális berendezkedést alakít ki. Ehhez a következő feltételeknek kell kialakulniuk: a) a tartomány szerezzék meg a saját közigazgatási-területi beosztás kialakításának jogát (ez jelen pillanatban megoszlan látszik Újvidék és Belgrád között); b) ennek keretén belül legyen lehetőség az aszimmetrikus megoldásokra is (melyek sajátos jogköröket rendelnek sajátos területekhez); c) a kulturális autonómia fennebb említett territorializálódása során a Magyar Nemzeti Tanács tekintse stratégiai célnak ezt a lehetőséget. Mindezt érdemes esetleg évtizedeket átfogó evolúciós folyamatként elgondolni.

Korábban a vajdasági magyar politikai vitákban a Vajdaság autonómiája és a magyar körzet kérdése a prioritások vagylagos opciójaként merült fel, ma azonban világosabban látszik, hogy egy erős vajdasági tartományi autonómia kedvezőbb keretfeltétele egy ilyen tervezetnek, mint a szerb nemzetállami keret.

A szomszédos országbeli magyarok politikai közösségszerveződése mellett elkötelezett magyarországi nemzetpolitikának és a belőle következő külpolitikának hosszútávú érdeke a Vajdaság tartományi autonómiájának konszolidálódása és bővülése, ebben a keretben ugyanis esélyesebbek a vajdasági magyar autonómiatervek, mint a szerb nemzetállami centrummal való közvetlen politikai ütközésben. Vajdaság státusának erősítését Szerbia EU-csatlakozásának folyamatában Magyarország kreatív külpolitikával segítheti, beépítve a tartomány közigazgatásának működését a koppenhágai kritériumok révén felülvizsgált demokrácia-kérdések sorába. Ehhez az szükséges, hogy a magyar külpolitika fel tudja építeni ön maga számára a kop-

⁴¹ A kulturális és személyi elvű autonómiákat általában az az evolúció jellemzi, hogy meghatározó központi intézményeiket oda telepítik, ahol a kisebbség jelentős lokális többséggel rendelkezik. (Lásd Kovács Péter: *Egyéni és kollektív kisebbségi jogok az alkotmányos fejlődésben – pozitívista szempontból*. Magyar Kisebbség 1996/3.)

⁴² A Kanizsa, Zenta, Ada, Csóka, Óbecse községek, illetve Közép-Bácskában Kishegyes, Topolya és Szabadka és néhány szomszédos községgel létrehozott Magyar Autonóm Körzet tervét a VMDK fogalmazta meg 1992-ben.

penhági kritériumok egyfajta ágensének szerepét a balkáni térség irányába. Erre jó alkalom lehet a magyar EU-elnökség időszaka.

Ugyanakkor számolni kell azzal, hogy a vajdasági átalakulások kihívást jelentenek a magyar támogatáspolitikára is, hiszen a civil szervezeteknek nyújtott támogatás mellett most egy legitim és plurális alapokon álló, saját közjogi intézményekkel is rendelkező társadalmi komplexum igényli a magyarországi támogatást.

Kárpátalja esetében az autonómia területi aspektusának kérdése feltehetőleg nagymértékben függ Ukrajna jövőbeli szerepétől, azaz attól a geopolitikai szereptől, amelyet Oroszország és az Európai Unió között a maga számára kialakít. Ukrajna területi-közigazgatási szervezete jelenleg is aszimmetrikus (a Krími Autonóm Köztársaság mellett további 24 megye van, amelyek méretüknél fogva akár nagyobb közigazgatási régióknak is tekinthetőek, köztük az egyik Kárpátalja), és ez előrevetíti azt, hogy további régiók is különleges státusra tehetnek szert. Kárpátalja is ezek sorába kerülhet, és ekkor státusa keretében (belső autonómia függvényében) ismét napirendre kerülhet a beregszászi járás⁴³, illetve a Kárpátalján belüli magyar kulturális autonómia kérdése. A kérdés logikai értelemben hasonlít a Vajdaság és az azon belüli magyar lakosság státusának kérdésére, azonban a különbségek is jelentősek. Ezek közt a legfontosabb, hogy Kárpátalja egyfajta közvetítő térség az EU (Magyarország) és annak egyik legnagyobb szomszédja között.

Horvátországban, Ausztriában és Szlovéniában az ottani, szórványnak számító magyar kisebbség számára a politikai közösség területiségének aspektusa nem merül fel; ebből, valamint a magyarok alacsony és fogyó számából következően a „magyar kérdésnek” belpolitikai súlya nincs. Itt a helyi önkormányzati rendszerhez kapcsolódó és az alkotmány által is garantált személyi elvű autonómia megerősödésének, konszolidációjának a támogatása lehet a cél.⁴⁴

4. Konklúziók: a magyar szomszédsáspolitikai új dimenziói

A Magyarország és a szomszédos államokban élő magyar kisebbségi közösségek közötti stabil, kiegyensúlyozott kapcsolatok létrejöttének és hosszú távú fennmaradásának az érintett közösség helyzetén, belső viszonyain túlmenően mind Magyarország, mind a szomszédos (területi) állam tekintetében vannak megfogalmazható feltételei. Magyarország részéről e kiegyensúlyozott kapcsolatrendszer alapfeltétele a határon túli magyar közösségek azon – jóval differenciáltabb – szemlélete, amely a magyarság kulturális egységét (a kulturális nemzet egységét) a szomszédos államok magyar kisebbségeinek regionális tagoltsága felől fogalmazza új-

⁴³ Ukrajna függetlenségének kinyilvánítása és a Független Államok Közösségének megalakulása között, 1991 december elsejére népszavazást írtak ki Kárpátalján a terület különleges státusú önkormányzatáról, amelyet a választópolgárok 78%-a támogatott, a Beregszászi járásban pedig a magyar autonóm körzet megalakításáról, amelyre pedig 81,4% szavazott. Ez a népszavazás azonban jogi következmények nélkül maradt.

⁴⁴ Mind Szlovénia 1991-ben elfogadott (1997-ben, 2000-ben, 2003-ban és 2004-ben módosított), mind Horvátország 1990-ben elfogadott (és 2000-ben módosított) alkotmánya autochton kisebbségként, államalkotó tényezőként ismeri el a magyarságot, amely személyi elvű autonómiát kapott a helyi (települési) önkormányzatok mellett.

ra. Azonban e „differenciált” nemzetpolitikai nézőpont nem csupán annyit jelent, hogy Magyarország az egyes szomszédos országok helyzete és azon belül a magyar kisebbségi társadalmak belső regionális differenciáltsága, kulturális reprodukciós lehetőségeit meghatározó belső etnodemográfiai feltételei szerint alakítja ki a határon túli magyarokkal kapcsolatos politikáját. E differenciált nézőpont egyben azt is jelenti, hogy Magyarországnak világosabban különbséget kell tennie a támogatás kulturális dimenziója és politikai-közösségi dimenziója között. Ez utóbbi az a politikai támogatás, amellyel Magyarország egyes magyar regionális kisebbségi csoportok azon törekvéseit segíti, hogy az illető államban – hazájukban – közjogi tartalommal is rendelkező státusra és annak megfelelő intézményekre teyenek szert.

A szomszédos (területi) állam nézőpontjából a feltételeket nem csupán az ott élő magyarok kulturális identitásának az elismerése jelenti (ami a kilencvenes évek során és az európai integrációval jórészt megvalósult), hanem az a nyitottság is, amellyel alkotmány- és közigazgatási reformjaik során, területi-politikai közösségeik ki- és átalakításakor, valamint a hatalommegosztás intézményesítéskor tekintettel vannak mind az etnikai térszerkezetre, mind a magyar kisebbség közhatalom-megosztási javaslataira. Mindennek legáltalánosabb kerete a regionalizmus lehet, amely lassan teret nyer Európa ezen térfelén is.

A regionális egységekből, azok egymáshoz való viszonyából felépülő új magyar viszonyrendszer lehet a magyar nemzet kulturális egységének legstabilabban fenntartható formája. Csak ebben a viszonyrendszerben tartható fenn hosszabb távon és viszonylag kevés konfliktussal az egyetemes magyar nemzeti közösség és a politikai közösségek társulásos formái révén a szomszéd államokba integrált magyar kisebbségi csoportok kulturális összetartozásának tudata mint korszerűbbé vált magyar identitásközösség. Szükségessé válik tehát a magyar nemzetfogalom regionális dimenziójának a kimunkálása.

A regionalizmus erősödése, konkrét intézményesülése során – amelyet célszerű több lépésben végbemenő (de ugyanakkor történeti dimenziójú) folyamatnak tekinteni – két fontos lehetőség nyílik meg a magyar kisebbségek előtt. Az egyik abból fakad, hogy még az esetlegesen magyar többségű régiók sem lesznek, s nem is lehetnek nemzetiségileg teljesen egységesek. Ha az adott régió lokális magyar többsége mellett is nemzetiségileg igazságos politikát folytat saját regionális kisebbségeivel szemben, az jelentősen gyengítheti az agresszív nacionalizmust országos szinten.

A másik lehetőség: a határon átnyúló régióké. Mivel az EU-tagság megszünteti a vámhatárokat, a határon átnyúló régiók kialakulása új kapcsolódási, együttműködési teret nyit magyarok és nem magyarok közt. Gazdasági érdekkötődéseket, idegenforgalmi, egészségügyi kapcsolatokat hoz létre, és persze kulturálisakat is, segítve egymás megismerését. Az így létrejövő összefonódás pedig nyilvánvalóan nem kedveli a nemzeti ellenségeskedést. A regionális együttműködés dimenziói közös kapcsolódási pontokat, érdekvizonyokat teremtenek, melyekben a sajátosan magyar célokat nehezebb az ország szétverésére irányuló törekvésnek minősíteni. Sőt, javarészt hasznos és értékes részét képezik a nem magyarok számára is fontos és előnyös regionális együttműködésnek.

Mindazonáltal áttörést a magyar kisebbségek helyzetében akkor lehet elérni, ha megváltozik a nemzeti többség értékrendje a magyarokkal kapcsolatosan. Értékrendi változás nem lehetséges az értékekről folytatott nyilvános vita nélkül. E vitához új, eddig nem volt lehetőség

geket kínál a 21. század. Olyan technikai eszköztár, amellyel a magyarok közvetlenül szólhatnak a szomszéd ország közvéleményéhez, megkerülve a nemzetállam ideológiai szűrőjét. Ezzel a lehetőséggel élni lehetne és kellene. A nemzeti közeledés és megbékélés ügyének immár nem kell kizárólag a gyakran javarészt ellenérdekelt politikai vezetők kezében maradnia. Ám e társadalmi vita során a magyaroknak nem pusztán magukból, saját sérelmeikből kellene kiindulniuk, hanem a másik fél ismereteiből, álláspontjaiból, sérelmeiből, s persze előítéleteiből is. E vita során nem a győzelem, hanem a meggyőzés s a tanulás a cél.

Mindeközben Magyarországnak továbbra is fenn kell tartania a magyar nemzet kulturális egységének újratemtésére irányuló politikáját. E célt azonban a fentebbiekben vázolt differenciáltsággal kell követnie, elsősorban a regionális dimenzió mentén. Viszont jelentős akadály ennek, hogy Magyarország nem rendelkezik olyan erőteljes regionális szerkezettel, amely lehetővé tenné a szomszédságpolitika mélyebb – kisebb régiókra irányuló – differenciálódását, a nemzeti centrum „tehermentesítését” néhány, különösen fontos nemzetpolitikai cél képviselete érdekében. A következő időszak stratégiai feladata tehát, hogy Magyarország az alsóbb szinten differenciált szomszédságpolitikát képes legyen elválasztani a néhány egységesen, tehát a központi kormányzat szintjén képviselendő nemzetpolitikai céltól.

IRODALOM

- Bakk Miklós: *Nemzeti és regionális: autonómia Erdélyben*. Pro Minoritate, 2008/ Tavasz.
- Bakk Miklós: *Politikai közösség és identitás*. Komp-Press, Kolozsvár, 2008.
- Bauböck, Rainer: *Területi vagy kulturális autonómiát kapjanak a nemzeti kisebbségek?* Pro Minoritate, 2002/Nyár.
- Bárdi Nándor–Éger György (szerk.): *Útkeresés és integráció. Válogatás a határon túli magyar érdekvédelmi szervezetek dokumentumaiból 1989–1999*. Teleki László Alapítvány 2000.
- Bárdi Nándor: *Tény és való*. Kalligram, Pozsony, 2004.
- Bourdieu, Pierre: *Az identitás és a reprezentáció. A régió fogalmának kritikai elemzéséhez*. Szociológiai Figyelő, 1985/1. 7-22.
- Csergő Zsuzsa–Goldgeier, James: *Nationalist Strategies and European Integration*. In: Kántor, Zoltán, Majtényi, Balázs, Ieda, Osamu, Vizi, Balázs, and Halász, Iván (eds.): *The Hungarian Status Law: Nation Building and/or Minority Protection*. Slavic Research Center, Hokkaido University, Sapporo, 2004.
- Eisenberg, Avigail–Spinner-Halev, Jeff: *Minorities within Minorities*. Cambridge University Press, Cambridge, 2005.
- Fedinec Csilla: *Hatalmi játszmák Ukrajnában*. Kommentár, 2007/3.
- Fazekas József–Huncsik Péter (szerk.): *Magyarok Szlovákiában I. Összefoglaló jelentés (1988–2004) – A rendszerváltástól az európai uniós csatlakozásig*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Lilium Aurum Könyvkiadó, Somorja–Dunaszerdahely, 2006.
- Gellner, Ernest: *A nacionalizmus kialakulása – a nemzet és az osztály mítoszai*. In Kántor Zoltán (szerk.): *Nacionalizmuselméletek. Szöveggyűjtemény*. Rejtjel, Budapest, 2004.
- Greenfeld, Liah: *Nacionalizmus és modernitás*. In Kántor Zoltán (szerk.): *Nacionalizmuselméletek. Szöveggyűjtemény*. Rejtjel, Budapest, 2004.
- Kántor Zoltán: *A nemzet kérdése a nemzetközi porondon*. Külügyi Szemle, 2008/2.
- Korhecz Tamás: *A Vajdaság Autonóm Tartomány közjogi helyzete Szerbia államszervezetén belül – aktuális kihívások és kérdések az új alkotmány fényében*. Létünk, 2008/3.
- Kovács Péter: *Egyéni és kollektív kisebbségi jogok az alkotmányos fejlődésben – pozitivisták szempontból*. Magyar Kisebbség 1996/3.
- Lampl Zsuzsanna: *Magyarok Szlovákiában – A szlovákiai magyarok értékrendje*, Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2007.
- Lampl Zsuzsanna: *Magyarok és szlovákok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.
- Lelkes Gábor: *Régiók és gazdaság. Magyarok Szlovákiában V. kötet*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.
- Öllös László: *Emberi jogok – nemzeti jogok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Lilium Aurum Könyvkiadó, Somorja–Dunaszerdahely, 2004.
- Öllös László: *Az egyetértés konfliktusa*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.
- Paasi, Anssi: *Europe as a Social Process and Discourse: Considerations of Place, Boundaries and Identity*. European Urban and Regional Studies 2001/8(1)
- Paasi, Anssi: *Region and place: regional identity in question*. Progress in Human Geography, 2003/27.

- Sandu, Dumitru: *Ariile culturale ale Romaniei*. Sociologie Romanesca, 1990. nr. 3-4.
- Sandu, Dumitru: *Spațiul social al tranziției*. Editura Polirom, Iași, 1999.
- Sandu, Dumitru: *Ariile culturale ca matrice de sociabilitate*. Sociologie Romaneasca, 2002. nr. 3-4.
- Sartori, Giovanni: *Demokrácia*. Osiris Kiadó, Budapest, 1999.
- Schrijver, Frans: *Regionalism after regionalization: Spain, France and the United Kingdom*. University Press, Amsterdam, 2006.
- Szarka László: *A közép-európai kisebbségek tipológiai besorolhatósága*. Kisebbségkutatás, 1999/2.
- Szarka László: *Alternatívák és irányzatok a magyar kisebbségpolitikában; Közösségépítés, konszociáció, nemzeti integráció*. Magyar Tudomány, 2005/2. 188-199.
- Szilágyi Imre: *A vajdasági státútum történelmi, politikai előzményei, az elfogadás körülményei*. Magyar Külügyi Intézet, MKI-tanulmányok, T-2009/24.
- Rawls, John: *Az igazságosság elmélete*. Osiris Kiadó, Budapest, 1997.

Gyurgyík László, Horváth István, Kiss Tamás

DEMOGRÁFIAI FOLYAMATOK, ETNO-KULTURÁLIS ÉS TÁRSADALMI REPRODUKCIÓ

---

1. ETNIKUM, NYELV, SZÁRMAZÁS – VÁLTOZÓ IDENTITÁSDEFINÍCIÓK

A demográfiai vizsgálat egyik alapfeltétele a vizsgált népesség pontos körülírása. Esetünkben a kérdés a „határon túli”¹ magyar népségekhöz való tartozás kritériumaira vonatkozik, vagyis arra, hogy „*ki a magyar?*”. Azok a statisztikai források, amelyek a demográfiai elemzések empirikus anyagát képezik, nem pusztán objektív mutatói egy adott népesség nemzetiségi azonosulásának. Politikai/hatalmi álláspontok játszanak közre abban, hogy milyen ismérvek alapján határozható meg egy adott nemzetiségi kategóriához való tartozás.² Így például a népszámlálást előkészítő jogalkotó szervek és hatóságok döntenek arról, hogy a válaszadók csupán egy, vagy egyszerre több nemzetiségi vagy nyelvi kötődést vállalhatnak-e fel. Az első esetben a nemzetiségi/nyelvi azonosulás kizárólagossá válik, míg a második esetben lehetőség nyílik a többes kötődés megvallására. Hasonlóképpen döntés kérdése, hogy a census az egyén felvállalt nemzetiségi kötődésére vagy etnikai származására kérdez rá. Ugyanígy az anyanyelv is többféle- képpen meghatározható: lehet az elsőként megtanult nyelv, vagy az a nyelv, amit a válaszadó

---

¹ A határon túli kifejezést itt, első előfordulásakor idézőjelbe tettük, ezzel jelezve, hogy a tanulmány megrendelőjének, a Köztársasági Elnöki Hivatalnak, saját szempontjából természetesen és teljesen jogos, Magyarország-centrikus perspektívája számunkra azonban korántsem magától értetődő.

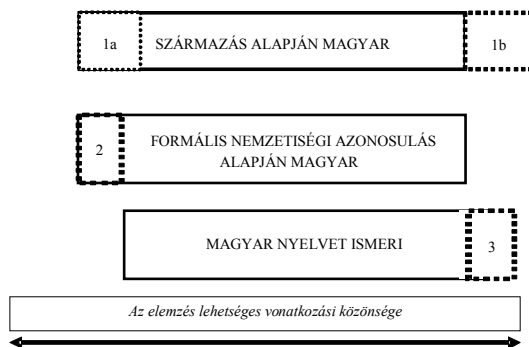
² Kerzer, David I.–Arel, Dominique (eds.): *Census and Identity. The Politics of Race, Ethnicity and Language in National Censuses*. Cambridge University Press, Cambridge, 2002.

a legjobban beszél, netán a leggyakrabban használt nyelv, végül az a nyelv, amihez a válaszadó szimbolikusan kötődik. A nemzetiségi/etnikai hovatartozás kritériumaival tehát körültekintően kell bánni, illetve a módszertani vonzatokon túl a kérdés (köz)politikai vonzataira is oda kell figyelni. A kritériumok meghatározásának ugyanis a szigorúan szaktudományos szempontokon túlmenő jelentősége van: *a magyar népesség mibenlétére vonatkozó meghatározásaink befolyásolják, hogy a különböző etno-politikai célkitűzéseknek, tervezeteknek kik lesznek a címzettjei.*

Az alábbi modell három lehetséges kritériumot kínál fel: (1) a *származást* (magyar, akinek szülei, legalább egy szülője, esetleg legalább egy nagyszülője magyar); (2) az *önbesorolást* (szubjektív azonosulást – magyar, aki magát magyarnak vallja); (3) a *nyelvi-kulturális készségeket* (magyar, aki a magyar nyelvet és a különböző magyar nyelven működő intézményeket (média, oktatás) használja és ezáltal újratermeli.

1. ábra

A magyar népességhez való tartozás kritériumai

Ahogy a fenti ábra mutatja, a határon túli magyar közösségek esetében a három kritérium között igen nagy az átfedés. A népszámlálási adatokból tudjuk, hogy a magyar nemzetiségűek között a magyar anyanyelvűek aránya mind a négy nagy magyar közösségen belül 95 százalék feletti. Hasonlóképpen, bár a magyar nyelvtudás határai (egyes mikro-régiókban akár jelentősen) túlterjednek a magyar nemzetiségűeken, összességében a magyarul beszélők többsége mégiscsak magyar identitású.³ Bár, a részben magyar származás – a viszonylag gyakori vegyes házasság okán – önmagában nem garanciája a magyar nyelvi-kulturális kompetenciáknak vagy a magyarsággal való azonosulásnak, a magyar származásúak nagy többségét mégiscsak jellemzik ezek az attribútumok. Ennek ellenére érdemes odafigyelnünk azokra a csoportokra, amelyek nem a három kritérium metszéspontjában találhatóak. Ezek: (1a) a (részben) magyar származásúak, akik nem beszélnek és (1b) akik beszélnek a magyar nyelvet, de nem azonosulnak a magyar identitással; (2) azok, akik nem beszélnek magyarul, de magyarnak vallják magukat; (3) azok, akik nem magyar származásúak és nem azonosulnak a magyar identitással, de megvannak a magyar nyelvi és kulturális kompetenciáik.

³ Például a magyarul beszélő 20–45 közötti erdélyiek 92 százaléka magyar nemzetiségű.

A demográfiai elemzésünk – mivel a népszámlálási és népmozgalmi adatgyűjtés leginkább ezen alapszik – a nemzeti önazonosságot veszi alapul. Meg kell azonban jegyezni, hogy vannak a magyar közösségek nyelvi reprezentációja mellett felhozható érvek, és mi is ki fogunk térni a szórványhelyzetben élők nyelvi állapotával és a magyar nyelvű romákkal kapcsolatos kérdéskörökre.

Dolgozatunkban a négy nagyobb magyar közösség népesedési folyamatait ismertetjük, az ausztriai, szlovéniai és horvátországi magyar közösségek demográfiai viszonyaira nem térünk ki külön. Ennek oka (az adathiány mellett), hogy a hét terület összehasonlító vizsgálata szétfeszítette volna a tanulmány, illetve az összehasonlító elemzés módszertani kereteit. Az összehasonlítást a különböző népességek eltérő mérete okán is problematikusnak tartottuk. Ausztriában a 2001-es népszámlálás adatai szerint ugyan valamivel több mint 40 ezer magyar élt, de ebből csak 6 ezer volt az „őshonos” burgenlandi, a többiek magyarországi, illetve más kárpát-medencei magyar közösségekből származó migránsok. A horvátországi magyarok száma 16 ezer, de egyharmaduk a baranyai és szerémségi területeken kívüli szórványokban él. A szlovéniai magyarok száma 8500. Komoly módszertani csúsztatást követnénk el, ha ezeknek a közösségeknek a népesedésével a 1,4 milliós erdélyi vagy a közel 520 ezres szlovákiai magyar népesedést hasonlítanánk össze.

Ugyancsak gondot okozott, hogy a négy vizsgált közösség népesedési folyamatainak a feltártsága nagymértékben különböző. Az elmúlt években leginkább a szlovákiai és az erdélyi magyar népességek demográfiai vizsgálatában történt előrelépés. Ezeken a területeken az elmúlt évtizedek népmozgalmi történései viszonylag jól dokumentáltak, míg a Vajdaságban és Kárpátalján az elért eredmények ellenére is komoly hiányosságok vannak.⁴

⁴ Erdély vonatkozásában a nyolcvanas-kilencvenes években Varga E. Árpád tanulmányait és adatközléseit kell kiemelniünk, amelyek elsősorban az etnikai térszerkezet változásait követték nyomon (Varga E. Árpád: *Fejezetek Erdély népesedéstörténetéből*. Püski, Budapest, 1998.). A 2002-es népszámlálást követően új lendületet kaptak a magyarokra vonatkozó demográfiai elemzések, amelyek a migrációs, természetes népmozgalmi és asszimilációs folyamatokat járták körül. Szlovákiában a nemzetiségstatisztika a rendszerváltáskor sok szempontból a legkedvezőbb stathelyzetben volt. Gyönyör József elsősorban az 1980-as népszámlálás alapján elemezte a szlovákiai magyarok demográfiai és szociális helyzetét (Gyönyör József: *Államalkotó nemzetiségek. Tények és adatok a csehszlovákiai nemzetiségekről*. Madách, Pozsony, 1989.), amit Gyurgyik László hasonló jellegű munkái követtek (Gyurgyik László *Magyar mérleg. A szlovákiai magyarság a népszámlálási és a népmozgalmi adatok tükrében*. Kalligram, Pozsony, 1994. Gyurgyik László: *Népszámlálás 2001. A szlovákiai magyarság demográfiai település- és társadalomszerkezetének változásai az 1990-es években*. Kalligram, Pozsony, 2006.). Vajdaságban, ahol a kisebbségi tudományosság keretfeltételei a múlt rendszerben a legjobbak voltak, intézményes szinten nem a társadalomtudományi kutatáson volt a hangsúly. A felhasznált munkák szerzői közül Mirnic Károly, Gábrityné Molnár Irén és Sebők László nevét kell kiemelniünk (Mirnic Károly: *Kényszerűség a vajdasági vegyes házasságokban*. Regio 1995/4, 117-127. Gábrityné Molnár Irén: *A jugoszláviai magyarok vándormozgalmának okai és méretei*. In Gábrityné Molnár Irén–Mirnic Zsuzsa (szerk.): *Fészekhágyó vajdaságiak*. MTT Könyvtár 4, Szabadka, 2001, 115-162. Sebők László: *A vajdasági magyarok megmaradásának perspektívái*. Kézirat, 2003.), újabban pedig Badis Róbert publikált a vajdasági magyarok társadalomszerkezetére és demográfiai fejlődésére vonatkozó színvonalas elemzést (Badis Róbert: *A vajdasági magyar népesség társadalmi szerkezetének népszámlálási tükrében 1991, 2001*. Regio 2008/4, 102-155.). Neki a vizsgálatunkhoz az adatok és útmutatás terén nyújtott segítséget is meg kell köszönnünk. Az adatok a legszűkösebben Kárpátalja vonatkozásában állnak rendelkezésünkre. Itt elsősorban Molnár József és Molnár D. István, valamint a Braun–Molnár–Cserniczkó szerzőhármás adataira támaszkodtunk (Molnár József–Molnár D. István: *Kárpátalja népessége és magyarsága a népszámlálási és a népmozgalmi adatok tükrében*. Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség Tankönyv- és Taneszköz-tanácsa, Beregszász, 2005. Braun László–Cserniczkó István–Molnár József: *Merre visz a cigány út Magyar anyanyelvű cigányok Kárpátalján*. Kézirat, 2008.).

2. A MAGYAR NÉPESSÉGEK SZÁMÁNAK ÉS ARÁNYÁNAK ALAKULÁSA

Az impériumváltást megelőző utolsó (1910-es) magyar népszámlálás szerint Erdély, Szlovákia, Vajdaság, illetve Kárpátalja mai területén a magyar anyanyelvűek egyaránt a teljes népesség közel egyharmadát tették ki (31,6, 30,3, 28,1, illetve 30,8 százalék). A két világháború között azonban a magyarok számának és arányának csökkenése az akkori Csehszlovákiában (Szlovákia, illetve Kárpátalja) jóval látványosabb volt mint a másik két területen. 1930-ban Erdélyben a magyar nemzetiségűek száma az 1910-es (anyanyelvi) érték 81, Vajdaságban 88 százalékát tette ki. Az 1930-as csehszlovák népszámlálás szerinti értékek Szlovákiában 66, Kárpátalján pedig csupán 63 százalék volt.

1. táblázat

A teljes népesség és a magyarok száma Erdélyben, Szlovákiában, Vajdaságban és Kárpátalján⁵

Év	Erdély		Szlovákia		Vajdaság		Kárpátalja	
	Összesen	Magyar	Összesen	Magyar	Összesen	Magyar	Összesen	Magyar
1910	5.228.180	1.653.943	2.919.794	884.309	1.515.983	425.952	598.863	184.287
1920/1921	5.107.400	1.305.800	3.000.870	650.597	1.535.794	371.006	612.442	111.052
1930	5.520.086	1.349.563	3.329.793	592.337	1.624.158	376.176	733.956	116.548
1946/1950	–	–	3.442.317	354.532	1.663.212	428.932	758.700	66.000
1956/1961	6.218.427	1.558.254	4.174.046	518.782	1.854.965	422.561	920.173	146.000
1966/1970	6.719.555	1.597.483	4.537.290	552.006	1.952.533	423.866	1.056.799	151.949
1977/1979 /1980	7.500.229	1.691.048	4.991.168	559.490	2.034.772	385.356	1.155.759	158.446
1991/1992	7.723.313	1.603.923	5.274.335	567.296	2.013.889	339.491	1.245.618	155.171
2001/2002	7.221.733	1.415.718	5.379.455	520.528	2.031.992	290.207	1.254.614	151.516

A magyarok, elsősorban hivatalnokok, értelmiségiek Magyarországra költözése a különböző területről megközelítőleg azonos arányú volt⁶ így az etnikai térszerkezet eltérő alakulását nem ez a tényező magyarázza. A fő ok, hogy az egykori Csehszlovákiában, a magyar anyanyelvű népességen belül (elsősorban a városokban) nagyobb arányt képviseltek a kettős kötődésű, illetve nem magyar (szlovák, ruszin, német, zsidó) eredettudattal rendelkező csoportok. Sokuk számára a két világháború között – a csehszlovák köztársaság nemzetiségpolitikájától persze nem függetlenül – a magyar identitással szemben egyéb alternatívák – az új többséggel való azonosulás, a német, vagy zsidó identitás felvállalása stb. – váltak meghatározóvá.⁷ Erdélyen belül a magyar anyanyelvű népesség száma és aránya szintén meghaladta a magyar etnikai eredetűekét. A magyar nyelvi közösségbe tartozott számos zsidó, sváb, illet-

⁵ Forrás: Népszámlálási adatok

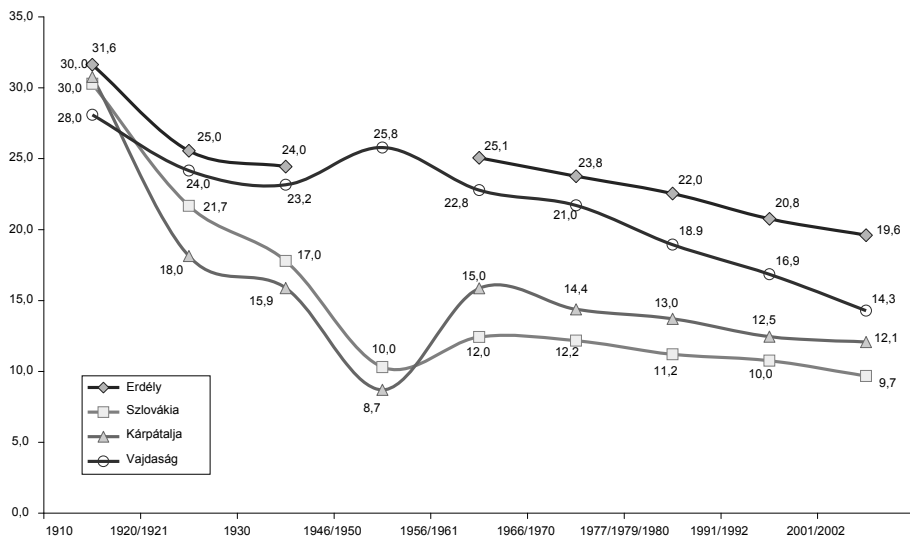
⁶ Münz, Rainer: *Az üldözések évszázada*. REGIO, 2003/1, 36–57.

⁷ Lásd Kovács Éva a magyar nyelvű kassai zsidósággal kapcsolatos elemzését: Kovács Éva: *Felemás asszimiláció. A kassai zsidóság a két világháború között*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Liliacrum Aurum, Somorja-Dunaszerdahely, 2004.

ve cigány.⁸ Azonban a románok és magyarok közötti etnikai határok merevebbek, a vallási és társadalmi státusbeli különbségek által is fokozott társadalmi távolságok pedig nagyobbak voltak, így a két nemzetiségi kategória közötti átjárás (nemzetiségváltás) jóval ritkább volt. Ugyanez a Vajdaságban magyar–szerb viszonylatban is így volt.

2. ábra

A magyar népesség arányának alakulása Erdélyben, Szlovákiában, Kárpátalján és Vajdaságban⁹

A négy terület magyar népességét a második világháború utáni események eltérően érintették. A legjelentősebb maradandó demográfiai veszteség a (cseh-)szlovákiai magyarokat érte, akik közül mintegy 73 ezren kerültek Magyarországra a csehszlovák-magyar lakosságcsere következtében.¹⁰ (E mellett a reszlovakizáció, amely mintegy 400 ezer embert érintett, szintén befolyásolta a magyar nemzetiséggel azonosulók számát. A fenti tényezőknek köszönhetően az 1930-as 17,8 százalékról 1950-re 10 százalékra esett a magyarok népességben belüli aránya, míg számuk 592 ezerről 354 ezerre csappant. A magyarok számának 1950 és 1961 közötti nagymértékű emelkedése annak köszönhető, hogy, ahogy a jogfosztottság periódusa időben távolodott, többen vallották magukat (ismét) magyaroknak.

Az 1946-os szovjet összeírás szerint Kárpátalján mindössze 66 ezer magyar élt. A lélekszám ilyen mértékű csökkenése a háborús veszteségekkel és a magyar férfiak 1944-es tömeges elhurcolásával és a front átvonulását követő meneküléssel magyarázható. Ráadásul a helyben maradt

⁸ Elsősorban ennek köszönhető, hogy az 1930-as népszámlálás szerint a magyar anyanyelvűek száma mintegy 170 ezer fölül meghaladta a magyar nemzetiségűekét.

⁹ Forrás: Népszámlálási adatok

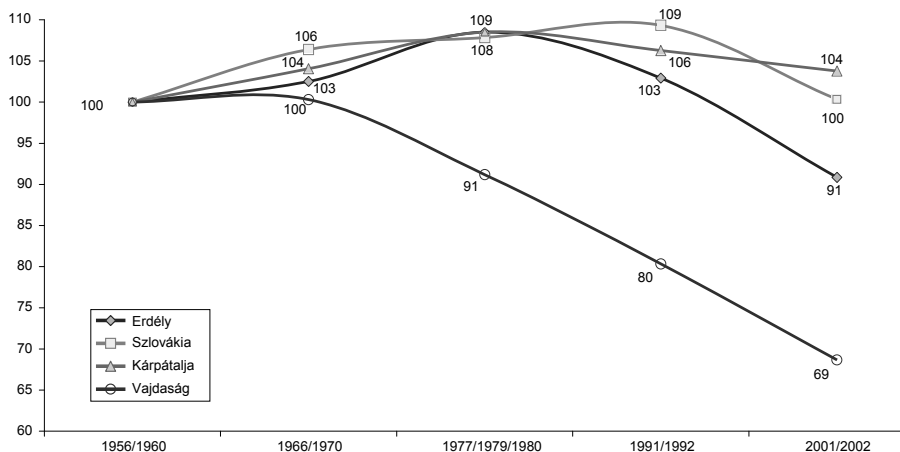
¹⁰ Vadkerty Katalin: *A kitelepítéstől a reszlovakizációig. Trilógia a csehszlovákiai magyarság 1945-1948 közötti történetéről*. Kalligram, Pozsony, 2001.

magyarok jelentős része nem vállalta nemzeti hovatartozását. Ugyanakkor az 1959-ben végrehajtott első hivatalos szovjet népszámlálás az összeíráshoz képest 2,5-szer több magyart talált.¹¹

A Vajdaságban, annak ellenére, hogy a második világháborút követő represszióknak több tízezer magyar áldozata volt,¹² sokan pedig elmenekültek a területéről, a magyarok aránya nem esett vissza drasztikusan. Ez részben annak volt köszönhető, hogy a magyaroknál jóval nagyobb fokú represszióval szembesülő németek egy része magyarnak vallotta magát.¹³

3. ábra

A magyarok számának alakulása 1956/1961-hez képest Erdélyben, Szlovákiában, Kárpátalján és Vajdaságban¹⁴

Összességében tehát a két világháború között, és az azt követő években az erdélyi, illetve a vajdasági magyar népesség fejlődése alakult kedvezőbben. Ugyanez azonban nem monható el az elmúlt ötven év vonatkozásában. Ha az 1960 körül tartott népszámlálásokhoz¹⁵ viszonyítjuk, láthatjuk, hogy a magyarok száma legnagyobb mértékben a Vajdaságban esett vissza. Itt már az 1970-es években elkezdődött a magyarok nagymértékű fogyása, az utolsó (2002-es) népszámlálás szerint pedig számuk a kezdőérték 69 százaléka volt. Erdélyben a magyar népesség csökkenése az 1980-as években kezdődött, majd a rendszerváltást követően fokozó-

¹¹ Molnár–Molnár D., id. mű.

¹² Sebők László, a következőképpen foglalja össze a represszió magyar áldozatairól szóló adatokat és becsléseket: „Mindszenty József hercegprímás még 1946-ban levelet írt a párizsi béketárgyaláson részt vevő belügyminiszternek, s felhívta a figyelmet a megtorlásokra – 50-60 ezer magyar kivégzetről megemlékezve. Illyés Gyula 40 ezer áldozatról ír, s az egész ügyet a feledésből újra elővevő Cseres Tibor, majd Matuska Márton 35 ezer, míg Ludányi András 25-40 ezer áldozatról számol be kutatásaiban. Az újabb kutatások eredményeit és Mirnics Károly véleményét figyelembe véve inkább a 20-25 ezer fő körüli szám tűnik reálisnak.” (Sebők, id. mű)

¹³ Bognár 25 ezer magyarrá lett vajdasági németről beszél. (Bognár, Andrija: *The Status of Hungarians in Vojvodina from 1918 to 1995*. In Aleksandar Ravli (ed.): *An International Symposium: Southeastern Europe 1918-1995*. Croatian Heritage Foundation & Croatian Information Centre, Zagreb, 1995. 86-103.)

¹⁴ Forrás: Népszámlálási adatok

¹⁵ Erdélyben az 1956-os, Kárpátalján az 1959-es, Szlovákiában és Vajdaságban az 1961-es értéket tekintettük kiindulópontnak.

dott, 2002-ben pedig számuk a kezdőérték 91 százaléka volt. Szlovákiában és Kárpátalján a kilencvenes évekig növekedett a magyarok száma. Annak ellenére, hogy a rendszerváltást követően ezeken a területeken is megkezdődött a magyar népesség csökkenése, a legutóbbi népszámlálások időpontjában az még nem esett a kezdőérték alá.

3. MIGRÁCIÓS FOLYAMATOK

Az utóbbi két évtizedben a Magyarország határain kívüli magyar közösségek demográfiai folyamataira jelentős kihatással volt a migráció, mindenekelőtt a kisebbségi magyarok tömeges elvándorlása, menekülése. Ez kétszeresen is kihat a demográfia alakulására. Egyrészt a közvetlen népességvesztésen, másrészt a korszerkezetre gyakorolt hatásán keresztül, a migránsok ugyanis zömével a fiatal felnőttek közül kerülnek ki, ami csökkenti a népesség reprodukciós képességét.

Az *erdélyi magyarok* számottevő migrációja a nyolcvanas évek közepén kezdődött el, amikor a Ceaușescu-rezsim krízis-hangulata teljes mértékben eluralkodott a társadalmon. Ennek a krízishangulatnak az összetevői között egyaránt jelen voltak az egész társadalmat általában és a magyar kisebbséget sajátosan érintő tényezők is. Az általános okok között talán a politikai kontextus, a létfeltételek romlása, illetve (a represszív népesedéspolitikának köszönhetően) felmerülő generációs nyomás említhető. A partikuláris etnikai jellegű okok közül a Ceaușescu-rezsim különösen magyarellenes nemzeti ideológiája, és az elitek mozgásterének jelentős beszűkülése említhető.¹⁶ A román kommunista rendszer a hetvenes évek közepétől erősen autokratikus jellegzetességeket mutatott, ami annál is inkább negatívan hatott a nyolcvanas években, mert néhány más kelet európai országban a kommunista rendszer az uralmi kereteket éppen lazította. Románia az életszínvonal csökkenését tekintve is hírhedt volt az 1980-as években. Végül meg kell említeni, hogy az 1966-ban bevezetett abortusztilalmat követő évek *baby-boom* generációja a nyolcvanas években lett nagykorú.¹⁷ Mivel azonban az oktatási infrastruktúra nem követte a népességnövekedést, a középiskolákba, illetve az egyetemre való bejutásra ezeknek a generációknak sokkal kevesebb esélyük volt, mint az előttük születetteknek. A gazdasági visszaesés következtében ezek a generációk lakáshoz is nehezebben jutottak, illetve a foglalkoztatottak világába történő bekapcsolódásuk is problematikus volt.

Ezekre az általános, önmagukban is jelentős tasztítóerővel bíró tényezők hatását fokozta, hogy a hetvenes évektől kezdődően a román kommunista elitek az etno-nacionalista retorikát

¹⁶ Bővebben lásd Horváth István: *Változó környezet, állandó trendek?* In Uő. (szerk.): *Erdélyi és Magyarország közötti migrációs folyamatok*. Scientia, Kolozsvár, 2005. 9-133. [Horváth, 2005.]

¹⁷ 1966-ban Romániában törvényen kívül helyezték a művi abortuszt, ami azt megelőzően a népesség legfontosabb születéskorlátozó eszköze volt. Ennek következtében egyik évről a másikra megduplázódott a megszületett gyermekek száma. Az 1967-esek és 1968-asok Románia legnépesebb generációi, de az ezt követő években is nagyszámú gyermek született. Lásd erről Kligman, Gail: *Politica duplicității. Controlul reproducției în România lui Ceaușescu*. Humanitas, București, 2000.

fokozódó mértékben használták a rendszert legitimáló ideológiaként. A magyarokra a Románia területi integritását fenyegető, kiemelt ősellenség szerepe jutott. A gátlástalan és huzamosan tartó nyilvános megbélyegzés jelentős mértékben fokozta a magyar közösség bizonytalanságérzetét. Ezzel párhuzamosan erőteljesen folyt a magyar származású elitek marginalizációja. A magyar jellegű kulturális és oktatási intézményeket megszüntették vagy hasonló román intézményekkel olvasztották össze, a pártapparátusban és a közigazgatásban már a magyarok által elfoglalt helyi szintű pozíciók is fenyegetetté váltak (a központi pozíciókból már a nyolcvanas évek előtt kiszorultak).

Ebben a helyzetben általában minden román állampolgár, a sérelmek okán pedig a magyarok kiemelten is, egyre nagyobb mértékben keresték a kilépés lehetőségét, ami a nyolcvanas évek végére kiugróan magas migrációs számot eredményezett. A folyamat kezdetén Ausztriában, Németországban és Svédországban kértek a romániai magyarok (számos más román állampolgárral együtt) politikai menedékjogot. Majd miután a különböző befogadó országok, és mindenekelőtt Ausztria (tartva egy menekültáradat kialakulásától), korlátozták a belépést, Magyarország lett a menekülők fő célpontja. Az elején hallgatólagosan megtűrt, de alapvetően irreguláris migrációs folyamatokat a hatóságok hamarosan törvényes mederbe terelték. A tömeges áttelepedések egészen 1992-ig folytatódtak.¹⁸ Néhány év alatt (1987-1991) mintegy 85 ezer magyar hagyta el Erdélyt. Ezt követően is nagymértékű volt a magyarok migrációja, de teljesen átalakult migrációs kontextusokban. Magyarország irányába egyrészt elindult egy tanulmányi célú migráció, amely sok esetben inkább áttelepedéssel, mint hazatéréssel végződött, másrészt egy munkavállalási migráció, mely a kezdetekben elsősorban időszakos munkavállalásra irányult.¹⁹ A harmadik hullám a migráció célországainak a változását hozta magával. A kilencvenes években a többségi románság migrációja elsősorban Spanyolországot, Olaszországot, Németországot és Franciaországot tekintette az emigráció célországának. Mivel ezekben az országokban nagyságrenddel magasabb jövedelmek érhetőek el, mint Magyarországon, a magyarországi munkamigráció már kevésbé tűnt vonzóknak. Ez érintette a romániai magyarok külföldi munkavállalási stratégiáját is, és az ezredfordulót követően, amikor az EU legtöbb tagállamában vízummentessé vált a román állampolgárok belépése, az erdélyi magyarok egy részének a migrációja Magyarországról Nyugat-Európa irányába tolódott. Az Életünk Fordulópontjai Erdély (2006) szerint az erdélyi magyarok migrációs terveiben Magyarország és Nyugat-Európa egyaránt megjelent. Az alapvető különbség az volt, hogy Nyugat-Európát elsősorban a jobban szituált, jobban képzett, városi rétegek, Magyarországot pedig a tőkeszegény csoportok, a kistelepüléseken élők, és igen nagy arányban a magyar nyelvű romák preferálták. Az utóbbi negyven évben az erdélyi magyarok migrációs vesztesége 1964 és 1992 között 133 ezer fő, 1992 és 2002 között 106 ezer fő volt.

A *szlovákiai magyarság* vándormozgalma az erdélyihez képest kevésbé dokumentált, mert a hivatalos vándormozgalmi folyamatokban meg nem jelenő (rejtett) migráció nagyságrend-

¹⁸ Horváth, 2005, id. mű

¹⁹ Horváth István: *Az erdélyi magyar fiatalok Magyarország irányú tanulási migrációja, 1990–2000*. Erdélyi Társadalom, 2004. 2/2, 59–85. [Horváth 2004a], Gödri Irén–Tóth Pál Péter: *Bevándorlás és beilleszkedés*. KSH Népeségkutató Intézet, Budapest, 2005.

jét nem ismerjük. A nyolcvanas években a hivatalos vándorlási adatok tanúsága szerint a migráció elsődrendű célpontja – az akkor Szlovákiával egy államközösségbe tartozó – Csehország volt. Szlovákia Csehországgal szembeni migrációs egyenlege összességében 1980 és 1990 között minden évben negatív volt, míg a magyarok a Csehország felé irányuló migrációban valamivel a Szlovákián belüli arányuk alatt képviseltették magukat. A hivatalos adatok szerint az 1980–1990 közötti periódusban a magyarok migrációja elenyésző volt. A rendszerváltás után a kelet-európai nemzetállamoknak a migrációs mozgás regisztrálására való képessége nagymértékben lecsökkent, ami tovább nehezíti annak lehetőségét, hogy a szlovákiai magyarok migrációs egyenlegét rekonstruáljuk. A Magyarországi bevándorlók nagyon kis arányát teszik ki a Szlovákiából érkezők,²⁰ és valószínűsíthető, hogy jelentős számban akadnak közöttük, olyanok, akik megelőzően tanulmányaik okán költöztek (ideiglenesen) az anyaországba.²¹ Mindent tekintetbe véve, a szlovákiai magyarságnak a két utolsó census közt bekövetkezett migrációs népességvesztése 2 ezer főre becsülhető.

A volt Jugoszlávia területét illetően többféle migrációs folyamatnak volt hatása a magyar népesség demográfiai alakulására. Hogy a legkorábbival kezdjük, a hatvanas évektől kezdődően a volt Jugoszlávia munkaerőpiaca jelentős mértékben összekapcsolódott mindenekelőtt a német munkaerőpiaccal, aminek keretében államilag valamelyest ellenőrzött munkamigráció zajlott. Habár a hazatérést a jugoszláv hatóságok támogatták és szorgalmazták, a kitelepedést nem tudták megakadályozni. Ebben a folyamatban a kisebbségi nemzetiségekhez tartozók, köztük a magyarok is, nagyobb arányban vettek részt. A föderáció szétesését követő háború, az azt követő gazdasági krízis, és nem utolsósorban a növekvő kisebbségi létbizonytalanság következtében növekedett a nyugati célpontok irányában történő migráció, de ugyanekkor jelent meg Magyarország is mint célország. Gábrityné Molnár Irén szerint a vajdasági magyarságnak a kilencvenes évek során bekövetkezett migrációs vesztesége legalább 50 ezer főre tehető.²²

Egy másik, a migrációval kapcsolatos szempont ugyancsak a volt Jugoszlávia szétesésével van összefüggésben. A függetlenedés számos etnikai jellegű konfliktussal és etnikai kiválási folyamattal járt. Ez azt jelentette, hogy azok a jugoszláv nemzetiségek, amelyeket a szecesszió nem a saját tagállamukban talált, kisebb-nagyobb, esetenként erőszakos nyomásnak engedve többnyire abba a tagállamba vonultak vissza, amelynek címzetes (többségi) nemzetiségei voltak. Így a Vajdaságba a kilencvenes évek során zömében szerb nemzetiségű menekültek érkeztek. A menekültek érkezése megváltoztatta a nemzetiségi arányokat, etnikailag heterogénebbé téve bizonyos településeket.²³

Az alábbi táblázat mutatja a magyarok által lakott vajdasági községek etnikai térszerkezetének átalakulását. A feltüntetett 16 községben a magyarok aránya 28,6 százalékról 24,3 százalékra csökkent. Abszolút számban ez azt jelenti, hogy közel 40 ezer magyarral van kevesebb ezekben a községekben. A tényleges csökkenés ennél minden bizonnyal nagyobb, hisz egyrészt az 1991-

²⁰ Gödri-Tóth, id. mű, 24.

²¹ Szentannai Ágota: *A Magyarországon tanult fiatalok karrierkövetése*. Regio 2001/4, 113–131.

²² Gábrityné, id. mű.

²³ Badis, id. mű.

ben a magukat jugoszláv nemzetiségűnek vallók száma nagymértékben csökkent. Közöttük voltak olyanok, akik magukat magyarnak vallották. Másrészt a külföldön tartózkodók egy részét családtagjaik regisztráltathatták a népszámlálás során.

2. táblázat

A magyarok a jelentős magyar népességgel rendelkező Vajdasági községben²⁴

Község	1991			2001			Népességváltozás 1991–2001	
	Össz- népesség	Magyarok	%	Össz- népesség	Magyarok	%	Magyarok	Nem magyarok
1. Magyaránizsa	30.668	26.862	87,6	27.510	23.802	86,5	-3060	-98
2. Zenta	28.779	23.281	80,9	25.568	20.587	80,5	-2694	-517
3. Ada	21.506	16.625	77,3	18.994	14.558	76,6	-2067	-445
4. Bácsstopolya	40.473	26.185	64,7	38.245	22.543	58,9	-3642	1414
5. Kishegyes	14.394	8452	58,7	13.494	7546	55,9	-906	6
6. Csóka	15.271	8623	56,5	13.832	7133	51,6	-1490	51
7. Óbecse	42.685	23.224	54,4	40.987	20.018	48,8	-3206	1508
8. Szabadka	150.534	64.277	42,7	148.401	57.092	38,5	-7185	5052
9. Temerin	24.939	9646	38,7	28.275	8341	29,5	-1305	4641
10. Törökkanizsa	13.816	4676	33,8	12.975	3864	29,8	-812	-29
11. Szenttamás	17.365	4587	26,4	17.855	3920	22,0	-667	1157
12. Törökbecse	28.788	6165	21,4	26.924	5177	19,2	-988	-876
13. Zombor	96.105	15.397	16,0	97.263	12.386	12,7	-3011	4169
14. Nagyikinda	69.743	9874	14,2	67.002	8607	12,8	-1267	-1474
15. Nagybecskerek	136.778	17.264	12,6	132.051	14.211	10,8	-3053	-1674
16. Újvidék	265.464	20.245	7,6	299.294	15.687	5,2	-4558	38.388
Összesen	997.308	285.383	28,6	1.008.670	245.472	24,3	-39.911	51.273

A magyar népesség számának csökkenésével párhuzamosan a nem magyarok száma tehát 51.273 fővel nőtt. A nem magyar népesség (minden bizonnyal a szerb menekülteknek köszönhető) növekedése különösen Temerinben (30%), Újvidéken (15%), Bácsstopolyán (10%), Szenttamáson (9,1%), Óbecsén (7,7%), Szabadkán (5,9%), illetve Zomboron (5,2%) volt számottevő. Ugyanezek a községek azok, ahol a magyar nemzetiségűek arányának visszaesése a leglátványosabb volt. A nem magyarok száma csökkent a három, több mint háromnegyed részben magyar községben (Magyaránizsa, Zenta, Ada), illetve a bánsági régióban (Nagybecskerek, Nagyikinda, Törökbecse, Törökkanizsa). Ezekben a községekben a magyarok aránya is jóval nagyobb stabilitást mutatott.

A kárpátaljai magyarok migrációja a kilencvenes évek elején vette kezdetét. A Szovjetunió felbomlását követően, Ukrajna igen komoly gazdasági válsága közepette, a kárpátaljai magyarok számára a kishatárforgalom, az ehhez kötődő kereskedelem, illetve a határ menti magyar területeken történő időszakos munkavállalás kiemelt jelentőséggel bír(t). A véglegesen Magyarországra telepedők száma a vajdaságiak és erdélyiek mellett nem látványos. Arányait

²⁴ Forrás: Népszámlálási adatok

tekintve viszont a kilencvenes évek második felétől Kárpátalja jelenik meg leghangsúlyosabban a magyarországi bevándorlási statisztikákban,²⁵ és ebben a régióban Magyarország stabilan kiemelt migrációs cél-ország maradt. Miután Ukrajnán belül a magyarlakta területek elhelyezkedése teljesen periférikus (a magyarok többsége a magyar határ mentén, húsz kilométeres sávban él), illetve mivel a Magyarország és Ukrajna közötti gazdasági különbségek a többi környező országgal szemben nem csökkentek, az anyaország presztízse és vonzereje itt maradt meg a leginkább. Ehhez az is hozzájárult, hogy Ukrajna uniós integrációját illetően nem történt említésre méltó mozzanat. A kárpátaljai magyarok közül jelenleg is sokan kötődnek egzisztenciálisan a magyarországi lehetőségekhez (nyugdíjrendszer, időszakos munkavállalás), és ezen a vidéken szinte kizárólag Magyarország jelenik meg mint egyetlen lehetséges migrációs célország. Ez a belátható jövőben is valószínűleg így marad.

4. TERMÉSZETES NÉPMOZGALMI FOLYAMATOK²⁶

A Kárpát-medencei magyar közösségek természetes népmozgalmi folyamatait egyrészt az adott államok, másrészt Kelet-Európa általános demográfiai kontextusában értelmezhetjük. A halandóság és a termékenység alakulását egyaránt ez a két kontextus határozza meg.

4.1 Korszerkezet, halandóság

A hatvanas évek végéig a népesedés szempontjából alapvető modernizációs folyamatok játszódtak le minden kelet-európai országban.²⁷ E tekintetben döntő jelentőségű volt az egészségügyi intézményhálózat kiépítése (orvosi rendelők hálózata, állandó, helyben lakó személyzettel stb.), amely a falusi településekre is kiterjedt, és aminek a gyermekhalandóság vissza-

²⁵ Gödri–Tóth, id. mű, 170.

²⁶ Bár a természetes népmozgalmi folyamatok tekintetében a felhasználható adatsorok jellege eltérő, elvégezhető a különböző területek számszerű összehasonlítása. A nyers népmozgalmi mutatók tekintetében Szlovákiában rendelkezünk a leghosszabb időszorral, itt ugyanis a csehszlovák, majd a szlovák statisztikai hivatal a negyvenes évek végétől folyamatosan közölt népmozgalmi adatokat nemzetiség szerinti bontásban. Az egykori Jugoszláviában szintén közöltek népmozgalmi statisztikákat nemzetiségi bontásban, a kilencvenes évektől azonban ezek közzététele kevésbé rendszeres (Sebők, id. mű). A hiányzó adatokat itt Mirnics Károly és Sebők László becslései egészítik ki. Erdélyben az 1992 utáni periódusra vonatkozóan rendelkezünk népmozgalmi adatokkal, az ezt megelőző periódusra közvetett számítás segítségével következtettünk (lásd: Gyurgyík László–Kiss Tamás: *Párhuzamok és különbségek. A második világháború utáni erdélyi és szlovákiai magyar népességfejlődés összehasonlító elemzése*. EÖKIK, Budapest (megjelenés alatt).

²⁷ A modern (vagyis viszonylag alacsony gyermekhalandósággal és magas várható életkorral jellemezhető) halandósági viszonyok az egyes államokban különböző időpontban alakultak ki. A két világháború között Csehszlovákiában (és Magyarországon) volt jelentős a halandóság javulása, míg Romániában és Szerbiában e tekintetben nem sok minden változott. Ezekben az országokban az alapvető változás a második világháborút követő két évtizedben játszódott le.

szorításában kulcsszerepe volt.²⁸ A kommunista modernizáció első fázisában, az 1950-es és 1960-as években a kelet-európai államok az általános halandóság visszaszorításában is jelentős eredményeket értek el. A várható élettartam növekedése – a gyermekhalandóság csökkenése mellett – nagyrészt a modern orvostudomány eszközrendszerével viszonylag egyszerűen kezelhető betegségek (egyres járványos, illetve légúti megbetegedések) visszaszorításának volt köszönhető. Így az ötvenes, illetve hatvanas években a magas várható élettartamú észak- és nyugat-európai, valamint az alacsony szintet mutató kelet- és dél-európai országok között a különbség nagymértékben csökkent. Ez egyrészt annak volt tulajdonítható, hogy a hatvanas években a fejlett országok olyan magas várható élettartamot értek el, amit akkor úgy tűnt, nehéz meghaladni.²⁹ A másik oldalon (Kelet-Európában) az ötvenes-hatvanas években lejártszódott a modern egészségügyi ellátórendszer kiépítése, ami ezeket a magasabb értékeket itt is lehetővé tette. A hetvenes évektől az egykori szocialista blokk és Európa többi része közötti különbségek ismét növekedni kezdtek. Tágabb – kissé talán elnagyolt – perspektívában azt mondhatjuk, hogy a kialakuló különbségek abból adódtak, hogy Európa nyugati felén a modernizáció egy új – poszt-indusztriális – fázisa kezdődött el, egy sor olyan következménnyel, ami az életmódot nagymértékben átalakította. Kelet-Európában ez az újabb modernizációs váltás nem ment végbe. Józán Péter szerint „*a krónikus epidemiológiai krízis (...) az Elbától keletre – egy zsákutcás modernizációs fejlődés következtében – minden országban kialakult.*”³⁰

Az 1989 utáni periódusban a halálozás szempontjából két csoportra oszthatjuk a kelet-európai országokat. Az egyik csoportba tartozó országokban (Csehország, Lengyelország, Magyarország és Szlovákia) a születéskor várható élettartam növekedett a rendszerváltást követően. Más országokban (elsősorban a poszt-szovjet térségben, köztük Ukrajnában) erőteljes romlás volt tapasztalható. Románia és Szerbia e két csoport között helyezhető el.

A születéskor várható élettartam nemzetiség szerinti különbségei csak Erdélyben és Szlovákiában dokumentáltak,³¹ az egyes országok közötti különbségekből azonban sejthető, hogy a szlovákiai magyarok születéskor várható élettartama a legmagasabb, amit – ettől nem sokkal lemaradva – a vajdaságiaké, illetve az erdélyieké követ, míg Kárpátalján az életkilátások jóval kedvezőtlenebbek.³²

A nyers halandósági arányszám (1000 lakosra jutó elhalálozások számának) eltérése azonban a születéskor várható élettartam különbségei mellett a korstruktúra különbségeiből adó-

²⁸ Romániában például a gyermekhalandóság 1947 és 1965 között 200 ezrelékről 44 ezrelékre csökkent.

²⁹ Meslé, France: *Halandóság Kelet- és Nyugat-Európában: növekvő különbségek*. REGIO 2001/1. 163-175.

³⁰ Józán Péter: *A századéig halálozási viszonyainak néhány jellegzetessége Magyarországon*. In Cseh-Szombathy László–Tóth Pál Péter (szerk.): *Népesedés és népesedéspolitika*. Századvég Kiadó, Budapest, 2001. 293-309.

³¹ Csata István–Kiss Tamás: *Népesedési perspektívák. Az erdélyi magyar népesség regionálisan tagolt előreszámítása húsz és harminc éves időtávra*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2007. Gyurgyík–Kiss, id. mű.

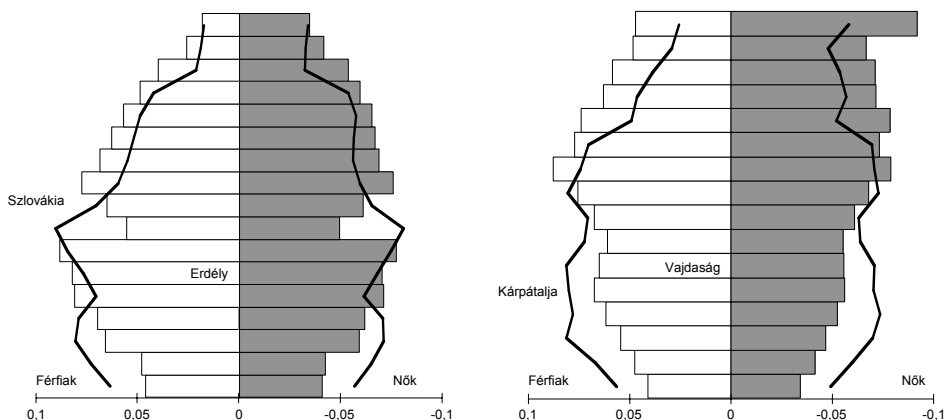
³² 2006-ban a születéskor várható élettartam Szlovákiában 74,5, Szerbiában 73,5, Romániában 72,7 év volt, míg Ukrajnában 67,9 év. Erdélyben és Szlovákiában a magyarok születéskor várható élettartama nem tér el jelentős mértékben az országos átlagtól.

dik. E tekintetben egyértelműen a szlovákiai és a kárpátaljai magyarok vannak kedvezőbb helyzetben, míg a vajdaságiak korösszetétele a leginkább kedvezőtlen. (4. ábra)

4. ábra

A négy ország magyar népességének korösszetétele 2001/2002-ben
(ötéves korcsoportok)³³

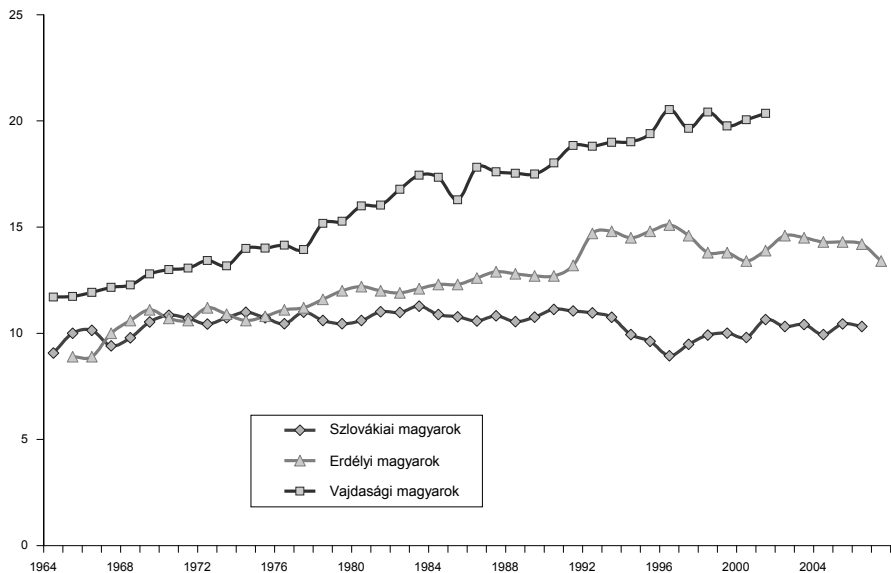

Az 5. ábrán látható, hogy a vajdasági magyarok nyers halandósági arányszáma már a hatvanas-hetvenes években jócskán meghaladta az erdélyi, illetve szlovákiai magyarokét. Ez – a Vajdaság alacsony termékenységgel összefüggésben – a korábban beindult előre-gedési folyamatok következménye. Erdély és Szlovákia között 1977 előtt a különbségek nem jelentősek. Az erdélyi magyarok halálozási arányszáma ezt követően kezdte megha-ladni a szlovákiai értéket. Ennek oka (amellett, hogy a romániai és csehszlovákiai életkilá-tások közötti különbségek megnövekedtek), hogy Erdélyben a születésszámok erősen visz-szaestek, ami a korstruktúrára kedvezőtlenül hatott. Ezt a hatást a nyolcvanas évek máso-dik felében bekövetkezett elvándorlási hullám tovább erősítette. A rendszerváltás utáni te-memes különbségek a korstruktúra eltérő alakulása mellett a születéskor várható élettartam a kilencvenes évek első felét jellemző megugrott különbségeinek köszönhetőek. Kárpátal-ján, ahol a korstruktúra viszonylag kedvező, a várható élettartam viszont minden bizony-nyal mindhárom régiónál alacsonyabb, a nyers halandósági arányszám az erdélyi és a szlo-vákiai érték között lehet.

³³ Forrás: Népszámlálási adatok

5. ábra

A nyers halálózási arányszám alakulása az erdélyi, szlovákiai és a vajdasági magyarok esetében³⁴

4.2 Születések, termékenység

A születésszámok, illetve a nyers születési együttható hullámszerűsége a női termékenység változását követi, ez utóbbit pedig Kelet-Európában az elmúlt fél évszázadban elsősorban makro-társadalmi és politikai tényezők határozták meg. A nemzetiségek közti különbségeket az határozta meg, hogy a különböző etnikumok ezekre a makro-változásokra milyen mértékben reagáltak különbözőképpen.

Kelet-Európában általános volt, hogy az ötvenes évek második felétől – miközben Nyugat-Európában még javában tartott a háborút követő *baby-boom* – meredeken esett a termékenység és a gyermekszám. A vizsgált országok közül Romániában a csökkenés következtében a teljes termékenységi együttható³⁵ (TFR) a generációs újratermelés szintje alá esett,³⁶ de a csökkenés máshol is látványos volt. A termékenység ötvenes-hatvanas években bekövetkezett csökkenését több egymással összefüggő tényezővel magyarázza a szakirodalom. Ezek között kulcsfontosságú a paraszti gazdaság felszámolása, amely a termelés mellett a gene-

³⁴ Forrás: Népmozgalmi adatok (Erdély 1992 előtti saját számítás)

³⁵ Ez azt mutatja meg, hogy az adott termékenységi viszonyok közt egy nő átlagosan hány gyermeket hoz(na) világra teljes termékeny életszakasza alatt.

³⁶ Modern halandósági viszonyok között 2,1 gyermekes átlagra van szükség ahhoz, hogy a következő generáció létszáma ne legyen alacsonyabb a szöveg forgóénál. Romániában 1965-ben a TFR 1,9 volt.

rációs reprodukciónak is keretet biztosított.³⁷ Másrészt a hagyományos paraszti stratégiák ellehetetlenedésével a falusi családok egyre nagyobb része a hagyományos keretek közül való kilépésben, pontosabban utódaik kiléptetésében látta a státuszreprodukciónak vagy a mobilitás útját. Ez az utódokba történő beruházásban olyan többletköltségeket jelentett, amely az utódok számának redukálása nélkül nem lett volna megvalósítható.³⁸ Harmadrészt a nők tömeges munkába állásával radikálisan átalakult a társadalmi nemi rendszer (*gender regime*). Ezek a tényezők mellett az abortuszpolitikának volt még kulcsszerepe. A sztálini Szovjetunióban 1935-ben vezettek be abortusztilalmat, amit a kommunista hatalomátvétel után Kelet-Európa államai is átvettek.³⁹ A tilalmat az ötvenes évek végén minden kelet-európai államban feloldották.

A hatvanas évek második és a hetvenes évek első felében, a születések számának csökkenésével párhuzamosan, a kelet-európai államok mindegyike pro-natalista népesedéspolitikai intézkedéseket vezetett be, az eszközök tekintetében azonban radikális különbségek figyelhetők meg. Csehszlovákiában inkább a pozitív ösztönzőket (gyermeket vállaló fiatal párok támogatása) részesítették előnyben, míg Romániában fokozatosan a büntetőjogi eszközökre helyezték a hangsúlyt. Az 1966/770-es dekrétum a lakosság számára váratlanul törvényen kívül helyezte az abortuszt, aminek következtében a termékenység (TFR) egyik évről a másikra 1,9-ről 3,7-re emelkedett, és ezzel ismét a harmincas évekre jellemző szintet ért el. A hetvenes évekre azonban ismét mutatkoztak az erőteljes csökkenés jelei, a népesedés-politika tehát inkább csak konjunkturális hatást ért el. Csehszlovákiában mérsékelten, de hosszabb távon növekedett a termékenység. Jugoszláviában a helyzet sajátos volt. Itt egységes népesedéspolitikáról már csak azért sem beszélhetünk, mert a különböző népcsoportok és régiók demográfiai viselkedése nagymértékben különbözött. A tárgyalt periódusban (hatvanas-hetvenes évek) a koszovói albánok vagy a boszniai muzulmánok esetében még jóval az egyszerű újratermeléshez szükséges fölött volt a termékenység, míg más etnikumoknál (köztük a magyaroknál) igen alacsony (minden bizonnyal a romániaiainál és a magyarországinál is alacsonyabb) szintre esett vissza.

A termékenység rendszerváltást követő alakulásával kapcsolatban három tényezőt érdemes kiemelni. Egyrészt a rendszerváltást mint egyben népesedéspolitikai váltást. Romániában a múlt rendszer represszív pro-natalista népesedéspolitikája után a kilencvenes éveket a népesedéspolitika hiánya jellemezte. Jugoszláviában, illetve Ukrajnában, ahol a korábbi államkeret is szétesett, szintén nem beszélhetünk semmilyen népesedés-politikáról. Szlovákiában (a Csehszlovák államkeret felbomlása ellenére) a változások fokozatosabbak voltak. Másrészt a rendszerváltást követően döntő jelentősége volt annak is, hogy ahol addig nem volt az, ismét legálissá vált az abortusz, másrészt megkezdődött a modern fogamzásgát-

³⁷ Lásd ezzel kapcsolatban Thomas, Willam I.–Znaniiecki, Florian: *A lengyel paraszt Európában és Amerikában. I. kötet*. Új Mandátum, Budapest, 2002. Macfarlane, Alain: *Az angol individualizmus eredete*. Századvég – Hajnal István Kör, Budapest, 1993.

³⁸ Turai Tünde: *A családstruktúra változása a szocializmus éveiben a Szilágyságban*. Erdélyi Társadalom, 2003/1, 85–101.

³⁹ Turai, id. mű.

lasi eszközök terjedése. Ennek a változásnak Románia esetében volt a legnagyobb jelentősége, hisz a fogamzásgátlási eszközök terjedését itt korlátozták a leginkább. Harmadrészt meg kell említeni, hogy a kilencvenes években bekövetkezett termékenységcsökkenés a szakirodalomban a gazdasági-politikai átmenet „áraként” jelent meg. E szerint a születésszám drasztikus visszaesése elsősorban a rendszerváltást kísérő társadalmi és gazdasági megrázkódtatással volt magyarázható. Az 1990-es fordulatot követően a társadalmi bizonytalanság, a kockázatok oly mértékben megnövekedtek, hogy a fiatal párok demográfiai viselkedése megváltozott: nem vállaltak gyermeket, vagy halasztották a gyermekvállalást. A *családalapítás halasztása* is nagyon hangsúlyosan jelen van. Ennek következtében felbomlott az a múlt rendszerben kialakult – Kelet-Európát általánosan jellemző – családmódel, amely korai (a húszas évek első felében bekövetkező) házasságkötés mellett a házasság első éveiben két gyermek vállalását irányozta elő.

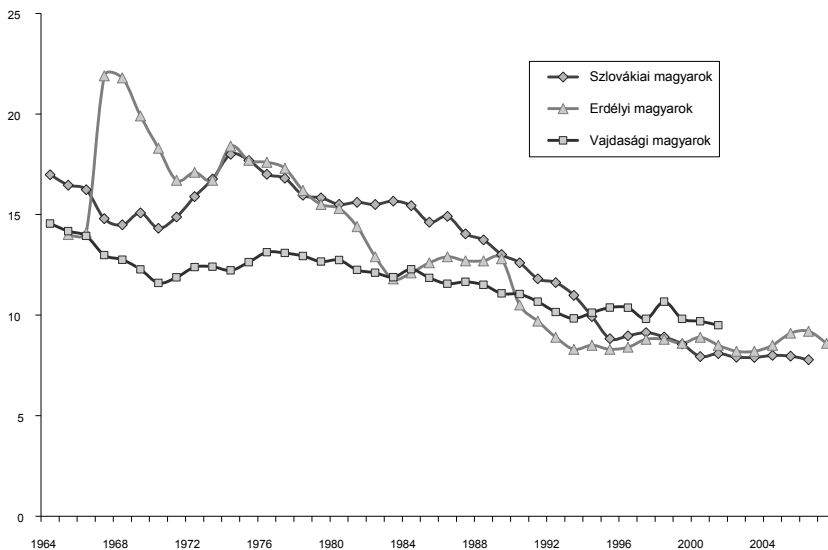
A hatvanas-hetvenes években a vajdasági magyarok születésszáma volt a legalacsonyabb. Ennek oka egyrészt az, hogy ez a régió (a Romániához tartozó Arad, Temes és Krassó-Szörény megyékkel, illetve Magyarország egyes déli területeivel együtt) hagyományosan a Kárpát-medence legalacsonyabb termékenységű területéhez tartozik. Másrészt az egykori Jugoszláviában (ahol a nagymértékű nemzetiségi és regionális különbségek mellett a termékenység országosan viszonylag magas volt) nem léptek életbe a szocialista tömb államaiban foganatosított népesedéspolitikai intézkedések. Az 1960-as évek első felében a erdélyi magyarok születési arányszáma is igen alacsony (a vajdasággal meg egyező) volt, ezt azonban az 1967-ben bevezetett népesedéspolitikai intézkedések teljesen megváltoztatták, aminek hatására 1966/1967-ben az erdélyi magyar nyers születési együttható 14,1-ről 21,4-re emelkedett. A vizsgált perióduson belül az 1967 és 1972 közötti öt év az egyetlen szakasz, amikor az erdélyi születési együttható jelentősen meghaladta a szlovákiaiét. A hetvenes évek elején, miután Csehszlovákiában is népesedéspolitikai intézkedésekre került sor, a szlovákiai magyar születésszám is emelkedni kezdett. Itt az intézkedések hatása a romániaiakkal szemben sokkal inkább hosszútávon nyilvánult meg. 1980 és 1995 között, annak ellenére, hogy a szlovákiai magyarok születési együtthatója folyamatosan csökkent, a születésszám jelentős mértékben az erdélyi (és természetesen a vajdasági) fölött volt.

A kilencvenes évektől a különbségek kiegyenlítődték, mi több a regisztrált adatok alapján a szlovákiai arányszámok voltak a legalacsonyabbak, a vajdaságiak pedig a legmagasabbak. Ebben azonban annak is szerepe volt, hogy míg Erdélyben a születési arányszámokat a gyermek bejegyzett nemzetisége, addig a Vajdaságban (és részben Szlovákiában) az anya nemzetisége alapján számolták.⁴⁰ A nyers születési együttható kárpátaljai nemzetiség szerint bontott értékét nem ismerjük, azonban feltételezhetjük, hogy az a rendszerváltást követően itt volt a legmagasabb (6. ábra).

⁴⁰ Az anya nemzetisége és a gyermek regisztrált nemzetisége között a vegyes házasságok miatt jelentős az eltérés.

6. ábra

A nyers születési együttható alakulása az erdélyi, szlovákiai, és a vajdasági magyarok esetében⁴¹

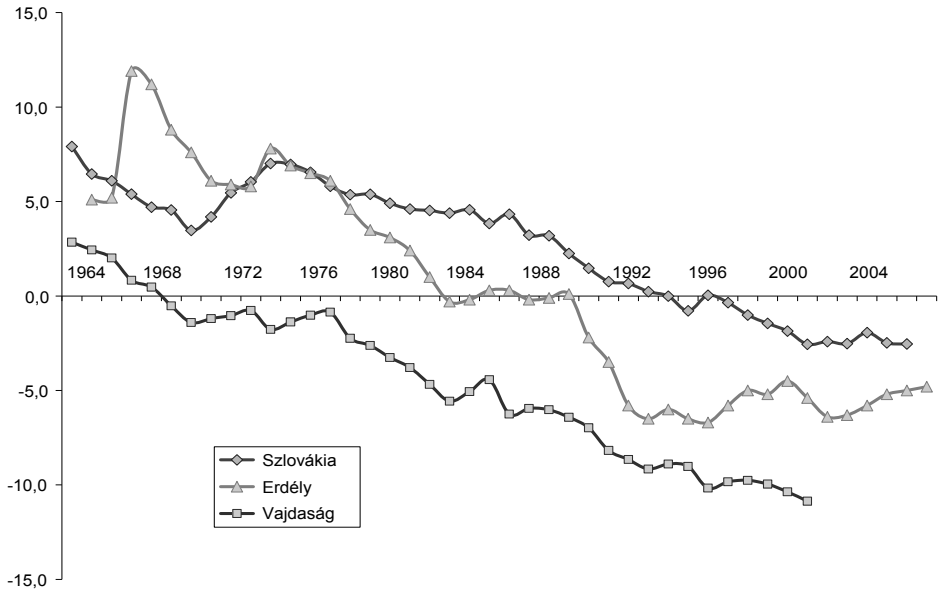
4.3 Természetes szaporodás

Megállapítható tehát, hogy a nyers halandósági együttható a hatvanas évektől a Vajdaságban volt a legmagasabb, Szlovákiában pedig a legalacsonyabb. A nyers születési arányszám ezzel szemben – legalábbis a kilencvenes évek közepéig – a Vajdaságban volt a legalacsonyabb, az 1967 és 1972 közötti periódust leszámítva pedig Erdélyben alatta maradt a szlovákiai értékek. Ennek következtében Szlovákiában 1964 és 2006 között összességében jóval kedvezőbb volt a magyarok természetes népmozgalmi egyenlege, mint a másik két területen. A Vajdaságban a természetes fogyás a hatvanas évek végén kezdődött. Erdélyben a magyarok természetes népmozgalmi egyenlege 1983 és 1989 között gyakorlatilag 0 körüli volt, majd 1990-től kezdődően elkezdődött a népesség nagyarányú természetes fogyása. Szlovákiában a nyolcvanas években a magyarok természetes népmozgalmi egyenlege pozitív volt, és a népesség természetes fogyása csak 1994-től kezdődött el.

Az utóbbi évekre a termékenység különbségei nagymértékben kiegyenlítődték, a születéskor várható élettartam pedig (Kárpátalját leszámítva) közeledett egymáshoz. A jövőbeli természetes népmozgalmi folyamatokat azonban nagymértékben meghatározza a korösszetétel eltérése. Ennek következtében a leginkább kedvezőtlen népesedési kilátásokkal a vajdasági, a legkedvezőbbel pedig a kárpátaljai és szlovákiai magyar népesség rendelkezik (7. ábra).

⁴¹ Forrás: Népmozgalmi adatok (Erdély 1992 előtt saját számítás)

7. ábra

A természetes szaporulat alakulása az erdélyi, szlovákiai és a vajdasági magyarok esetében⁴²

5. AZ ETNOKULTURÁLIS REPRODUKCIÓ

A kisebbségek demográfiai elemzésekor felmerül a kérdés, hogy a demográfiai értelemben vett reprodukción túl, milyen mértékben termelődnek újra az adott csoportot jellemző kulturális készségek, illetve a hozzá kapcsolódó etnikai/nemzeti kötődések.⁴³ A Kárpát-medencei magyar közösségek esetében két olyan kiemelt kockázati kontextus létezik, amely az etnikai reprodukció esélyeit nagymértékben csökkenti: az etnikai szórvány és a vegyes házasság.

Szórványosodás alatt nem egyszerűen (és elsősorban nem) azt értjük, hogy a magyar népesség aránya egy adott településen vagy régióban lecsökken. A szórványosodás lényege szociológiailag abban ragadható meg, hogy amennyiben magyar népesség adott területen egy kritikus szám, illetve arány alá csökken, akkor az adott településen (kiszéregión) belül a magyar nyelvű intézmények, kulturális gyakorlatok háttérbe szorulnak. Ezen belül is kritikus pont, ha ezek a gyakorlatok a privát szférába szorulnak vissza, és immár nem közösségi megnyil-

⁴² Forrás: Népmozgalmi adatok (Erdély 1992 előtt saját számítás)

⁴³ Demográfiai értelemben egy népesség reprodukciója elsősorban a női termékenység függvénye, e mellett azonban a népesség halandósága is befolyásolja, hisz nem mindegy, hogy egy adott évben született generáció hányad része éri meg a reprodukzív életszakasz végét. Hasonlóképpen amennyiben egy népességet területileg (is) meghatározunk, akkor a népességreprodukció a vándorlásnak is függvénye.

vánulásként léteznek.⁴⁴ A szórványosodás tehát nem egyszerűen a magyarság lélekszámának, számarányának valamilyen küszöb alá történő csökkenését jelenti, hanem azt, hogy az ilyen helyzetbe került magyar közösségek a mennyiségi tények okán nem tudják fenntartani a magyar identitás reprodukciója szempontjából fontos intézményeket. Nincs elegendő gyerek, hogy magyar nyelvű oktatást szervezzenek. Nincs elegendő személy, akivel közösségi problémákat magyarul lehetne megvitatni. A fiatalok esetében nincs elegendő más nemű magyar személy, aki a párválasztás során szóba jöhetne stb.

Az etnikailag vegyes házasságok másik irányból jelentenek kockázatot a magyar etno-kulturális sajátosságok újratermelésére. A vegyes házasságok a homogám házassággal szemben egy olyan szocializációs közeg, ahol különböző jellegű kulturális gyakorlatok élnek együtt. Ilyen esetben elvileg adott a közties, „hibrid”-identitások lehetősége. A kutatási tapasztalatok azonban arra utalnak, hogy ezek megnyilvánulási területe korlátozott. Az additív jellegű kulturális kötődések leginkább a privát szférában nyilvánulhatnak meg, a nyilvános diskurzust és a személyes biográfiát is meghatározó intézményeket azonban a vagylagos identitások és választási kényszerek uralják. Ebben a kontextusban pedig azt mondhatjuk, hogy a vegyes házasságokon belüli etnikai szocializáció végeredménye a négy magyar közösség egyikében sem kiegyenlített, a vegyes házasságokból kikerülő személyek életútja nagyobb eséllyel gravitál a többségi hálózatok és intézmények irányába.

A két jelenség, a szórványosodás és a vegyes házasságok, egymásra kölcsönösen ráerősítenek. A vegyes házasságok elsősorban ott jelennek meg nagy arányban, ahol a magyar nyelv és kultúra már kiszorult a nyilvános társadalmi terekből. Ez pedig a vegyes házasságon belüli szocializáció kiegyensúlyozatlanságát (a többség irányába mutató végkifejtését) fokozza.

5.1 Tömb és peremvidék

Mint említettük, a szórvány nem pusztán mennyiségi fogalom. Ennek megfelelően különbséget kell tenni a *szórványban élő személyek* és szórványban élő közösségek között. Az első esetben kisszámú magyar él egy (viszonylag) nagy lélekszámú településen. Ezek az emberek általában nem vesznek részt magyar jellegű közösségi megnyilvánulásokon, illetve nem tartanak fenn magyar jellegű intézményeket (pl. vallási gyülekezet). Ide soroljuk azokat településeket, ahol a magyarok aránya 10 százalék, a lélekszám pedig 100 fő alatt van.

A *szórványközösségek* kategóriájába azok a települések tartoznak, ahol a magyar etnikum részaránya 10 százalék alatti, de 100 fő feletti. Itt a népességszám meghalad egy kritikus határt, ezért elvben esélye van – főleg a nagyobb városokban – a magyar kulturális gyakorlatok és etnikus kapcsolatok intézményesülésének.

⁴⁴ Ilyen helyzetekben a magyar identitás újratermelése a családi szintekre húzódik vissza, a nyilvános térben a kulturális megnyilvánulások a többségi nyelven és a többség kulturális hagyományainak megfelelően zajlanak. A nem magyaros kulturális megnyilvánulások a nyilvános viselkedés modelljeként érvényesülnek, növelve ezen (nem magyar jellegű) kulturális megnyilvánulási formák, modellek státusát, vonzerejét.

A 10 százalék feletti, de 50 százalék alatti magyar népességarány már nagyobb mozgásteret tesz lehetővé a *kisebbségi közösségek* számára. Az oktatási, kulturális intézmények, szomszédsági közösségek, magyar jellegű hálózatok, elvben kiterjedt privát jellegű magyar világok működtetését teszik lehetővé. Igaz, a nyilvános szféra nyelve többnyire a többségi nyelv. Ez dominál a munkahelyen, ezen szólnak meg idegeneket az utcán, beszélnek az üzletekben. Ezekben a településeken a többségi nyelv ismerete és nyilvános használata nemcsak gyakorlat, hanem olyan norma, amelyet a többség különböző formákban (és nemegyszer a kisebbségi nyelvhasználat ellenében) érvényesíteni próbál.

A *magyar többségek* (ahol 50-80 százalék a magyarok aránya) már fokozatosan érvényesítik a magyar nyelv nyilvános jellegét, és az önkormányzati intézményeket és erőforrásokat többkevesebb sikerrel a magyar identitás újratermelődésének a szolgálatába állítják. Ez ugyanakkor konfliktust okozhat a helyileg kisebbségben levő, de általában közvetett vagy közvetlen megerősítésnek örvendő többségi közösségekkel.

A *magyar dominancia* kategória alatt azt a demográfiai, nyilvánosság- és intézményszervező szituációt jelöljük, amikor nincs etnikai törés a magánélet, a nyilvánosság és a közigazgatás intézményes szférái között. Egy Székelyföld szívében fekvő községben a kapuján kilépő magyar embernek napi ügyes bajos dolgainak intézése közben egyszer sem kell nyelvet váltania, és a közigazgatási intézmények viszonylatában sem szembesül etnikai terminusokban értelmezhető töréssel. Ide azokat a településeket soroljuk, amelyekben a magyarok aránya meghaladja a 80 százalékot.

Erdélyben az etnikai térszerkezet legfőbb sajátossága, hogy a magyar népesség nem a Magyarországgal határos sávban koncentrálódik. A magyar határtól viszonylag jelentős távolságra található a 600 ezres székelyföldi tömb, amely egyben a legnagyobb határon túli magyarlakta térség. Itt a térszerkezet a magyar jellegű közigazgatási intézményszervezés egyedülálló perspektíváját teszi lehetővé, például a két magyar jellegű megye (Hargita és Kovászna) igazgatása esetében. Erdélyben még vannak magyar dominanciával szerveződő megyei közigazgatási egységek (Szatmár és Maros megyék), de a székelyföldi megyék specifikuma pontosan abban áll, hogy a magyarság olyan demográfiai helyzetben van, hogy a megyei szintű intézményszervezés a más szintű intézményszervezésekkel törésmentes folyamatosságban zajlik. Ugyanakkor Erdélyben számszerűen és arányában is jelentős magyar nemzetiségű népesség él helyi szinten kisebbségben (közel 500 ezer fő, 36 százalék), illetve szórványban (118 ezer fő, 8,5 százalék). A kisebbségben, illetve szórványban élők aránya ennél egyedül a vajdasági magyarok között magasabb.

A *szlovákiai magyarság* által lakott vidékek etnikai térszerkezetét az erős területi koncentrátság határozza meg. A 2001-es népszámlálás szerint 76,1 százalékuk élt magyar többségű településen. Ugyanakkor a kilencvenes években jelentős változások következtek be. Míg ugyanis 1991-ben még a magyarok többsége (52,2 százaléka) a 80 százalék feletti többségű kategóriában élt, aminek aránya 34,2 százalék volt, időközben az alacsonyabb többségű kategóriák aránya megnőtt. A szlovákiai magyarok döntő többsége, 98,9 százaléka 25 járásban élt, ugyanakkor járási szinten csupán a dunaszerdahelyiben és a komáromiban alkotott többséget. A dél-nyugat szlovákiai régió egyben az a terület, ahol a közigazgatási határok át-
szabásával könnyen kialakítható lenne egy magyar többségű középszintű közigazgatási egy-

ség, ahol a viszonylag jelentős regionális központok egy része (Komárom, Dunaszerdahely) is magyar többségű. Máshol ez csupán a járásszékhely melletti kisebb, periférikus elhelyezkedésű kisvárosokról mondható el. A szlovákiai magyar népességet egyben a rurális települések dominanciája jellemzi.

A *vajdasági magyarok* közel fele (48,7 százalék) élt magyar többségű helységeken, több mint egyharmaduk 10-50 százaléknyi magyar lakossággal bíró településeken. A szórványban élők aránya itt a legmagasabb, és ez azt jelenti, hogy a délvidéki magyarok település-szerkezete volt a leginkább kedvezőtlen a négy nagy régió közül. A középszintű közigazgatási egységek közül az Észak-bánsági és az Észak-bácskai körzetben vannak relatív többségben (43,6, illetve 47,4 százalék). Amennyiben a két kerület között szétosztott bácskai községeket egy közigazgatási egységben vonnák össze, kialakítható lenne egy abszolút magyar többségű kerület. A községek szintjén magyar abszolút többségű Magyarkanizsa (86,5 százalék), Ada (82,9 százalék), Zenta (78,1 százalék), Bácsstopolya (58,9 százalék), Kishegyes (55,9 százalék) és Csóka (51,6 százalék), illetve relatív magyar többségű Óbecse (48,8) és Szabadka (38,5 százalék).

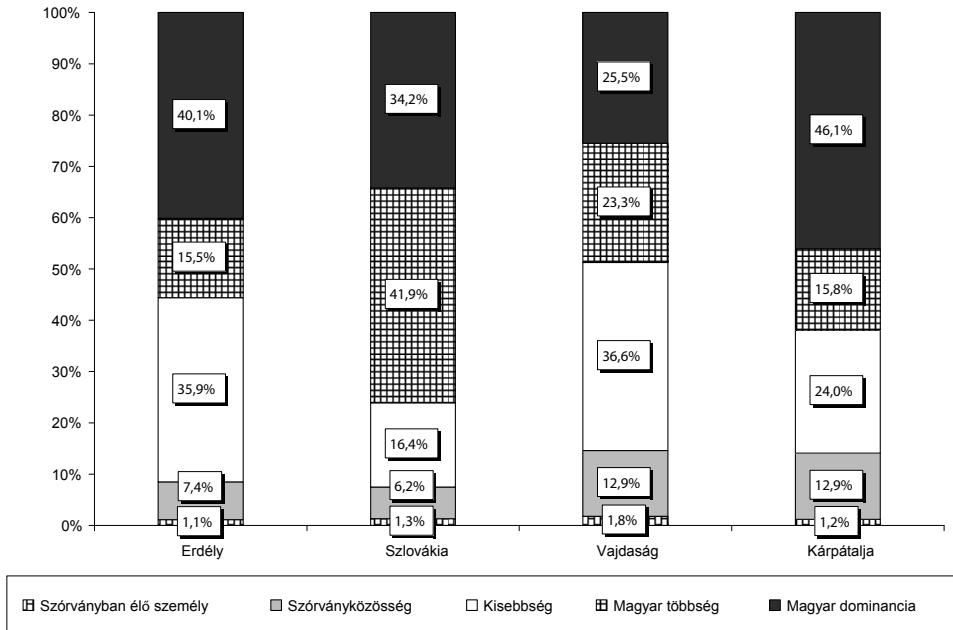
Kárpátalján a magyarok több, mint 60 százaléka magyar többségű településeken él, ebből 46,1 százalék a minősített többségű, azaz 80%-nál nagyobb arányban magyarlakta településeken, ugyanakkor nem elhanyagolható a 10 százaléknál kisebb arányú szórványokban élők aránya sem. A rurális jellegű települések itt is dominálnak, ennek következménye, hogy a kárpátaljai magyarok közel fele 80 százalék feletti magyar többségű településen él. A városokban ugyanakkor (Beregszászt leszámítva) a magyarok nem képviselnek jelentős arányt, és csak egy járásban, a beregszásziban adják a népesség többségét.

A 8. ábra a négy országot hasonlítja össze magyarlakta települések etnikai térszerkezete szempontjából. Látható például, hogy Kárpátalján a magyar dominanciájú, míg Szlovákiában a magyar többségű településen élők aránya a legnagyobb. E két területen azonban a magyarok által lakott települések zömében rurális jellegűek és nem szerveződnek középszintű közigazgatási egységekbe (ez alól a beregszászi, illetve a komáromi és dunaszerdahelyi járasok képeznek kivételt). Kárpátalján ugyanakkor jelentős azok aránya is, akik szórvány jellegű településeken élnek. Az identitásreprodukciónak környezeti kockázataival tehát itt is számolni kell.

A szórványosodás kiemelkedően magas a Vajdaságban, ahol a magyar identitásreprodukciónak szempontjából általában véve a legkedvezőtlenebb a térszerkezet. Az itteni magyarok több, mint fele kisebbségi közösségekben, vagy szórvány jellegű helyzetben él, és relatíve itt a legkisebb az aránya az olyan jellegű magyar településeknek, ahol megvannak a demográfiai előfeltételei egy olyan helyi (vagy kistérségi) szintű társadalomszerveződésnek, amelyen belül nincs etnikai jellegű törés a magánélet, a nyilvánosság és a közigazgatás intézményes szférái között.

Ebből a szempontból talán Erdély van a legkedvezőbb népességszerkezeti helyzetben. A népességnek több mint negyven százaléka él olyan magyar településeken, amelyek zöme olyan átfogó, megyei szintű közigazgatási struktúrák részeit képezi, amelyek intézményes erőforrásaikat magától értetődő és problémamentes módon állíthatják a magyar jellegű identitásreprodukciónak szolgálatába. Viszont a számában legkiterjedtebb szórvánnyal is Erdélyben kell számolni, és ez arányában is jelentős súlyt képvisel a magyar közösségen belül.

8. ábra

A magyarlakta települések etnikai térszerkezete a négy országban⁴⁵

5.2 A vegyes házasságok és az etno-kulturális reprodukció

Az egyes magyar közösségek (illetve az egyes országok) esetében nagyon eltérő az etnikai vegyes házasságok kutatottsága. A legjelentősebb kutatási tradíció az egykori Jugoszláviát jellemezte, ahol a hatvanas évektől viszonylagos rendszerezettséggel közöltek adatokat és elemzéseket az etnikai exogámiáról.⁴⁶ Ezeknek a kutatásoknak az eredményei – részben a balkáni háborúk okán – a nemzetközi szakirodalomba is beépültek.⁴⁷ Szlovákiában a vegyes házasságkötések alakulását szintén ismerjük az ötvenes évektől kezdődően.⁴⁸ Romániában ezzel szemben az etnikai endogámia vizsgálata csak az ezredfordulót követően kezdődött el, és az idősorok is csak a kilencvenes évek elejéig mennek vissza (9. ábra).

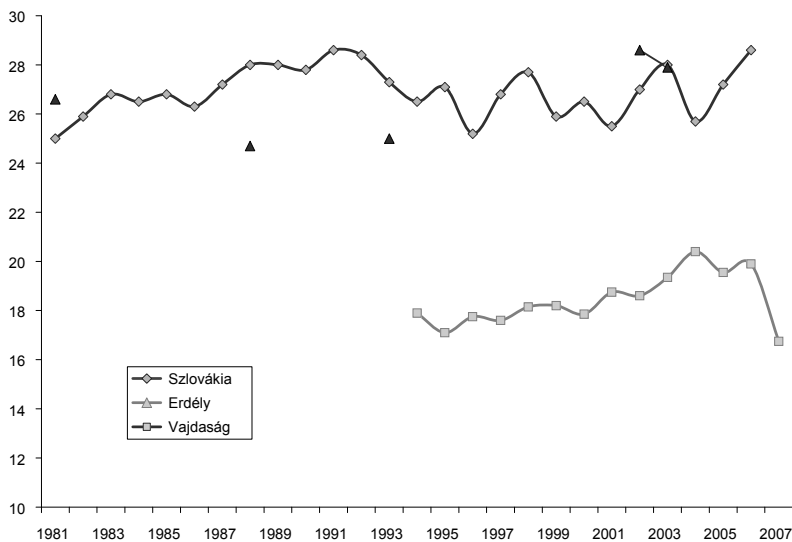
⁴⁵ Forrás: Népszámlálási adatok

⁴⁶ Lásd Petrovic, Ruza: *Ethnically mixed marriages in Yugoslavia*. Sociologija, 1970 [1966] (selected articles), 85-200.

⁴⁷ Lásd Botev, Nicolai: *Where East Meets West: Ethnic Inter-marriage in the Former Yugoslavia 1962 to 1989*. American Sociological Review, 1994. Vol. 59, 461-480.

⁴⁸ Ziegenfuss, Vladimír: *Národnostní smíšenost manželství v ČSSR*. Demografie 1966/1, 28-35.

9. ábra

A vegyes házasságok aránya a házasságra lépő magyarok között Erdélyben, Szlovákiában és a Vajdaságban⁴⁹

Annak ellenére, hogy az egyes térségek vonatkozásában eltérő minőségű információ áll a rendelkezésünkre, kimutatható, hogy a vegyes házasságok aránya a múlt század közepéhez viszonyítva (ötvenes/hatvanas évek) mind a négy vizsgált régióban növekedett.

Erdélyben az 1977-es népszámlálás szerint (házasságban élő) magyarok 9,8, 1992-ben 11,6, 2002-ben 11,9 százaléka élt vegyes házasságban. A házasságkötésre vonatkozó éves adatok is inkább emelkedő tendenciát mutatnak, habár ez nem feltétlenül a román-magyar vegyes házasságok arányának növekedését, hanem a külföldiekkel kötött házasságok gyakoriságának emelkedését mutatja. Jelentős különbség van a népszámlálások és az éves népmozgalmi adatok által regisztrált értékek között (11-12 százalék vs. 17-19 százalék). Ez egyrészt annak tudható be, hogy a népszámlálás az összes fennálló házasságra vonatkozik, így a korábbi (az endogámia magasabb arányával jellemezhető periódusokban megkötött) házasságokra is. Másrészt az adatok arra engednek következtetni, hogy a vegyes házasságok nagyobb eséllyel bomlanak fel, mint a homogám házasságok. Területi elterjedtségét nézve az erdélyi magyarok által kötött vegyes házasságok nagyon egyenlőtlenül oszlanak meg. Az exogámia leginkább Temes, Szeben, Hunyad és Krassó-Szörény megyékben jellemző, ahol a megkötött házasságok több mint fele ilyen jellegű. A vegyes házasságok aránya más dél-erdélyi és bánásági megyékben is egyharmad fölött van. Az abszolút számokat tekintve azonban Közép-Erdélyben (Kolozs, Maros) és a Partiumban (Bihar, Szatmár, Szilágy) kötik a legtöbb vegyes házassá-

⁴⁹ Forrás: Népmozgalmi adatok

got. Ezeken a területeken a magyar népesség száma és aránya jelentős (17-40 százalék), a vegyes házasságok aránya pedig 10 és 25 százalék között mozog.⁵⁰

Szlovákiában az 1980-as népszámlálás szerint a vegyes házasságok aránya 15,5 százalék, 1991-ben 17,8 százalék volt. A 2001. évi népszámlálást követően már nem közöltek adatokat a házaspárok etnikai hovatartozás szerinti összetételéről, de valószínűleg nem vagyunk messze a valóságtól, ha feltételezzük, hogy a magyarok körében a vegyes házasságok aránya 2001-ben 20 százalék körül lehetett. A népmozgalmi adatok alapján elmondható, hogy Szlovákiában a magyarok által évente megkötött exogám párkapcsolatok aránya az 50-es évektől (1951-1953: 16,3 százalék) a rendszerváltást követő évekig csaknem folyamatosan növekedett (1991-1993: 28,1 százalék). Az utóbbi években a vegyes házasságok aránya inkább stagnál. A vegyes házasságkötések arányát a településeken élő magyarok aránya jelentős mértékben befolyásolja. A kerületek szerint bontott adatok azonban aligha képesek a települések etnikai jellege szerint differenciálni. Annyi megfigyelhető, hogy a magyarok legnagyobb arányban a Pozsonyi kerületben kötnek vegyes házasságot (2006-ban 70,6 százalék), ahol a arányuk igen alacsony (4,6 százalék). Legalacsonyabb a magyar részvételű vegyes házasságkötések aránya a Nagyszombati kerületben (2006-ban 15,4 százalék). A magyar párú vegyes házasságkötések aránya viszonylag magas a Kassai kerületben (37,7 százalék), közepesen magas a Nyitrai kerületben (27,3 százalék), s ennél alacsonyabb a Besztercebányai kerületekben (25,4 százalék).

Jugoszláviában a vegyes házasságok viszonylag elterjedt jelenségnek számítottak. Vajdaság volt az a térség, amelyen belül a vegyes házasságok aránya az egész (volt) Jugoszlávián belül a legmagasabb volt, és a huszadik század második felében (legalábbis a kilencvenes évekig) folyamatosan növekedett.⁵¹ Az 1981-es népszámlálásakor a magyar házaspárok között 15-16 százalék körül volt a vegyes házasságban élők aránya. Népmozgalmi adataink az 1981-es, 1987-es, 1993-as, illetve 2002/2003-as évekre vannak.⁵² E szerint 1981-ben a vegyes házasságok aránya 27, 1987-ben és 1993-ban 25, 2002-ben 29, 2003-ban pedig 28 százalék volt. Azt mondhatjuk tehát, hogy a vegyes házasságok aránya, amely más határon túli területekhez viszonyítva magasabb volt, a délszláv állam szétesésének kontextusában valamelyest csökkent, majd az ezredforduló utánra ismét növekedett.

Kárpátalja esetében nincsenek vegyes házasságokra vonatkozó közvetlen információink. A régió társadalmával foglalkozó szakirodalom szerint a vegyes házasság elterjedt jelenség Kárpátalján.⁵³ Ugyanakkor, ha tekintettel vagyunk a kárpátaljai magyar lakosság etnikai térszerkezetére (jelentős részarány él szórványhelyzetben), van okunk feltételezni, hogy a házasságkötések legalább 8-10 százaléka vegyes házasság.

⁵⁰ Lásd bővebben Horváth István: *Az etnikailag vegyes házasságok az erdélyi magyar lakosság körében: 1992-2002*. In Kiss Tamás (szerk.): *Népesedési folyamatok az ezredfordulón Erdélyben*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2004. 235–257.

⁵¹ Botev, id. mű, 469.

⁵² Az adatok Mirnics Károly hivatkozott tanulmányából, illetve a Badis Róbert által rendelkezésünkre bocsátott adatsorokból származnak.

⁵³ Sasse, Gwendolyn *The "New" Ukraine: A State of Regions*. In Hughes, James–Sasse, Gwendolyn (eds.): *Ethnicity and Territory in the Former Soviet Union. Regions in Conflict*. Routledge, London, 2002. 69-100.

A vegyes házasságok aránya tehát a szlovákiai és vajdasági magyarok körében jóval magasabb, mint Erdélyben. A vonatkozó szakirodalom az etnikai endogámia/exogámia arányát három tényező függvényeként ábrázolja. Ezek az egyéni preferenciák, a csoportnormák, valamint a strukturális kényszerek.⁵⁴ Az első kettő (kisebb vagy nagyobb intenzitással) mindig az etnikai homogámiát támogatja, a harmadik – vagyis a strukturális kényszerek (pl. a csoport kis mérete, szórt településszerkezete) – azonban ez ellen hathat. A szlovákiai magyarok viszonylatában azt érdemes kiemelni, hogy – miután a magyarok itt élnek a leginkább koncentráltan – a vegyes házasság irányába ható strukturális kényszerek itt a leggyengébbek. Ehhez képest a vegyes házasságok aránya jóval magasabb, mint Erdélyben, és gyakorlatilag meg egyezik a Vajdaságban tapasztalt arányokkal. Így a vegyes házasságok magasabb aránya a kisebb szlovák-magyar társadalmi távolságra utal.

Ami a vegyes családokon belül etnikai szocializációt illeti, egyrészt azt vizsgálhatjuk meg, hogy az ilyen családokban a szülők a gyermekek mekkora hányadát sorolják be a különböző adatfelvételek alkalmával magyarnak. Erdélyben erre vonatkozóan népszámlálási adataink vannak, amelyek szerint a vegyes házasságban élő gyermekek egyharmadát magyarnak, kétharmadát románnak regisztrálják a szüleik. Az egyensúlyi helyzet 50-50 százalék esetében állna fel, így a vegyes házasságokon belül a veszteségek és nyereségek mintegy kiegyenlítенék egymást. Mivel azonban ez nincs így, a felerészben magyar szülőkkel rendelkező gyermekek száma és a magyarként bejegyzett gyermekek száma között különbség lesz. Ezt a különbséget, ami a demográfiai és etno-kulturális értelemben vett reprodukció közti eltérést fejezi ki, a vonatkozó vizsgálatok az intergenerációs asszimiláció indexeként értelmezték.⁵⁵ Ez Erdélyben 6,7 százalék, ami annyit tesz, hogy a demográfiai értelemben vett reprodukció 93,3 százaléka járul hozzá a magyar népesség generációs újratermelődéséhez, míg 6,7 százaléka asszimilációs veszteségként írható le.

Szlovákiában a vegyes házasságokon belüli szocializációról csupán *survey adataink* vannak.⁵⁶ Ez alapján a vegyes házasságban felnőtt személyek 80 százaléka a szlovák, 20 százaléka a magyar nemzetiséggel azonosul. A vegyes házasságok magasabb aránya mellett ez az intergenerációs asszimilációs veszteség az erdélyinél jóval nagyobb (mintegy 15-16 százalékos) arányát jelenti. Hozzá kell azonban tennünk, hogy annak ellenére, hogy a magyar nemzetiséggel való azonosulás tekintetében Szlovákiában a helyzet kedvezőtlenebb, a magyar-nyelvi kulturális készségek minden bizonnyal a szlovákiai vegyes házasságokon belül jobban átöröklődnek. Eerre utal, hogy Dél-Szlovákia magyar lakta kistérségeiben a magukat szlováknak vallók között igen jelentős a magyar anyanyelvűek aránya. A magyarul is beszélőké ennél vélhetően még jelentősebb. A magyar népesség etno-kulturális reprodukciójának vegyes házassá-

⁵⁴ Kalmijn, Matthijs: *Intermarriage and Homogamy. Causes, Trends, Patterns*. Annual Review of Sociology, Vol. 24 (1998), 395–421.

⁵⁵ Szilágyi N. Sándor: *Észrevételek a romániai magyar népesség fogyásáról, különös tekintettel az asszimilációra*. Magyar Kisebbség 2002/4. 64–96. Szilágyi N. Sándor: *A szórványmagyarság: probléma vagy ürgy*. In Uő.: *Miegy-más*. Kalota Kiadó, Kolozsvár, 2004. [1997.] 476-494.

⁵⁶ Gyurgyík László: *Asszimilációs folyamatok a szlovákiai magyarság körében*. Kalligram, Pozsony, 2004.

gokból adódó csökkenése, amennyiben a nyelvi-kulturális készségek generációs átadását nézzük, tehát nem biztos, hogy Szlovákiában a legnagyobb.

A *Vajdaságot* illetően nem fértünk hozzá aktuális forrásokhoz. Mirnics Károly már idézett adatai szerint 1981-ben a vegyes házasságból származó gyermekek 44 százalékát regisztrálták magyarként.⁵⁷ Feltehető, hogy az etnikai térszerkezet azóta bekövetkezett átalakulása miatt ez az arány átalakult, és az erdélyi egyharmados arányhoz lehet közelebb. Ezzel számolva az intergenerációs asszimilációs veszteség 11 százalék körüli lehet.

5.3 Az etnokulturális reprodukció esélyei

Minél nagyobb egy adott közösségen belül a szórványhelyzetben, illetve a vegyes házasságban élők aránya, annál inkább lecsökken az etno-kulturális reprodukció, illetve annál nagyobbak az ezt érintő kockázatok. Talán Felvidék az a régió, ahol ez a kockázat a legnagyobb mértékű, mégpedig elsősorban a vegyes házasságok magas aránya miatt. Óvatos becsléssel azt lehet mondani, hogy a jelenleg termékeny generációk közel egyötöde esetében vethető fel, hogy utódaik szintjén a magyar etnokulturális identitás nem lesz domináns. Habár hiányosak az információink, de az etnikai térszerkezetben az utóbbi évtizedben bekövetkezett változásoknak, illetve a vegyes házasságok feltehető (újbóli) növekedésének betudhatóan a Vajdaságban is a szlovákiaihoz hasonlítható a helyzet. Erdélyben, annak ellenére, hogy jelentős számban élnek magyarok szórvány és interetnikus közegben, a vegyes házasságok aránya alacsonyabb. Itt azonban az etno-kulturális reprodukció csökkenése regionálisan nagymértékben különbözik. Az asszimilációs folyamatoknak kitett csoportok elsősorban a dél-erdélyi és bányászati régiókban tömörülnek. Kárpátaljára vonatkozóan, az adathiány okán, még a nagyon merész becslések sem lennének megalapozottak.

6. A KISEBBSÉGI MAGYAR KÖZÖSSÉGEKET ÉRINTŐ DEMOGRÁFIAI FOLYAMATOK ÉS VÁRHATÓ TRENDEK

Miután tárgyaltuk a migrációs és természetes népmozgalmi folyamatokat, illetve körüljártuk az etnikai reprodukció kérdéskörét, egyfajta összegzéseként röviden áttekintjük, hogy az egyes közösségekben a különböző folyamatok milyen mértékben járultak hozzá a népességszám mindenhol megfigyelhető csökkenéséhez, illetve összefoglaljuk a népesedési perspektívákat. A fejezet második részében külön tárgyaljuk egy Erdélyre vonatkozó regionálisan tagolt népesség-előreszámítás eredményeit.⁵⁸ A vizsgálat eredményeinek rövid (a közpolitikai szempontból jelentős szempontokra koncentrált) összegzésével arra szeretnénk

⁵⁷ Mirnics, id. mű.

⁵⁸ Lásd bővebben Csata-Kiss, id. mű.

felhívni a figyelmet, hogy egy hasonló vizsgálat elvégzése más határon túli területeken is nagymértékben segítheti a magyar intézményhálózat racionális tervezését.

6.1 Folyamatok és várható trendek a Kárpát-medencei magyar kisebbségi közösségek népesedésében

A 3. táblázat a Kárpát-medencei kisebbségi magyar közösségek számának alakulását foglalja össze, területenként és összesen a 20. század utolsó évtizedében.

3. táblázat

A magyarok számának és arányának alakulása az össznépességhez viszonyítva⁵⁹

Népszámlálások időpontjai	1991			2001		
	Összesen	Ebből magyar	%	Összesen	Ebből magyar	%
Szlovákia	5.274.335	567.296	10,8	5.379.455	520.528	9,7
Kárpátalja	1.252.288	155.711	12,4	1.254.614	151.516	12,1
Erdély	7.723.313	1.603.923	20,8	7.221.733	1.415.718	19,6
Vajdaság	2.013.889	339.491	16,9	2.031.992	290.207	14,3
Összesen	16.263.825	2.666.421	16,3	15.887.794	2.377.969	14,9

A szóban forgó periódusban a kisebbségi magyar közösségek száma közel 290 ezerrel csökkent, arányuk pedig a vizsgált területeken összességében 16,3 százalékról 14,9 százalékra esett.

4. táblázat

A népességfogyás okai a kilencvenes években⁶⁰

Terület	Népességszám változása	Természetes szaporodás/fogyás	Vándorlási egyenleg	Asszimiláció
Erdély	-193 ezer	-100 ezer	-106 ezer	8 ezer
Szlovákia	-47 ezer	-12 ezer	-2 ezer	-34 ezer
Vajdaság	-50 ezer	-30 ezer	-50 ezer	-5 ezer
Kárpátalja	-4 ezer	-5 ezer	-4 ezer	5 ezer

Erdélyben a népességcsökkenés legfőbb oka az elvándorlás volt. Ez amellet, hogy közvetlen népességvesztéséget okozott, hozzájárult a népesség kor szerinti összetételének a torzulásához is. Így mára a Vajdaságot leszámítva az erdélyi magyar közösség előregedése a

⁵⁹ Forrás: Népszámlálási adatok

⁶⁰ Forrás: Saját számítás, becslés.

leginkább előrehaladott. A kilencvenes évek elejétől a természetes népmozgalmi egyenleg is negatív. Ez a két népszámlálás közötti népességcsökkenés másik oka. Az intergenerációs asszimilációs veszteség természetesen jelen van, ez azonban természetes népmozgalmi veszteséggént realizálódik; asszimiláció alatt itt a nemzetiségváltási folyamatokat értjük. Ez utóbbiból pedig 2002-ben (az 1992-es népszámláláshoz viszonyítva) a magyar közösségnek nyeresége és nem vesztsége származott. Ez két okra vezethető vissza. Egyrészt jelentős számú szatmári sváb, aki 1992-ben németnek vallotta magát, 2002-ben a magyarok számát növelte, másrészt a magyar nyelvű cigányok körében is nőtt a magukat magyaroknak vallók száma.⁶¹

Szlovákiában a természetes népmozgalmi egyenleg a vizsgált területek közül a legkedvezőbb volt, illetve a vándormozgalmi veszteség is minimális. A két népszámlálás közötti veszteség nagyobb része ezek szerint a nemzetiségi önbevallás megváltozásából származik. A korábbi trendek alapján a természetes népmozgalmi veszteség fokozódását prognosztizáltuk, ami összességében 2001 és 2011 között valószínűleg 23 ezer fő körül mozog majd. A migrációs folyamatok országos szinten és a magyar kisebbség között egyaránt erősödtek. Ez szorosan összefügg az EU integrációval és azzal, hogy a régebbi tagországok többsége megnyitotta munkaerőpiacát a szlovák állampolgárok előtt. Ennek ellenére nagyobb mértékű elvándorlásra nem utalnak jelek, és az nem is prognosztizálható. A szlovákiai magyarok 2001 és 2011 közötti (várható) migrációs veszteségét így 4-6 ezer főre becsültük. A nemzetiségváltási folyamatokat – amelyek a legutóbbi népszámlálás esetében a leginkább befolyásolták a magyarok regisztrált számát – nehéz prognosztizálni. A magyar nyelvű cigányság disszimilációjából, illetve az asszimilációs trendekből kiindulva azonban 20-25 ezer főben valószínűsítjük azok számát, akik magyarról egyéb nemzetiségre váltanak. Mindez azonban a népszámlálás körülményeitől, az esetleges módszertani változásoktól is nagyban függ. Becsléseink összegzéseként megállapíthatjuk, hogy a szlovákiai magyarok száma megközelítőleg az 1990-es években kimutatottól kissé nagyobb mértékben, mintegy 34-59 ezer fővel csökkenhet a 2011-ben esedékes szlovákiai népszámlálás időpontjára.

A demográfiai folyamatok a *Vajdaságban* alakultak a leginkább kedvezőtlenül. Itt a természetes népmozgalmi veszteség „hagyományosan” a legmagasabb volt a négy kisebbségi közösség közül. Arányaiiban a kilencvenes években ennek a közösségnek a természetes fogyása volt a legmagasabb. Az elvándorlás szintén itt érte el a legmagasabb értékeket, miután a Nyugat-Európába irányuló vendégmunka és letelepedés már az egykori Jugoszlávia idején jelentős volt, és a kilencvenes években a Magyarországra irányuló vándorlás is tömeges méreteket öltött. Amennyiben a táblázatban feltüntetett értékeket összeadjuk, azok jóval nagyobb mértékű fogyásra engednek következtetni, mint amekkorát a népszámlálás kimutatótt. Ugyanis minden valószínűséggel tömegében regisztráltak olyanokat is otthon maradt hozzátartozóik, akik valójában külföldön éltek. E szerint a vajdasági magyarság száma alacsonyabb volt a népszámlálás által kimutatott értéknél. A várható tendenciák tekintetében ez a közösség van a legkedvezőtlenebb helyzetben. Ennek fő oka, hogy, mint láttuk, a né-

⁶¹ A várható trendek összefoglalására Erdély esetében külön alfejezet formájában térünk ki.

pesség kor szerinti összetétele igen kedvezőtlen, ami a természetes népmozgalmi veszteség fokozódását vonhatja maga után.

A *kárpátaljai* magyarság népesedési folyamatait csak becsülni tudjuk. A megyében 2000 körül váltott át a természetes szaporodás fogyásba, de az itt élő magyarok esetében erre már sokkal korábban, valószínűleg még 1990 előtt sor került. A két népszámlálás közti teljes időszakban a magyar népesség körében magasabb volt az elhalálozottak száma a születéseknél. A természetes fogyás becsült éves átlaga 3‰ körül mozgott, s mintegy ötezer fős csökkenést eredményezett. A kárpátaljai magyar elvándorlás becsült alsó és felső határa igen tág keretek között mozog. A Magyarországon letelepedettek számát az 1990-es években egyes becslések ötezer főre teszik. Végül a népszámlálási adatok alapján a magyarság asszimilációs nyeresége mutatható ki. Ez azonban elsősorban nem az ukrán–magyar relációban bekövetkezett esetleges változásokra utal, hanem arra, hogy, feltehetőleg a kedvezménytörvény hatására, 2001-ben a korábban cigány, ukrán és szlovák nemzetiségűként összeírtak egy része is magyarnak vallotta magát. A kérdés az, hogy ez a többé-kevésbé formális hovatartozás váltás – „statisztikai nemzet(iség)váltás” – tartósan növeli-e a magyar nemzeti közösséghez tartozók számát, vagy egyszeri aktusnak tekinthető. Másrészt feltételezhető, hogy a magyar–ukrán vegyes házasságokból származók Kárpátalján is nagyobb arányban azonosulnak a többségi nemzetiséggel. A vonatkozó vizsgálatok a 2001-es népszámlálástól 2010-ig a kárpátaljai magyarság kb. 9 ezer fős fogyását prognosztizálták, azaz 2010-re a közösség lélekszámának legvalószínűbb értéke 142 ezer fő lesz.⁶²

6.2 Népesedési perspektívák Erdélyben. Egy regionálisan bontott előreszámítás főbb következtetései

Az említett népesség-előreszámítás alapváltozata szerint a magyar népesség száma Erdélyben 2022-re 1.132.000, 2032-re pedig 1.008.000 főre csökken. Ez 30 év alatt összességében 29,6 százalékos fogyást jelent. A népesség számára vonatkozó különböző számítások eltérő eredményekre vezettek. Az alacsony verzió megvalósulása esetén a magyarok száma húsz év múlva valamivel 1,1 millió, harminc év múlva pedig jóval 1 millió alá csökkenne. A magas verzióban 2022-ben 1,17 millió, 2032-ben pedig 1,065 millió lenne a magyarok száma Erdélyben. A csökkenés első számú oka a természetes népmozgalmi veszteség, azonban (az előreszámítás szerint) a migráció is jelentős mértékben hozzájárul a veszteséghez.

Fontos megjegyezni, hogy a népességfogyás kontextusa Románia teljes népességének nagymértékű csökkenése. Az erdélyi magyar elit kulcskérdése a magyar népesség teljes lakosságon belüli aránya, illetve az, hogy a várható demográfiai trendek mellett a romániai magyar szavazatokat megcélzó politikai alakulatnak meddig van esélye az 5 százalékos parlamenti küszöb átlépésére. Számításaink szerint a magyar népesség Románián belüli aránya csökkenni fog, ez azonban a következő 30 évben nem eredményezi azt, hogy ez az arány a teljes vagy a választókorú népességben belül 5 százalék alá essen. Az előreszámított periódus alatt várhatóan 7 parlamenti választást

⁶² Molnár–Molnár D., id. mű.

fognak tartani. *Amennyiben a magyar elit egyben tudja tartani szavazótáborát ebben a periódusban, minden esélye megvan az 5 százalékos parlamenti küszöb átlépésére.*

Az előreszámítás ugyanakkor *az egyetemista korú népesség csökkenésére* figyelmeztet, ami a népesség korévenként történő előreszámításának a jelentőségét is aláhúzza. 1989 és 1993 között ugyanis igen rövid idő alatt a gyermekszám közel 40 százalékkal csökkent. Míg 1989-ben még közel 23 ezer, addig 1993-ban már csak 14 ezer magyar gyermek született, majd ezt követően a csökkenés tovább tartott, bár már jóval kisebb ütemű volt. A különböző oktatási szintekre belépők száma értelemszerűen a megfelelő generációk méretének a függvénye. Az 1989 és 1994 közötti születésszám-csökkenés fokozatosan érte el a különböző oktatási szinteket. Azzal számolva, hogy az első osztályosok fele 6, fele pedig 7 éves korában ül be az iskolapadba, láthatjuk, hogy a létszámcsökkenés a általános iskolákat az 1996/1997-es tanévben érte el. A középiskolákban a beiratkozók lélekszámát tekintve, a 2004/2005-ös tanév volt a kritikus pont. Az egyetemek az 1989 és 1993 közötti születésszám-csökkenést a 2008/2009-es tanévtől kezdték megérezni. 2009 és 2013 között a 19 éves népesség számításunk szerint 18 728-ról 11 879 főre, vagyis 37 százalékkal fog csökkenni. Tekintetbe véve, hogy az érettségivel rendelkező jelentkezők ma is gyakorlatilag kivétel nélkül felvételt nyernek a különböző felsőoktatási intézményekbe, teljes biztonsággal kijelenthető, hogy *az erdélyi magyar felsőoktatási rendszer a jelenlegi struktúrájában és a jelenlegi helyszámokkal rövid távon sem tartható fenn.*

Végül a népesedési kilátások erőteljes regionális tagoltságát szükséges kiemelni. A különbségek két változó mentén írhatók le, ezek (1) a falu-város törésvonal, (2) a magyarok regionális aránya. A népesedési kilátások kedvezőtlenebbek urbánus, illetve szórványközegben, kedvezőbbek a tömbterületeken, illetve a periférikusabb helyzetű régiókban.

A falu-város törésvonal esetében a népesség-előreszámításból következik, hogy az eddig is megfigyelhető trendek folytatódnak. A városi magyar népesség arányvesztése már a két világháború között megkezdődött. A második világháborút követően, miközben rohamosan nőtt a teljes népesség urbanizáltsága, a jelentős etnikai hinterlanddal nem rendelkező városok (mint például Arad, Temesvár, Nagybánya, Kolozsvár) magyar lakosság száma stagnált vagy csökkent. Ebben a periódusban a székellyöldi vagy partiumi városok magyar lakosságra számszerűen növekedett. Miután az 1987–1992 közötti elvándorlási hullám, majd az azt követő kisebb ütemű de folyamatos elvándorlás elsősorban a nagyvárosok magyarjait érintette, a kilencvenes években látványos eróziós folyamatok indultak be. 2002-re – a korábban erdélyi viszonylatban urbanizált nemzetiségnek számító magyar népességen belül – a városlakók aránya a többségi románságra, illetve az összlakosságra jellemző érték alá csökkent. Az előreszámítás szerint a *(nagy)városi magyarság fokozottabb demográfiai térvészése a következő évtizedekben is folytatódni fog.* Az erőteljes marginalizációs folyamatnak, amelynek során a periférikus településeken és régiókban élő magyarok súlya a teljes erdélyi magyar népességen belül megnő, nyilvánvalóan negatív hatása lesz a magyarok Erdély társadalmi struktúrájában betöltött helyére is.

Az egyes régiók etnikai térszerkezete is direkt módon meghatározza a népesedési kilátásokat. A különbségek érzékeltetésére egy négyes tipológiát hoztunk létre: (1) *Feleződő népességek.* A legkedvezőtlenebb a helyzet Dél-Erdély és Bánság szórvány-régióiban, ahol a magyarok száma várhatóan megfeleződik, a fiatalok számának csökkenése pedig a 75 százalékot is elérheti 2032-re. Ilyen körülmények között az is elképzelhető, hogy az asszimilációs folyamatok a jelenlegi ütemhez viszonyítva is felgyorsulnak, illetve, hogy a magyar identitás újratermelődése a homogén házasságra épülő családok estében is kérdésessé válik. (2) *Rossz demográfiai perspektívával rendelkező régiók:* Kolozsvár, Dés,

Torda, Nagybánya, Máramarossziget, Arad, Nagyszalonta és Fehér megyék. A csökkenés és a magyar közösség várható pozícióvesztése ezeken a területeken is igen jelentős lesz. (3) *A közepes demográfiai kilátásokkal rendelkező régiók* kategóriájába tartoznak Erdély vegyes vidékei, amelyeket gyakran neveznek „etnikai ütközőzónáknak”. Földrajzilag két nagyobb területsávról beszélhetünk: az egyik Maros megye, a Székelyföldhöz kapcsolódó 60 ezres tömböt leszámítva, és dél felé kiegészülve Brassó vegyes román–magyar–cigány területeivel; a másik terület a Partium, vagyis Szatmár és Szilágy megyék, illetve a Bihar északi területei. (4) *A viszonylag jó demográfiai kilátásokkal rendelkező területek* közt találjuk a Székelyföld különböző régióit (Csík, Udvarhely, Sepsiszentgyörgy, Kézdivásárhely, Barót, Székelykeresztúr, Szentegyháza, Erdőszentgyörgy, Nyárádszereda). Ebben a tíz régióban a magyar népesség várható csökkenése nem haladja meg a 20 százalékot. Ezeken a területeken viszonylag kis mértékű (évi 1-3 ezrelékes) a természetes népmozgalmi veszteség, az erdélyi átlag alatti vagy azzal megegyező az elvándorlás, és nincs asszimilációs veszteség (esetleg van egy minimális asszimilációs nyereség). A viszonylag alacsonyabb migrációs arányszámok ellenére a népességfogyás döntően az elvándorlás következménye. Ez abból a szempontból kedvező, hogy a folyamat – a korstruktúrából következő halálozási többlettel vagy a vegyes házasságokból következő asszimilációs veszteséggel ellentétben – nem következik be szükségszerűen. A magyar népesség csökkenése ezeken a területeken – a gazdasági és társadalmi körülmények kedvező alakulása, illetve egy sikeres modernizációs projekt esetén – lelassulhat, szélsőséges esetben akár meg is állhat.

7. A KISEBBSÉGI MAGYAR KÖZÖSSÉGEK TÁRSADALMI POZÍCIÓI

7.1 Demográfiai folyamatok és társadalmi reprodukció

A magyar népesség számát és arányát befolyásoló különböző demográfiai folyamatok (elvándorlás, asszimiláció, természetes szaporulat) regionálisan és társadalmi rétegek szerint egyenlőtlenül zajlottak le.

Az első világháborút követően a környező országokhoz került területekről 350 ezer magyar telepedett át Magyarországra.⁶³ Közöttük igen nagy mértékben felül voltak reprezentálva a hivatalnokok, általában véve a felsőfokú végzettséggel rendelkezők és a városlakók. Ez a későbbi elvándorlási hullámok esetében sem volt másképp. A második világháborút követően is elsősorban (részben a háború alatt Magyarországról áttelepült) értelmiségi és hivatalnokréteg hagyta el az ismét elvesztett területeket. Az utóbbi évtizedekben elvándoroltak esetében is erősen felülreprezentáltak az urbánus közegből származók és a magasabb státusúak. A nyolcvanas években Erdélyből Magyarországra érkezőkről tudjuk, hogy közöttük a nagyvárosiak (elsősorban a kolozsváriak, nagyváradiak, marosvásárhelyiek) nagy többségben voltak.⁶⁴ A bevándorlóakra vonatkozó későbbi reprezentatív vizsgálá-

⁶³ Petrichevich Horváth Emil: *Jelentés az Országos Menekültügyi Hivatal négyévi működéséről*. Pesti Nyomda, Budapest, 1924. 37.

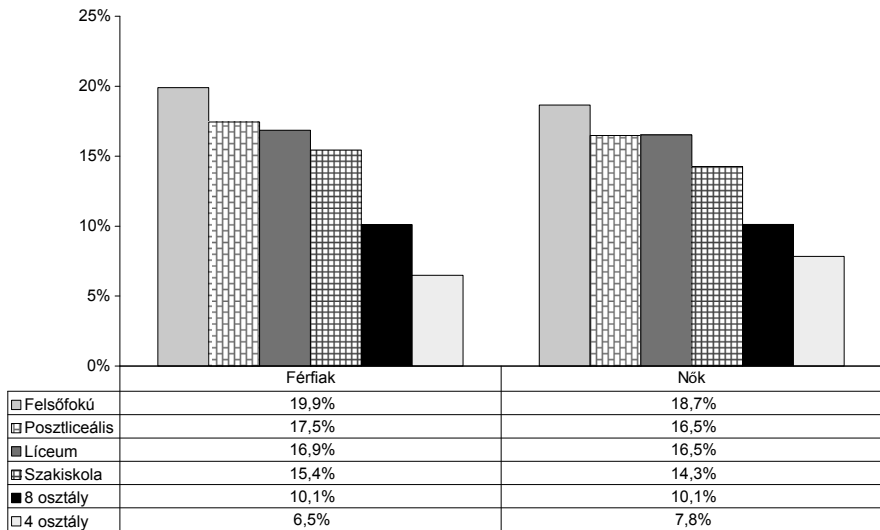
⁶⁴ Regényi Emil–Törzsök Erika: *Romániai menekültek Magyarországon (1988)*. In *Medvetánc. Jelentések a határokon túli magyar kisebbségek helyzetéről. Csehszlovákia, Szovjetunió, Románia, Jugoszlávia*. ELTE, Budapest, 1988. 187–241.

latok is ezt igazolják.⁶⁵ E mellett a szomszédos országokból Magyarországra érkezettekre vonatkozó bevándorlási statisztikák arról tanúskodnak, hogy az újonnan érkezettek 27,2 százaléka felsőfokú végzettséggel, 60,8 százaléka pedig legalább érettségivel rendelkezett.⁶⁶

Egy másik igen fontos tényező a vegyes házasságok kérdése. Korábban a témával foglalkozó szakirodalomban felmerült, hogy az asszimiláció és a (remélt) társadalmi mobilitás a többségiek által dominált nemzetállami terekben összefüggenek egymással, aminek következtében az etno-kulturális reprodukció kisebb mértékű a jobb társadalmi státussal rendelkező rétegek esetében.⁶⁷

10. ábra

Az etnikai vegyes-házasságban élők aránya Erdélyben, iskolai végzettség szerint (2002)⁶⁸

Ezt a hipotézist Erdély esetében tudtuk ellenőrizni, ahol a megfelelő adatok rendelkezésünkre álltak. Az adatok igazolják, hogy a felsőfokú végzettséggel rendelkezők között a vegyes házasságban élők aránya magasabb (mintegy kétszerese az alapfokú végzettséggel rendelkezőknek) (10. ábra). A különbségek nem magyarázhatók azzal, hogy a felsőfokú végzettséggel rendelkezők az (etnikailag) inkább vegyes városokban koncentrálnak. A különbségek sokkal inkább a *lokális házassági piacok* szerkezetével állnak összefüggésben. Ezek alatt

⁶⁵ Tóth Pál Péter: *Haza csak egy van? Menekülők, bevándorlók, új állampolgárok Magyarországon*. Püski, Budapest, 1997. Gödri–Tóth, id. mű.

⁶⁶ Gödri–Tóth, id. mű 50.

⁶⁷ Arday Lajos: *A jugoszláviai magyar nemzetiség helyzete (1981)*. In *Medvetánc. Jelentések a határokon túli magyar kisebbségek helyzetéről. Csehszlovákia, Szovjetunió, Románia, Jugoszlávia*. ELTE, Budapest, 1988. 265-305. Mírnics, id. mű.

⁶⁸ Forrás: Népszámlálási adatok

olyan tényleges társadalmi tereket, találkozási pontokat kell értenünk, ahol általában a párválasztás történik (iskola, egyetem, munkahely, egyházköztség, szórakozóhelyek stb.). Ezek a társadalmi terek a felsőfokú képzést megjárt (így térben is mobilabb) személyek esetében nagyobb eséllyel heterogének etnikai szemponttól. Ugyanakkor a magyar nyelvű felsőfokú képzés megerősödése ezen a téren nagy valószínűséggel alapvető változást fog hozni. Ennek jelei már a 2002-es népszámlálási adatokban érződtek, az elmúlt években felsőfokú végzettséget szerzők között ugyanis csökkent a vegyes házasságban élők száma azokhoz képest, akik tanulmányaikat a hetvenes-nyolcvanas években fejezték be.

A demográfiai folyamatok illetően egyenlenségei mellett természetesen egyéb okai is voltak a határon túli magyar közösségek pozícióvesztésének. Ezek között kiemelt szerepe van annak, hogy adott korszakokban a felsőoktatásnak milyen funkciói vannak. Ma a felsőoktatási kínálatot elsősorban a piac (diplomák iránti kereslet) vezérli a vizsgált országokban is. A 20. század legnagyobb részében azonban ez nem így volt. A (kereslethez képest) szűkös felsőoktatási kínálatot az állam adminisztrálta, az egyetemet pedig nem utolsó sorban a nemzetépítés kiemelt eszközévé tette.⁶⁹ A két világháború között Romániában, Csehszlovákiában és Jugoszláviában egyaránt kiemelt szempont volt, hogy a kisebbségek (magyarok, németek, zsidók) által dominált városi társadalmi terekben minél előbb lejátszódjon egy az új etnikai többség szempontjából előnyös elitcsere. Ennek érdekében a felsőoktatási intézményekben a magyarokra vonatkozó (implicit vagy explicit) *numerus clausus*-t vezettek be. A magyarok felsőoktatásban való részvétele a kommunista periódusban is kisebb volt az többségiékénél. Ma az egyetemi expanzió és a felsőoktatás funkcióváltása közepette ezek a megfontolások érvényüket veszítették, azonban a magyarok előnytelen réteghelyzetének kialakulásához a közel-múltig nagymértékben hozzájárultak.

7.2 Társadalmi-gazdasági státus és etnicitás az ezredfordulón

A fent vázolt folyamatok következtében a magyar népességek az impériumváltás időszakában megvolt viszonylag kedvező társadalmi pozíciói megromlottak. Ma már tartalmilag nem helytálló az a toposz, miszerint a magyarok a többségi etnikumoknál urbanizáltabbak, polgárosultabbak lennének. Ezt megkíséreljük néhány társadalomszerkezeti mutató segítségével bizonyítani és az egyes területek vonatkozásában specifikálni.

A társadalmi-gazdasági státus nemzetiségi különbségeit nagymértékben az egyes etnikumok földrajzi elhelyezkedése, településszerkezete határozza meg. Miután a dualizmus éveiben a gazdasági fejlődés, de egyben a magyarosodás fő motorjai a városok voltak, az impériumváltás időpontjában a városokon belül a magyarok aránya mind a négy régióban jóval az átlag fölött volt. Mára ez a helyzet – a fenn tárgyalt tényezők és az itt nem részletezett urbanizációs folyamatok nyomán – teljesen megváltozott (5. táblázat).

⁶⁹ Pálffy Zoltán: *Nemzetállam és felsőoktatási piac: adatok a kolozsvári egyetem diákságának etnikai és társadalmi összetételéről a két világháború között*. Erdélyi Társadalom, 2004, 2/2, 151-181. Horváth 2004a id mű.

5. táblázat

A városi népesség aránya a teljes és a magyar népességben belül (2001/2002)⁷⁰ (%)

	Teljes népesség	Magyarok
Erdély	56,2	52,7
Szlovákia	56,1	38,5
Vajdaság	55,6	58,2
Kárpátalja	36,7	35,4

A Vajdaságot leszámítva – ahol a magyarok településszerkezetében a kis (mező)városok a meghatározóak, a városlakók aránya mindenhol a terület átlaga alatt van. Ezen belül a leginkább hátrányos helyzetben a kárpátaljai és a szlovákiai magyarok vannak. Az előbbieket 65, az utóbbiakat 62 százaléka falusi településen él. Erdélyben (ahol összességében a magyarok többsége városlakó) épp a tömb-területeken hasonló a helyzet. Itt a magyarokat demográfiai szempontból perspektivikusan is megtartani képes székelyföldi és partiumi régiók tekinthetők falusias térségeknek.

Az iskolázottság az a dimenzió, amelynek mentén a határon túli magyarok hátrányos helyzete legnyilvánvalóbban kitapintható. A felsőfokú végzettséggel rendelkezők arányában a három adatolható területen hasonló eltéréseket találunk (6. táblázat). Míg a teljes népesség 8-10 százalékának volt felsőfokú diplomája az ezredfordulót követő években, addig a magyarok esetében ez az arány 5-6%. Az egyetemest végzettség aránya az utóbbi években természetesen dinamikusan növekedett. Romániában például a 20 éves népességben belül az egyetemisták aránya elérte a 40 százalékot. Miután a magyar felsőoktatás bővülése az ezredforduló után vett igazán lendületet, az is feltételezhető, hogy a magyarok egyetemi populációján belül az arány is növekedett (talán ki is egyenlítődt). Ezzel párhuzamosan viszont új egyenlőtlenségek jelentek meg. A magyar egyetemi szerkezetben ugyanis nagymértékben túlsúlyos a humán és a művészeti, illetve kisebb mértékben a természettudományos képzés a jogi, közgazdasági és műszaki képzés kárára. Ennek következtében az egyetemisták arányának növekedése nem feltétlenül jelenti a magyar fiatalok munkaerő-piaci pozícióinak a javulását.

6. táblázat

A teljes és a magyar népesség iskolai végzettség szerinti megoszlása Romániában, Szlovákiában és a Vajdaságban (16 éven felüli népesség, 2001/2002)⁷¹ (%)

Iskolai végzettség	Románia		Szlovákia		Vajdaság	
	Teljes	Magyarok	Teljes	Magyarok	Teljes	Magyarok
Általános vagy kevesebb	47,2	47,7	27,0	36,7	48,2	56
Középiskola	44,7	46,9	61,5	57,0	43,9	37,6
Felsőfokú	8,1	5,3	9,8	5,4	9,4	6,1

⁷⁰ Forrás: Népszámlálási adatok 2001/2002.⁷¹ Forrás: Népszámlálási adatok 2001/2002.

A népesség foglalkozási ágak szerinti megoszlása egy másik, a különböző területek részleges összehasonlítását lehetővé tevő mutatónk, amire vonatkozóan Erdélyben és Vajdaságban részletes, Szlovákiában pedig összevont adataink vannak (7. táblázat).

7. táblázat

A foglalkoztatottak megoszlása gazdasági ágazatok szerint Romániában, Szlovákiában és a Vajdaságban⁷² (%)

Gazdasági ágazat		Románia		Vajdaság		Szlovákia ⁷³	
		Összes	Magyar	Összes	Magyar	Összes	Magyar
Primér szektor	Mezőgazdaság, halászat és erdőgazdálkodás	27,1	17,6	23,3	33,6	7	13
Szekundér szektor	Bányászat	1,9	1,9	0,5	0,3		
	Gyáripar	24,2	34,7	26,7	27,9		
	Energetikai ipar	2,3	2,1	1,4	1,6		
	Építőipar	6,2	7	4,8	4,9		
	Összesen	34,7	45,6	33,5	34,7	42,4	39,4
Tercier szektor	Kereskedelem	10,5	12,4	13,2	9,9		
	Vendéglátás	5	4,8	2,4	1,6		
	Szállítás és kommunikáció	1,9	1,3	5,2	3,3		
	Pénzügyi szektor és gazdasági szolgáltatás	3,6	2,6	4,1	2,4		
	Közigazgatás, belügy, honvédelem	5,7	3,2	4,6	2,3		
	Tanügy	4,8	5,4	4,6	4,0		
	Egészségügy	4,2	4,3	6,0	5,5		
	Más szolgáltatás	2,2	2,6	3,0	2,4		
	Magánháztartás	0,3	0,2	0,1	0,1		
	Összesen	38,2	36,8	43,2	31,7	50,6	47,6

Szembevetendő, hogy a tercier szektorban foglalkoztatottak aránya mind a három régióban alulreprezentált a magyarok körében. A különbségek leginkább a Vajdaságban szembeötlők, ahol a teljes népesség 43 százalékaival szemben a magyarok csupán 32 százaléka dolgozik a tercier szektorban. A tercier szektoron belül úgy Erdélyben, mint Vajdaságban ki kell emelni a magyarok közigazgatáson, illetve pénzügyi-gazdasági szektoron belüli alacsony arányát. A Vajdaságban az összes más szolgáltatási ágazatban (a kereskedelemtől a vendéglátásig és a tanügyig vagy az egészségügyig) alulreprezentáltak, ami Erdély esetében nem mondható el.

A primér (mezőgazdasági) szektor jelentőségét illetően igen markánsak az egyes területek közötti, és az ezeken belüli nemzetiségi különbségek is. Egyrészt látható, hogy a szlovákiai gazdasági szerkezet a mezőgazdaságban foglalkoztatottak 7 százalékos arányával nagyban eltér az erdélyitől és a vajdaságától (és minden bizonnyal még jobban a kárpátaljaiától). Az alapkülönbség (annak minden következményével), hogy itt (egyébként Magyarországhoz hasonlóan) sokkal kisebb a jelentőségük a többi területen ma is a népesség jelentős részének mun-

⁷² Forrás: Népszámlálási adatok 2001/2002.

⁷³ Szlovákiában igen jelentős (20 százalékos fölötti) az adathiány. Ennek oka minden bizonnyal az, hogy a kérdőív önkéntes volt. A hiányzó válaszokat a táblázatban nem vettük figyelembe.

kát adó önellátó paraszti gazdaságoknak. Ez azzal jár, hogy bár a szlovákiai magyarok esetében a mezőgazdaságban foglalkoztatottak aránya az országos átlag duplája, a másik két területnél így is alacsonyabb (dacára a falusias településszerkezetnek). A mezőgazdaság a Vajdasági magyarok esetében a leghangsúlyosabb. Itt a magyarok a tartomány átlagához képest messze nagyobb arányban (33,6 százalék) élnek földművelésből. Erdélyben ezzel szemben a magyarok 17,6 százalékos aránya közel 10 százalékkal a romániai átlag alatt marad. Ez utóbbi adat azért is meglepő, mert, mint említettük, a magyarokat Erdélyben nem jellemzi az átlagot meghaladó urbanizáltság. A válasz a székelyföldi sajátosságokban keresendő, ez a régió tömöríti ugyanis az erdélyi falusi magyarok jelentős részét. A földrajzi adottságok miatt a falusi népesség ezen a vidéken soha nem tudott a mezőgazdaságból megélni. Ezzel függ össze, hogy, szemben a másik két régióval, Erdélyben az iparban foglalkoztatottak aránya messze felülmúlja az országos átlagot.

7.3 Nemzetiség szerinti és regionális társadalmi egyenlőtlenségek

Korábbi munkáinkban megkíséreltünk egy olyan modellt kidolgozni, amelyen belül a társadalmi-gazdasági státusz nemzetiségi különbségei értelmezhetőek. Ennek kapcsán fogalmaztuk meg a kisebbségi társadalmak „torz” szerkezetének tételét.⁷⁴ Ez alatt egyszerűen azt értettük, hogy a magyar népesség a többséghez és az országos átlaghoz viszonyítva kedvezőtlenebb demográfiai és társadalomszerkezeti adottságokkal rendelkezik. Vagyis a magyar népességen belül az előregedési folyamatok előrehaladottabbak, magasabb azoknak az aránya, akik vidéki, periférikus településeken élnek és mezőgazdasággal foglalkoznak. Alacsonyabb arányt képviselnek továbbá a felsőfokú végzettséggel rendelkezők, aminek következtében kevesebben lesznek a vezető beosztásban dolgozók, és a magyarok alul lesznek reprezentálva a különböző elitcsoportokban. Másik oldalon magasabb lesz a jövedelmi viszonyok vagy egyéb ismérvek alapján szegényként kategorizálhatók aránya. Mindez társadalomtörténeti perspektívában nem független attól, hogy a kisebbségi népesség demográfiai és társadalmi reprodukciója a tágabb (többségi) társadalmon és egyben egy idegen nemzetállami téren belül megy végbe.

A fentiekben néhány konkrét mechanizmust (a társadalomszerkezeti egyenlőtlen migrációt és a vegyes házasságot, a felsőoktatás és a többségi nemzetépítés összekapcsolódását) említettünk meg, amelyek az eredetileg kedvező társadalmi pozíciók kedvezőtlen változásának irányába hatnak. E mellett azonban röviden ki kell térnünk a kisebbségi népességeken (társadalmakon) belüli egyenlőtlenségekre is. Erre vonatkozó (nagyon vázlatos) következtetéseket az *Életünk Fordulópontjai – Erdély (2006)* vizsgálatból vonhatunk le.⁷⁵ Ennek keretében a szegénység vonatkozásában Magyarországot az erdélyi magyarokkal összehason-

⁷⁴ Gyurgyík László: *A szlovákiai magyarság társadalmi szerkezetének alakulása 1980-2001 között*. Korall 2004. 18. szám, 155-176. és Gyurgyík László: *A szlovákiai magyar társadalomszerkezet a 90-es években*. Regio 2008/4, 77-101.

⁷⁵ A vizsgálat Magyarországot és az erdélyi magyar nyelvi közösséget összehasonlító feldolgozását lásd bővebben Spéder Zsolt (szerk.): *Az erdélyi magyar nyelvi közösség népesedése és társadalmi rétegződése*. KSH-Népességkutató Intézet, Budapest, (megjelenés alatt). A vizsgálat a 20-45 év közöttiekre vonatkozott.

lító vizsgálatra is lehetőségünk nyílik. Természetesen sokkal relevánsabb a magyar közösségek és a többségi társadalmak ilyen célú összehasonlítása, amire a következőkben sort fogunk keríteni. Az egyenlőtlenségek mértékét illetően azonban a Magyarország és Erdély összehasonlítás is tanulságos.

A vizsgálat során a szegénység abszolút és relatív definícióival dolgoztunk. A szegénység abszolút mutatója lehet a *lakásszegénység* (hányan élnek zsúfolt, vízzel, gázzal stb. nem felszerelt lakásokban stb.), vagy az *abszolút vagyoni szegénység* (kinek hiányoznak elementáris fogyasztási cikkei, illetve ki nem engedhet meg magának alapvető fogyasztói praxisokat – pl. a napi egy tál meleg ételt stb.). Ezek alapján a különböző területeket abszolút értelemben hasonlíthatjuk össze, ami alapján megállapítható, hogy Erdély minden tekintetben kedvezőtlenebb helyzetben van Magyarországnál. Nagyobb figyelmet érdemelnek viszont a szegénység relatív mutatói. Ezek közül a *jövedelmi szegénységgel* dolgoztunk. Ehhez először ki kellett számítanunk a háztartások ekvivalens átlagjövedelmét.⁷⁶ Ezt követően azt tekintettük jövedelmi szegénynek, akinek a háztartásában az egy főre eső ekvivalens átlagjövedelem nem érte el az átlag felét. A relatív jövedelmi szegénység tehát nem egy abszolút jövedelmi szinthez viszonyít, hanem az adott népességet jellemző átlaghoz. Így alkalmas arra, hogy a jövedelmi egyenlőtlenséget megvilágítsa. Ha a jövedelmi egyenlőtlenségek nagyok, akkor nagyobb lesz a jövedelmi szegények, ha pedig kicsik, akkor kisebb lesz a jövedelmi szegények aránya. Ezzel az eljárással a mintánk 27,3 százalékát soroltuk a jövedelmi szegény kategóriába, szemben a magyarországi 19 százalékkal. Ez arra világított rá, hogy amellett, hogy az erdélyi magyarok abszolút értelemben szegényebbek voltak, mint a magyarországiak, a köztük lévő jövedelmi különbségek (szemben azokkal az elképzelésekkel, amelyek a kisebbségi társadalom egyenlőbb szerkezetét, demokratikusabb jellegét hangsúlyozzák) is nagyobbak voltak.

A vizsgálat másik fontos tanulsága az volt, hogy az egyenlőtlenségeket, illetve annak esélyét, hogy valaki a jövedelmi szegény kategóriába essen, nagyon nagy mértékben a veleszületett társadalmi tényezők magyarázzák. A roma származásúak 76 százaléka volt jövedelmi szegény, így nekik tízszer akkora esélyük volt ebbe a kategóriába kerülni mint másoknak.⁷⁷ A származás hatása megmaradt akkor is, ha az iskolai végzettséget kontroll alá vontuk. Hasonlóképpen nagymértékben meghatározta a jövedelmet az, hogy ki hol született, illetve élt. A háromszéki falvakban élők 40%-a, a marosszéki falvakban élők 51%-a esett a jövedelmi szegény kategóriába, míg ez az arány Kolozsváron 5%, Marosvásárhelyen 9% volt. A származási és területi egyenlőtlenségeknek Szlovákiában – ahol egymástól nagyon eltérő adottságokkal bír, és egymással alig érintkező (és mint látni fogjuk a romák eltérő arányával jellemezhető) kistérségekben él a magyarság – legalább ekkora jelentőségük lehet.

⁷⁶ Az ekvivalens jövedelem azt veszi figyelembe, hogy a családtagok számával nem kell egyenes arányban nőnie a jövedelemnek ahhoz, hogy az életszínvonal azonos maradjon. Pl. három személy esetében ugyanúgy kell fűteni a lakást, mint négy esetében. Lásd Kapitány Balázs–Spéder Zsolt: *Szegénység és depriváció. Társadalomszerkezeti összefüggések nyomában*. KSH-Népességtudató Intézet, Budapest, 2004.

⁷⁷ Az elemzésben esélyhányadosokkal dolgoztunk. A 10-szer akkora esély nem azt jelenti, hogy a nem romák esetén a szegények aránya 10-szer kevesebb lenne.

8. A MAGYAR(NYELVŰ) CIGÁNYOK: IDENTITÁS ÉS TÁRSADALMI POZÍCIÓK

A tanulmány etno-kulturális reprodukcióra vonatkozó fejezete a magyar kisebbségi identitásnak a többségi identitáshoz való sajátos viszonyából indult ki. Ennek a viszonynak a szemzőgéből próbáltuk meg értelmezni az etnikailag vegyes helyzeteket, ezen belül elsősorban a vegyes családokon belüli etno-kulturális szocializációt. A magyar kisebbségek és a többség viszonyát kutatásaink szerint az identitások vaglyagossága jellemzi. Fogalmilag Brubakerre és szerzőtársaira támaszkodhatunk, akik a román–magyar vegyes párkapcsolatokat etnikailag jelölt, egymást (általában) kizáró alternatívák közötti választások sorozataként írták le.⁷⁸ A Kárpát-medencében mind a magyar, mind a többségi etnicitásoknak viszonylag egyértelmű markerei vannak. Ezek jól kikristályosodott (egymással szembenálló) nemzeti ideológiákra és intézményrendszerekre épülnek. Ezzel szemben a köztes identitások esetében hiányoznak ezek a világos jelentéshordozók, nincsenek olyan diskurzusok és intézmények, amelyekbe azok beágyazódhatnak. E tekintetben talán a jugoszláv identitás képezett kivételt, amely azonban a délszláv állam felbomlásával elvesztette jelentőségét. Ilyen körülmények között az etnikailag vegyes párok folyamatosan választani kénytelenek, például, hogy milyen templomban esküdjenek, milyen nevet adjanak a gyermekeknek, mi legyen a gyerekek vallása, milyen nyelven iskoláztassák őket stb.⁷⁹ Természetesen egyszerűsítünk, amikor azt állítjuk, hogy a vegyes családokon belüli szocializáció végeredménye végső soron az egyik vagy a másik etnikum melletti döntés, a kijelentés mégsem áll távol a valóságtól. Mindenesetre valóság-közeli, mint azok a kijelentések, amelyek (abból kiindulva, hogy jelentős az etnikai szempontból vegyes származásúak száma és aránya) „hibrid” népesség és identitás kialakulását vizionálják. A származás tényéből nem lehet ugyanis automatikusan a szociológiai értelemben vett „hibrid” jelenlétére következtetni. A vizsgált területeken megvannak azok a társadalmi mechanizmusok, amelyek a vegyes származásúakat az egyik vagy a másik etnikai kategória melletti döntésre készítik. A kizárólagosságra törekvő nemzeti diskurzusok és intézmények ugyan nem generáltak egymással nem vagy alig érintkező csoportokat, de azt eredményezték, hogy a vegyes családokból származók általában az egyik vagy másik etnikai csoport mellett döntenek, és nem valamiféle kötőjeles identitás hordozói lesznek.

Míndez viszont nem feltétlenül érvényes a vizsgált közösségekhez tartozó, magukat (adott körülmények között) magyarnak valló romák esetében. Esetükben a cigány és a magyar identitás viszonya nem írható le a fent említett vaglyagos nemzeti identitáskategóriákkal. A fejezet első részében a magyar közösségekhez kötődő romák számára vonatkozó vizsgálatokat, adatokat vesszük sorra, majd azokat a (megítélésünk szerint kedvezőtlen) társadalmi folyamatokat elemezzük, amelyekkel a határon túli magyar-cigányok jelentős része szembesülni kényyszerül.

⁷⁸ Brubaker, Rogers–Feischmidt Margit–Fox, Jon E.–Grancea, Liana: *Nationalist Politics and Everyday Ethnicity in a Transylvanian Town*. Princeton University Press, Princeton and Oxford, 2006.

⁷⁹ A vallási és nemzetiségi törésvonalak egyedül Szlovákiában nem tevődnek egymásra. Az etnikai határok nagyobb fokú átjárhatósága minden bizonnyal összefügg ezzel a tényezővel.

8.1 A magyar közösségekhez kapcsolódó romák száma és területi elhelyezkedése

A rendszerváltást követően, úgy a tudományos szférában, mint a közéletben többször is felmerült a romák tényleges lélekszámára vonatkozó kérdés, amire tulajdonképpen a mai napig nem lehet pontos választ adni. A romák számára vonatkozó becslésre ezért úgy vállalkozunk, hogy tisztában vagyunk az ezzel kapcsolatos vitákkal, kétségekkel.⁸⁰ Az is egyértelműnek tűnik számunkra, hogy a romák népességszámára vonatkozó becslés nagymértékben attól függ, hogy milyen ismérvek (kategorizációs eljárások) alapján sorolunk valakit a romák közé.⁸¹ Romának tekinthetjük a romani nyelven beszélőket, vagy azokat, akik magukat cigánynak/romának vallják? Ez utóbbi kérdést (pl. a magyar népszámlálási gyakorlat alapján, amely többes identitást, illetve kulturális kötődést tesz lehetővé) árnyalhatjuk. Más eredményre jutunk azonban, ha azokat tekintjük cigánynak, akiket a környezetük annak tekint (most eltekintve attól, hogy e tekintetben kinek a véleményét tartjuk mérvadónak⁸²). Magunk a következőkben elsősorban ilyen jellegű adatokból fogunk kiindulni. Meggyőződésünk ugyanis – legyen ez adott esetben bármennyire méltánytalan is – hogy az, hogy valakit a környezete cigánynak tart, olyan társadalmi tény, amitől az illető a mindennapokban nem tud elvonatoztatni.

A kisebbségi magyarok által (is) lakott négy régió területén élő magyar nyelvű cigányokról különböző jellegű információkkal rendelkezünk. A következőkben a szlovákiai, erdélyi és kárpátaljai magyar cigányok helyzetét fogjuk tárgyalni. Miután a Vajdaságban – legjobb ismeretünk szerint – a romák kisebb arányban kapcsolódnak nyelvileg és kulturálisan a magyarsághoz, a magyar intézményrendszeren keresztüli integrációjuk kevésbé aktuális.

8.1.1 Szlovákia

Szlovákiában legfontosabb kiindulópontként az 1970-es és 1980-as népszámlálás kínálgatik. Ez a regisztráció módszertanából fakadóan a magyar-cigány relációra egyedülálló rátát nyújt. A népszámlálások alkalmával ugyanis a nemzetiségi bevallás során a válaszadók egy zárt listából választhattak, amely nem tartalmazta a cigány nemzetiséget, mint választási lehetőséget. Ezzel szemben a népszámlálási íveken, a kérdezőbiztos besorolása alapján meg-

⁸⁰ Magyarországon a „Ki a cigány” vitával kapcsolatban lásd Ladányi János–Szelényi Iván: *Ki a cigány?* Kritika, 1997. december. Havas Gábor–Kemény István–Kertesi Gábor: *A relatív cigány a klasszifikációs küzdőtéren.* Kritika, 1998. március. Ladányi János–Szelényi Iván: *Az etnikai besorolás objektivitásáról.* Kritika, 1998. március.

⁸¹ A lehetséges kategorizációs eljárásokról lásd Emigh, Rebecca Jean–Fodor Eva–Szelényi Iván: *The Racialization and Feminization of Poverty?* In Emigh, Rebecca Jean–Szelényi, Iván (eds.): *Poverty, Ethnicity, and Gender in Eastern Europe During Market Transition.* Praeger, Westport, CT, 2001, 1-32.

⁸² A kérdés elsősorban a mennyiségi vizsgálatokban jelent gondot. Egyik lehetőségünk a „szakértői” vélemény, vagyis ha a cigányokkal kapcsolatban álló adminisztratív, egészségügyi, rendvédelmi személyzet vagy a pedagógusok véleményét kérjük ki. Ezt az eljárást alkalmazták a Kemény István féle cigányvizsgálatok, Romániában pedig többek között Sandu, id. mű., illetve Zamfir, Cătălin și Preda, Marian (coord.): *Romii in România.* Editura Expert București, 2002. Másik lehetőségünk, ha a kérdező kategorizálja utólag a kérdezettet.

jelölték a „cigány származású” személyeket.⁸³ A nemzetiségi önbevallás és a kérdezőbiztosok minősítése alapján szerkesztett keresztábrázatok a cigány (illetve cigánynak minősített) népesség nemzetiségi megoszlásáról tudósítanak (8. táblázat).

Az 1980-as népszámlálás során a kérdezők Szlovákiában közel 200 ezer személyt minősítettek romának, közülük mintegy 40 ezer (20 százalék) vallotta magát magyar nemzetiségűnek. Ezek szerint a magyar nemzetiségűek között a cigánynak minősítettek nagymértékben felülreprezentáltak. A népszámlálás szerint Szlovákia népességének 4 százaléka volt cigány, míg a magyar nemzetiségűek között ez az arány 7,2 százalék volt.

8. táblázat

A cigányok száma és aránya a teljes és a magyar népéségen belül Dél-Szlovákia járásaiban 1980-ban⁸⁴

Járás	Össz-népesség	Magyarok	Cigányok száma		Cigányok aránya (%)	
			Összesen	Ebből magyar	A teljes népéségben	Magyarok közt
Rimaszombat	98.638	46.825	13.966	10.701	14,2	22,9
Losonc	95.557	22.893	8542	4584	8,9	20,0
Rozsnyó	85.622	22.465	10.823	2860	12,6	12,7
Kassa vidék	99.227	10.312	9796	1303	9,9	12,6
Tóketerebes	117.643	45.801	10.422	4449	8,9	9,7
Galánta	140.912	62.543	6624	3874	4,7	6,2
Léva	122.240	40.499	5026	2001	4,1	4,9
Dunaszerdahely	104.096	91.452	4572	4005	4,4	4,4
Komárom	110.369	79.363	3297	2903	3,0	3,7
Nagykürtös	45.887	14.536	2573	418	5,6	2,9
Érsekújvár	153.199	63.141	3609	1778	2,4	2,8
Pozsony vidék	144.129	10.312	3139	288	2,2	2,8
Pozsony	380.259	18.731	3910	458	1,0	2,4
Kassa	202.368	8070	7986	191	3,9	2,4
Nyitra	205.697	14.567	4455	56	2,2	0,4
Dél-Szlovákia	2.105.843	551.510	98.740	39.869	4,7	7,2

A magukat magyarnak valló cigányok értelemszerűen Dél-Szlovákia (részben) magyarlakta járásaiban koncentráálódtak. A 13 járásban és két nagyvárosban – ahol a magyarok döntő többsége élt – koncentrálódtott a szlovákiai cigányok fele (98.740 személy), akiknek 40 százaléka vallotta magát magyarnak. A cigányok aránya ezen a területen 4,7 százalék volt. Amennyiben a két nagyváros, illetve a Nyitrai és Pozsony-környéki járást nem számítjuk (ahol mind a cigányok, mind a magyarok aránya alacsony), a fennmaradó 11 járásban közel 80 ezer cigány élt (az össznépesség 6,8 százaléka), akiknek a 49 százaléka vallotta magát magyarnak. A magukat magyarnak valló népéségen belül a cigányok aránya Közép-Szlovákiában volt a legmagasabb, a Rimaszombati járásban 22,9%, a Losonciban 20%, a Rozsnyóiban 12,7%, a Kassa-környékiben 12,6%.

⁸³ Gyönyör József: *Államalkotó nemzetiségek. Tények és adatok a csehszlovákiai nemzetiségekről*. Madách, Pozsony, 1989. 138.

⁸⁴ Uo.

A szlovákiai demográfusok a cigányok mai számának meghatározásában az 1980-as adatokból indulnak ki. Boris Vaňo az 1980-as népességet kohorsz-kompones módszer segítségével előreszámolta, és ez alapján a cigányok 2002-es számát 400 ezer főre becsülte.⁸⁵ Amennyiben azt feltételezzük, hogy a magukat 1980-ban magyarnak valló cigányok hasonló arányban gyarapodtak, számukat 80 ezerre becsülhetjük. Amennyiben azonban az 1980-as adatokból indulunk ki, kitűnik, hogy a szlovákiai magyar-cigányok döntő többsége 1991-ben és 2001-ben egyaránt magyar nemzetiségűnek vallotta magát. Arányukat a magyar nemzetiségűek között 12,5%-ra (65 ezer), a magyar anyanyelvűek között 12,9%-ra (74 ezer) becsülhetjük. A Vano előreszámításából kiinduló 80 ezer főhöz viszonyított különbség abból adódik, hogy 1980-ban (nem lévén cigány kategória) a romani nyelven beszélő cigányok között is voltak, akik magyarnak vallották magukat.

8.1.2 Erdély

Erdélyben a magyar nyelvű cigányság vonatkozásában az *Életünk Fordulópontjai – Erdély (2006)* kérdőíves vizsgálat adataiból indulhatunk ki.⁸⁶ Ennek során a kérdezőbiztosok 11 ezer, a választói névjegyzékből véletlenszerűen kiválasztott 20-45 év közötti személyt kerestek meg. Közülük azokkal vettek fel interjút, akik beszéltek magyarul. A vizsgálatban az etnikai önbevallás mellett alkalmazták a kérdezői besorolást. A kérdezőbiztosok a 2492 magyarul beszélő kérdezett 9,6 százalékát minősítették utólag romának. A roma népesség korfájából kiindulva a 20 évnél fiatalabbak között ez az arány minden valószínűség szerint magasabb, a 45 fölöttiek között viszont alacsonyabb. Ez alapján a vizsgálatot végző kutatók a romák 9,6 százalékos arányát elfogadták mint a magyarul (is) beszélő népességen belüli értéket, és arra következtetésre jutottak, hogy Erdélyben 150 ezer körül lehet a magyarul (is) beszélő romák száma. A vizsgálat szerint a kérdezők által romának minősítettek 57 százaléka vallotta magát magyarnak, 10 százaléka románnak és 30 százaléka cigánynak.⁸⁷ Ez alapján a magukat magyarnak vallók között a romák aránya 6,5 százalék körül lehet. A *11. ábra* a romának minősítettek arányát mutatja a megyék szerint, illetve falu-város bontásban.

Látható, hogy a romák aránya a rurális jellegű területeken, ezen belül elsősorban a határ menti tömbön (Észak-Bihar), illetve a háromszéki falvakban magasabb, míg a városi településeken alacsonyabb. A különbségek nem pusztán a romák adott területen belüli arányát mutatják, hanem azt is, hogy a romák mekkora hányada beszél magyarul. Azokban a régiókban, ahol a magyarok aránya alacsonyabb (Bánság, Máramaros, Dél-Erdély), a romák kisebb része beszél magyarul.

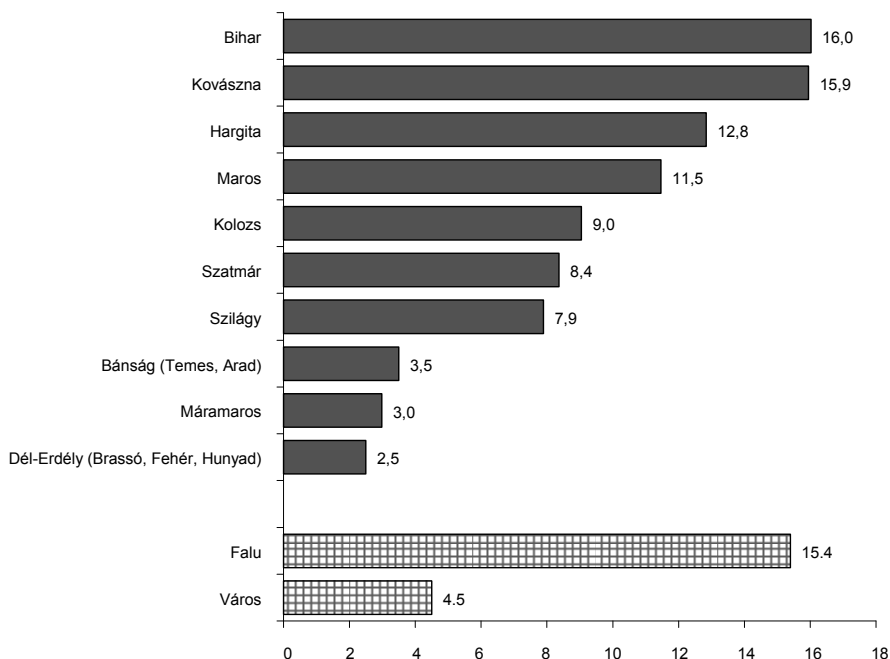
⁸⁵ Vano, Boris: *Projection of Roma Population in Slovakia until 2025*. Infostat, Bratislava, 2002.

⁸⁶ Lásd bővebben Spéder, id. mű.

⁸⁷ Kapitány Balázs–Kiss Tamás: *Magyar nyelvű roma közösségek Magyarországon és Erdélyben*. In Spéder id. mű.

11. ábra

A kérdezők által romaként kategorizáltak aránya a magyarul (is) beszélő romániai 20–45 éves népességben megye és településtípus szerint⁸⁸ (%)

Romániában a népszámlálási kategóriák között folyamatosan szerepelt a cigány etnikum, viszont az, hogy hányan vallották magukat cigánynak, nem volt független az (állam cigánypolitikájával összefüggő) összeírói gyakorlattól. Az ötvenes-hatvanas években – Kelet-Európa más államaihoz hasonlóan – a cigánykérdést Romániában is elsősorban szociális kérdésként értelmezték, mondván, hogy az a cigányok társadalmi integrációjával párhuzamosan megoldódik. Ilyen értelemben a vándorcigányok letelepítése, a hivatalos papírok (születési igazolvány, személyi igazolvány stb.), illetve a munkaerőpiaci integráció álltak az állami politikák fókuszában.⁸⁹ A cigánykérdésnek az etnikai/kulturális terminusokban való értelmezése fele történt elmozdulásra utal, hogy a Román Kommunista Párt központi bizottsága 1976-ban utasította a belügyminisztériumot a cigány népesség összeírására. Ezzel a változással állhat összefüggésben, hogy míg az 1966-os népszámlálás csupán 64.197 cigányt talált Romániában és ebből 49.105-öt Erdélyben, addig 1977-re ez a szám 227.398-re, illetve 123.028-ra emelkedett. A növekedést nem magyarázza a természetes szaporulat. Ez azt jelenti, hogy közel 150 ezren voltak azok, akik

⁸⁸ Forrás: Kapitány–Spéder, id. mű.

⁸⁹ Achim, Viorel: *Țiganiii în istoria României*. Editura Enciclopedică, București, 1998.

cigány nemzetiségre váltottak a népszámlálási regisztrációban. Ezek között (miután az erdélyi romák nagyobb arányban vallották magukat cigánynak már 1966-ban is) erősen felül voltak reprezentálva a regátiak. Ezzel magyarázható, hogy a magyarról cigányra nemzetiséget váltók száma csak mintegy 10 ezerre becsülhető. 1992-ben a népszámlálás 401 ezer cigányt mutatott ki. A növekedés okai közt ekkor is ott volt, hogy mintegy 97 ezerrel többen vállalták fel a cigány identitásukat. A magyar-cigány viszonylatban nemzetiséget váltók (a magyar népesség országos és a magyar-cigányok romániai roma népességen belüli arányához képest), ismét alulreprezentáltak, mintegy 3500 főt tettek ki. 2002-ben a roma identitást választók aránya már mérsékeltebben nőtt: 47 ezerre tehető a népszámlálási autoidentifikációt váltó romák száma. Magyar-roma viszonylatban viszont a nemzetiségváltás iránya fordított. Mindegy 1200 fővel több roma vallotta magát magyarnak, mint 2002-ben.⁹⁰

Amennyiben tehát a népszámlálási adatokból indulunk ki, nem állapítható meg magyar-roma viszonylatban egy egyértelmű cigány disszimilációs folyamat. Az a tendencia, hogy a magyar-cigányok növekvő mértékben vallják magukat romának, elsősorban Észak-Biharban és Szatmárban érvényesül (ahol egyébként, különösen a rurális térségekben, a romák aránya, mint láttuk, meglehetősen magas), míg Székelyföldön inkább ezzel ellentétes (asszimilációs) folyamatok figyelhetők meg. Ezeket a folyamatokat persze nem lehet kizárólag a népszámlálásokra támaszkodva elemezni.

8.1.3 Kárpátalja

Kárpátalján a Braun-Cserniczkó-Molnár szerzőhármas készítette a romák számára vonatkozó, a népszámlálási adatokon túlmutató becslést.⁹¹ Ennek alapját a Kárpátaljai Megyei Oktatási Főosztály 2008/2009-es tanévrre vonatkozó adatai jelentették. Más szóval a szerzők egy „szakértői” kategorizációból indultak ki. A becslésük alapján Kárpátalja cigány népessége 2001-ben 32 ezer fő volt, ami az össznépesség 2,5%-át tette ki.

A szerzők a legmagasabb arányt a Perecsenyi járásban (7,7 százalék), valamint Beregszász városában (6,4 százalék), az Ungvári (6,3 százalék) és a Beregszászi járásokban (5,6 százalék) becsülték. Összességében megállapították, hogy a kárpátaljai cigányok zöme a megye nyugati részén él. A szerzők által 32 ezresre becsült kárpátaljai cigányság körében 14 ezerre tehető a magyar anyanyelvűek száma. Így a magyar nyelvi közösségnek Kárpátalján mintegy 9 százaléka lehet roma.

⁹⁰ Az elemzés során a romák számának településszintű változásából indultunk ki. Bővebben Gyurgyík-Kiss id. mű.

⁹¹ Braun-Cserniczkó-Molnár, id. mű 21-29.

9. táblázat

A cigány népesség száma Kárpátalja közigazgatási egységeiben a 2001-es népszámlálás, illetve Braun-Csernicskó-Molnár becslése alapján⁹²

Közigazgatási egység	Össznépesség 2001	Cigányok		
		Népszámlálás	Becslés	%
Perecsenyi járás	32.026	138	2450	7,7
Beregszász város	26.554	1695	1695	6,4
Ungvári járás	74-399	3022	4694	6,3
Beregszászi járás	54.062	2211	3011	5,6
Nagyszőlősi járás	117.957	920	5374	4,6
Munkács város	81.637	1130	3150	3,9
Munkácsi járás	101.443	1314	2753	2,7
Ilosvai járás	100.905	167	2350	2,3
Nagybereznai járás	28.211	452	590	2,1
Huszt város	31.864	122	620	1,9
Ungvár város	115.568	1705	2150	1,9
Szolyvai járás	54.869	800	800	1,5
Rahói járás	90.945	163	1270	1,4
Volóci járás	25.474	1	150	0,6
Husztai járás	96.960	1	500	0,5
Ökörmezői járás	49.890	118	200	0,4
Técsői járás	171.850	45	170	0,1
Összesen	1.254.614	14.004	31.927	2,5

8.2 Marginalizációs folyamatok

A Kárpát-medencei magyar-cigány közösségeket érintő társadalmi változásokat egy általánosabb kelet-európai keretben érthetjük meg, amely a szociális és munkaerő-piaci változások és az etnikai kategorizációs gyakorlatok összefüggéseit tartja szem előtt. A Szelényi Iván vezetete, több országra kiterjedő szegénységvizsgálat nyomán, amelynek ez utóbbiak álltak a középpontjában, született meg a legmarkánsabb makro-társadalmi értelmezés arról, hogy mi történt a kelet-európai romákkal a rendszerváltást követően.⁹³

Szelényiék értelmezésének középpontjában az *underclass* fogalma áll, amit az amerikai társadalomkutatásból kölcsönöztek. Szó szerint a fogalom társadalom alatti osztálynak fordítható. A szerzők ennek segítségével arra próbálnak rávilágítani, hogy a rendszerváltást követő piaci viszonyok a roma népesség egy újfajta marginalitását termelték ki. Ez alapvetően az-

⁹² Forrás: Uo.

⁹³ Emigh–Szelényi (eds.) id. mű.

zal van összefüggésben, hogy a kialakuló kapitalizmus körülményei között a képzetlen fizikai munkaerő a szocializmusban megszokott mértékű foglalkoztatottsága megoldhatatlan. Ennek következtében széles rétegek (akik között a romák erősen felülreprezentáltak) új helyzetben találták magukat. Ha korábbi (alsó-osztálybeli, vagy alsó kasztbeli) helyzetük a kizsákmányolás fogalmán keresztül írható le, akkor az új helyzet azzal, hogy a kizsákmányoláson (és a munkaerőpiacon) is kívülre kerültek: az új társadalmi rend szemszögéből fölöslegessé váltak. Ezzel a szerzők azt is hangsúlyozzák, hogy a romák új marginalitásának okai strukturálisak, és nem a romák természetében vagy kulturális sajátosságaiban keresendők. Ugyanakkor a strukturális helyzet, amelynek következtében a marginalizált közösségekben már egy generáció nőtt fel úgy, hogy körülötte senkinek nem volt állandó munkája, természetesen beindított olyan társadalmi és kulturális folyamatokat, amelyek nagyon megnehezítik a távlati visszailleszkedést.⁹⁴ A szerzők az újfajta marginális helyzet három jellemzőjét hangsúlyozzák: (1) a területi szegregációt, (2) a tartós szegénységet, (3) a hátrányos helyzet generációs átörökítését.

A Kárpát-medencei cigányok helyzetét ebben a kontextusban két folyamaton keresztül értelmezhetjük. Az első az informális gazdasági stratégiák és helyi magyar-roma viszonyok alakulása, a második a belső migrációs folyamatok kérdése. Szelényiék, de hozzájuk hasonlóan más kutatók is⁹⁵ hangsúlyozzák, hogy a szocialista periódusban a romák helyzete jelentős mértékben javult, amit úgy írhatunk le, hogy az ipari munkán keresztül sokan egy etnikai terminusokban értelmezett alsó pária-kasztból egy alsó osztályba integrálódtak („cigányokból (szak-képzetlen) munkások lettek”). Azonban 1989 után, ahogy azt több kutató leírta, paradox módon épp azok a csoportok kerültek nehéz helyzetbe, amelyek a szocializmus alatt viszonylag sikeresen integrálódtak. Ezek ugyanis kiléptek a korábbi falusi létteréből, és ezzel együtt a többséghez (a „parasztokhoz”) fűződő, informalitáson alapuló, szokásrend által vezérelt kapcsolatrendszerből. Ez a kapcsolatrendszer a cigányok és a parasztek közötti alá-fölrendeltségen alapult, de a cigányok túlélési stratégiáiban kulcsszerepet játszott. Egy 2007-ben lefolytatott vizsgálat során, ahol 36 romániai roma közösségben készült terepmunka,⁹⁶ arra a következtetésre jutottunk, hogy a vidéki környezetben élő erdélyi cigányok számára ezeknek a kapcsolatoknak ma is kulcsszerepük van. Romániában ugyanis általános volt, hogy a cigányok sokkal kisebb mértékben vettek részt az ipari munkában, illetve a falu-város migrációban. Székelyföldi településeken általános volt, hogy miután a hetvenes-nyolcvanas években a falusiak döntő többsége is az iparban dolgozott, a munkaerőhiány következtében a cigányokat a termelőszövetkezetek alkalmazták. Ez azonban nem jelentett a falu társadalmi teréből való kilépést. 1989 után a paraszti gazdálkodás időszakos restaurációja közepette így a cigányok és magyarok közötti infor-

⁹⁴ Ld. Scheffel, David Z.: *Svinia in black & white: Slovak Roma and their neighbours*. Broadview Press, Peterborough, Ont. 2005.

⁹⁵ Beck, Sam: *Ethnicity, Class, and Public Policy: Ţigani/Gypsies in Socialist Romanian*. In Kot K. Shangriladze–Eica W. Townsend (eds.): *Papers for the V. Congress of Southeast European Studies, Belgrade, September 1984*. Slavica Publishers, Columbus, Ohio, 1984. 19–38. Achim, id. mű.

⁹⁶ Fleck Gábor–Rughiniş, Cosima: *Vino mai aproape. Incluziunea și excluziunea romilor în societatea românească de azi*. Human Dynamics, Bucureşti, 2008. Kiss Tamás–Fosztó László–Fleck Gábor (coord.): *Incluziune și excludere. Studii de caz asupra romilor din România*. ISPMN-Kriterion, Cluj-Napoca, 2009.

mális gazdasági viszonyok egy korábban is meglévő bázisra épülve szerveződhetnek újra. Kérdés, hogy az informális gazdasági kapcsolatokra épülő, hagyomány által szabályozott magyar-roma viszonyoknak mi a jövője. Úgy tűnik, hogy a piac térnyerése és az önellátásra berendezkedett mezőgazdaság elkerülhetetlen visszaszorulása mellett a roma népesség gyors demográfiai növekedése is erodálja a rendszert. Mindenesetre ezeknek a gazdasági kapcsolatoknak a roma-magyar együttélésben esetenként nagyon erős szabályozó szerepük van. Megszűnésük, visszaszorulásuk pedig minden bizonnyal az etnikai (helyesebben a szereplők és az értelmezők számára etnikainak látszó, de valójában gazdasági) konfliktusok kiéleződésével, gyakoribbá válásával jár.

A hagyományos kapcsolatrendszer mellett a belső migrációs és területi szegregációs folyamatoknak van kulcsszerepük. Ezek a Kárpát-medence különböző területein nagymértékben különböznek. Dél-Szlovákiában e tekintetben igen hasonló a helyzet a szomszédos magyarországi területekhez, míg Erdélyben a belső migrációnak és a romák területi szegregációjának ettől eltérő trendjei érvényesültek.

Magyarországon és Szlovákiában a belső migráció a második világborút követően sokkal intenzívebb volt, mint Erdélyben. Ez elsősorban a falu-falu migráció vonatkozásában igaz. A periférikus településekről a jobb infrastrukturális ellátottságúakra, egyik kistérségből a másikba áramlottak az emberek, olyan mértékben, amely Erdélyben elképzelhetetlen lett volna. A lecsúszó rétegek, köztük romák ellentétes irányba mozogtak, és az üresen maradt és leértékelődött falvakba, illetve kistérségekbe költöztek. Magyarországon és Dél-Szlovákiában ennek következtében elcigányosodott falvak, illetve kistérségek vannak,⁹⁷ amelyeket a többségi népesség, és hozzájuk hasonlóan a jobb módú, mobilis romák is sokkal könnyebben maguk mögött hagynak, mint Erdélyben. Erdélyre inkább az a jellemző, hogy annak ellenére, hogy a romák súlya egy adott településen megnő (akár többségbe is kerülnek), továbbra is ott marad egy nem roma közösség, amely a jövőjét jellemzően helyben képzelet el. Háromszék egyes településein a romák aránya meghaladja a 40, 50 vagy akár a 60 százalékot, ennek ellenére a többség (vagy a korábbi többség) nem mutatja jelét annak, hogy kivonulna ezekből a területekből. Kérdés azonban, hogy nem fáziskülönbségről van-e szó ebben az esetben is. Szlovákiában és Magyarországon ugyanis a romák periférikus kistelepülésekre és térségekbe való kiszorítása nem csak a spontán migrációs mozgásoknak volt a következménye, hanem annak is, hogy a nagyobb települések (erősebb önkormányzatok) igyekeztek saját szociális problémáikat a közigazgatási határokon kívül megoldani. Ez a folyamat Romániában az ezredfordulót követően látszik felerősödni, miután az önkormányzati hatáskörök és a költségvetés bővülése következtében a nagyobb települések képesek ilyen irányú döntéseket hozni, és ezeket a piac is támogatja. A belső migrációs mozgások felerősödésével elképzelhető, hogy a magyar-cigányok a mostaninál is sokkal nagyobb mértékben koncentrálnak majd a hátrányos helyzetű térségekben. Miután ezzel párhuzamosan az itt élő magyar közösségek önfenntartó gazdálkodási gyakorlata is minden bizonnyal háttérbe szorul, a Kárpát-medencei magyar közösségeknek meg kell találniuk a roma-nem roma együttélés új modelljeit.

⁹⁷ Már az 1980-as népszámlálásból jól kirajzolódik, hogy ez elsősorban Közép-Szlovákiában, a Rimaszombati, Losonci és Rozsnyói járásokban jellemző, illetve kisebb mértékben a Bodroghözben.

9. KÖVETKEZTETÉSEK ÉS AJÁNLÁSOK

A tanulmányunkban ismertetett felmérések, ebből adódó következtetéseink (illetve korábbi kutatásaink) alapján ajánlásainkat több kategóriába sorolhatjuk:

- (1) Szűkebb értelemben vett népesedéspolitika;
- (2) Identitáspolitika;
- (3) Intézmény és humán-erőforrás fejlesztés.

9.1 Népesedéspolitikai ajánlások

A népesség utóbbi évtizedekben bekövetkezett csökkenése nem sajátosan a magyar kisebbségekre jellemző, hanem általános (kelet-)európai jelenség. Bár Nyugat-Európában vannak pozitív példák, a térség nemzetállamainak egyelőre nem sikerült olyan népesedés-politikákat életbe léptetniük, amely a termékenység hosszú távú növekedését biztosította volna. A kisebbségi magyar népeségek helyzete még kedvezőtlenebb. Annak ellenére, hogy a kisebbségi eliteknek folyamatos törekvése, hogy ezeket a népeségeket etnikai-nemzeti alapon integrálja, szervezze „társadalommá” (és annak ellenére, hogy bizonyos szférák tekintetében ez a projekt sikeresnek tekinthető), a magyar közösségek demográfiai és társadalmi reprodukciója az adott társadalmakon belül folyik. Egy ettől elvonatkoztató átfogó és sikeres „kisebbségi népesedéspolitika” teljesen utópisztikus. Viszont, ha nem is ilyen átfogó keretben, de a népesedési folyamatokat közvetve vagy közvetlenül befolyásolni lehet. Ennek egyik eszköze az *adott országban meglévő népesedés-politikák ismerete, kihasználása és esetleges módosítása*. Az eddigi kutatások alapján úgy tűnik, hogy a határon túli magyar közösségeken belül nem kellőképpen ismertek az adott ország támogató jellegű népesedéspolitikai intézkedései. Ez oda vezet, hogy számottevő rétegek nem használják ki a különböző családpolitikai támogatásokat. Például Romániában az első lakás megszerzését támogató (fészekrakó jellegű) program, amelyet az önkormányzatok adminisztrálnak, különböző mértékben vonzotta a magyar fiatalokat, attól függően, hogy az adott önkormányzat magyar többségű-e. Itt nem (feltétlenül) arról van szó, hogy a magyar fiatalok román többségű városokban kisebb eséllyel indultak, hanem hogy el sem indultak, miután az önkormányzat nem fektetett külön hangsúlyt az informálásukra. A magyar fiatalok minden bizonnyal az egyéb kedvezményeket is kisebb arányban veszik igénybe. *Fontos lenne a támogatásokkal kapcsolatos ismeretek terjesztése, a potenciális igénylők komplex (jogi, adminisztratív, esetenként anyagi) támogatása*.

Másrészt *ki kell terjeszteni a népesedéspolitikában kezdeményező szerepet vállaló intézményes szereplők körét*. Eleddig a népesedéspolitikák kiemelt kezdeményezői a központi államhatóságok voltak. Az önkormányzatok (főleg a magyar többségűek) kivételes esetben lépnek fel e téren proaktív szereplőként, pedig a különböző fészekrakó, vagy számos más jellegű családtámogató programok sikeressége (még ha azokat a központi kormányzatok kezdeményezték is) nem egyszer az önkormányzatokon múltott. Ez irányban szükséges a pozitív gyakorlatok, sikeres modellek beazonosítása, olyan tudás rendszerezése és terjesztése, amely során az önkor-

mányzati hatáskörben (helyi vagy regionális szinten) működtethető családtámogató intézkedések, család és gyerekbarát közpolitikák megtervezését tennék lehetővé.⁹⁸

Magyarország, ha valamin, akkor saját *migrációs politikáján* keresztül tudja befolyásolni a határon túli közösségek népesedését.⁹⁹ E tekintetben nehezen feloldható érdeellentét van egyfelől azok a magyarországi elképzelések között, amelyek alapján az ország népességreprodukciója a nyelvileg-kulturálisan könnyen integrálható (lehetőleg képzett és fiatal) szomszédországi magyarokkal lenne kiegészíthető, másfelől pedig a kisebbségi magyar elitek között, melyek a népesség otthontartásában érdekeltek. Véleményünk szerint (a határon túli elitek szemszögéből) kívánatos volna a kérdés nyílt felvetése és tematizálása, az ezzel kapcsolatos magyarországi politikai koncepciók megvitatása.

9.2 Identitáspolitikai ajánlások

Az identitáspolitika szempontjából kulcsfontosságú a magyarságdefiníciók és identitáskritériumok (illetve ehhez kapcsolódóan) a magyar népességgel kapcsolatos reprezentációk átgondolása. Mindezt a magunk részéről nem valamilyen elvi ideológia, hanem konkrét közpolitikák jegyében látjuk érdekesnek. A határon túli magyar eliteknek érdemes lenne átgondolnuk, hogy *a magyar népesség „peremén” lévő különböző csoportokkal mit szeretnének kezdeni*. Ebben segíthet talán a tanulmány bevezetőjében vázolt modell. Magunk három lehetséges célcsoportot látunk. Az egyik az „inter-etnikus helyzetben” (vegyes házasságban és szórványban) élők, a második a magyar kulturális készségekkel rendelkező (magyarul beszélő) és a magyarokhoz valamilyen módon kapcsolódó többségiek, a harmadik pedig a magyar-cigányok csoportja. E három csoport közül a legutóbb említett jelenti a legnagyobb közpolitikai kihívást.

A fenti csoportok közül *a szórványhelyzetben élők csoportja* az egyetlen, amelyre a magyar elit, illetve az identitáspolitika hagyományosan rá van hangolódva. Anélkül, hogy a szórványgondozás fontosságát és eredményeit elvitatnánk, két problémát emelnénk ki ezzel kapcsolatban. Az első a szórványkérdés lokalizálásával kapcsolatos. Földes Károly *Jajszó a pusztuló szórványokról* című, nagyhatású írása (1934) óta a szórvány prototípusa a pusztuló mezősgyi falu. Ezzel szemben, mint arra többen felhívták a figyelmet, a szórványkérdés elsősorban (nagy)városi jelenség.¹⁰⁰ Amennyiben mennyiségileg vizsgáljuk a kérdést, a magyar népességet érintő asszimilációs veszteség nagy része olyan városokban keletkezik, amelyekben több ezres vagy akár több tízezres magyar közösség él. Ezek a települések intézményi ellátottságukat tekintve elvileg nem tekinthetők szórványnak. A gyermekszám csökkenésével (és a külön-

⁹⁸ Ilyen példának tekinthetők Szlovákia egyes települései (köztük magyarlakta települések is), melyek bérlakás-építésbe kezdtek, és ezáltal helyben tudják tartani a fiatal családokat, biztosítva az iskola fenntartáshoz szükséges gyerekszámot. Más kérdés, hogy ez a modell csak olyan településeken működik, ahol a munkalehetőség is biztosított.

⁹⁹ Magyarország mozgásterét korlátozza, hogy az ország – Kárpátját leszámítva – erősen leértékelődött, mint migrációs célszország.

¹⁰⁰ Szilágyi N. Sándor: *Az asszimiláció és hatása a népesedési folyamatokra*. In Kiss Tamás (szerk.): *Népesedési folyamatok az ezredfordulón Erdélyben*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2004. 157–235.

böző oktatási intézmények gyermekekért folytatott harcával) azonban ezekben a városokban tucatszámra szűnnek meg a magyar tannyelven oktató lakótelepi osztályok. Így az itt élő magyar szülők, amennyiben magyar tannyelvű osztályba akarják járatni a gyermekeiket, kénytelenek naponta a városközpontba, vagy más városrészekbe utaztatni őket, amit gyakran nem tudnak vállalni. Ennek következtében a gyermekek jelentős része többségi tannyelvű iskolába kerül. A szórványpolitika tekintetében az eddiginél jóval nagyobb hangsúlyt kell ezen iskoláknak (tagozat, kihelyezett osztály, egyházi oktatás) a jelenlegi formájában való fenntartására helyezni, természetesen úgy, hogy ezek egyben minőségi oktatást tudjanak nyújtani. Az ezzel kapcsolatos erőforrásokat érdemes minél inkább erre a problémára összpontosítani.

Másodsorban a „klasszikus” szórványproblematika kapcsán érdemes lenne végiggondolni, hogy ennek kedvezményezettjei a magyar nyelvet nem (vagy nehézkesen) beszélő, magyar nyelvi-kulturális teljesítmény tekintetében hátrányos helyzetben lévő, ráadásul gyakran vegyes családból származó (és adott esetben többes kötődésű) személyek. A szórványgondozásban használt erősen „nemzeti jellegű” diskurzus következtében, amennyiben kapcsolatba kerülnek vele, saját helyzetük ezekben az emberekben egyfajta hiányosságként tudatosul. Nem véletlen, hogy ez a fajta szórványpolitika azok számára lehet vonzó, akik esetében valamilyen szociális juttatáshoz kapcsolódik. Ennek következtében a szórványkérdéssel foglalkozók számára úgy tűnik, hogy a szórványkérdés egyben szociális kérdés is, holott, mint láttuk, a vegyes házasság például a magas státusúak között felülreprezentált. Csakhogy a magas státusú „szórvány” a nemzeti jellegű kommunikáción keresztül (amely által eleve hátrányos helyzetbe kerül) nem megszólítható. E tekintetben a nemzeti diskurzust árnyalni kellene, úgy, ahogy például a nyugati diaszpórákban élő magyar (vagy magyar jellegű vegyes) családokból származó személyek számára is lehetségessé válik a magyarság, vagy a magyar a származás-tudat részleges felvállalása. Az ilyen irányú kezdeményezéseknek a politikai opciók tekintetében lehetne hasznuk. Kedvező üzenetekkel a magyar politikai pártok növelni tudnák támogatottságukat, hisz ezeknek az embereknek a szavazás olyan szimbolikus aktus lehetne, amin keresztül kiélhetik „magyarságukat”, de oly módon, hogy ennek a mindennapjaikra tulajdonképpen nincs következménye. Valószínűleg ezzel a magatartással magyarázható, az az adat, ami szerint az Magyar Koalíció Pártja 11 százalékos eredményéből 1-2 százaléka „szlovák” szavazóktól érkezett.

A magyarul (is) beszélő, magyarokhoz kapcsolódó többségiiek esetében azt lenne érdemes felmérni, hogy milyen mértékben vesznek részt, illetve milyen módon vonhatók be a magyar kulturális fogyasztásba. Megfelelő kínálattal elsősorban a magyar nyelvű elektronikus médiának lehetnek fogyasztói (mivel magyar írás és olvasás-készségük a beszédkésztségénél jóval gyengébb). Ezen fogyasztók felmutatásával a magyar nyelvű kereskedelmi rádiók bővíthetik reklámfelületüket (ez történt pl. a szatmári City Rádió esetében). Hasonlóképpen (elsősorban helyi szinten) a magyar politikai pártok is megcélozhatják ezeket a csoportokat.

A magyar identitás-politika számára jelenleg *a magyar többségű területeken élő romák* magyar intézményrendszeren keresztüli integrációja jelenti a legnagyobb kihívást. Ennek a kérdésnek, amellet, hogy egyes kistérségek demográfiai perspektíváit és távlati „élhetőségét” alapjaiban meghatározza, a magyar intézményhálózat fenntarthatóságát tekintve is kiemelt szerepe van. Erdélyben, Szlovákiában és Kárpátalján egyaránt jellemző, hogy egyes magyar

iskolákat csak a cigány gyermekekkel lehet fenntartani. Erdélyben sok helyen ismertek azok a helyzetek, amikor a román és magyar oktatásszervezők versengenek, hogy milyen tannyelven iskolázzák be a helyi roma gyerekeket.¹⁰¹

A romák társadalmi integrációja természetesen – a népesedéspolitikához hasonlóan – szintén egy olyan kérdés, amelyet a kisebbségi elit nem tud a tágabb társadalmi környezettől elvonatkoztatva kezelni. Mint arra a romák társadalmi helyzetére vonatkozó részben kitértünk, a strukturális viszonyok nem is a romák nagyobb mértékű társadalmi integrációja, hanem ellenkezőleg, a marginalizáció és szegregáció irányába haladnak. Ennek ellenére a határon túli magyar eliteknek érdekében állhat, hogy (jól átgondolt formában) „beszálljanak” a romapolitikába. Ez gyakorlati politikai lépésként elsősorban azt jelenthetné, hogy a magyar elit az adott államok romákkal kapcsolatos közpolitikáiban felvállalja, hogy elismerteti a magyar nyelvű romák sajátos nyelvi-kulturális igényeit, és ezek érvényesítését „magyar érdekként” definiálja. Igyekeznünk kell például a romákat kiemelten támogató oktatási programokba, projektekbe (az ezekből kimaradó) magyar nyelvű romákat bevonni.¹⁰² Hasonlóképpen érdemes figyelni a magyar nyelvű romákkal kapcsolatban levő állami és nem állami intézmények alkalmazotainak nyelvi erőforrásaira, és érvényesíteni ezek magyar nyelvűségét.

9.3 Intézmény és humánerőforrás fejlesztéssel kapcsolatos ajánlások

A magyar népesség csökkenése felveti az *intézményes fenntarthatóság kérdését*. Ez elsősorban az iskoláskorú népesség és az iskolahálózat elkerülhetetlen körzetesítése kapcsán merül fel élesen. A gyermekszám csökkenése és az összevonások nem csak a kisebbségi, hanem a többségi iskolákat is érintik. Adott esetben egy település iskolájának a fennmaradását akár néhány magyar gyermek helyben való beiskolázása is jelentheti, esetleg azon az áron, hogy nem magyarul tanulnak. De a csökkenő gyermeklétszám következtében a nagyobb települések iskolái között is kiéleződik a gyermekekért folytatott verseny. A kisebbségi oktatási rendszer sajátosságaiból kiindulva elsőrendű feladat az elkerülhetetlen átalakulásra való felkészülés, és egy integrált stratégia kidolgozása.

Első szinten egy makro-perspektívájú demográfiai és intézményes elemzést kell végezni. Ez magában foglalná az adott határon túli térségen belül (1) az oktatási körzetek beazonosítását, (2) a körzet magyar (nyelvű) népességének köréves bontású előreszámítását, (3) ennek alapján annak megállapítását, hogy a körzet elvben mekkora magyar oktatási intézményhálózatot bír el, végül (4) annak beazonosítását, hogy az adott körzetben a szülők milyen arányban választanak magyar vagy többségi nyelvű iskolát.

¹⁰¹ Toma, Stefánia: *Roma/Gypsies and Education in a Multiethnic Community in Romania*. ISPMN – Working Papers in Romanian Minority Studies, 2008.

¹⁰² Például a Kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetemen minden évben van egy bizonyos számú (nem is kisszámú) tandíjmentes hely, melyet roma származású diákok számára tartanak fenn. És bár az ezekre a helyekre sikeresen pályázók választhatnak, hogy magyarul vagy románul folytatják a tanulmányaikat, kivételes eset, hogy a magyar tanulmányi nyelvet választó romák jelentkezzenek ezekre a helyekre.

Második szinten, immár helyi szintű vizsgálat alapján, beazonosításra kerülnének (1) a magyar oktatásban érdekelt különböző intézményes szereplők (az iskolát perspektivikusan fenntartó magyar önkormányzatok, oktatási személyzet és iskolák, az oktatásban érdekelt civil, egyházi stb. szereplők) és (2) ezek érdekkonfliktusai. (3) Ezek és a fenntarthatóság demográfiai feltételeinek ismeretében lehetne különböző átszervezési alternatívákat megfogalmazni és prioritási sorrendbe helyezni.

Harmadik szinten egy politikailag is támogatott közvetítési folyamatra lenne szükség, amelynek eredményeképp (ideális esetben) az oktatásban érdekelt szereplők megegyeznek valamilyen megoldásban, amit a politikai érdekképviselő a maga tevékenysége során érvényesíteni próbál. A tervezés folyamán az oktatás magyar nyelve mellett annak *minősége* is kiemelt szerepet kellene, hogy kapjon, abból a felismerésből kiindulva, hogy a magyar oktatás a többségi tannyelvűvel is versenyezni kénytelen.

Amennyiben ezeket a lépéseket a magyar elitek nem tudják, vagy nem akarják megtenni, a folyamatok spontán módon fognak lezajlani, aminek a magyar intézményhálózatra nézve minden bizonnyal káros következményei lesznek.

IRODALOM

- Achim, Viorel: *Țigani în istoria României*. Editura Enciclopedică, București, 1998.
- Arday Lajos: *A jugoszláviai magyar nemzetiség helyzete (1981)*. In *Medvetánc Jelentések a határokon túli magyar kisebbségek helyzetéről. Csehszlovákia, Szovjetunió, Románia, Jugoszlávia*. ELTE, Budapest, 1988.
- Badis Róbert: *A vajdasági magyar népesség társadalmi szerkezete kép népszámlálás tükrében 1991, 2001*. REGIO 2008/4, 102-155.
- Beck, Sam: *Ethnicity, Class, and Public Policy: Țigani/Gypsies in Socialist Romanian*. In Kot K. Shangriladze–Eica W. Townsend (eds.): *Papers for the V. Congress of Southeast European Studies, Belgrade, September 1984*. Slavica Publishers, Columbus, Ohio, 1984. 19-38.
- Bognár, Andrija: *The Status of Hungarians in Vojvodina from 1918 to 1995*. In Aleksandar Ravli (ed.): *An International Symposium: Southeastern Europe 1918-1995*. Croatian Heritage Foundation & Croatian Information Centre, Zagreb, 1995. 86-103.
- Botev, Nicolai: *Where East Meets West: Ethnic Inter-marriage in the Former Yugoslavia 1962 to 1989*. American Sociological Review, 1994. Vol. 59, 461-480.
- Braun László–Csernicskó István–Molnár József: *Merre visz a cigány út? Magyar anyanyelvű cigányok Kárpátalján*. Kézirat, 2008.
- Brubaker, Rogers–Feischmidt Margit–Fox, Jon E.–Grancea, Liana: *Nationalist Politics and Everyday Ethnicity in a Transylvanian Town*. Princeton University Press, Princeton and Oxford, 2006.
- Csata István–Kiss Tamás: *Népesedési perspektívák. Az erdélyi magyar népesség regionálisan tagolt előreszámítása húsz és harminc éves időtávra*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2007.
- Emigh, Rebecca Jean–Fodor, Eva–Szelényi, Iván: *The Racialization and Feminization of Poverty?* In Emigh, Rebecca Jean–Szelényi, Iván (eds.): *Poverty, Ethnicity, and Gender in Eastern Europe During Market Transition*. Praeger, Westport, CT, 2001, 1-32.
- Emigh, Rebecca Jean–Szelényi, Iván (eds.): *Poverty, Ethnicity, and Gender in Eastern Europe During Market Transition*. Praeger, Westport, CT, 2001.
- Fleck Gábor–Rughiniș, Cosima: *Vino mai aproape. Incluziunea și excluziunea romilor în societatea românească de azi*. Human Dynamics, București, 2008.
- Földes Károly: *Szórványmisszió. Jajszó a pusztuló szórványokból*. Keresztes Nagy Imre, Nagyenyed, 1934.
- Gábrityné Molnár Irén: *A jugoszláviai magyarok vándormozgalmának okai és méretei*. In Gábrityné Molnár Irén–Mirnics Zsuzsa (szerk.): *Fészekhagyó vajdaságiak*. MTT Könyvtár 4, 2001, Szabadka, 115-162.
- Gödri Irén–Tóth Pál Péter: *Bevándorlás és beilleszkedés*. KSH Népeségkutató Intézet, Budapest, 2005.
- Gyönyör József: *Államalkotó nemzetiségek. Tények és adatok a csehszlovákiai nemzetiségekről*. Madách, Pozsony, 1989.
- Gyurgyík László–Kiss Tamás: *Párhuzamok és különbségek. A második világháború utáni erdélyi és szlovákiai magyar népességfejlődés összehasonlító elemzése*. EÖKIK, Budapest (megjelenés alatt).

- Gyurgyík László: *Magyar mérleg. A szlovákiai magyarság a népszámlálási és a népmozgalmi adatok tükrében*. Kalligram, Pozsony, 1994.
- Gyurgyík László: *Asszimilációs folyamatok a szlovákiai magyarság körében*. Kalligram, Pozsony, 2004.
- Gyurgyík László: *A szlovákiai magyarság társadalmi szerkezetének alakulása 1980-2001 között*. Korall 2004. 18. szám, 155-176.
- Gyurgyík László: *Népszámlálás 2001. A szlovákiai magyarság demográfiai település- és társadalmi szerkezetének változásai az 1990-es években*. Kalligram, Pozsony, 2006.
- Gyurgyík László: *A szlovákiai magyar társadalmi szerkezet a 90-es években*. REGIO 2008/4, 77-101.
- Havas Gábor–Kemény István–Kertesi Gábor: *A relatív cigány a klasszifikációs küzdőtéren*. Kritika, 1998. március.
- Horváth István: *Az erdélyi magyar fiatalok Magyarország irányú tanulási migrációja, 1990–2000*. Erdélyi Társadalom, 2004. 2/2, 59-85.
- Horváth István: *Az etnikailag vegyes házasságok az erdélyi magyar lakosság körében: 1992-2002*. In Kiss Tamás (szerk.): *Népesedési folyamatok az ezredfordulón Erdélyben*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2004. 235–257.
- Horváth István: *Változó környezet, állandó trendek?* In Uő. (szerk.): *Erdélyi és Magyarország közötti migrációs folyamatok*. Scientia, Kolozsvár, 2005. 9-133.
- Józan Péter: *A századvég halálzási viszonyainak néhány jellegzetessége Magyarországon*. In Cseh-Szombathy László–Tóth Pál Péter (szerk.): *Népesedés és népesedéspolitika*. Századvég Kiadó, Budapest, 2001. 293-309.
- Kalmijn, Matthijs: *Intermarriage and Homogamy. Causes, Trends, Patterns*. Annual Review of Sociology, Vol. 24 (1998), 395–421.
- Kapitány Balázs–Spéder Zsolt: *Szegénység és depriváció. Társadalmi szerkezeti összefüggések nyomában*. Központi Statisztikai Hivatal – Népeségtudományi Kutatóintézet, Budapest, 2004.
- Kapitány Balázs–Kiss Tamás: *Magyar nyelvű roma közösségek Magyarországon és Erdélyben*. In Spéder Zsolt (szerk.): *Az erdélyi magyar nyelvi közösség népesedése és társadalmi rétegződése*. KSH-Népeségkutató Intézet, Budapest (megjelenés alatt).
- Kerzer, David I.–Arel, Dominique (eds.): *Census and Identity. The Politics of Race, Ethnicity and Language in National Censuses*. Cambridge University Press, Cambridge, 2002.
- Kiss Tamás–Fosztó László–Fleck Gábor (coord.): *Incluziune și excludere. Studii de caz asupra romilor din România*. ISPMN-Kriterion, Cluj-Napoca, 2009.
- Kligman, Gail: *Politica duplicității. Controlul reproducției în România lui Ceaușescu*. Humanitas, București, 2000.
- Kovács Éva: *Felemás asszimiláció. A kassai zsidóság a két világháború között*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Liliacrum Aurum, Somorja-Dunaszerdahely, 2004.
- Ladányi János–Szelényi Iván: *Patterns of Exclusion: Constructing Gypsy Ethnicity and the Making of an Underclass in Transitional Societies of Europe*. East European Monographs, Boulder, Co, 2006.
- Ladányi János–Szelényi Iván: *Az etnikai besorolás objektivitásáról*. Kritika, 1998. március.

- Ladányi János–Szelényi Iván: *Ki a cigány?* Kritika, 1997. december.
- Macfarlane, Alain: *Az angol individualizmus eredete*. Századvég – Hajnal István Kör, Budapest, 1993.
- Meslé, France: *Halandóság Kelet- és Nyugat-Európában: növekvő különbségek*. REGIO 2001/1, 163-175.
- Mirnic Károly: *Kétnyelvűség a vajdasági vegyes házasságokban*. REGIO, 1995/4, 117-127.
- Molnár József–Molnár D. István: *Kárpátalja népessége és magyarsága a népszámlálási és a népmozgalmi adatok tükrében*. Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség Tankönyv- és Taneszköz-tanácsa, Beregszász, 2005.
- Münz, Rainer: *Az üldözések évszázada*. REGIO, 2003/1, 36–57.
- Pálfy Zoltán: *Nemzetállam és felsőoktatási piac: adatok a kolozsvári egyetem diákságának etnikai és társadalmi összetételéről a két világháború között*. Erdélyi Társadalom, 2004, 2/2, 151-181.
- Petrichevich Horváth Emil: *Jelentés az Országos Menekültügyi Hivatal négyévi működéséről*. Pesti Nyomda, Budapest, 1924. 37.
- Petrovic, Ruza: *Ethnically mixed marriages in Yugoslavia*. Sociologija, 1970 [1966] (selected articles), 85-200.
- Regényi Emil–Törzsök Erika: *Romániai menekültek Magyarországon 1988*. In *Medvetánc. Jelentések a határokon túli magyar kisebbségek helyzetéről. Csehszlovákia, Szovjetunió, Románia, Jugoszlávia*. ELTE, Budapest, 1988. 187–241.
- Sandu, Dumitru: *O hartă socială a comunităților de romi. O hartă a saraciei comunitare prin sondajul*. PROROMI. Banca Mondială, București, 2005.
- Sandu, Dumitru: *Emerging Transnational Migration from Romanian Villages*. Current Sociology, 2005, 53., 555–582.
- Sasse, Gwendolyn *The “New” Ukraine: A State of Regions* In Hughes, James–Sasse, Gwendolyn (eds.): *Ethnicity and Territory in the Former Soviet Union. Regions in Conflict*. Routledge, London, 2002. 69-100.
- Scheffel, David Z.: *Svinia in black & white: Slovak Roma and their neighbours*. Broadview Press, Peterborough, Ont. 2005.
- Sebők László: *A vajdasági magyarok megmaradásának perspektívái*. Kézirat, 2003.
- Spéder Zsolt (szerk.): *Az erdélyi magyar nyelvi közösség népesedése és társadalmi rétegződése*. KSH-Népeségkutató Intézet, Budapest, (megjelenés alatt).
- Stloukal, Libor: *A közép-és kelet-európai „abortusz kultúra” megértése*. REGIO 2001/1, 140–162.
- Szentannai Ágota: *A Magyarországon tanult fiatalok karrierkövetése*. REGIO 2001/4, 113–131.
- Szilágyi N. Sándor: *Észrevételek a romániai magyar népesség fogyásáról, különös tekintettel az asszimilációra*. Magyar Kisebbség 2002/4. 64–96.
- Szilágyi N. Sándor: *Az asszimiláció és hatása a népesedési folyamatokra*. In Kiss Tamás (szerk.): *Népesedési folyamatok az ezredfordulón Erdélyben*. Kriterion – RMDSZ Ügyvezető Elnökség, Kolozsvár, 2004. 157–235.
- Szilágyi N. Sándor: *A szórványmagyarság: probléma vagy ürügy*. In. Uő.: *Miegymás*. Kalota Kiadó, Kolozsvár, 2004. [1997.] 476-494.
- Thomas, Willam I.–Znaniiecki, Florian: *A lengyel paraszt Európában és Amerikában. I. kötet*. Új Mandátum, Budapest, 2002.

- Toma, Stefánia: *Roma/Gypsies and Education in a Multiethnic Community in Romania*. ISPMN – Working Papers in Romanian Minority Studies, 2008.
- Tóth Pál Péter: *Haza csak egy van? Menekülők, bevándorlók, új állampolgárok Magyarországon*. Püski, Budapest, 1997.
- Turai Tünde: *A családszerkezet változása a szocializmus éveiben a Szilágyságban*. Erdélyi Társadalom, 2003/1, 85–101.
- Vadkerty Katalin: *A kitelepítéstől a reszlovakizációig. Trilógia a csehszlovákiai magyarság 1945-1948 közötti történetéről*. Kalligram, Pozsony, 2001.
- Vano, Boris: *Projection of Roma Population in Slovakia until 2025*. Infostat, Bratislava, 2002.
- Varga E. Árpád: *Fejezetek Erdély népesedéstörténetéből*. Püski, Budapest, 1998.
- Zamfir, Cătălin și Preda, Marian (coord.): *Romii în România*. Editura Expert București, 2002.
- Ziegenfuss, Vladimír: *Národnostní smíšenost manželství v ČSSR*. Demografie 1966/1, 28-35.

Csete Örs, Papp Z. Attila, Setényi János

KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR OKTATÁS AZ EZREDFORDULÓN

Tanulmányunk a magyar oktatásügy jelen állapotát és jövőbeli mozgásterét méri fel. Magyar oktatás alatt elsősorban a határon túli magyar kisebbségek által működtetett iskolarendszerű és iskolarendszeren kívüli oktatást értjük. Mivel azonban a határon túli magyar oktatás a 90-es évektől kezdve részben az anyaország megoldásait tekintette mintának, továbbá a magyar nyelvű oktatás intézményeit azonos nyelvű és hasonló kultúrájú intézményeknek tekintjük, tanulmányunkban nem minden esetben választottuk élesen szét a magyarországi és határon túli oktatás fogalmát.

Tanulmányunk első fele az oktatást meghatározó feltételeket (demográfia, társadalmi tőke, intézményhálózat, jogi-politikai háttér, erőforrások) tekinti át, majd a nemzeti-kulturális identitás átadásának – egyre összetettebb – feladatát elemezzük. Végül kitérünk az oktatással kapcsolatos globális folyamatok felvázolására és a szomszédos államok trendeken belüli helyzetére is.

Előrebocsátva már most megállapíthatjuk, hogy a magyar oktatásügynek – különös tekintettel a határon túli magyar oktatásra – több olyan kihívásra is válaszolnia kell, amely a 90-es években megindult újjászerveződéskor még nem voltak jelen hangsúlyosan. Ezek a következők:

- az anyaország befolyásának, támogató erejének időszakos meggyengülésével párhuzamosan képesek lesznek-e a határon túli magyar közösségek oktatási rendszereik fejlesztésére, illetve Magyarország a szomszédos államokban milyen stratégia mentén, milyen pozíciót kíván vagy tud a magyar nyelvű oktatás kapcsán elfoglalni?
- a globalizáció és az Európai Unió modernizációs hatásai milyen (pl. integratív vagy elzárkózó) reakciókat váltanak majd ki a határon túli magyar oktatás szereplőiből és döntéshozóiból?

- milyen válaszokat, megoldásokat adnak a magyar oktatásügy szereplői – határon innen és túl – az intézményrendszer megtartása/fejlesztése/átalakítása kapcsán a demográfiai folyamatokból fakadó sürgetésre?
- a határon túli magyar nyelvű oktatás rendszerének kiépülése nyomán képes lesz-e a határon túli magyar oktatásügy a roma integráció kihívására pozitív válaszokat megfogalmazni?

1. DEMOGRÁFIAI, ISKOLÁZOTTSÁGI ADOTTSÁGOK ÉS AZ IDENTITÁS SZEREPE AZ OKTATÁSBAN

1.1 Demográfiai és iskolázottsági adottságok

Az oktatás talán legfontosabb társadalmi hátterét a demográfiai adatok és prognózisok szolgáltatják, melyek az oktatási rendszer kereteit is előrevetítik. Etnikai kisebbségi vonatkozásokban az ilyen jellegű adatok talán még szenzitívebbek, hiszen valamely kisebbség eltűnése, vagy ennek lehetősége felveti az oktatási rendszer sebezhetőségét, bizonyos szintjeinek létezősültőségét. Ez annál is inkább így van, mert a kisebbségek oktatása rendszerint magasabb költségekkel jár, és ennek megnyirbálására – kedvezőtlen interetnikus viszonyok közepette – mindig lesz politikai vevő. Mindez fordítva is igaz, azaz valamely kisebbség számbeli megerősítése új kulturális, szociális és nyelvi igényeket is generálhat, amelyekre adekvát oktatási szolgáltatásokkal lehet válaszolni.

1. táblázat

ENSZ előrejelzések 2010-2050-re Magyarországra, illetve szomszédos országaira – alapváltozat¹ (ezer fő)

	1990	2010	2020	2050	Változás 2010-2050 (%-ban)	60 év felettiek 2050-ben (%-ban)
Magyarország	10.365	9973	9766	8934	-10,42	33
Szlovákia	5256	5412	5442	4917	-9,15	36,2
Ukrajna	51.583	45.433	42.945	35.026	-22,91	32,8
Románia	23.207	21190	20.380	17.279	-18,46	37
Szerbia	9569	9856	9783	9193	-6,73	30,7
Horvátország	4517	4410	4318	3825	-13,27	35
Szlovénia	1927	2025	2053	1954	-3,51	37
Ausztria	7671	8387	8539	8515	1,53	35,8

¹ Forrás: *esa.un.org/unpp*

Az alapváltozat közepes szintű becslésnek felel meg, amelyhez képest léteznek optimistább és pesszimistább forgatókönyvek is (magas, illetve alacsony változatok).

Magyarország szomszédjai közül egyedül Ausztriában várható a lakosság számának stagnálása vagy enyhe növekedése. Ukrajnában és Romániában a lakosság száma mintegy ötödével csökkeni fog az elkövetkezendő 40 esztendőben. Magyarország lakossága 2050-re 9 millió alá csökken.

Kérdés, hogy a prognosztizált országos szintű népességcsökkenés az egyes országokban miként fog kihatni a magyar kisebbségi közösségekre. Az alábbi táblázatokból összességében megállapítható, hogy a Kárpát-medencei magyarság száma mintegy 10 százalékkal csökken, ám a határon túli régiókban ez a csökkenés sokkal intenzívebb, eléri a 30 százalékot is. Összevetve a Kárpát-medencei országok 1990/1991 és 2020/2021 közötti becsült demográfiai adatait az ezen országok magyarságára vonatkozó adatokkal, megállapíthatjuk, hogy a kisebbségben élő magyarok számának fogyása – Ausztriát leszámítva – mindenhol jóval intenzívebb, mint az egyes országok összlakosságáé. Ez azt jelenti, hogy a kisebbségi magyar népességnek nemcsak a száma, hanem részaránya is csökkeni fog, ami kihat az anyanyelvű oktatás jövőbeni helyzetére is. A magyarság fogyása továbbá együtt jár a népesség elöregedésével, amely óhatatlanul is magával hozza az inaktív és aktív populáció arányának növekedését is.

A foglalkozási szerkezet a magyarok körében a mezőgazdaságból élők (Kárpátalja, Vajdaság), illetve a szakképzetlen munkások magas arányáról és felülreprezentáltságáról árulkodik. A magasabb társadalmi presztízzsel rendelkező foglalkozásokban és piaci alapú szolgáltatásokban (pl. törvényhozók, vezetők, értelmiségi foglalkozások) a magyarok mindegyik régióban alulreprezentáltak.² A környező országok népszámlálási adatai azt is nyilvánvalóvá teszik, hogy a magyar közösségek iskolázottsági mutatói gyengébbek az egyes országok többségi lakosaihoz képest. Mindegyik régióban általános jelenség, hogy a magyarok körében a felsőfokú végzettségűek aránya alacsonyabb, illetve az alacsonyabb iskolai végzettségűek aránya magasabb az országos arányokhoz képest (4. táblázat).

Az elmúlt 20 évben a magyar kisebbségi közösségek körében ezen iskolázottsági mutatókra épülve indultak be az esélykiegyenlítőnek számító anyanyelvű felsőoktatási fejlesztések, és ezzel párhuzamosan a szakképzés, illetve a közoktatás modernizációjára irányuló kezdeményezések mintha háttérbe szorultak volna.

A határon túli magyarok iskolai adatainak vizsgálatakor fontos szem előtt tartani azt is, hogy nem minden magyar nemzetiségű személy jár magyar nyelvű képzésekre. Szlovákiában például 2002/2003-ban az óvodások 27, az alapiskolások 20, a gimnazisták 18, a szakközépiszkolásoknak pedig 40 százaléka szlovák tannyelvű képzésekre járt.³ A szlovákiai rendszerváltás óta megállapítható, hogy minden egyes szinten csökkent a szlovák nyelven tanuló aránya, ez alól kivételnek csak a szakképzésben részt vevők számítanak. Románia vonat-

² Részletes adatokat lásd: Gyurgyík László: *A szlovákiai magyarok társadalmi szerkezete a 90-es években*. REGIO, 2008/4. 77-101. Badis Róbert: *A vajdasági magyar népesség társadalmi szerkezete két népszámlálás tükrében 1991, 2002*. REGIO, 2008/4. 102-154. Papp Z. Attila: *Átmenetben: a romániai magyarok társadalmi pozícióinak alakulása 1992-2002 között*. REGIO, 2008/4. 155-230. (Papp Z. 2008.), illetve a jelen kötetben is.

³ Fazekas József–Huncik Péter (szerk.): *Magyarok Szlovákiában. I. Kötet. Összefoglaló jelentés (1989 – 2004). A rendszerváltástól az európai uniós csatlakozásig*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Liliium Aurum, Somorja – Dunaszerdahely, 2006.

kozásában nem rendelkezünk pontos statisztikákkal a magyar nemzetiségűek magyar nyelvű képzésbe való részvételére vonatkozóan, azonban empirikus vizsgálatok alapján kijelenthetjük, hogy az általános iskolások mintegy 15 százaléka, a középiskolásoknak mintegy negyede, a felsőoktatásban tanulók nem egészen fele román nyelven végzi tanulmányait. Megállapíthatjuk, hogy míg az elmúlt 10 évben a románul tanuló általános iskolások aránya megugrott, addig a közép- és felsőfokú oktatásban románul tanulók aránya csökkent.⁴ Hivatalos adatok szerint évente 6000 román nyelvű képzésben résztvevő diák a magyar nyelvet választott tárgyként tanulja.

2. táblázat

A Kárpát-medencei magyarok számának becslése 1991-2021 között⁵

Ország /Év*	1991	1996	2001	2006	2011	2016	2021
Ausztria	33 459	37 151	40 583	44 504	48 592	52 745	56 852
Horvátország	22 355	19 693	16 595	13 584	11 106	9 151	7 785
Magyarország	10 139 571	10 082 135	9 959 362	9 883 394	9 817 683	9 740 210	9 650 505
Románia	1 624 959	1 525 111	1 431 807	1 343 802	1 258 110	1 173 302	1 089 495
Szerbia	343 942	320 166	293 299	265 823	242 365	222 938	208 341
Szlovákia	567 296	544 768	520 528	499 640	480 655	462 022	443 287
Szlovénia	8 503	7 441	6 243	5 215	4 429	3 845	3 463
Ukrajna	163 111	162 003	156 600	150 719	143 475	134 827	124 929
Összesen	12 903 196	12 698 468	12 425 017	12 206 681	12 006 415	11 799 040	11 584 657
Összesen Magyarország nélkül	2 763 625	2 616 333	2 465 655	2 323 287	2 188 732	2 058 830	1 934 152

*Románia, Szerbia és Szlovénia esetében 1992. évi kiindulással.

A Vajdaságban a magyar nemzetiségű általános iskolai tanulók 80,9 százaléka járt magyar tannyelvű osztályokba, azonban megjegyzendő, hogy ezen iskoláknak is csak mintegy egyharmadában oktatnak minden tárgyat magyarul.⁶ Középfokú szinten kizárólag magyar tannyelvű iskola – a szabadkai és a zentai tehetséggondozó gimnáziumokat leszámítva – nincs a Vajdaságban, a legtöbb intézményben magyar tagozatok működnek. Ugyanakkor a magyar középiskolások mintegy 27 százaléka szerb tannyelvű iskolákba jár.⁷ Szlovéniában szintén nincs önálló magyar iskolahálózat, az oktatás ugyanis a magyar kisebbség által is lakott területeken az 1959/60-as tanévtől kezdve minden szinten kétnyelvű.

⁴ Papp Z. Attila (szerk.): *Erdélyi Értékrend 2008. Kutatási jelentés*. Országgyűlési Hivatal, Budapest, 2008.

⁵ Habclicsek László–Tóth Pál Péter–Veres Valér: *A Kárpát-medencei magyarság demográfiai helyzete és előreszámítása, 1991–2021. Kutatási jelentés*. KSH, Népességtudományi Kutatóintézet, Budapest, 2005/1.

⁶ Gábrity Molnár Irén: *A vajdasági magyar tanulói ifjúság iskolai szintje, mint a magyar értelmiség utánpótlás feltevéle*. Forum, 2004. 2. sz. 57-82.

⁷ Balassa Endre: *Iskolai rendszerű szakképzés Szerbiában*. Szakképzési Szemle, 2006. 4. sz. 90-103.

3. táblázat

A Kárpát-medencei országok, illetve ezen országok magyarságának becült változása
1990 (1991) és 2020 (2021) között⁸ (%)

Ország	A Kárpát-medencei magyarok számának változása 1991-2021 között (1991=100%)	A Kárpát-medencei országok népességének változása 1990-2020 között (1990=100%)
Ausztria	69,92	11,32
Horvátország	-65,18	-4,41
Magyarország	-4,82	-5,78
Románia	-32,95	-12,18
Szerbia	-39,43	2,24
Szlovákia	-21,86	3,54
Szlovénia	-59,27	6,54
Ukrajna	-23,41	-16,75
Kárpát-medence, összesen	-10,22	-9,53
Kárpát-medence, Magyarország nélkül	-30,01	

Kárpátalján nincsen magyar nyelvű szakiskolai rendszer, csak az elmúlt években indítottak magyar nyelvű képzéseket. A hivatalos statisztikákból azt is meg lehet állapítani, hogy az elmúlt években a magyar tannyelvű képzések aránya egyre csökkenő arányt mutat (2005-ben 11,5 százalék volt, 2008-ra már csak 9,2), ami egyúttal az ukrán nyelvű képzések magyarok körében történő terjedését is jelenti. E folyamat vélhetően fokozódni fog, ha a jelenlegi új, ukrán nyelvű érettségi rendszer nem változik.⁹

4. táblázat

Románia, Szlovákia, Szerbia és Ukrajna lakosságának és magyar lakosságának iskolai végzettsége a legutóbbi (2001, 2002. évi) népszámlálási adatok szerint¹⁰ (%)

Iskolai végzettség (ISCED)	Románia		Szlovákia		Szerbia/Vajdaság		Ukrajna	
	összesen	magyarok	összesen	magyarok	összesen	magyarok	összesen	magyarok
Általános iskola (1,2A)	47,7	49,3	26,4	36,3	41,3	53,9	31,5	40
Szakiskolai (3C)	15,3	17,7	29,4	30,1				
Középszintű – érettségivel (3A, 3B)	21,4	21,6	32,1	26,3	43,9	37,6	52,6	53,2
Főiskolai, egyetemi (5,6)	10,0	7,8	9,8	5,4	9,4	6,1	12,4	5,2
Iskolázatlanok, ismeretlen isk. v.	5,7	3,7	2,4	1,3	7,8	2,2	3,5	1,6
Összesen	100	100	100,0	100,0	100,0	100,0	100	100

⁸ Forrás: Uo. és esa.un.org/unpp

⁹ Papp Z. 2009, id. mű.

¹⁰ Gyurgyik, id. mű. Badis, id. mű. Papp Z. 2008, id. mű. Papp Z. Attila: *A kárpátaljai magyar nyelvű oktatás rendszere és néhány aktuális kihívása 2009-ben.* (Kézirat, 2009.) (Papp Z. 2009.)

1.2 Kettős-hármas identitások és a roma kérdés mint oktatási kihívás

A Kárpát-medencei magyarság kisebbségi közösségei körében talán a leggyakrabban kutatott téma a nemzeti identitás kérdésköre. E kutatások egyaránt szólnak az interetnikus viszonyok sajátosságairól, valamint a kisebbségi identitás, a többes identitások – empirikus szinten valójában nehezen megragadható – bonyolult kérdéseiről. Interetnikus viszonyok szintjén kimutatott, hogy a többségi-kisebbségi reláció percepciója aszimmetrikus, hiszen míg a történelmi tapasztalatok okán a többségi etnikum tagjai különféle múltbeli és jelenbeli szimbolikus eseményeket pozitívan ítélnék meg, addig ugyanazon események kisebbségi percepciója negatív, és mindez fordítva is igaz. E szembenállás azonban gyakran kivétel a jelen megítéléseire is, amit rendszerint az egyes országok politikai elitje is igyekszik kihasználni.

Az interetnikus viszonyok percepciója, illetve az identitás szerkezete a kisebbségi oktatásra is kihat: vagy azért, mert az oktatás része lett a szimbolikus politizálásnak, vagy azért, mert a felerősödő lokalitások saját képzési formákat, felsőoktatási kezdeményezéseket is generálhatnak. A többes identitások valamilyen körülírására a népszámlálási adatok is adnak némi támaszkodót. Tekintve, hogy több országban is külön rá szoktak kérdezni az egyén anyanyelvére, illetve nemzetiségére (vagy etnikumára), lehetőség van a teljes magyar identitást vallók körének (azaz akiknél a nyelv és nemzetiség egybeesik) körülírására, illetve az eltérő anyanyelvűek és nemzetiségűek meghatározására.

Romániában például a teljes magyar identitásúak a magyar nemzetiségűek körében mintegy 97,6 százalékos volt, ami azt jelentette, hogy mintegy 34 ezer személy más anyanyelvű volt. Fontos megjegyezni, hogy miközben a romániai magyar nemzetiségűek száma 1992-2002 között közel 200 ezerrel csökkent, az így értelmezett kettős identitásúak száma és aránya mondhatni konstans maradt, vagy legalábbis enyhe csökkenést mutatott. A kettős identitásúak szerkezetében azonban az is fontos információval bír, hogy míg a román-magyar identitásúak száma csökkenő tendenciát mutat, addig a magyar-roma identitásúak az előbbieknél közel kétszeresét teszik ki, és dinamikus növekedést mutatnak: 1992-ben a magyar anyanyelvűek körében közel 19 ezer roma anyanyelvűt regisztráltak, 2002-ben ez a szám már megközelítette a 24 ezret.¹¹

Szlovákiában alacsonyabb a teljes magyar identitásúak köre, mint Erdélyben: 1991-ben ez az arány 91,4 százalékos volt, 2001-re pedig már csak 88,5 százalékosra volt tehető. Ezt úgy értelmezhetjük, hogy a szlovákiai magyarok nagyobb mértékben vannak kitéve az asszimilációs kihívásoknak, mint erdélyi nemzettársaik. A vegyes identitás szerkezete szintén lényeges eltéréseket mutat az erdélyiekhez képest. A szlovákiai magyarok körében jóval magasabb a magyar-szlovák identitásúak köre, mint a magyar-roma identitásúaké: míg előbbieknél 2001-ben a magyar anyanyelvűek közel 10 százaléka (55.236 személy) szlovák nemzetiségűnek vallotta magát, addig a roma nemzetiségűek aránya 1,5 százalékos volt (8.869 személy). Azonban megállapítható, hogy a magyar-roma identitásúak aránya Szlovákiában is nagyon dinamiku-

¹¹ Forrás: *Recensământul populației și al locuințelor. Structura etnică și confesională*. Vol. IV. www.insse.ro/cms/files/RPL2002INS/index4.htm

san növekedett, azaz megkétszereződött az elmúlt két népszámlálás alatt. Szakértők szerint e növekedés pedig éppen a magyar többségű településeken intenzívebb.¹²

Ukrajnában a legutóbbi 2001-es népszámláláskor 47.587 cigány nemzetiségű személyt regisztráltak, akik közel harmada (14.004 cigány nemzetiségű személy) Kárpátalján élt. A kárpátaljai romák mintegy 62,4 százaléka (8.736 személy) a magyart jelölte meg anyanyelveként, ugyanakkor a magyar anyanyelvűek 5,5 százaléka cigány nemzetiségűnek vallotta magát, ami a magyar nemzetiségű, nem magyar anyanyelvűek mintegy 75 százalékát teszi ki.¹³

Oktatási vonatkozásban ezekből az adatokból két következtetés adódik. Egyrészt az iskolakorú magyar nemzetiségűek közül a nem magyar anyanyelvet beszélők minden bizonnyal nem vesznek részt a magyar nyelvű oktatási rendszerben, ami ennek további zsugorodását idézi elő. Másrészt a roma-magyar identitást vallók arányának dinamikus növekedése új kihívások elé állítja a magyar nyelvű iskolarendszert; kérdés, a magyar nyelvű iskolarendszer képes-e a magyar kötődésű romák bevonására? A magyar nyelvű iskolarendszer fejlesztésére vonatkozó koncepciókból ugyanis rendszerint hiányoznak e vegyes identitású, ám magyar kötődésű közösségek integrációjára vonatkozó elképzelések.

A magyarországi romák iskolai integrációjának megítélése vegyes, hiszen a helyi társadalmak, az iskola közege, a pedagógustársadalom nincs kellőképpen felkészítve e feladatra. Mégis évtizedes hagyománya van a szegregáció különböző formáinak csökkentésére irányuló oktatáspolitikai válaszoknak. Azt gondoljuk, a magyarországi kormányzati és nem-kormányzati integrációs törekvések adekvát alkalmazásával (és a vonatkozó hibákból eredő tapasztalatok leszűrésével) sikereket lehetne elérni a határon túli magyar romák iskolai integrációjára tekintetben.

2. HATÁRON TÚLI MAGYAR OKTATÁSI RENDSZEREK: JOGI KERET, MUNKAERŐ-PIACI RELEVANCIA

A határon túli magyar közoktatási rendszereket rendszerint az anyanyelvű képzés kiterjedtsége szempontjából lehet értékelni. Kétségtelen, hogy a kisebbségi oktatás, egyéb kisebbségi intézményi alrendszerek mellett (politikai, kulturális és civil szféra, nyilvánosság stb.) fontos szerepet tölt be a nemzeti/nemzetiségi identitás fenntartásában és újratermelésében. E kisebbségi alrendszereknek azonban nem csupán az identitással összefüggő funkciói, hanem a szélesebb értelemben vett társadalmi integrációval kapcsolatos feladatai is vannak. A kisebbségi oktatás esetében ezért jogos elvárás, hogy a képzések kimeneti szakasza valamilyen mértékben összhangban legyen a munkaerőpiaci igényekkel. Ebben a koncepcióban az iskolarendszer működtetése oktatási szolgáltatásnak fog minősülni. Kérdés azonban, hogy a határon túli magyar közoktatási rendszerek milyen mértékben és milyen módokon töltik be ezt a szolgáltató funkciót.

¹² Gyurgyík László: *Népszámlálás 2001. A szlovákiai magyarság demográfiai, valamint település- és társadalomszerkezetének változásai az 1990-es években*. Kalligram, Pozsony, 2006.

¹³ A cigány nemzetiségűek meghatározása körüli bizonytalanságokat lásd részletesebben: Braun László–Csernicso István–Molnár József: *Merre visz a „cigányút”? Magyar anyanyelvű cigányok Kárpátalján*. Kézirat, 2008.

Az iskolarendszer a szolgáltató funkcióját a külső és belső szereplőkkel szemben kell, hogy teljesítse. A külső szereplők alatt jelen esetben vagy egy magasabb oktatási szintet vagy a munkaadókat értjük, hiszen ők az oktatási folyamat „termékeinek”, azaz a végzős hallgatóknak az elsőrendű „felhasználói”. Ezt a szolgáltató funkciót leginkább az általános iskola és középiskola, illetve a középiskola és felsőoktatás közötti átmenet szintjén, valamint az iskolarendszerekből a munkaerőpiacra kilépők esetében lehet megragadni. Ennek megértéséhez azonban szükséges az országspecifikus jogi keretek és az országos oktatáspolitikai elképzelések ismertetése.

E szélesebb környezetbe ágyazva részben arra is választ kaphatunk, hogy az iskolarendszer rejtett (vagy nem rejtett) tanterve milyen kulcskompetenciák kialakítását támogatja. A kulcskompetenciák ugyanis azoknak „az ismereteknek, képességeknek és attitűdöknek egy átadható, többfunkciós csoportját jelentik, amelyekre minden embernek szüksége van személyes kibontakozása és fejlődése, a társadalmi részvétel és a sikeres munkavállalás érdekében. A kulcskompetenciáknak ki kell alakulniuk a kötelező oktatás végére.”¹⁴ A kulcskompetenciák körébe tartoznak a kommunikáció (anyanyelvi és idegen nyelvi is), az információs kommunikációs technológiák használata, a matematikai műveltség, a tanulás tanulása, a személyközi és állampolgári kompetenciák, vállalkozói képességek, a team-munka, valamint a kulturális és környezeti tudatosság.

2.1 A Kárpát-medencei köz- és szakoktatási rendszerek összehasonlítása

Ebben a fejezetben azokat a közoktatási rendszereket hasonlítjuk össze, amelyekben a legnagyobb számú határon túli magyar közösségek fiataljai tanulnak (Románia, Ukrajna, Szlovákia és Szerbia).¹⁵ Az összehasonlítás célja, hogy megtudjuk, a tágabb jogi környezet milyen mértékben járul hozzá ahhoz, hogy az említett kompetenciák kialakuljanak.

A vizsgált országok közös jellemzője, hogy valamennyien a szocialista tömbből érkeztek, és már-már állandósult átmenetnek vannak kitéve. Romániát leszámítva továbbá az is közös ezekben országokban, hogy jelenlegi adminisztratív berendezkedésük meglehetősen újnak mondható: Szlovákia 1993. januártól létezik, Ukrajna 1991 nyarán kiáltotta ki függetlenségét, Szerbia pedig a legutóbbi időben nyerte el mai alakulatát. Mivel a szó szoros értelmében is új országokról van, illetve új politikai-gazdasági helyzetbe került államokról, nem véletlen, hogy mindegyik ország igyekezett megerősíteni nemzetállami mivoltát. Ebben a folyamatban az oktatásnak két szempontból is kiemelkedő szerepe van. Egyrészt azért, mert az oktatás nem csak a kisebbségi identitás újratermelésének, hanem a (többségi) nemzeti identitás kialakításának, megőrzésének és hosszú távú fenntartásának is eszköze. Másrészt pedig az oktatás a kelet-közép európai országok rendszerváltozásainak nem csak kísérőjelensége, hanem aktív részese is volt, és ez érvényes a közoktatásra és a felsőoktatásra egyaránt. Igaz, a

¹⁴ European Comision Progress Report, 2003

¹⁵ Tanulmányunk sok ponton támaszkodik az Apáczai Közalapítvány támogatásával 2006–2007-ben készült *Határon túli magyar közoktatási rendszerek hatásvizsgálata a munkaerő-piaci relevancia tükrében* című kutatás eredményeire.

felsőoktatási szintek valamivel „látványosabban” reagáltak az új politikai-gazdasági kihívásokra, míg a közoktatási rendszereken belül, kevésbé látványosan, mondhatni a mélyben zajlottak az események.

A kilencvenes években a nemzeti újrafelfedezés korszaka zajlott ezekben az országokban, egy olyan átmeneti időszakban, amikor a korábbi politikai és gazdasági rendszer teljesen összeomlott. A nemzeti(ségi) újrafelfedezés paradigmája azonban a határon túli magyar kisebbségi közösségek és vezetőit is magával ragadta, akik igyekeztek magyar tannyelvű köz- és felsőoktatási intézményeket létrehozni.¹⁶

Az alábbiakban az érintett országok köz- és szakoktatási rendszereit vetjük össze egymással a jogi háttér, a közoktatási rendszer irányítása, a közoktatási rendszer finanszírozása, a munkaerőpiaci relevancia és a magyar nyelvű kisebbségi (szak)oktatás sajátosságai szempontjából.

2.1.1 A jogi háttér

A tárgyalt országok közoktatási joganyagának mindegyikét áthatja az Európai Unióhoz való csatlakozás vagy igazodás valamilyen szintű kényszere. Ez Románia és Szlovákia esetében teljesen érthető, hiszen nemrégiben csatlakozott EU-s tagállamokról van szó, amelyek az elmúlt időszakban oktatási területen is jogharmonizációra törekedtek. A másik két országban viszont jobbra igazodási szándék tapasztalható egy majdani esetleges csatlakozás reményében. Mindegyik ország hordoz valamit a korábbi évtizedek örökségéből, így jelenleg azt mondhatjuk, hogy a jogi háttér egyfajta kettősséget mutat: az örökölt szerkezetek és az EU-s elvárások keverékét.

Románia esetében kijelenthetjük, hogy a jogszabályok nagy mértékben EU kompatibilisek (munkaerő-piaci követelmények beépítése a tantervekbe, minőségbiztosítási követelmények, a rendszer decentralizációja), ám ezek alkalmazása már korántsem gördülékeny, hiszen gyakran a lényeges kitételeket tartalmazó jogalkalmazási módszertan késik, kellő támogatás hiányában néha sürgősségi kormányrendeletekkel igyekeznek/igyekeztek megfelelni a külső elvárásoknak.¹⁷

Szlovákiát is a szocialista éra öröksége jellemzi (új közoktatási törvény nincs, a jelenlegi 1984-ből származik, igaz rengetegszer módosították), amelyet főképp kisebbségi szempontból a Mečiar-éra emlékezete is befolyásol. Ennek eredményeképpen a szlovákiai magyar oktatási közgondolkodásban továbbra is védekező magatartás tapasztalható, és hiába állnak küszöbön a strukturális alapok forrásai, a kisebbségi pedagógustársadalom vagy nem vesz tudomást ezekről, vagy nem lát fantáziát ezekben.¹⁸

¹⁶ Sok esetben saját, évtizedekkel korábban már létező iskolákat akarták újra létrehozni.

¹⁷ Részletesebben lásd: Mandel Kinga–Papp Z. Attila (szerk.): *Cammogás. Minőségkonceptiók a romániai magyar középfokú oktatásban*. Soros Oktatási Központ, Csíkszereda, 2007.

¹⁸ Részletesebben lásd: László Béla, A. Szabó László, Tóth Károly (szerk.): *Magyarok Szlovákiában IV. kötet. Oktatásügy (1989–2006)*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Lilium Aurum, Somorja – Dunaszerdahely, 2006

5. táblázat

A közoktatási rendszerek főbb jellegzetességei (Románia, Szlovákia, Ukrajna, Szerbia)

	Románia	Ukrajna	Szerbia	Szlovákia
Jogi háttér	– EU-s igazodás	– nemzeti doktrína erős hatása – EU-s igazodási kényszer	– EU-s igazodási kényszer – viszonylag új	– csehszlovák örökség – mečiar-i időszak emlékezete – EU-s igazodás
A közoktatási rendszer főbb szereplői és irányítása	– decentralizációs reform	– centralizmus – ukránosítás	– decentralizációs szándék	– decentralizációs szándék
A közoktatási rendszer finanszírozása	– alapfinanszírozás – kiegészítő finanszírozás – saját jövedelem – EU-s pályázati önrészt kifizetheti az állam	– állandósult alulfinanszírozás	– strukturális pazarlás	– külön törvény rendelkezik – vitatott normatív finanszírozás
A munkaerő-piaci relevancia	– iskolai vezetőtanácsok: gazdasági szereplők jelenléte	– szakképzés hiánya – nyelvismeret akut kérdése	– Nemzeti Oktatási Tanács: 42 tag, 3 munkaerő-piaci oldal – igény: rugalmas, multidiszciplináris szaktudásra	– deklarációk szintjén – iskolatanácsok összetételében ez nem köszön vissza – nyelvismeret kérdése
A magyar nyelvű kisebbségi (szak)oktatás sajátosságai	– alacsony részvétel a szakképzésben – szűk képzési kínálat	– ukrán nyelv oktatásának akadályai – alacsony részvétel a szakképzésben – magyar nyelvű oktatás választásának erősödése	– két nyelvű osztályok előnye, hátránya – magyar szakmunkásképzők csökkenése	– sérelmi, védekező magatartás – szakmai kibontakozás – szakiskolák háttérbe szorulása

Ukrajnában a jogalkotói kettősséget a szovjet rendszer öröksége és a nemzeti megújulás (az ukrán mentalitás kialakításának) fontossága, valamint az EU-s normák helyi alkalmazásában érhetjük tetten. A 2002-ben érvénybe lépett, *az oktatás fejlesztésének nemzeti doktrínája* szerint az oktatás az alapja az ukrán állam, nemzet, társadalom, egyén fejlődésének, és így az a jóléti társadalom stratégiai kérdése.¹⁹ Az oktatás fejlődésétől várják az ország versenyképességének növelését nemzetközi viszonylatban. A globalizáció és a nemzetközi trendek kihívásaira adott válaszként aktuális feladatnak tekintik a minőségi oktatáshoz való egyenlő hozzáférés biztosításának kérdését az állampolgárok számára, az élethosszig tartó tanulás lehetőségének biztosítását és az oktatás nemzeti jellegének erősítését. Jóllehet a meghirdetett célok (minőségi oktatás, egyenlő hozzáférés, élethossziglani tanulás) akár egy EU-s dokumentumban is szerepelhetnének, az olyan kifejezések mint öntudatos állampolgár, hazafiságra nevelés, intellektuális potenciál, béketeremtés stb. őrzik a

¹⁹ A dokumentumot 2001-ben fogadta el az ukrainai oktatási dolgozók II. kongresszusa, majd az államelnök 2002. április 17-én kelt 347/2002. számú rendeletében jóváhagyta.

szovjet korszak jól ismert fordulatait is. Ez mintegy árulkodik arról is, hogy itt csak deklarált célokról van szó, a tényleges megvalósulás még távol áll, és továbbra is erősen centralizált rendszerrel van dolgunk.²⁰

Szerbiában 2004-ben hoztak új törvényt a közoktatásról, és ebben szintén az EU-s standardokhoz igyekeznek igazodni, az élethossziglani tanulásra való beállítódás kialakulását stratégiai célként kezelve. Szerbiát törekvésében a nyitottság jellemzi, egyre több nemzetközi kormányprojekt születik, amelyek az oktatási reformok szakmai és kutatási szükségleteit, irányelveit tartalmazzák. Ilyen például a középiskolák megreformálásának programja, amely az új középiskolai kapacitások, és hálózati kiépítés átgondolása okán született, és Európai Uniói pénzekből dolgozták ki. Az utóbbi néhány évben Szerbia részt vesz a jelentősebb nemzetközi oktatási értékelési projekteken is.²¹ A nyitottságot azonban gyakran beárnyékolja a társadalom mélyrétegeiben végighúzódó háborús emlékezet, a nacionalista felhangok időnkénti felszínre kerülése, oktatási szempontból pedig a pedagógusok befogadókészségének hiánya, kiéheése, a fiatalok kivándorlása.

A vizsgált közoktatási rendszerek közül az ukrán a leginkább központosított, a többi rendszerben komoly decentralizációs törekvések tapasztalhatók.

2.1.2 A közoktatási rendszerek finanszírozása

Romániában a közoktatás finanszírozásban bekövetkező legfontosabb változásokat a 2004. évi, az 1995/84-es oktatási törvényt módosító és kiegészítő törvény tartalmazza.²²

A törvény előírja, hogy az állami közpénzekből az oktatás számára a bruttó nemzeti össztermék (GDP) legkevesebb 4%-át kell biztosítani, és ez az arány 2007-re a GDP legkevesebb 6%-át kell, hogy kitegye. Az említett új decentralizációs folyamat következtében az oktatás finanszírozása négy fő forrásból történik: állami költségvetés, megyei önkormányzat költségvetése, helyi önkormányzat költségvetése, valamint az iskola saját jövedelme.

A szlovákiai közoktatási finanszírozási rendszer fontos eleme, hogy a finanszírozás a fenntartótól függetlenül egyenlő mértékben történik, azaz az állami és egyházi iskolák hasonló módon részesülnek a központi költségvetésből. Míg az állami költségvetésből származó bevételeket a törvény által rögzített módon kell felhasználni, addig az egyéb forrásokból származó bevételeket az oktatási szolgáltatás minőségének javítására fordíthatják az iskolák.

Ukrajnában a közoktatási rendszer finanszírozási hiánnyal küszködik. Az ukrán oktatási törvény leszögezi, hogy az oktatás támogatása a mindenkori GDP legalább 10 százalékát kell,

²⁰ Részletesebben lásd: Orosz Ildikó–Cserniczkó István–Ambrus Pál–Kristafori Olga: *A magyar nyelvű/nyelvi oktatás stratégiai kérdései Kárpátalján*, 2008. Kézirat, illetve Papp Z. 2009, id. mű.

²¹ Részletesebben lásd: Gábrityné Molnár Irén (szerk.): *Képzettek a jövő. A felnőttképzés háttere Észak-Bácska iskolahálózatában*. Regionális Tudományos Társaság, Szabadka, 2008.

²² *Legea nr. 354 din 15 iulie 2004 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr.84/1995* (Monitorul Oficial nr. 687 din 30 iulie 2004).

hogy kitegye, a valóságban azonban ez sosem teljesült.²³ A pénzügyi források hiánya miatt a rendszer olyan fontos oktatási projekteket sem tud finanszírozni, mint a tankönyvkiadás vagy a ma már egyre égetőbb szükségletként jelentkező informatikai ellátottság.

Szerbiában az oktatás 2001-ben a bruttó társadalmi termék (GDP) 2,6%-át, 2002-ben 3,2%-át, 2003-ban már 3,4%-át, 2005-ben 2,6%-át, 2006-ban pedig 2,4%-át tette ki.²⁴ A szerbiai költségvetésből az oktatás 2004-ben 12,8%-kal részesedett, 2005-ben pedig már 14%-ot terveztek.²⁵ A finanszírozás azonban nem tekinthető elég hatékonynak, és rossz a támogatások szerkezeti formája is.

2.1.3 A szakoktatási rendszerek munkaerő-piaci relevanciája

Említettük már, hogy koncepciónk egyik kulcskérdésének számít a szakoktatási rendszerek viszonya a munkaerő-piachoz. A vizsgált országok mindegyikében tapasztalható a szakképzés, a szakiskolai képzés presztízsének csökkenése, ami magával hozza az elméleti képzések nagyobb részarányát is.

Nem elég azonban hangsúlyozni a munkaerő-piacnak az oktatás szempontjából történő fontosságát, ha az csak deklaratív szinten marad. Meg kell találni azokat a formákat, amelyekben keresztül megjelennek a munkaerő-piaci igények az oktatás folyamatának összes szintjén: az iskolavezetéstől kezdve a továbbképzésekig és magukban a tanmenetekben is.

Bármely szakoktatási rendszer esetében az iskola és a munkahely közötti kapcsolat meghatározó próbatételnek számít. Hogyha ez a kapcsolat gyenge, akkor az oktatási rendszer a munkaerőpiacon nehezen elhelyezkedő végzősöket termel, ami a fiatalok munkanélküliségi rátájának növekedését és költséges szakmai átképző programokat eredményez. Ha viszont a kapcsolat túlságosan a munkaadók egyéni érdekeire alapoz, akkor a rendszer nehezen modernizálhatóvá válik, és a munkaerőpiaci mobilitás, illetve az oktatási rendszer fejlesztése nehézkes lesz. Románia a '90-es években mindkét típusú problémával szembesült. Ennek ellensúlyozásaképpen nagyobb figyelmet fordítottak az egyéni oktatási és szakképzési igényekre, ezeknek viszont összhangban kellett lenniük a munkaerőpiaci követelményekkel, tehát annak változásaira érzékenyebb és komplexebb információs rendszerekre van szükség.

Ez összefüggésben van azzal, hogy az oktatás-igazgatási testületekben megjelennek-e a gazdasági élet szereplői. A román decentralizációs törekvésekben az ilyen testületek létrehozása megjelent, hiszen az elképzelések szerint az iskola élén vezetőtanács lesz, és ennek tagjai felelősben a helyi önkormányzat, a szülők, a gazdasági szféra és a helyi közösség más intézményeinek és szervezeteinek képviselőiből áll.²⁶

²³ Az arány 2000-ben 3,9%, 2001-ben 4,06%, 2002-ben pedig még ennél is kevesebb, mindösszesen 3,45% volt, 2006-ra pedig 6,3 százalékra növekedett. www.uceps.org/additional/analytical_report_NSD28_eng.pdf

²⁴ Rác Livia: *A szerbiai oktatási rendszer finanszírozása és néhány kisebbségi vonatkozása*. REGIO, 2008/2. 188-209.

²⁵ Gábrityné (szerk.): id. mű 55.

²⁶ *Decentralizarea învățământului preuniversitar (proiect)*. (www.edu.ro/index.php/articles/c502). Részletes ismertetését lásd: Márton János: *A román közoktatási rendszer néhány aktuális jellemezője*. In Mandel–Papp (szerk.). id. mű 25-32.

Szlovákiában egy 2000-ben született miniszteri rendelet értelmében a 11 tagú községi és kerületi iskolatanácsokban sem a munkaadói, sem a civil szervezeti oldal nincs jelen, csak a szülők, pedagógusok, illetve a területi hivatalok és képviselőik.²⁷

Szerbiában a Nemzeti Oktatási Tanács 42 tagja közül 3 tekinthető valamilyen mértékben a gazdasági élet szereplőjének.²⁸

Ukrajnában a szakképzés nagyfokú visszaszorulásával, illetve a piacgazdaságra való áttérés nehézségeivel kell számolni, ezért az oktatási rendszernek egyelőre kis mértékű a munkaerő-piaci relevanciája.²⁹

2.1.4 Magyar nyelvű kisebbségi (szak)oktatás sajátosságai

Romániában a magyar szakképzést jelentősen meghatározta az oktatási törvénynek az a rendelkezése, hogy szaktantárgyakat csak román nyelven lehet tanulni. Ezt 1999-ben módosították, és lehetővé tették a szaktantárgyak anyanyelven történő tanítását, amennyiben a román szakterminológia elsajátítása is biztosított. A korlátozó rendelkezéseknek köszönhetően a romániai magyar középiskolai szintű populáció döntően elméleti iskolába jár. A 2002–2003-as tanévben az elméleti oktatásban tanuló középiskolások aránya 62,87% volt, műszaki szakirányok aránya 30% körül van. A kisebbségi szakoktatás helyzetét azonban nemcsak az alacsony részvételi arány határozza meg, hanem néhány más tényező is. Ezek közül talán a leg súlyosabb a szűk szakképzési kínálat, valamint a szakképzési lehetőségeknek a régiók közötti egyenlőtlen eloszlása. A fenti tényezőket súlyosbítja a szakoktatási intézmények nem megfelelő infrastrukturális felszereltsége, a munkáltatói oldal érdektelensége, a pedagógusképzés és továbbképzés hiányosságai, a magyar szakemberek, valamint a magyar nyelvű szakkönyvek és tankönyvek hiánya.³⁰

Szlovákiában szintén számolni kell a gimnáziumi oktatás térnyerésével, amellyel párhuzamosan csökken a szakmunkásképzők aránya, és az iskolaszervezetben 28–30 százalék körül stabilizálódik a szakközépiskolák aránya. A szakiskolák presztízsének csökkenéséhez kétségtelenül az is hozzájárul, hogy az itt végzők zöme képtelen munkahelyet találni, a szakiskolák ugyanis sok esetben nem a tényleges munkaerő-piaci igények alapján képeznek.³¹

Ukrajna/Kárpátalja vonatkozásában már említettük a többségi nyelv elsajátításának gondját. A szakképzés presztízse itt is alacsony, a magyar fiatalok kisebb mértékben vesznek részt ebben a képzési szerkezetben. Magyar nyelvű szakképzés a nyolcvanas évek végéig gyakorlatilag nem létezett, és jelenleg is csak két magyarul (is) oktató szakképző líceum van: Jánosi-

²⁷ Az iskolai önkormányzatról szóló 51/2000. rendelet, illetve az 587/2002. számú módosítása.

²⁸ Gábrityné (szerk): id. mű 39.

²⁹ Nem véletlen, hogy az ukrán felsőoktatás tökéletesítéséről szóló 2004. február 17-én kelt 1999/2004-es államelnöki rendeletben is „elrendelték” a képzési kínálat és a munka-erőpiaci igények összhangba hozását.

³⁰ Fóris-Ferencz Rita: *Kisebbségi oktatás Romániában felső középfokon*. In: Mandel–Papp (szerk.): id. mű 74–76.

³¹ Albert Sándor: *A szlovákiai magyar szakképzés jelene és jövőjének felvázolása*. In *Helyzetkép a szlovákiai magyar közoktatásról*. Dunaszerdahely, Liliium Aurum 2002.

ban magyar tannyelven folyik az oktatás, Beregszászon pedig egy ukrán-magyar tannyelvű intézmény működik, ahol a magyar nyelvű csoportban akkor indul képzés, ha legalább 25 diák jelentkezik egy szakra.³²

A *Vajdaságban* magyar tannyelven a 2004/05-ös tanévvel bezárólag 12 község 34 középiskolájában folyt oktatás: 10 gimnáziumban, 23 szakközépiskolában és szakmunkásképzőben, valamint egy művészeti középiskolában. A hároméves szakmunkásképzők magyar első osztályaiba évről évre kevesebb tanuló jelentkezett. Az 1995/96-os tanévben számlált 1219-ről 2004/05-ben 778-ra csökkent a diákok száma. Ezzel párhuzamosan a négyéves szakiskolák magyar tannyelvű első osztályaiba beiratkozók száma évről évre nagyobb lett: az 1995/96-os tanévi 937-ről például a 2004/05-ös tanévben 1261-re emelkedett, azaz 34,58%-kal nőtt.³³

A határon túli magyar szakképzés vonatkozásában röviden elmondhatjuk, hogy ez az oktatási szektor nem tartozik a határon túli magyarok által preferált képzési formák közé. Ennek oka részben nyelvi és strukturális jellegű, de okként nevezhető meg a kisebbségi oktatás tervezése szintjén beazonosítható elitizmus is, amelynek következtében az oktatási intézmények hajlamosak az elméletibb képzések irányába elfordulni.

2.2 A Kárpát-medencei felsőoktatási rendszerek néhány közös eleme

A felsőoktatás átalakítására vonatkozó elképzelésekben az elmúlt közel 20 évben a hatalmi elitek konfliktusait lehetett nyomon követni, és ez még inkább érvényes volt a magyar nyelvű felsőoktatási fejlesztésekre. Ezekben két szinten zajlottak a szimbolikus és szakmai „összecsapások”: egyrészt többség-kisebbségi relációban, másrészt pedig „magyar belügyként”, amelynek tétje az volt, hogy a kisebbségi elitből kiknek, illetve mely csoportoknak sikerül otthoni és magyarországi támogatásokat szerezni. E harcok eredményeképpen (és tegyük hozzá: a felsőoktatás eltömegesedése globális trendjének köszönhetően) az elmúlt kb. 10 évben intenzív intézményalapítási folyamat zajlott le, aminek következtében ma már mindegyik nagyobb régióban működnek önálló, új magyar nyelvű felsőoktatási intézmények, vagy folynak állami magyar nyelvű felsőoktatási képzések.

A képzések eltömegesedése, a felsőoktatás magánszektorának megjelenése előtérbe hozta ezek állami elismertségének (akkreditációjának) kérdését. Az akkreditációs eljárás elsősorban szakmai kérdések és kritériumok alkalmazását jelenti, ugyanakkor olyan eszköz is a többségi állam kezében, amellyel kordában tarthatja a magyar (azaz a többségi, nemzeti nyelvtől eltérő) nyelvű felsőfokú képzéseket és intézményi fejlesztéseket.

Mindegyik országban komoly kihívást jelentett és jelent még ma is az ún. *bolognai rendszerre* való átállás.³⁴ A bolognai rendszer az ún. európai felsőoktatási térség keretei-

³² Orosz Ildikó–Molnár Eleonóra: *Az ukránjai oktatás helyzet. Kutatási zárójelentés.* (HTOF 2006)

³³ Gábrityné (szerk.) id. mű 75–85.

³⁴ E kérdést részletesebben lásd: Papp Z. Attila: *A Kárpát-medencei magyar felsőoktatási és kutatási térség lehetősége.* In Görömbei András–Manherz Károly (szerk.): *Az együttműködés esélyei.* MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Debrecen, 2007. 43–52.

nek kialakítását szolgálja, ám gyakran pusztán a kétciklusú képzés bevezetésének szinonimájaként emlegetik. Valójában a kétciklusú rendszer bevezetése, több más feltétel teljesülése mellett, azt a célt szolgálja, hogy 2010-re megvalósuljon az európai felsőoktatási térség, ami által az Európai Unió a világ legdinamikusabban fejlődő tudásalapú társadalmává akar válni.

A bolognai rendszer kapcsán meg kell jegyezni, hogy a gyakran csak a hivatkozás szintjén létező „bolognai átállás” mindenfajta intézményi reform hivatkozási alapjává vált, és ez a magyar nyelvű képzéseket is érinti. Felvethető ugyanakkor, hogy erre az európai folyamatra ráhangolódva nem lehetséges-e egy egységes Kárpát-medencei felsőoktatási térséget kialakítani. Ehhez azonban egyelőre még nem adottak a feltételek, a tanítás nyelve ugyanis nem elég erős szervezőerő. A Kárpát-medencei felsőoktatási intézmények helyi társadalmi beágyazódása (vagy annak éppen hiánya) más és más intézményi stratégiákat feltételez. Nincs továbbá közös hálózati kultúra, nem egyértelmű, hogy ki lenne, aki magára vállalhatná az egységes térséggé szervezés feladatát. Ezek az intézmények ugyanis részben eltérő gazdasági-társadalmi környezetben működnek, és együttműködésüket az is nehezíti, hogy más és más pályázati kultúrával és gyakorlattal rendelkeznek, eltérő pályázati rendszerekben működnek. Az egységes felsőoktatási térség kialakulásának végül nem kedveznek a meglévő együttműködési tapasztalatok sem.

A térség felsőoktatásának eltömegesedéséből adódóan egy következő fontos változás a *finanszírozás* átalakítása. A szocialista rendszerekre jellemző, gyakran a politikai mezők sűrű zónájában zajló költségvetési alkuk helyett ma már egyre több országban átértékeltek a normatív finanszírozás valamilyen formájára. Ez egyrészt lendületet adhat az intézményi, állami magyar nyelvű oktatási fejlesztéseknek is, másrészt felveti a határon túli magyar nyelvű felsőoktatás Magyarország részéről történő támogatásának buktatóit is. Míg ugyanis például a Sapientia-EMTE esetében sikerült a normatív finanszírozás kereteit kialakítani, a beregszászi főiskola esetében ez nem mondható el, ezért az intézmény állandó pénzügyi gondokkal küszködik. Szükséges azonban itt megemlíteni azt is, hogy a normatív finanszírozás, az eltömegesedés gyakran az akadémiai oligarchia szkeptikus magatartását eredményezi, és ez kisebbségi vonatkozásban még inkább érzékelhetővé válik. A felsőoktatás minőségének romlását az akadémiai elit ugyanis gyakran a kisebbségi közösség veszélyeztetésének újabb eszközeként vagy megnyilvánulási formájaként értelmezi.

A Kárpát-medencei magyar felsőoktatási rendszerek egy másik közös jellemzője a felsőoktatási piac kibővülése. Ez egyrészt jelenti a többségi és magyar nyelvű képzések közötti konkurenciát, ám a 2000-es évektől hangsúlyosabban megjelentek az egy országon belüli magyar-magyar párhuzamos képzések, illetve piaci versengések is. Míg például a Sapientia-EMTE a kolozsvári BBTE magyar nyelvű képzéseinek is új lendületet adott, addig Szlovákiában a Selye Egyetem megjelenése a nyitrai kar létrehozását gyorsította fel. Hasonlóképpen az Ungvári Nemzeti Egyetem Magyar Tannyelvű Humán- és Természettudományi Karának létrehozását is értelmezhetjük úgy, mint a helyi magyar nyelvű felsőoktatási piac versengésének egyik legújabb állomását.

3. A MAGYAR NYELVŰ OKTATÁS INTÉZMÉNYRENDSZERE

Nyolc európai országban működnek kisebb-nagyobb kéipítetttséggel magyar nyelvű állami oktatási intézmények. Közülük az Európai Unió tagállama Szlovénia, Ausztria, Szlovákia, Románia és Magyarország. A másik három ország közül Horvátország hamarosan, Szerbia tíz-tizenöt éven belül tagja lesz az Uniónak, míg Ukrajna reményei a legtávolibbak. A korábban említett öt EU tagállamban él és tanul a Kárpát-medencei magyar népesség 96,3 százaléka. A Kárpát-medence teljes magyar népességéből összesen 2,4 millió az óvodás, valamint az alap- közép- és felsőfokú képzésben tanuló diákok, közülük mintegy 300 ezren tanulnak nem magyarországi tanintézményekben.³⁵

6. táblázat

Magyar nemzetiségű diákok oktatási szintenként

	Óvodások száma (fő)	Általános iskolai tanulók száma 1-8 osztályban (fő)	Középiskolai tanulók száma (fő)	Felsőfokú oktatásban tanulók száma (fő)	Szakképzésben (szak és posztszekundér) résztvevők száma (fő)
Magyarország	342 285	944 244	420 889	349 301	130 545
Szlovénia		821	338		
Szlovákia 2007	8825	57915		5 887	
Románia 2007	41 054	92 300	31 559	38 085	9 972
Szerbia 2003	3 941	18 732	1 515	3298	5 377
Horvátország 2006	50	249	21		45
Kárpátalja 2008		14 290	2 117	1 923	

A szomszédos országok magyar nyelvű oktatásügye kapcsán elkerülhetetlen az etnopolitikai szempontú megközelítés, mely alapvető jelentőségű a Magyarországon kívüli magyar nyelvű oktatás értékelésében. Bármilyen, az oktatásügyben megvalósuló vagy tervezett változás kapcsán felvehető ugyanis, hogy az milyen hatással van az adott országban élő magyarságra, azaz bővül, stagnál vagy csökken-e általa a magyar etnikum lélekszáma, fejlődik-e intézményrendszere.

Hasonló szemléleti alapállás annak elfogadása, miszerint a Kárpát-medence magyar nemzetiségű oktatási szereplői számára – habár régióként eltérő mértékben – alapvető viszonyítási pont, hogy *mi történik az oktatásban Magyarországon?* És talán nem ennyire általánosan és átfogóan, de időnként a magyarországi oktatásirányítók részéről is megfogalma-

³⁵ Részletes, de nem teljesen naprakész statisztikai adatokat találhatunk a *Jelentés a külhoni magyarság helyzetéről 2009.* című kiadványban (www.nemzetpolitika.gov.hu/data/files/142308560.pdf), valamint az alábbi linkeken is: www.martonaron.hu/hu/huofstatisztikak/oktatasi/0203yuk.htm; www.mek.iif.hu/portalszint/tarsad/pedagog/oktpol/karpokt/html/oktint1.htm; www.huof.hu

zódik a kérdés, hogy *mi történik a magyar nyelvű oktatásban a határon túl?* Ez utóbbi jelentőség feltétlenül eredmény, még akkor is, ha a konkrét cselekvések gyakran elmaradnak a várakozástól. Az EU oktatási irányelveiből az elmúlt évtizedben a magyarországi oktatásirányítás igyekezett átvenni és a gyakorlatba átültetni sok mindent. Azonban ebben a folyamatban nemigen fejeződött ki az a sajátosság, hogy a magyar nyelvű oktatás állami intézményei valamennyi, Magyarországot környező EU-s tagországban jelen vannak, és részei az adott ország oktatási intézményrendszerének.³⁶ Ezeknek az intézményeknek a fejlesztése egyedülálló érdekünk, melyet annak ellenére nem érvényesítünk, hogy a magyarországi oktatásirányítás tisztában volt és van azzal, hogy ezek az országok – túl a politikai deklarációkon – nem feltétlenül érdekeltek a magyar nyelvű intézmények fejlesztésében, mint ahogy a magyar népesség hosszú távon magyarnak való megtartásában sem. A magyarországi politikát ugyanakkor *kettősség* jellemzi e téren. Egyrészt arra törekszik, hogy a tagországok feletti közösségi politikának és a közösségi jog előírásainak megfeleljen, és azokat a gyakorlatba átültesse. Ennek során azonban gyakran elfeledkezik arról, hogy a magyarul tanuló diákok mintegy 13 százaléka nem magyarországi intézményekben tanul. Másrészt Magyarország több országba irányulóan támogatásokat nyújt, közreműködik a magyar nyelvű intézmények kiépítésében és működtetésében, valamint oktatási-nevelési támogatást nyújt a magyar iskolába iratkozóknak.³⁷

3.1 A hálózatosság

Az oktatás intézményrendszere az állam intézményrendszerébe tagolódik, és annak részeként jelenik meg. Az egyes oktatási intézmények egy vagy több, a fenntartó által megnevezett szempont szerint is besorolásra kerülnek (például a közoktatási intézményei, a művészeti felsőoktatás intézményei, Kolozs megye óvodái, satöbbi). E szempontok alapján hálózatok jönnek létre, amelyek közös jellemzője a hálózat központjától való függés. Ettől eltérő jellegű hálózatokat is alkothatnak az oktatás intézményei, például szakmai, érdekközösségi, etnikai

³⁶ A jelenlegi időszak (2007–2013) magyarországi fejlesztéseit meghatározó 188 oldalas dokumentum, az Új Magyarország Fejlesztési Terv összes határon túli magyar vonatkozása a következőkben elolvasható: „A Magyarország határain átnyúló fejlesztések révén elő kívánjuk segíteni a szomszédos országokban élő magyar közösségek európai keretek közötti felzárkózását és modernizációját. A térség modernizációs pályára állítását támogató – a szomszédos országokkal egyeztetett fejlesztéspolitika keretében közös térség-, infrastruktúra- és intézményfejlesztési, valamint gazdaságélénkítő – programok megvalósítását tűzzük ki célul.” A magyar nyelvű oktatás területén nem lehet tudni olyan programról, amely a határ túlsó oldalán részben vagy egészben magyarországi EU-s forrásból valósult volna meg.

³⁷ A magyarországi állami eredetű forrásokról a költségvetési törvény alapján Bárdi Nándor: *Tény és való* című könyvében találunk összesítést, azonban az évek alatt folyósított támogatások eredményeiről (azaz, hogy mi jött létre, mit sikerült létrehozni, megmenteni, stb.) sem adatbázis, sem átfogó kutatás nem készült. Nyilvánvaló, hogy a magyarországi beavatkozás eredménye, hatása csak összetett mérésekkel diagnosztizálható, ezekre azonban már nem jut forrás. Így nem csoda, hogy a magyarországi kiindulású tudásátadási stb. aktivitások eredményeinek felmérésére sem történt eddig kísérlet. (Bárdi Nándor: *Tény és való. A budapesti kormányzatok és a határon túli magyarság kapcsolattörténete*. Kalligram, Pozsony, 2004.)

és még számos egyéb szempont alapján. Magyar-magyar nézőpontból jelentősége a határon túli oktatási szereplőknek az állam hálózatain kívül eső, *saját elhatározásukból* alkotott hálózatainak lenne.³⁸ Mindannak a kapcsolatrendszernek, amely hozzásegíti a hálózat tagjait (a magyar oktatásügy állami-, civil-, egyházi-, és üzleti szereplőit) a kölcsönös tájékoztatáshoz, az információ gyors megszerzéshez, továbbá ahhoz a tudathoz, hogy a földrajzi távolság és az intézményi különbözőségek ellenére nincsenek egyedül.

Kétségtelen eredmény az államszocialista politikai rendszerhez képest, hogy az esetek többségében a magyar oktatás szereplői saját elhatározásukból alkothatnak szövetségeket és hálózatokat, országhatároktól függetlenül. Az elmúlt húsz évben azonban több országra kiterjedő, a magyar oktatás azonos típusú intézményeinek többségét összefogó mega-hálózatok nem jöttek létre. Nem arról van szó, hogy a magyarországi vagy helyi oktatási hálózatoknak ne lenne több-kevesebb más országbeli szereplő is a tagja, de méreteikben és így az érdekérvényesítés súlyában különbség van a jelenleg létező kárpát-medencei hálózatok és a hiányolt mega-hálózatok között.³⁹

A *köz- és szakoktatásban* jellemzően alacsony a hálózatok száma, aminek egyik fő oka az lehet, hogy a magyarországi intézményvezetők többségének a szomszédos országok magyarok lakta területein nincsenek szakmai kapcsolatai. A létező magyar-magyar intézményközi kapcsolatok döntő többsége bilaterális, ami lokális célok (például kölcsönös nevelőtestületi vagy osztálykirándulás) megvalósítására irányul és abban ki is merül.

Elsősorban a *felnttőképzsre* és a felsőoktatásra jellemző, hogy a kapcsolatok kettőnél több szereplősek. Ebben az esetben a társulások kifejezetten valamilyen kurrens cél (általában konzorcialis pályázás, forrászerzés) kivitelezésére alakulnak, és a cél elérése után – a közös érdek megszűnésével – ritkán működnek tovább.

A *felsőoktatási intézmények* közötti magyar-magyar kapcsolatok statisztikailag gyakoribbak, ennek oka a határon túli intézmények csekély száma, illetve az általuk végzett képzések/tevékenységek sokfélesége. Sajátos hálózatot alkotott az intézményfenntartó expanziót felismerő, az „anyanyelvű felsőoktatás” jelszavát zászlajára tűző néhány magyarországi felsőoktatási intézmény határon túlra kihelyezett tagozata a '90-es években. Az ezredforduló után a magyarországi anyaintézményről leválva az ilyen tagozatok egy része önállósult, például a komáromi Selye János Egyetemet és a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Tanárképző Főiskolát lehet említeni.

Bár a magyar oktatási intézmények még a szakmai és etnikai alapú hálózatépítés kezdeti fázisában járnak, mind többen ismerik fel a lehetőséget az egész Kárpát-medencére kiterjedő hálózatok létrehozásában. Az anyaországi oktatásügy innovatívabb szereplői egyre-másra

³⁸ A hálózat intézmények közötti kapcsolatok sokaságára épül. Kapcsolatnak tekintjük a legalább két önálló intézmény közötti dokumentált együttműködést. A hálózat – Charles Kadushin szerint – rendszerszintű, nagyjából összekötő, láthatósága viszonylag alacsony, és elsősorban makro- és nem mikrojelenségnek tekinthető. (Kadushin, Charles: *Kapcsolathálózatok a kultúrateremtésben*. Szociológiai Figyelő, 1988.3.) Ebben az alfejezetben kifejezetten az oktatási szereplők által alkotott hálózatokra fókuszálunk, így nem említjük azokat a hálózatépítőket, akik kulturális-, ifjúsági-, támogatási- (mint pl. a Rákóczi Szövetség) hálózatokat működtetnek.

³⁹ Azzal a megjegyzéssel, hogy a magyarországi hálózatokban a határon túliak részvétele gyakran kiegészítő jellegű, és nem is mindig jelent teljesjogú státuszt.

fedezik fel a bővülés/befolyásnövelés utánpótlását a szomszédos országok magyar szervezetei köréből, és ennek érdekében igyekeznek kapcsolatokat, sőt, hálózatot építeni.⁴⁰ Jó példa, hogy a Magyar Rektori Konferencia résztvevői, állandó meghívotti státuszú tagjai a magyar állam támogatásával a szomszédos országokban létrehozott felsőoktatási intézmények képviselői.

Kitekintve a Kárpát-medencéből, két kisebb oktatási hálózatot kell megemlíteni, amely más-más okokból, de bizonyos mértékben működőképesnek tűnik. Az egyik a Külföldi Magyar Cserkészszövetség által szinte kizárólag önerőből fenntartott, civil jellegű *vasárnapi iskolák és óvodák*, amelyek a cserkészképzéshez kapcsolódóan tartanak kapcsolatot egymással, bár hálózati tudatról, intézmények közötti együttműködésekről csak részlegesen beszélhetünk.⁴¹ A másik a magyar nyelv és kultúra terjesztése/fenntartása érdekében létrehozott magyar *lektori hálózat*, amelynek keretében közel 40 külföldi egyetemen tanítanak magyart a kiküldött oktatók a Balassi Intézet koordinálásával.⁴²

A közelmúltban indult meg a szórványoktatás intézményeinek önkéntes hálózatba szerveződése pl. Erdélyen belül.⁴³ Sajátos, részben intézményi, részben természetes személyek közötti kapcsolati hálóknak tűnnek továbbá azok a szomszédos országokban működő „kvázi hálózatok”, amelyeknek az egyház és a pedagógusszövetség helyi munkatársai a tagjai. E hálózatok tagjainak gyakran maguknak sincs hálózat-tudata, és a jórészt természetes személyek közötti kapcsolatok egyelőre kevésbé konvertálódtak haszonná a magyar tannyelvű intézmények számára. Talán a legjelentősebb magyar érdekű, nem oktatási hálózatok határon túl a magyar politikai pártoknak, továbbá a státustörvény kapcsán létrehozott irodáknak a legkisebb falvakat is lefedő hálózatai. Jellemzőjük, hogy jelentős az átfedés az egyes hálózatok tagjai között.

3.2 Diákmobilitás

A versenyképesség növelése az EU egyik alapvető célkitűzése. Az átjárhatóság növelése, az ekvivalencia biztosítása és végső soron a diákmobilitás ösztönzése pedig mind olyan aktivitások, amelyek mögött középtávú célkitűzésként az EU-s munkaerő mobilitásának serkentése, a munkaerő szabad áramlásának támogatása húzódik meg. A munkaerőpiaci oldal felől megközelítve egyelőre az látható, hogy a munkaerő mozgása jószerével egyirányú, vagyis

⁴⁰ A Békéscsabai Regionális Felnőttképzési Központ a négy szomszédos országban működő partnereivel kialakított együttműködése „Pannon Forrás Kárpát-medencei felnőttképzési hálózat” név alatt tevékenykedik. A Magyar Szakképzési Társaság pedig „háromszéki” tagozatát hozta létre 2009 májusában.

⁴¹ A nyugati világban azonban nem csak a KMCSSZ által fenntartott vasárnapi, hétvégi iskolák működnek, hanem az egyházak vagy akár magánszemélyek által kezdeményezett oktatási formák is. Ezek azonban rendszertől lokalitásba ágyazottan működnek. (lásd minderről részletesebben: Németh Szilvia: *Hétvégi magyar iskolák az USA-ban – 2008*. In Papp Z. Attila (szerk.): *Beszédből világ. Elemzések adatok amerikai magyarokról*. MKI, Regio, Budapest, 2008. 264-298).

⁴² A Balassi Intézet a minisztérium háttérintézményeként működő, a magyar kultúra és a magyar nyelv oktatása területén számos más külföldre irányuló, illetve külföldiekét és külföldiakat megcélzó tevékenységgel megbízott budapesti költségvetési intézmény.

⁴³ Az erdélyi szórványkollégium adatbázis: www.szorvanykollegiumok.ro/index.php?option=com_comprofiler&task=usersList&listid=5

a közép-európai országok felől irányul Nyugat-Európa országaiba. Ennek a mozgó munkaerőnek a képzési költségei a közép-európai térséget terhelik, míg az általa létrehozott javak és adók értéke nyugaton jelentkezik. Az európai munkaerő-mobilitásnak tehát mind a magyarországi, mind a kárpát-medencei országok egyelőre vesztesei, bizonyos szakmacsoportokban a nyugatra távozott munkaerő hiánya az ellátást/versenyképességet veszélyezteti. Ezen a ponton azonban elágaznak egymástól a magyarországi és a határon túli magyar érdekek. Magyarországnak többé-kevésbé felismert, ám nyilvánosan kevésbé deklarált érdeke, hogy kieső munkaerőjét a szomszédos országokból pótolja képzett, magyarul tudó munkaerővel. A demográfiai folyamatok miatt azonban, ha Magyarország fokozza a munkaerő-elszívást a szomszédos országokból, akkor már rövid távon is gyengíti az ottani magyar érdekeket.⁴⁴ Ez pedig elválaszthatatlan a határon túli magyar diákok magyarországi tanulmányainak tárgykörétől. *A magyar-magyar intézmények közötti diákmobilitás tárgyalása során ugyanis tisztában kell lenni azzal az alapvető ténnyel, hogy az a munkaerő-piaci mozgásokkal is összefügg.*

Magyarország és a szomszédos országok közötti *diákmobilitás döntően etnikai alapú, ezért a nemzetpolitikának alárendelt céleszköznek kell lennie.* A Kárpát-medencei magyar mobilitás ezért már az EU-tagságokat megelőzően megindult. Fontos döntés volt, hogy a magyarországi felsőoktatás kapui megnyíltak határon túli magyar diákok előtt, így a 90-es évek óta több ezren tanulhattak magyarországi egyetemeken a szomszédos országokból.⁴⁵ Ezzel párhuzamosan a normatív finanszírozás kényszere, illetve a „nemzetmentés” gondolata alapján vette fel határon túli diákok ezreit számos magyarországi középiskola. Ez a mobilitás azonban nem bilaterális, hanem *egyirányú*, hiszen magyar állampolgárságú diákok csak elvétele folytatnak tanulmányokat a szomszédos országokban. Ez az oka annak, hogy a diákmobilitásban Magyarország az EU középmezőnyében van, míg a szomszédos országok ennél hátrébb helyezkednek el. Magyar-magyar relációban tehát a diákok mobilitásról csak részlegesen beszélhetünk, és ez azt is jelenti, hogy a határon túli régiók (például a Felvidék és Erdély) között sincsen rendszeres kapcsolattartás, nincsenek kölcsönös tanulmányi csereprogramok stb.

Nyilvánvaló, hogy ezeknek a mozgásoknak elsősorban a felsőoktatás és a szakképzés területén lenne létjogosultsága. Távrolról sem sikerült azonban kiaknázni azt a helyzeti előnyünket, hogy a magyar nyelvű oktatás *állam által fenntartott és elismert* intézményrendszerei (pontosabban: alrendszerei) Magyarországon kívül kisebb-nagyobb kiépítettségben és hiányosságokkal bár, de a szomszédos országok többségében is jelen vannak. A magyar-magyar relációjú mobilitás csekély fokának legfőbb oka, hogy szemben a szomszédos országok magyar diákjaival, akiknek kitekintése van Magyarország és Nyugat-Európa oktatási intézményeire, a magyarországiak érdeklődése elsősorban Nyugat-Európa felé irányul. Ezért például a

⁴⁴ Intézményrendszert, politikumot, gazdasági részvételt értünk ez alatt.

⁴⁵ Magyarországon a 2007/2008-as tanévben felsőoktatásban tanuló, nem magyar állampolgárságú diákok száma összesen 15 459 fő volt, közülük 8 170 (53 százalék) érkezett a szomszédos országokból. A 2008/2009-es tanév adatai: 16 916 fő, illetve 8 591 fő (51 százalék). Forrás: *Felsőoktatási Statisztikai Adatok*. db.okm.gov.hu/statisztika/ifs08_fm/Default.aspx

magyarországi diáknak eszébe sem jut a szomszédos ország magyar tannyelvű szakiskolájába menni szakmai gyakorlatra, és a magyarországi szakképző intézmények többsége sem gondolkozik ilyesmiről, már csak azért sem, mert nem ismerik a határon túli magyar szakképzés intézményeit, szereplőit. Nem jöttek létre a kifejezetten a határon túli magyar intézményekbe irányuló mobilitást elősegítő programok Magyarországon. Pedig *a Magyarországról a határon túlra irányuló mobilitás egyebek mellett a „határon túli kérdés” megélésének és megértésének eszközévé is válhatna.*⁴⁶

Napjainkban a határon túli magyar diákok Magyarországon való tanulása gyakorlatilag a migráció egyik eszközévé vált. Ugyanis akinek a szülei már alap- vagy középfokon úgy döntenek, hogy a gyerek Magyarországon tanuljon, azok döntően a gyerek jövőjét is itt képzelelik el. Az önálló magyar felsőoktatási intézmények létrejöttével pedig a Magyarországra irányuló, államilag támogatott felsőoktatási mobilitás célja módosult, létszámkeretei jelentősen csökkentek.⁴⁷

Van a mobilitásnak egy sajátos válfaja, amely korántsem önkéntességen alapszik, és egyre számottevőbb mozgást indukál: *kényszer mobilitásnak* nevezhetjük. Röviden ezt úgy írhatjuk le, hogy a magyarországi közoktatási intézmények egyrészt megpróbálják elcsábítani a határon túli diákokat a határmentéről, másrészt ezzel egy időben országon belülről, a rurális régiókból a városok irányába a szórványközpontok, valamint a tömbmagyar régiók intézményei törekednek a diákokat magukhoz vonzani. A demográfiai okok, valamint a fejkvótás finanszírozás miatt az intézmények tehát igyekeznek kiterjeszteni vonzáskörzetüket, ennek eredménye pedig egy lassú, az etnikai tömbök felé irányuló diákmobilitás.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a diákmobilitás a magyar-magyar relációban némileg közvetett módon bár, de *nemzetpolitikai kérdésként kezelendő téma, amely – etnikai jellegtől eltekintve – szerves módon illeszkedne az EU-s trendek sorába.* Ennek ellenére jelenlegi kihasználtsága messze alulmarad a lehetőségeknek.

3.3 Kvalitatív jellemzők

Az intézményrendszerrel szólva nem kerülhető meg annak áttekintése, hogy a határon túli magyar oktatás intézményrendszerében mi jött létre a rendszerváltások óta eltelt közel húsz esztendőben magyarországi állami közreműködéssel, valamint saját (belső) erőből. Érdeemes

⁴⁶ Az Apáczai Közalapítvány 2009 nyarán egy olyan program előkészítésén dolgozott, melynek keretében 5 ezer magyarországi szakközépiskolást visz ki erdélyi és felvidéki osztálykirándulásra. A kiutazó diákok (és tanáraik) előzetes felkészítésen vesznek részt, az úti célok között a kulturális és természeti látnivalók mellett magyar érdelkségű vállalkozások, egy-egy magyar tannyelvű és hasonló szakmai profilú iskola meglátogatása is szerepel.

⁴⁷ A magyarországi felsőoktatás 90-es évekbeli megnyitásakor az egyik fő érv az volt, hogy azért nyitjuk meg a rendszert határon túli magyar diákok előtt, mert csak így tudnak az anyanyelvükön diplomát szerezni. Mára az erdélyi, kárpátaljai és felvidéki felsőoktatásban változott a helyzet. Tény azonban, hogy Szerbiában nincs önálló magyar felsőoktatási intézmény, illetve azokban az országokban ahol van, nem fedi le a magyar nyelven tanulható szakmaválaszték a teljes képzési spektrumot.

áttekinteni azokat a csomópontokat is, amelyek ma alapvetően meghatározzák a mozgásteret a Kárpát-medencei magyar tannyelvű oktatási rendszer különböző szintjein.

3.3.1 Fejlesztés magyarországi szerepvállalással

A magyar állam közreműködésével mentek végbe az *egyetemalapítások* Szlovákiában, Romániában és Ukrajnában (a beregszászi főiskola „talpra állításával”).⁴⁸ Miben áll a magyarországi beavatkozás nélkülözhetetlensége? Az oktatásügy bármely vetülete – a már többször emlegetett etnopolitikai szemlélet okán – adott kontextusban könnyen rendkívüli jelentőségűvé növekedhet. A határon túl az egyetemalapítások kapcsán korántsem pusztán egy-egy új felsőoktatási intézmény született. Az intézményalapításoknak ezekben az esetekben inkább politikai, mint szakmai motivációi voltak. Magyarország demonstrálta általuk gondoskodó szándékát és erejét a Kárpát-medencei magyar közösség előtt, valamint a másik állami hatalom ellenében. A magyarországi politika mintegy „kisegítette” a helyi magyar érdekképviselőket, melyeknek aktuálisan nem volt elég forrása/mozgásteret/szakmai képessége egy magyar egyetem megalapításához. Az eddigi tapasztalatok alapján nyilvánvaló, hogy hasonló magyarországi „beavatkozásokra” a jövőben is szükség lehet.⁴⁹ Több magyarországi felsőoktatási intézmény kihelyezett tagozata már az ezredforduló előtt is jelen volt a szomszédos országokban. Azonban az *önálló magánintézmények* megalapítása a helyi magyar közösség irányába tett, érzelmileg is szükséges lépések voltak. Aztán évekig húzódtott a magyar-magyar küzdelem a magyarországi beleszólás, a finanszírozás mértéke és kiegyensúlyozottsága vonatkozásában. És bár az intézményeket Magyarország létrehozhatta, az intézményi elfogadottság (így az akkreditáció) vonatkozásában a másik állam diktál: az ukrajnai intézménynek aktuálisan éppen ebben a vonatkozásban vannak nehézségei.

Magyarországi segítséggel számos *oktatási háttérintézmény* jöhetett létre, ezek közül a legfontosabbak azok a kollégiumok, amelyekben becslésünk szerint kétezer-ötszáz körüli férőhelyet létesítettek, elsősorban az egyetemi központokban és szórványvidéken.⁵⁰ Úgynevezett Magyar Házak létesültek a szórványvidékeken, és számos más, részben vagy egészben oktatási célú intézmény (kutatóhely, könyvtár) juthatott ingatlanhoz. A határon túli közoktatásban működő pedagógusszövetségek támogatása (továbbképzések, ingatlanhoz jutás, eszköz-

⁴⁸ A komáromi Selye Egyetem ugyan szlovák állami intézmény, ám a kezdeményezéséről szolgáló képzések és ingatlanfejlesztések magyarországi támogatással jöttek létre.

⁴⁹ A szórványvidékekről származó diákoknak létrehozott úgynevezett szórványkollégiumok fő támogatója is Magyarország. A szórványkollégiumokban összegyűjtött diákok esetenként elérik azt a „kritikus tömeget”, amely alapján a helyi állami iskola *köteles* magyar tannyelvű osztályt indítani. Ha a diákok a lakhelyükön maradtak volna, ott létszámukban széttagoltan nem lettek volna elegendően a magyar oktatás beindításához. Felmérhetetlen, hogy évente hányan „vesznek el” a magyarság számára, csak mert nem jutnak el a magyar óvodába, iskolába, aminek következménye jó eséllyel a többségi nemzetbe való asszimilálódás. A helyi (nem magyar) államnak nem érdeke, hogy ezek a diákok magyar intézménybe járjanak, és később a magyar közösség tagjai legyenek.

⁵⁰ A magyarországi állami forrásokból létrehozott ingatlanvagyonról (kollégiumok, magyar házak, tudományos háttérintézmények, szervezeti központok, tanári lakások stb.), annak aktuális funkciójáról és kihasználtságáról nem létezik kimutatás.

beszerzések) leginkább a Vajdaságban és Kárpátalján volt számottevő és nélkülözhetetlen, Felvidékre kevesebb jutott.

A kedvezménytörvény keretében meghatározott *oktatási-nevelési támogatás* korábban az egyetemalapításhoz hasonló érzelmi indíttatású, ugyanakkor racionális szándékú ügy volt. Célja minél több gyerek „becsatornázása” a szomszédos államok által fenntartott magyar nyelvű közoktatás intézményeibe.⁵¹ Időközben jó pár év eltelt, mind a pénz értéke, mind a körülmények megváltoztak, a határon túlra szánt magyarországi oktatási források legnagyobb részét felemészítő támogatás azonban nem változott. Eredményeinek áttekintése a jövő kutatóinak egyik alapvető feladata. A törvény *pedagógus-támogatása*, vagyis a tankönyv vásárlási támogatás gyakorlatilag forrás hiányában évek óta szünetel. A magyarigazolvánnyal rendelkező pedagógusokat és diákokat érintő magyarországi kedvezmények (például az utazási kedvezmények) igénybevételéről nem ismert egységes kimutatás.

Az utóbbi évek eredménye, hogy a – jórészt magyarországi támogatással – létrehozott, zömmel civil hátterű intézmények egy részének működtetése a *normativitás* bevezetésével megnyugtatónak tűnik, hiszen a „nemzeti jelentőségű intézmények és programok” körébe emelt ügyek működtetésére Magyarország évekre garanciát vállalt.

Pályázati forrásokból Magyarország több tízezer határon túli magyar munkavállaló *át- és továbbképzését* támogatta. Elsősorban az Apáczai Közalapítvány tevékenysége nyomán az elmúlt tíz esztendőben jelentek meg nagy tömegben a szak- és felnőttképzések, *minőségbiztosítási* projektek támogatásai, amelyeket aztán 2006-tól főleg a Szülőföld Alapon keresztül biztosított a magyar állam.⁵² Meg kell említeni azt a rendszeres nagy tömegű egyesületi és önkormányzati eredetű *taneszközt, tankönyvtámogatást* is, amelyek hozzájárulhattak a határon túli oktatási intézmények felszereltségéhez, és növelték a magyar iskolák versenyképességét.

A határon túl számos, Magyarországon az állam által ellátott funkciót egyházi vagy civil szervezetek végeznek el. Magyarország a támogatásain keresztül igen sok intézményt hozott létre, illetve közreműködött megalapításukban. Paradox módon ennek az intézményrendszernek a sorsáról keveset tudunk, hiszen nincs a projektek megvalósulását éveken át nyomon követő, a hasznosulást mérő monitoring rendszer. Nagyon nehéz fejlesztésről úgy gondolkodni, hogy a fejlesztendő intézményrendszerrel csak esetleges, hézagos információk állnak rendelkezésre.

3.3.2. Fejlesztések önerőből

Mi jött létre a határon túli magyar közösségek saját erejéből, ha úgy tetszik, a helyi adófizetők pénzéből? A rendszerváltáskor léteztek jól és kevésbé jól felszerelt magyar tannyelvű közoktatási intézmények. Elsősorban a 90-es években a közoktatási intézmények száma megnövekedett, így ebben az időszakban jött létre – magyarországi terminológiát hasz-

⁵¹ A magyar óvodák, a magyar óvodások mégis kimaradtak a támogatottak köréből. Ez azért is sajnálatos, mert a szomszédos országokban a magyar nyelvű oktatás rendszerében résztvevő, összesen 326.731 gyerekből 56.186 a magyar óvodások száma.

⁵² Az Apáczai Közalapítvány részletes adatbázisában valamennyi támogatásról elérhetőek információk: 217.113.62.14/cgi-bin/apalap/kerlist04.cgi

nálva – számos gimnázium, olyan módon is, hogy sok korábban bezárt egyházi iskola újrászerveződött. Ekkoriban kezdték tevékenységüket azok az intézményalapítói civilek (például a Felvidéken), illetve egyházi személyek (például Erdély szórványvidékei), akik oktatási (illetve szociális) intézményeket hoztak létre, és gyakran heroikus küzdelmet folytattak ezek működtetéséért, elismeréséért.⁵³ Erre az időszakra tehető a határon túli magyar pedagógus- illetve diákszervezetek létrejötte, megerősödése, és ami rendkívül fontos: a magyar tannyelvű oktatási intézmények sok helyen létrehozták az intézményüket támogató alapítványokat (hiszen magyarországi támogatásra csak így lehetett pályázni). Tehát civil szervezetek sokasága épült ki, és szerzett pályázati gyakorlatot a szomszédos országok magyarok lakta területein.

Az ezredfordulót követően, a helyi magyar érdekképviseltek mindenütt az önálló magyar felsőoktatás ügye mellé álltak, és igyekeztek a magyarországi alapítói szándék útját helyi szinten is egyengetni. Több országban is megindult az egyházi ingatlanok visszaszolgáltatása, bár a lelakott, régi épületek számos zavart okoztak és okoznak funkció és finanszírozás tekintetében. Sok esetben a racionalitással szemben sikerült a szórványban kisméretű oktatási intézményeket – elemi iskolákat – megtartani, részint ügyeskedéssel, részint helyi politikai manőverekkel. A növekedő, munkanélküliek képzésére fordítható – részben magyarországi – forrásokkal együtt jelent meg egyre több magyar érdekeltségű nonprofit, illetve üzleti alapú oktatási forma, főleg a szak- és felnőttképzés területén.

Általában elmondható, hogy a magyar oktatási intézmények fejlesztéséhez jelentős részben járult hozzá Magyarország.⁵⁴ Emellett azonban egyre jelentősebb a megnyíló EU-s és egyéb, az adott ország saját fejlesztési kereteiből elérhető forrás is, ezekhez azonban – Magyarországhoz hasonlóan – hozzáfért csak az aktuális játékszabályokat jól kiismerő, invenciózus vezetők által irányított magyar intézmények képesek.

3.3.3 Magyar – magyar csomópontok

A magyar *bölcsődei-óvodai ellátottság* fehér foltjai intézményi értelemben a hiányosságok csoportjában a legfontosabb halmazzt alkotják. Korábban már elmondtuk, itt csak jelezzük, hogy ezek az intézménytípusok a határon túl nem csak népjóléti (az anyák munkába állását elősegítő) intézmények, funkciójuk nem pusztán a kulturális integrációban, az iskolai felkészí-

⁵³ Régióként csak egy-egy példát említve: ekkor kezdte tevékenységét a szociális gyermekmentő szolgálatot megeremelő erdélyi Bőjthe Csaba, a felvidéki szakiskolákat alapító Cservenka János, a délvidéki magyar cserkésztelet újjászervező Kalapis Sztójan, vagy a kárpátaljai főiskolát „gründoló” Orosz Ildikó.

⁵⁴ Hangsúlyosan „fejlesztést” írunk: természetesen tudjuk, hogy a magyarországi források csupán töredékei az intézményrendszer működtető helyi állami forrásoknak. De nagyon fontos fejlesztések, így például a magyar felsőoktatás ingatlan beruházásainak zöme, vagy a szórványkollégiumok döntően magyarországi forrásokból valósultak meg. Pontos számadatok minderről nincsenek, mert csak az éves költségvetési törvények alapján lehetne az összegeket kikalkulálni, és az természetéből fakadóan pontatlan, mert számos *felhasznált* forrás költségvetésen kívüli körből származik, illetve a költségvetési tervtől eltérő. Mindezt tekintetbe véve a rendszerváltás óta a határon túli magyar oktatás céljaira fordított, állami eredetű magyarországi forrásokat kb. 40-45 milliárd forintba becsüljük, a kedvezménytörvény alapján oktatás-nevelési támogatásra fordított összeg nélkül.

tésben van, hanem a magyar nyelvű oktatási rendszer belépési pontjai – ráadásul a korábban felsorolt több irányú és hasznos funkcióval. A magyar nemzetpolitika mindezt kevésbé észlelte idáig, ezt támasztja alá, hogy ezek a határon túli intézmények szinte teljesen kimaradtak a magyarországi állami források által támogatott intézményi körből.

A demográfiai folyamatokra és a finanszírozási kényszerekre reagáló intézményi összevonások és megszűnések a térség közös jellemzői. A néhány gyermekes, mindenáron fennmaradni akaró rurális környezetű magyar tannyelvű *1-4. osztályos iskolák* léte vagy nem léte általában nem csak szakmai, hanem nemzetpolitikai kérdés is. A szórványban az iskola-megszűnés ugyanis azt jelenti, hogy egy újabb helységből, általában kisteleplülésről szorul ki a magyar értelmiség, csökken az állam által fenntartott magyar intézmények száma, és válik sokkal számára a magyar iskola nehezebben elérhetővé.

Bár eltérő okokból és módon, de hasonló problémája a Kárpát-medencei magyar nyelvű közoktatásnak az *idegen nyelv oktatásának egyenetlensége*. A nyelvtudás elégtelensége gátolja a mobilitást, és kihat a versenyképességre. A határon túl azonban az idegen nyelv oktatásának van egy sajátos vetülete is: a magyar diákok államnyelvre történő megtanítása elvileg pusztán módszertani kérdés lenne, amit azonban a többségi állam oktatásvezetése politikai kérdésnek tekint.⁵⁵

A közoktatásban általános jelenség a rendelkezésre álló *kollégiumi férőhelyek területileg egyenlőtlen eloszlása* is. A magyar nyelvű bentlakásos helyek nem mindig ott vannak, ahol szükség lenne rájuk. Például a szórványközpontokban, szórványosodó városokban az ott tanuló, de nem ott lakó diákok számához képest alacsony a kollégiumi ágyak száma.⁵⁶

A magyar tannyelvű *szak- és felsőoktatásban a finanszírozás szerkezete* miatt számos képző intézmény a szakjai meghirdetésekor nem a gazdasági szereplők, hanem a jelentkezők igényeit tartja szem előtt. Kicsit leegyszerűsítve úgy fogalmazhatunk, hogy a felszínen maradás intézményi kényszerei miatt szinte mindenki oktat mindent és mindenkit. A tömegképzés végeredménye a végzettségek devalválódása. Sokan csak az első szakképzettségük megszerzését követően iratkoznak be olyan képzésre, amely már a munkaerő piacon is konvertálható tudást ad. Így válnak a hallgatók a felnőttképzés (illetve az azt szervező intézmények) eltartóiává. A felsőoktatásban a fejkvótás finanszírozás miatt ezért a felvételnél alacsonyabb szintről merítenek, ami aztán végiggyűrűzik az egész oktatási rendszeren.

Az oktatási rendszer hibái miatt (is) a magyar nyelvű *felnőttképzés felfutó területnek nevezhető*, mely szinkronban van az EU „élethosszig tartó tanulás” célkitűzésével. Érdekes kérdés-kör a határon túl a képzés nyelve, hiszen a szakszókincset nem csak magyarul, hanem az adott

⁵⁵ Például az erdélyi magyar gyermekeknek a román nyelvet a tankönyvek mint első nyelvet tanítják. Nyilvánvaló lenne a tanítás-tanulás hatékonyságában való különbség, ha a románt mint idegen nyelvet taníthatnák, és a tankönyvek is így épülnének fel.

⁵⁶ A határon túli szórványosodás kevésbé ismert területe az ún. nagyvárosi szórvány. Az itt született vagy beköltöző magyarok a település mérete, lélekszáma miatt a falusias környezetben élőkhez képest sokszor nehezebben találnak utat egymáshoz és a magyar közösséghez. Az ilyen típusú városokban (például Újvidéken, Aradon, Ungváron, Nyitrán és másutt) található (szórvány-) kollégiumoknak az a jelentősége, hogy a vidékről városba érkező, ott zömmel nem magyar nyelvű képzésen továbbtanuló fiatal ezekben a magyar kollégiumokban kerülhet magyar környezetbe, élheti meg magyarságát, találkozhat könnyen hasonló helyzetű társaival.

állam nyelvén is ismernie kellene a végzős hallgatóknak. Ennek hiánya gyakori probléma, miként az ellenkezője is, nevezetesen hogy sok szakképzett nem ismeri szakmájának magyar szakszókincsét. Mindkettő hátrányosan érinti a fiatalok munkapiaci pozícióit.

A *magyar oktatás alacsony presztízse* is olyan jelenség, amellyel mindenütt küzd a magyar oktatásügy, és amely számos, az oktatáson kívüli okkal is összefügg. A kérdéskör sajátos vetülete, hogy amíg a magyarországi diákok zöme csak magyar és magyar intézmények között választhat, a határon túliak előtt a választás szempontrendszere bizonyos értelemben szélesebb, valahogy így: ha a magyar tanítási nyelvű intézmény gyengébb/szűkösebb kínálatú/rosszabban felszerelt/nehezebben elérhető/stb. mint a közelben található nem magyar intézmény, akkor nagy valószínűséggel ez utóbbit választja a jelentkezők többsége.⁵⁷

Általánosan elismert tény, hogy *az oktatásfejlesztés erősen személyfüggő*. A nyitott és kezdeményező vezetői hozzáállás, a karizmatikus vezető sokszor vonzza a lehetőségeket, a forrásokat. Ugyanakkor ez területi torzulásokat is okozhat, például gyakran ott jönnek létre vagy prosperálnak intézmények, ahol az ilyen vezetők működnek, és nem ott, ahol arra nagyobb igény lenne, illetve a a feltételek egyébként jobbak.

Bizonyos az is, hogy a határon túl élő *magyar nyelvű cigányság kiesik* mind a nemzetpolitika mind az oktatáspolitikai figyelméből, hiszen a határon túli magyar nyelvű cigányságot célzó magyarországi pályázatok, támogatások, források mértéke gyakorlatilag kimutathatatlanul csekély mértékű. Pedig a jövő tekintetében nemcsak Magyarországon, hanem a határon túl is ez az egyik legfontosabb ügy.

Az egyes országok csatlakozása az Unióhoz a sok eredmény mellett – sokak vérmes reményeivel ellentétben – számos problémát nem oldottak vagy nem oldhattak meg a magyar nyelvű oktatásban. Bár a partnerek és a lehetőségek száma növekedett, bizonyos, hogy *nagyszámú olyan, a magyar-magyar térben is értelmezhető csomópont marad a jövőben, melyet kizárólag csak magyar állami források közreműködésével lehet kezelni*.

Az oktatási rendszer az állam egyik legnagyobb ellátórendszere. Fenntartása forrásigényes, a források hasznosulása időben széthúzódó. Az oktatáspolitikai elképzelések eredménye csak több év után jelentkezik, a korrekció nehézkes és (bizonyos értelemben természetéből adódóan) késlekedő. A posztszocialista oktatási rendszer a szocializmussal megbukott, azonban attól megörökölt tervutasításos állami gazdaságpolitikához kapcsolódik. A rendszerváltásokat követően valamennyi volt szocialista ország nekilátott ennek az oktatási rendszernek az *átalakításához*. Ez az átalakítás még ma is tart, azzal, hogy a rendszert átalakító kormányzati politikákat a már csatlakozott és a csatlakozásban reménykedő országokban egyaránt befolyásolják az EU-s előírások, elsősorban azért, mert a szűkös hazai büdzsét kiegészítő európai források csak ezen a módon nyerhetők el.

A fejkvóta-rendszerű finanszírozás következményeképpen *a sok diákkal rendelkező nagy intézmények tovább erősödnek, a kisebbek vegetálnak és sok esetben előbb-utóbb megszűnnek*. A tö-

⁵⁷ Ráadásul sok helyen ma is általános a határon túl az a beidegződés, miszerint a későbbi jobb érvényesüléshez államnyelven képző intézménybe kell járni. (Valószínűleg ez is az oka például, hogy a határ menti Ipolytság szakiskolájában a magyar tagozat mellett működő szlovák tagozat osztályainak többségében magyar nemzetiségű diákok tanulnak.)

megképzésnek köszönhetően számos, a munkaerőpiacon nehezen eladható képzettség jelent meg az oktatási piacon, így a végzettségek, diplomák devalválódása is általánossá kezd válni.

A demográfiai zuhanó pálya mellett a finanszírozás nehézsége az az ok, amely előbbtől az intézményrendszer racionalizálására kényszeríti az oktatásirányítókat. Ez a szomszédos országokban – miként Magyarországon is – iskola összevonásokat, bezárásokat jelent. Kérdés, hogy a szomszédos országokban Magyarország milyen stratégia mentén, milyen pozíciót kíván vagy tud a magyar nyelvű oktatás kapcsán felvenni, és ezt milyen forrásokkal tudja támogatni.

3.4 A figyelem fókuszpontjai

Az intézményrendszerrel szóló áttekintés végén érdemes megvizsgálni, hogy a Kárpát-medencei magyar nyelvű oktatás intézményrendszere milyen uralkodó folyamatok részese és milyen domináns szemlélet alapján tervezi jövőjét és cselekvéseit:

- az intézményrendszer általában nyitott a nyugatról keletre importált irányelvek, eszmék, know-how-ok előtt, gyakran háttérbe szorítva a helyi sajátosságokat, a régió történeti/kulturális/stb. adottságainak érvényesülését.
- a Kárpát-medencei oktatási intézményrendszer szereplőinek mobilitása jellemzően nyugatra irányul.⁵⁸
- a Magyarország határain túl működő magyar oktatási intézményrendszerrel folytatott diskurzusokban mindig jelen van az úgynevezett *etnopolitikai szempont*, amely azt vizsgálja, egy tervezet vagy cselekvés hasznos-e a magyar közösség közép- és hosszabb távú megmaradása szempontjából.
- a Kárpát-medence országaiiban a szocializmus bukásával megörökölt oktatási rendszerek átalakítása és az európai csatlakozáshoz kötődő integráció általában etnicizált környezetben történik. A magyar oktatás intézményrendszere így válik *a hagyományörzők (bezárkózók) és a modernisták (befogadók)* küzdelme színteréül, Magyarországon élénkebben, a szomszédos országokban kevésbé direkt formában.
- az oktatásigazgatás sok esetben *figyelmen kívül hagyja mind a demográfiai előrejelzéseket, mind a munkaerőpiaci igényeit*. Amíg az oktatási intézmények saját továbbélésük érdekében lassan felismerik például a szórványvidék – amúgy a magyar oktatás számára elvesző – gyermekei összegyűjtésének szükségességét, a magyar nyelvű cigányság néhány elszánt emberen és kirakatprogramon kívül nem kell senkinek.

⁵⁸ Egy magyarországi szakiskolai diákmobilitás program előkészítése során derült ki, hogy az intézményvezetők többsége még soha nem járt a szomszédos, magyarok lakta országokban szakmai úton, ott nincsenek szakmai kapcsolatai, az ottani magyar oktatásról ismeretei. Az Apáczai Közalapítvány folyamatban lévő kutatása szerint 131 magyarországi szakképző intézménynek összesen 45 kapcsolata van romániai, szlovákiai, szerbiai és ukránjai magyar szakképző intézményekkel. Ez lefordítható úgy is, hogy hátról két iskolának nincs semmilyen határon túli magyar kapcsolata.

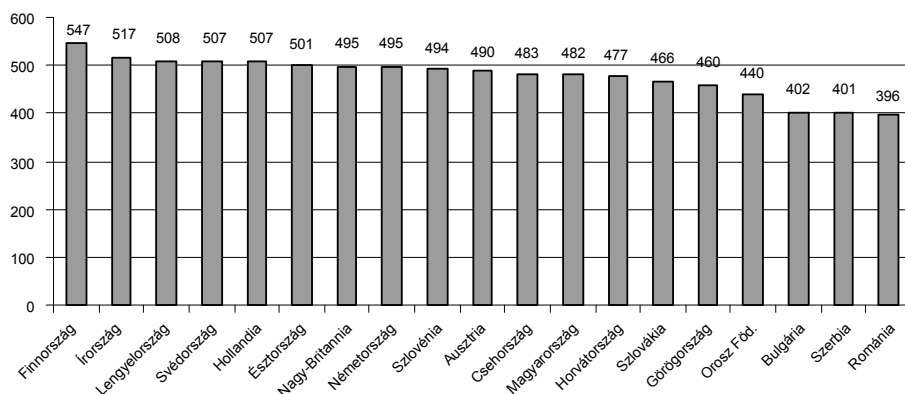
4. OKTATÁSI TRENDEK ÉS A MAGYAR OKTATÁS HELYZETE

A magyarországi és a határon túli oktatás teljesítménye a nemzetközi mérések korában minden korábbinál pontosabban megítélhető. Az alábbiakban a PISA-mérések eredményeit foglaljuk össze, amit a PIRLS-mérések eredményeivel árnyalunk majd.⁵⁹ A PISA-mérések az OECD-tagállamok és az ún. társult tagok oktatási teljesítményét mérik. Jelenleg Ukrajna oktatási teljesítményéről nincs adatunk. Feltételezhető, hogy az ukrán teljesítmények a romániai iskolákéhoz állnak legközelebb. Fontos módszertani megjegyzés továbbá, hogy a környező országok magyar nyelven oktató iskoláinak teljesítményéről – Szlovákia kivételével – nincsenek publikált adataink, mert a PISA-mérések során alkalmazott kérdőív nem mindig tér ki az oktatás nyelvére. Mindazonáltal a módszer segítségével a környező országok nyelvi kisebbségi csoportjaihoz – így a magyarhoz is tartozó – tanulók iskolai teljesítményéről is nyerhetünk információkat. Szembeötlő továbbá az is, hogy a szomszédos országokban (pl. Románia, Szlovákia, Szerbia) a PISA-méréseket nem követte a magyarországihoz vagy a németországihoz hasonló országos vita és szakmai reflexió. Az eredményekből leszűrhető tanulságok ezért értelemszerűen nem jelentek meg a későbbi oktatáspolitikai elképzelésekben – sem többségi, sem kisebbségi vonatkozásban.

A matematikai, természettudományos és olvasás-szövegértési teljesítmények nemzetközi mérése alapján a közép-európai államok, így Magyarország is egymáshoz hasonló, európai összehasonlításban átlagos teljesítményt értek el. A balkáni utódállamok teljesítménye harmadik világbeli országokéval hasonlítható össze (pl. Thaiföld), és messze leszakad az európai átlagtól (1. ábra).

1. ábra

Átlagos olvasási és szövegértési teljesítmény néhány európai országban (PISA 2006)⁶⁰

⁵⁹ A PISA-mérések elsősorban angolszász oktatási fogalomrendszerben, az alkalmazott tudás – ún. kompetenciák – szempontjából értékelik a 15 éves tanulók teljesítményét. A PIRLS-mérések a hagyományosabb, kontinentális tantervekhez kötődő lexikális tudást is mérik az általános iskola negyedik évfolyamán.

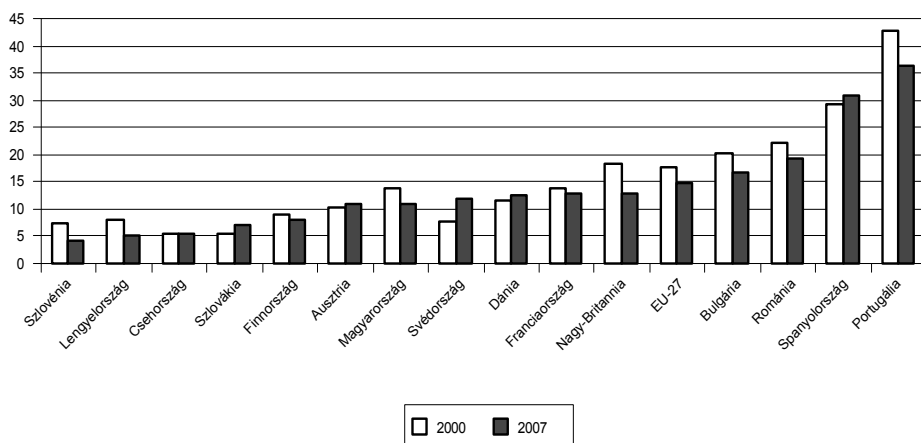
⁶⁰ Forrás: Peter Rado: *Promoting Equity in Education. Central European Comparative Overview*. Budapest, 2008.

Ez a dichotómia jól követhető az iskolaelhagyók (lemorzsolódás) területén is. Itt a balkáni államok azon dél-európai EU-tagállamokkal tartoznak egy csoportba, amelyek hagyományosan képtelenek a leghátrányosabb helyzetű csoportokat benntartani a közoktatásban. A közép-európai államok pedig a legalacsonyabb lemorzsolódást felmutatók között vannak (2. ábra).

2. ábra

Korai iskolaelhagyók. A 18-24 éves korosztály középfokú végzettséggel nem rendelkező, és az iskolarendszertől kilépett része (%)⁶¹

A legnyugtalanítóbb adatok azon tanulói csoportokról tudósítanak, amelynek tagjai a legalapvetőbb kompetenciák hiányában semmilyen eséllyel nem bírnak a globális munkaerőpiacba való érdemi bekapcsolódásra. A PISA egyes vagy alacsonyabb olvasási és szövegértési teljesítményszintje nem egyszerűen funkcionális analfabétizmust jelent, hanem az elvont gondolkodáson és a szervezett társadalmi létehez kapcsolódó kommunikáción kívül rekesztettség állapotát. A mérések szerint a közép-európaiak (Szlovákia kivételével) 2006-ra 20% alá szorították le a funkcionális analfabéták arányát. Romániában arányuk 2000-től 2006-ig nőtt, és elérte az 51%-ot. Ez azt jelenti, hogy a román tankötelesek több mint fele nem lesz alkalmas kvalifikált munkavégzésre, és továbbképezhetetlen marad a következő évtizedekben (3. ábra).

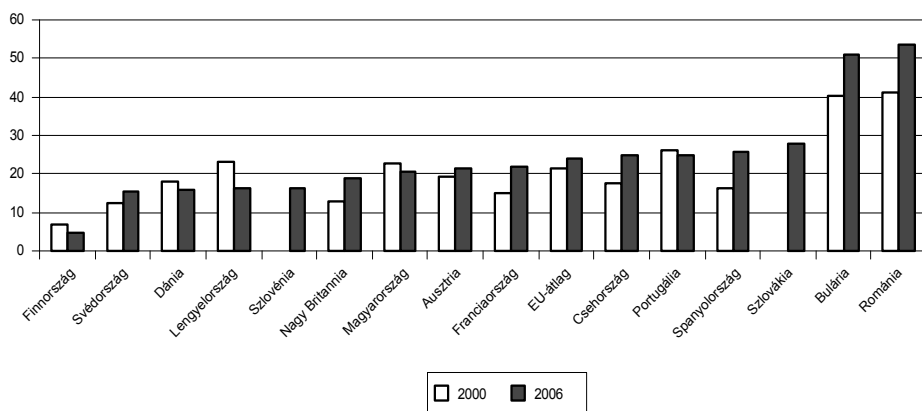
Említettük, hogy a PISA-mérések nem minden esetben teszik lehetővé egyértelműen a különböző kisebbségi, azaz nemzetitől eltérő nyelveken történő oktatási alrendszerek külön értékelését, ám bizonyos jelzéseket mégiscsak adnak a kisebbségi oktatásra vonatkozóan. A mérések során alkalmazott, a diákokkal kitöltött kérdőív tartalmaz ugyanis egy olyan kérdést,

⁶¹ Forrás: Uo.

amely azt tudakolja, milyen nyelvet használnak a diákok otthonukban leginkább.⁶² E változó szerint vizsgálva a PISA-mérés 3 alapkompentencia területén elért eredményeket, megállapíthatjuk, hogy az OECD átlagok szintjén mindegyik kompetencia értéke nagyságrendekkel alacsonyabb azon diákok körében, akik otthonukban az államitól eltérő nyelvet beszélnek⁶³ (4. ábra).

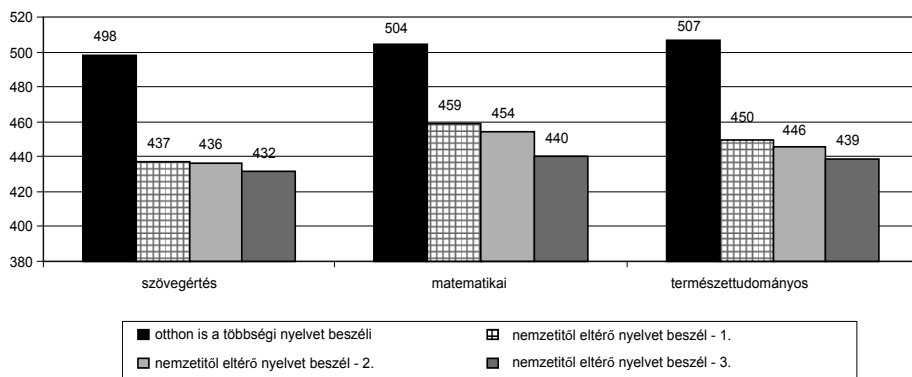
3. ábra

Az egyes vagy alacsonyabb olvasási és szövegértési teljesítményszintű tanulók aránya a 2000-es és 2006-os PISA értékelések szerint⁶⁴ (%)

4. ábra

A szövegértési, matematikai és természettudományos kompetenciák az otthon beszélt nyelv függvényében (OECD átlagok, PISA 2006)⁶⁵

⁶² A különféle nyelvekre lefordított kérdés angolul eredetileg így hangzott: „What language do you speak at home most of the time?” A válaszokat ezután úgy kódolták, hogy az államnyelvet, illetve a különféle nyelveket otthonukban használók megkülönböztethetők legyenek.

⁶³ Érdekesképpen hadd jegyezzük meg: ez így van a PISA-mérésekben, és a Kárpát-medencei magyarok kisebbségi oktatásért vívott küzdelmük során gyakran mintaoszágnak emlegetett Finnország esetében is.

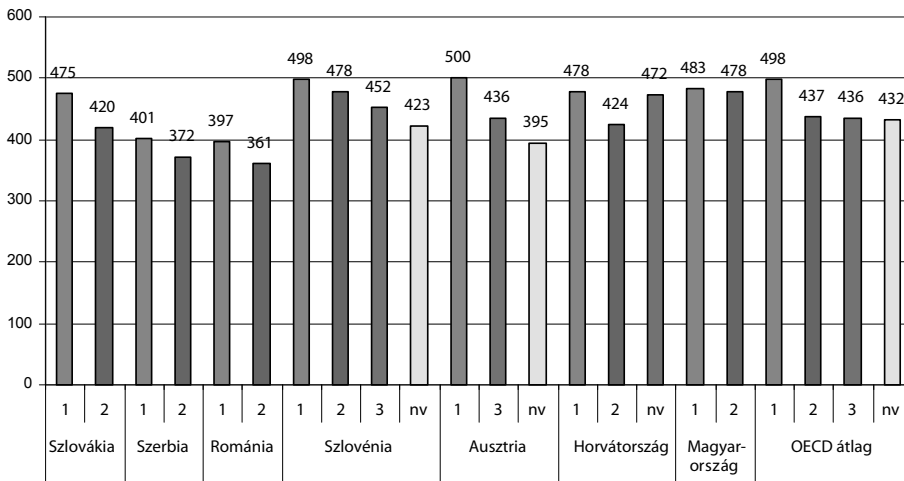
⁶⁴Forrás: Uo.

⁶⁵ Forrás: pisa2006.acer.edu.au/interactive.php

Az 5. ábrán az olvasási, szövegértési eredményeket ismertetjük, és ezek alapján kijelenthetjük, hogy az OECD átlagokhoz hasonlóan Magyarországon és a vele szomszédos országokban is érvényes, hogy az otthonukban az államnyelvtől eltérő nyelvet használók iskolai teljesítménye jóval gyengébb, mint a többségi nemzethez tartozó diákok teljesítménye. Ez alól kivétel éppen Magyarország, ahol azt tapasztaltuk, hogy az otthonukban a magyartól eltérő nyelvet beszélő kisebbségi csoport eredményei nem térnek el sokban a többségi magyarokétól.

5. ábra

Az olvasási, szövegértési kompetenciák az otthon beszélt nyelv függvényében Magyarországon és szomszédos országokban (PISA 2006)⁶⁶

Jelmagyarázat:

- 1 – otthonukban a többségi nyelvet beszélik
- 2 – otthonukban a többségitől eltérő nyelvet beszélik (első említett nyelv (Szlovákia, Szerbia, Románia esetében a magyar)
- 3 – otthonukban a többségitől eltérő nyelvet beszélik – második említett nyelv
- nv – a vonatkozó kérdésre nem válaszoltak

Az adatokat összevetve az 1. ábra adataival még drámaibb helyzet tárul fel. Romániában és Szerbiában az otthonukban magyarul beszélő diákok teljesítménye az amúgy is balkáni paradigmába illő országos átlagok alá süllyed. Szlovákia esetében a magyarok teljesítménye szintén balkanizálódik: míg az országos felmérés, illetve az otthon szlovákul beszélők adatai

⁶⁶ Forrás: Uo.

megmaradnak a közép-európai átlag körül, a magyarok összteljesítménye megközelíti Oroszország és Bulgária szintjét.

Kérdés azonban, hogy az otthonukban magyar nyelvet beszélők eredményei a magyar nyelvű képzésnek tudhatók-e be, vagy inkább azokról van szó, akik többségi tannyelvű iskolákba járnak. És persze az is kérdés, hogy a kétféle (anyanyelven és többségi nyelven tanuló) magyar diák iskolai eredményei között van-e eltérés. A 4. ábra adatai esetében az otthonukban nem a többségi nyelvet beszélők a romániai megkérdezett diákok 2,3 százalékát, a szlovákiaiak 14,5 százalékát és a szerbiaiak 0,9 százalékát jelentik. Szerbia és Románia esetében az alacsony elemszám miatt statisztikailag valószínűleg nem szignifikánsak a többségi és kisebbségi nyelvet beszélők közötti eltérések, ugyanakkor az is kérdés, miért ilyen alacsony az otthonukban magyarul beszélők aránya e két országban.

Részletesebb ország elemzéseket és módszertani leírásokat csak Szlovákia és Románia esetében ismerünk.⁶⁷ Mindkét országban magyar tannyelvű iskolák is bekerültek az országos mintába. Szlovákiában a 189 iskolából 13-ban (6,8 százalék) volt a tanítás nyelve magyar, Romániában pedig a 2006-ban mintába került 177 iskolából 12-ben (6,7 százalék) magyarul is oktattak.⁶⁸

A szlovákiai ország-jelentés az adatokat a szlovák és magyar tanítási nyelvű iskolákra lebontva közli, és ez alapján megbízható (vagy legalábbis hivatalos) információkat kapunk a szlovákiai magyar iskolarendszerről is. Anélkül, hogy más országra hasonló megbízható adataink lennének, a szlovákiai eredmények jól érzékeltetik az anyanyelvű oktatás fontosságát: az anyanyelvű képzésben résztvevők adatai nem lényegesen rosszabbak a szlovák anyanyelvűekénél, sőt az olvasási kompetenciák szintjén jobbak a szlovákokénál.⁶⁹ Az otthonukban magyarul beszélők összeredményei viszont gyengébbek a szlovákok átlagánál, ez pedig azt jelzi, a nem anyanyelven tanuló eredményei nagyságrendekkel rosszabbak, nemcsak a szlovák átlagnál, hanem az anyanyelven tanulóknál is (6. ábra).

A PISA-mérések angolszász megközelítését árnyalando, a 7. ábrán tárgyi tudást is értékelő 2006-os PIRLS-mérések eredményeit kombináltuk a PISA-éval. Jól látható, hogy a volt szocialista országok közül Magyarország, Lettország, Litvánia és Bulgária – a tisztán PISA-mérésekhez

⁶⁷ OECD-PISA: PISA 2006 Slovensko Národná Správa. Statny Pedagogický Ústav. 2006. OECD/PISA: Programul internațional OECD pentru evaluarea elevilor. Raportul național al administrării programului 2005-2006. Serviciul Național de Evaluare și Examinare, București, 2006. Szerbia országjelentése nem részletezi az otthonukban magyar nyelvet beszélők teljesítményét, lásd: Baucal, Aleksandar–Pavlović-Babić, Dragica: *Quality And Equity Of Education*. In *Serbia: Educational Opportunities Of The Vulnerable Pisa Assessment 2003 and 2006 Data*. Government of the Republic of Serbia, Belgrade, 2009.

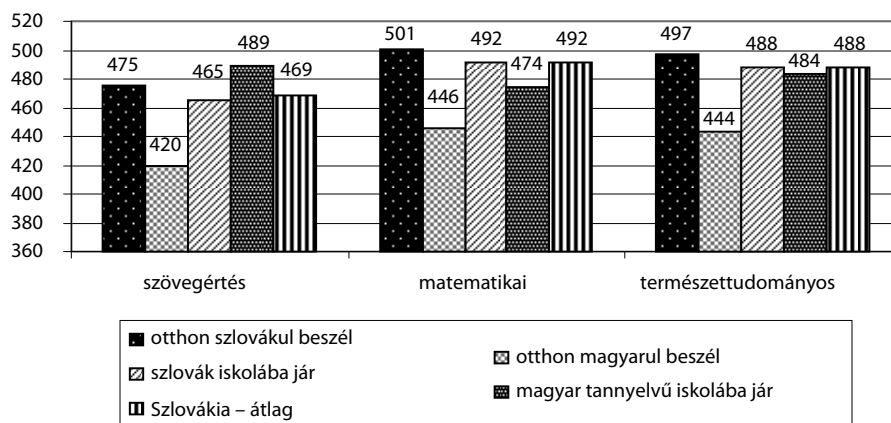
⁶⁸ A magyarul is oktató iskolák arányának meghatározása nem egyértelmű, mert Romániában 50 iskolában 2005-ben is volt előzetes adatfelvétel, amelyekről azonban nem ismerünk részletesebb adatokat. A PISA 2006-os vizsgálatban így ebben az országban összesen 227 iskola adatai szerepelnek.

⁶⁹ Fontos és érdekes megjegyezni, hogy a szlovák nyelvű ország-jelentés a magyarok szövegértési kompetencia eredményeit így magyarázza: „2003-tól a magyar tanítási nyelvű iskolák tanulóinak eredményeiben enyhe javulást észlelhetünk. A magyarul tanuló diákok teljesítménye a magyarországi diákok teljesítményével állítható párhuzamba, akik szövegértésben statisztikailag is jelentősen jobb teljesítményt értek el, mint a Szlovák Köztársaság. Ezek a magyar iskolák iskolák valószínűleg a szomszédos országok jó gyakorlatából merítenek, ami az egész szlovák oktatási rendszer számára jelentős inspirációul szolgálhatna.” In *PISA 2006 Slovensko Národná Správa*, 15.

képest – jóval kedvezőbb helyzetbe került. Megdöbbentő viszont Románia teljesítménye, a román iskolák mindkét paradigma szerint szervezett értékelésen, „Európán kívül” teljesítettek.

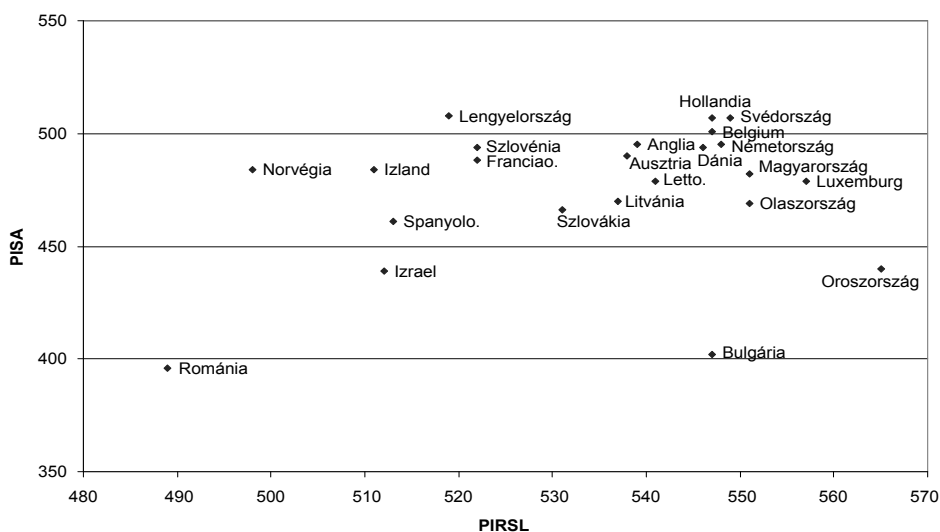
6. ábra

A szövegértési, matematikai és természettudományos kompetenciák az otthon beszélt nyelv, illetve az iskola tanítási nyelve függvényében – Szlovákia, PISA 2006⁷⁰

7. ábra

Egyes államok 2006-os PISA és PIRLS teljesítménye⁷¹

⁷⁰ Forrás: PISA 2006 Slovensko Národná Správa, pisa2006.acer.edu.au/interactive.php

⁷¹ Forrás: Progress Towards the Lisbon Objectives in Education and Training 2008.

Összefoglalóan megállapítható, hogy a határon túli magyar oktatásban az ezredforduló után megszűnőben vannak az egységes magyar-magyar szakmai narratívák. A közép-európaiak csoportja elsősorban az iskolai oktatás minőségét és méltányosságát javító szakmai fejlesztésekben érdekelt (különös tekintettel a roma tanulók teljesítményének javítására). A közép-európai agenda nem specifikusan magyar, a kihívások és a szakmai mozgástér nagyban emlékeztet az osztrák és a német oktatáspolitikára.

A romániai és szerbiai oktatásfejlesztés számára a nem városi társadalom és a városok félig urbanizált, de proletarializálódott közösségeinek felzárkóztatása a feladat – többek között dinamikus iskolafejlesztéssel. Ezen kihívások – szemben a közép-európai narratívával – inkább a Világbank fejlődő államok számára nyújtott oktatásfejlesztési projektjeinek logikája mentén szerveződhetnek majd. Ezen teljes oktatásügyi megújulás alapjait már a Romániában elindított PHARE-programok lefektették. A magyar iskolák azonban – elsősorban a magyar nyelvű oktatásügy viszonylagos autonómiája következtében – csak szerény mértékben kapcsolódtak be a modernizációba.

5. TRENDEK

5.1 Marginalizáció

A statisztikai elemzések nyomán megállapíthatjuk, hogy noha a szomszédos államokban élő magyarság továbbra is rendelkezik néhány kiemelkedő színvonalú oktatási intézménnyel (általában középiskolákkal), átlagos teljesítménye egyre inkább hasonul környezetéhez, illetve sok vonatkozásban az egyes országok átlagai alatt teljesítenek ezek az intézmények. Ez az egykori „kulturális fölény” pozíciójának elvesztése mellett azért is figyelemre méltó, mert ezek az államok oktatási teljesítménye (elsősorban a nemzetközi PISA-mérések alapján) kifejezetten gyengének mondható európai összehasonlításban. Mivel Szlovákia teljesítménye a közép-európai csoport alján helyezkedik el, az ottani magyar oktatást a környezetbe való „beleszürkülés” fenyegeti. Románia és Szerbia teljesítménye nem európai, hanem a harmadik világ mért államaival mutat hasonlóságot. Így az erdélyi és vajdasági magyar oktatást – néhány kiváló középiskolát leszámítva – az európai világtól való leszakadás fenyegeti. (Ukrajnát egyelőre nem méri a PISA, de lemorzsolódási arányai a magyar kisebbség körében szintén „Európán kívüli” iskolai világról árulkodik.)⁷²

5.2 Ruralizáció

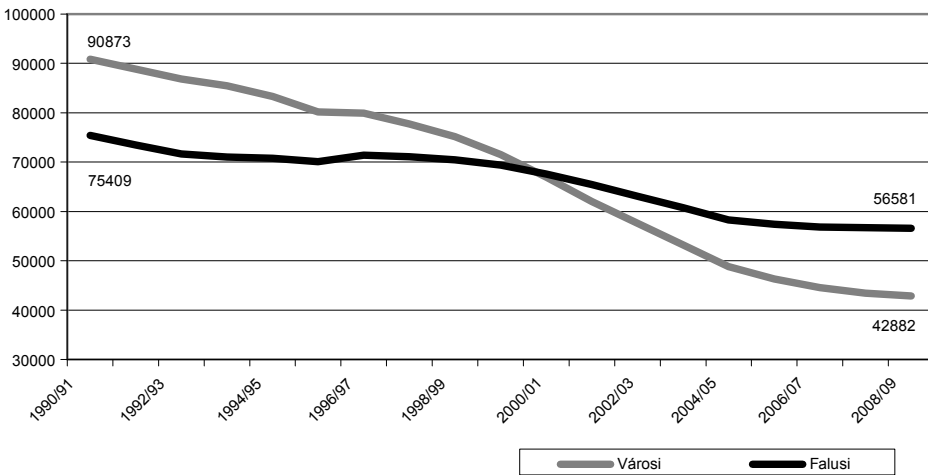
A demográfiai mozgások és a 90-es évtized erőteljes kivándorlása következtében az iskoláskorú magyar népességén belül erőteljesen csökkent a városi gyerekeknek a falusiakhoz vi-

⁷² Papp Z. 2009, id. mű.

szonyított aránya (a romániai magyar vonatkozó adatokat lásd a 8. ábrán). Ez több tekintetben is drámai változást jelent. A kisteleplüési iskolák irányítása, fejlesztése olyan önálló szakmai és közpolitikai terület (*rural education*), amelynek eszköztára még az OECD-államokban sem mondható kiforrottnak. A helyi társadalmi közeg szűkös erőforrásai és viszonylag alacsonyabb elvárásai középtávon a magyar nyelvű felsőoktatás rekrutációs bázisát is fenyegethetik.

8. ábra

A városi és falusi általános iskolások változása a romániai magyarok körében⁷³

A ruralizáció másik, kevésbé kezelhető eleme a kisteleplüési roma közösségek iskolai megjelenése által keletkező feszültség. A Magyarországgal szomszédos államok legtöbbszörében az összefüggő magyar települési hálók kivétel nélkül roma közösségekkel vegyesek, így a magyar nyelvű kisteleplüési iskola a helyi népesség szemében „cigányiskolává” is válhat. A vegyes lakosságú településeken gyakori, hogy a szülők a többségi nyelvű iskolába íratják gyermeküket, elsősorban a roma iskolásokat elkerülendő. A magyar anyanyelvű roma tanulók integrálásához olyan iskolafejlesztési programok indítása és végigvitele lenne szükséges, amelyhez jelenleg egész egyszerűen hiányoznak a feltételek. Támogatást e téren az anyaországi tapasztalatok és erőforrások megismerése és/vagy az Európai Unió Strukturális Alapjai által finanszírozott programokba való bekapcsolódás biztosíthatna.

⁷³ Forrás: Erdei Itala: *Az erdélyi magyar iskoláskorú populáció alakulása a 2002-es népszámlálás alapján*. EDUCATIO 2003/2

5.3 Kettős kapcsolat az anyaországgal (függés és leválás)

Az anyaországgal fenntartott kapcsolatokat a 90-es évtizedben elsősorban a magyarországi támogatással végrehajtott sikeres intézményépítés és a magyarországi tartalmi-szakmai modellek megismerése (helyenként részleges átvétele) jellemezte. A páratlan gyorsaságú és sikeres intézményesülés, valamint a magyar kormányzati részvétel által megszerzett tanügyigazgatási pozíciók (elsősorban Romániában és Szlovákiában) nyomán egy jól érzékelhető fordulat állt be. Az intézményvezetésbe és tanügyigazgatásba bekapcsolódó magyar értelmiség immár elsősorban pozícióörzésre rendezkedett be. A Magyarországgal szomszédos országok konszolidálódó jogi-igazgatási rendszerre (pl. az akkreditációs rendszerek kiépülése) nyomán a megfelelési kényszer egyre inkább „kifelé” nyilvánul meg, és erősödött az anyaországi forrásokkal való önálló, autonóm gazdálkodás igénye.

5.4 Lassú európaizáció

Szlovénia, Szlovákia és Románia Európai Uniói tagságával (Horvátország és Szerbia fokozatos integrálásával) a határon túli magyar oktatásügy is új lehetőségek birtokába jutott. Paradox módon az Unió elsősorban olyan oktatási területeken kínál komoly együttműködési lehetőségeket, melyek kevésbé voltak fókuszban a 90-es évtized intézményépítő lendületében. Az Unió egységes gazdasági térségként működve elsősorban a szakképzés és a felnőttképzés – jóval kisebb mértékben pedig a felsőoktatás – számára bontotta le a nemzetállami határokat. A lehetőségek aktív kihasználásának formája az Unió Strukturális Alapjai által támogatott programokba való bekapcsolódás lehetne. Viszonylag kevés kutatási adat birtokában csak feltételezhető, hogy a 2004-ben belépett államok közül Szlovákiában a magyar oktatási intézmények az országos átlagnál jóval kisebb mértékben voltak hajlandók és képesek pályázni az európai forrásokra.⁷⁴ A később taggá vált Románia esetében még a becslések is korainak tűnnek.

5.5 Pozitív jövőkép hiánya

Az oktatás – minden romantikus elképzelés ellenére – követő ágazat, elsősorban a társadalom és gazdaság változásait hivatott kiszolgálni. Ezért egy pozitív oktatásfejlesztési stratégiának olyan elképzelésekre kell támaszkodnia, melyek a szomszédos országok magyar közöskéinek társadalmi-gazdasági és kulturális jövőképét jelentik. Ilyen jövőképek napjainkig még nem álltak össze.

---

⁷⁴ Lásd például a Hídvégi Mikó Imre Kutatóintézet vonatkozó kutatásait: www.hidvegimiko.hu

6. AJÁNLÁSOK

6.1 Az oktatásfejlesztési tér differenciálása

A nem városi központokban és tömbmagyar területeken működő magyar nyelvű közoktatási intézmények esetében célszerűnek látszik egy olyan racionalizálási program elindítása, amely az összekapcsolt óvodát és alsó tagozatot hagyja meg a kistelepeleéseken, és a felső tagozatot a térségi központba telepíti. Ez jobb minőségű oktatáshoz és éleletesélyekhez juttathatja a fokozatosan marginalizálódó és ruralizálódó szórványmagyarságot.

6.2 Hangsúlyváltás

A hagyományosan középiskolákra és felsőoktatási intézményekre összpontosító fejlesztéspolitikát célszerűnek látszik elmozdítani a korábban elhanyagolt területekre, mint az óvodai nevelés, az alapfokú iskoláztatás, a szakképzés és a felnőttképzés. Mivel a négy jelzett szakterület fejlesztése Magyarországon kb. egy-két évtizedes szakmai-tapasztalati háttérrel bír, a gyors és hatékony szervezeti tanulás érdekében a fejlesztési források biztosítását célszerű lenne kiegészítő továbbképzésekkel és partneri együttműködéssel összekapcsolni.

Szükségesnek látszik egy teljesen új oktatásfejlesztési terület megnyitása: magyar nyelv és kultúra oktatása a határon túli nem magyar érdeklődőknek. Az érdeklődők köre az alapfokú oktatásban résztvevőktől, az idegenforgalomban vagy éppen üzleti életben dolgozó felnőttekig terjedhet. A jelenleg rendelkezésre álló oktatási termékek a magyar nyelv és kultúra beható és alapos elsajátítását szolgálják, a jövőben egyszerűbb és gyakorlatiasabb oktatási csomagokra lenne szükség.

Biztosítani javasolt, hogy valamennyi Kárpát-medencei magyar iskolás osztálykirándulás keretében tanulmányai alatt legalább egyszer díjmentesen (azaz Magyarország támogatásával) ellátogathasson egy szomszédos ország magyarok lakta régiójába, illetve Magyarországra.

A támogatási rendszernek már nem az intézményépítést, hanem a tudásátadást célszerű támogatnia. Nem új intézmények létrehozását kellene célul kitűzni, hanem a meglévő intézmények minőségi fejlesztését, működésének kiegyensúlyozott támogatását.

6.3 Oktatáskutatás, oktatásfejlesztés

Elengedhetetlen lenne a magyarországi oktatási támogatások rendszeresített szakmai értékelése, illetve hatásvizsgálata, különös tekintettel a Szülőföld Alap és a kedvezménytörvény által nyújtott támogatásokra.

A PISA, PIRSL nemzetközi mérésekben való arányos megjelenéssel, illetve célirányos oktatáskutatói tevékenységgel rendszeresíteni kellene a határon túli magyar oktatással kapcsolatos információk gyűjtését. Ennek érdekében fontos lenne létrehozni okta-

táskutatói és oktatásfejlesztési centrumokat a határon túli régiókban, illetve Magyarországon újra beindítani a határon túli oktatással foglalkozó, a korábbi években már működött programirodát.

A nemzetközi PISA-mérések reflexiója a környező országokban rendkívül gyenge volt. Magyar-magyar PISA műhelyekben lenne célszerű feldolgozni a gyenge teljesítmények okait és a szükséges (lehetséges) minőségjavító intézkedések körét. Javaslatot kellene tenni a nemzetközi PISA-bizottságnak, illetve a nemzeti PISA-bizottságoknak, hogy a mérések során kötelező kérdésként szerepeljen az oktatás nyelve, illetve a kisebbségi nyelven szereplők is kellő súllyal szerepeljenek az országos mintákban. Így kaphatnánk pontosabb képet a határon túli magyar és más kisebbségi oktatási alrendszerek eredményességéről.

Az oktatással kapcsolatos jelzések gyűjtésének rendszeresítése rendkívül fontos, hiszen csak így lehet megbízható, idősoros képet kapni e rendszerekről, és a vonatkozó fejlesztéseket elvégezni. Ezért az oktatáskutató és fejlesztő centrumok fenntartását rendszeresített, részben magyarországi támogatásokkal kell biztosítani.

A határon túli régiókban szakadék tapasztalható az országos szintű fejlesztések és a magyar nyelvű képzések fejlesztése között. Ezért fontos lenne olyan oktatáspolitikai képzések beindítása, amelyek a határon túli magyar döntéshozókat készítené fel a fejlesztésekbe való részvételre.

6.4 Tudásátadás

Célszerű lehet az anyaország iskolai minőségfejlesztési, valamint roma integrációs tapasztalatainak egy csomagban történő átadása (programok, taneszközök, továbbképzések).

Megfontolandó a sikeres Arany János Képzési Tehetséggondozó Program részleges kiterjesztése a határon túli magyar oktatási rendszerekre.

Minden erővel támogatni célszerű a magyar iskolák és (részben) magyar települések pályázati és projektmegvalósítási képességének erősítését, különös tekintettel az Európai Unió által támogatott programokra.

Támogatni kell a hálózatépítést a magyar-magyar intézményközi kapcsolatok elősegítése céljából, így például magyarországi intézményvezetők határon túli szakmai tapasztalatszerzését, díjmentes tanulmányútját és viszont.

Serkenteni kell a mobilitási projekteket, különösen a szak- és felsőoktatásban a magyar-magyar részsképzések, oktatói- és diákmobilitási programok előtérbe helyezését.

6.5 Finanszírozás

A jövőben megfontolandó a működtetési és fejlesztési célú támogatások éles szétválasztása. Szakmai és szervezeti követelmények, feltételek támasztása mindkét támogatási típusnál szükséges (és a korábbi gyakorlathoz képest erősítendő). A fejlesztési támogatások esetében a versenyzetető jellegű, pályázati-közbeszerzési technikák érvényesítése sem látszik túlzott elvárásnak.

A normatívitást, az évekre előre kiszámítható, nem pályázati jellegű finanszírozást ki kell terjeszteni az óvodaügyre és a szórványoktatásra, valamint a szórványkollégiumok és a magyar (magán-) felsőoktatási intézmények működtetésére. A kedvezménytörvény keretében meghatározott támogatásokat (pl. tankönyvtámogatás) a jövőben konzekvensen végre kell hajtani.

IRODALOM

- Albert Sándor: *A szlovákiai magyar szakképzés jelene és jövőjének felvázolása*. In *Helyzetkép a szlovákiai magyar közoktatásról*. Dunaszerdahely, Lilium Aurum, 2002.
- Badis Róbert: *A vajdasági magyar népesség társadalmi szerkezete két népszámlálás tükrében 1991, 2002*. REGIO, 2008/4.
- Baksa Eszter: *Munkaerő mobilitás a Schengeni Egyezmény függvényében*. De iurisprudentia et iure publico, 2008/2. szám
- Balassa Endre: *Iskolai rendszerű szakképzés Szerbiában*. Szakképzési szemle, 2006/4.
- Baucal, Aleksandar–Pavlović-Babić, Dragica: *Quality And Equity Of Education In Serbia: Educational Opportunities Of The Vulnerable Pisa Assessment 2003 And 2006 Data*. Government of the Republic of Serbia, Belgrade, 2009.
- Bárdi Nándor: *Tény és való. A budapesti kormányzatok és a határon túli magyarság kapcsolat-története*. Kalligram, Pozsony, 2004.
- Braun László–Csernicsko István–Molnár József: *Merre visz a „cigányút”? Magyar anyanyelvű cigányok Kárpátalján*. Kézirat, 2008.
- Comission of the European Communities: *Progress Towards the Lisbon Objectives in Education and Training. Indicators and Benchmarks*. 2008.
- Csete Örs: *Lesz-e a szórványnak magyar identitása 2020-ban?* Pro Minoritate, 2007/Tavaszi
- Csete Örs (szerk.): *A Magyariskola Program fogadtatása a Kárpát-medencében*. Apáczai Köz-alapítvány, Budapest, 2006.
- Erdei Itala: *Az erdélyi magyar iskoláskorú populáció alakulása a 2002-es népszámlálás alapján*. EDUCATIO 2003/2.
- European Comision Progress Report*, 2003
- Fazekas József–Huncik Péter (szerk.): *Magyarok Szlovákiában. I. Kötet. Összefoglaló jelentés (19889 – 2004). A rendszerváltástól az európai uniós csatlakozásig*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Lilium Aurum, Somorja – Dunaszerdahely, 2006.
- Gábrityné Molnár Irén (szerk.): *Képzettek a jövő. A felnőttképzés háttere Észak-Bácska iskola-hálózatában*. Regionális Tudományos Társaság, Szabadka, 2008.
- Gábrity Molnár Irén: *A vajdasági magyar tanulóiifjúság iskolai szintje, mint a magyar értelmiség utánpótlás feltétele*. FORUM, 2004/2.
- Gábrityné Molnár Irén–Mírnic Zsuzsa (szerk.): *Oktatási oknyomozó. Vajdasági kutatások, tanulmányok*. Magyar Tudományos Társaság, Szabadka 2006.
- Gyurgyík László: *A szlovákiai magyarok társadalomszerkezete a 90-es években*. REGIO, 2008/4. 77-101.
- Gyurgyík László: *Népszámlálás 2001. A szlovákiai magyarság demográfiai, valamint település- és társadalomszerkezetének változásai az 1990-es években*. Kalligram, Pozsony, 2006.
- Hablicsek László–Tóth Pál Péter–Veres Valér: *A kárpát-medencei magyarság demográfiai helyzete és előreszámítása, 1991-2021. Kutatási jelentés*. KSH, Népeségstudományi Kutatóintézet, Budapest, 2005/1.
- Jelentés a külhoni magyarság helyzetéről 2009*. Miniszterelnöki Hivatal, 2009.
- Kadushin, Charles: *Kapcsolathálózatok a kultúráteremtésben*. Szociológiai Figyelő 1988/3.

- Kovács Nóra: *Szállítható örökség. Magyar identitás-teremtés Argentínában (1999-2001)*. MTA Kisebbségkutató Intézet – Gondolat, Budapest, 2009.
- Kozma Tamás: *Kisebbségi oktatás Közép-Európában*. FKI, Budapest, 2005.
- László Béla–A. Szabó László–Tóth Károly (szerk.): *Magyarok Szlovákiában IV. kötet. Oktatásügy (1989-2006)*. Fórum Kisebbségkutató Intézet – Lilium Aurum, Somorja – Dunaszerdahely, 2006;
- Mandel Kinga–Papp Z. Attila (szerk.): *Cammogás. Minőségkoncepciók a romániai magyar középiskolák oktatásában*. Soros Oktatási Központ, Csíkszereda, 2007;
- Németh Szilvia: *Hétvégi magyar iskolák az USA-ban – 2008*. In Papp Z. Attila (szerk.): *Beszédből világ. Elemzések adatok amerikai magyarokról*. MKI, Regio, Budapest, 264-298.
- OECD/PISA: *Programul internațional OECD pentru evaluarea elevilor. Raportul național al administrării programului 2005-2006*. Serviciul Național de Evaluare și Examinare, București, 2006.
- OECD-PISA: *PISA 2006 Slovensko Národná Správa*. Statny Pedagogický Ústav, 2006;
- Orosz Ildikó–Csernicskó István–Ambrus Pál–Kristafori Olga: *A magyar nyelvű/nyelvi oktatás stratégiai kérdései Kárpátalján*. 2008. Kézirat.
- Papp Z. Attila: *Átmenetben: a romániai magyarok társadalmi pozícióinak alakulása 1992-2002 között*. REGIO, 2008/4. 155-230.
- Papp Z. Attila: *A kárpátaljai magyar oktatás rendszere és néhány aktuális kihívása 2009-ben*. Megjelenés alatt.
- Papp Z. Attila (szerk.): *Beszédből világ. Elemzések, adatok amerikai magyarokról*. MKI, Regio, Budapest, 2008.
- Papp Z. Attila: *A Kárpát-medencei magyar felsőoktatási és kutatási térség lehetősége*. In Görömbei András–Manherz Károly (szerk.): *Az együttműködés esélyei*. MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Debrecen, 2007. 43-52.
- Papp Z. Attila: *Határon túli magyar oktatástámogatások (2003-2006)*. EDUCATIO 2006 – Mérleg. 130-146.
- Papp Z. Attila (szerk.): *Kihasztnálatlanul. A romániai (magyar) felnőttképzés rendszere*. Soros Oktatási Központ, Csíkszereda, 2005.
- Papp Z. Attila (szerk.): *Erdélyi Értékrend 2008. Kutatási jelentés*. Országgyűlési Hivatal, Budapest, 2008.
- Progress Fowards the Lisbon Objectives in Education and Training*. Commission of the EC. 2008.
- Rado, Peter: *Promoting Equity in Education. Central European Comparative Overview*. Budapest, 2008
- Setényi János: *A minőség kora. Bevezetés az iskolai minőségbiztosítás gyakorlatába*. Raabe, Budapest, 1999.
- Zsigmond Anna: *Közösségi programok és a tanárképzés trendjei az Európai Unió országában*. Új Pedagógiai Szemle, 1998. július-augusztus.

Csernicskó István, Szabó Mihály Gizella

HÁTRÁNYBÓL ELŐNYT: A MAGYAR NYELVPOLITIKA ÉS NYELVTERVEZÉS KIHÍVÁSAIRÓL

---

1. BEVEZETÉS

A statisztikai-demográfiai felmérések és a népszámlálási adatok, valamint a kisebbségi magyar közösségekben folytatott identitásvizsgálatok egyértelműen igazolják, hogy a magyar nemzetiség és a magyar anyanyelv bevallása és vállalása (használata) nagyfokú korrelációt mutat. E közösségek tagjainak etnikai tudatában a magyar nyelvközösséghez tartozás központi helyet foglal el.¹ Ennek következtében tehát a nyelvcserre rendszerint egyben nemzeti-ségváltást is jelent, és viszont.

Ennek ismeretében a kisebbségi magyar közösségek fennmaradása szempontjából rendkívül fontos a nyelvmegtartás. Ez csak akkor érhető el, ha a magyar nyelv nem szorul vissza a magánéletbe, hanem pozíciói megmaradnak és erősödnek a nyilvános nyelvhasználati színtereken is, továbbá fennmaradnak, sőt kibővülnek a nyelvmegtartást lehetővé tevő, azt erősítő oktatási programok. A magyardomináns oktatási programok presztízse nagymértékben függ attól, színvonalas képzést, piacképes tudást nyújtanak-e, biztosítják-e a diákok számára

---

¹ Pl. Gereben Ferenc: *Anyanyelv és identitástudat kapcsolata a magyarpárú kétnyelvűség helyzetében*. In Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella (szerk.): *Nyelvi érintkezések a Kárpát-medencében, különös tekintettel a magyarpárú kétnyelvűsége*. Kalligram, A Magyar Köztársaság Kulturális Intézete, Pozsony, 1998, 113–127. Gereben Ferenc: *Identitás, kultúra, kisebbség*. Osiris, Budapest, 1999. 90. Papp Z. Attila–Veres Valér (szerk.): *Kárpát Panel 2007. A Kárpát-medencei magyarok társadalmi helyzete és perspektívái*. MTA Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2007. (www.mtaki.hu/uj_intezeti_kiadvanyok/karpat_panel_2007.html)

az esélyegyenlőséget ahhoz, hogy sikeresen érvényesüljenek a hazai, a magyarországi és esetleg a külföldi munkaerőpiacon. Ehhez azonban az is szükséges, hogy a magyar tannyelvű iskolák megfelelő színvonalon oktassák és sajátíttassák el a többségi nyelvet és legalább egy idegen nyelvet.

2. A FOGALMI KERET TISZTÁZÁSA, TERMINOLÓGIAI KÉRDÉSEK

A *nyelvpolitika* és a *nyelvtervezés* a szakirodalomban általánosan használt fogalmak, ám a közöttük levő viszonyt különböző szerzők különbözőképpen értelmezik.² Ez azzal függ össze, hogy mindkettő háttérében a nyelvi pluralizmus áll: mind a nyelvpolitika, mind a nyelvtervezés legalább két nyelv vagy egyazon nyelv több nyelvváltozata közötti viszonyt, kapcsolatot befolyásolja, szabályozza. Tanulmányunkban a nyelvpolitikát a nyelvi viszonyokba és a kommunikációs szokásokba történő, rendszerint valamilyen ideológiai háttérű politikai beavatkozásként,³ a nyelvtervezést pedig (részben) ennek a végrehajtásaként értelmezzük.⁴ Mivel a nyelvpolitikát a politikai szereplők szintjére helyezzük, és többnyelvű környezetben vizsgáljuk, a tanulmányban az érintett államok döntéshozó szerveinek és a kisebbségi politikai szerveződéseknek a többségi nyelv és a kisebbségi nyelvek (ezen belül a magyar) viszonyával, funkciómegoszlásukkal, használatukkal kapcsolatos elképzeléseit, döntéseit tárgyaljuk. A nyelvtervezést e munkánkban korpusztervezés értelemben fogjuk használni; ez az ún. „belső nyelvpolitika”, amely a nyelvi-nyelvtani normákat, kódhasználatot szabályozza.⁵ E tekintetben a magyar nyelv központi (magyarországi) és kisebbségi változatai közötti kapcsolattal foglalkozunk.

Van még egy szó, amelynek jelentését tisztáznunk kell: a *magyar* melléknév, amely utalhat a magyar nemzetre és a magyar államra (Magyarországra). A magyar nyelvpolitika, magyar nyelvtervezés kifejezéseket tehát értelmezhetjük magyar nemzeti, illetve magyarországi nyelvpolitikaként/nyelvtervezésként. A kisebbségi magyarok a magyarországiakkal egy nyelv-közösséget, kulturális értelemben egy nemzetet alkotnak, viszont különböző államok állam-

² Labrie, Normand: *Nyelvpolitika*. In Szépe György–Derényi András (szerk.): *Nyelv, hatalom egyenlőség. Nyelvpolitikai írások*. Corvina, Budapest, 1999, 22.

³ Bochmann, Klaus: *A nyelvpolitika elmélete, módszerei és elemzése*. In Szépe György–Derényi András (szerk.): *Nyelv, hatalom, egyenlőség. Nyelvpolitikai írások*. Corvina, Budapest 1999, 32.

⁴ Kontra Miklós: *Tannyelv, (felső)oktatás, nyelvpolitika*. Fórum Társadalomtudományi Szemle 2004/4, 25.

⁵ A nyelvtervezésen belül hagyományosan megkülönböztetünk státusz- és korpusztervezést. Előbbi azokat a nyelvtervezési döntéseket jelöli, amelyek meghatározzák, hogy egy adott közösségben vagy országban különböző célokra milyen nyelveket vagy nyelvváltozatokat választanak ki. A korpusztervezés ezzel szemben egy adott nyelvváltozat nyelvi tulajdonságainak a kiválasztását, meghatározását jelenti. Kimenete tipikusan valamilyen kodifikációs célú kiadvány: szótár, helyesírási szabályzat stb. Tolcsvai Nagy Gábor (szerk.): *Nyelvi tervezés*. Universitas Kiadó, Budapest, 1998. Tolcsvai Nagy Gábor: *Nyelvi tervezés. Problémavázlat*. In Lanstyák István–Vançoné Kremmer Ildikó (szerk.): *Nyelvészetről – változatosan. Segédkönyv egyetemisták és a nyelvészet iránt érdeklődők számára*. Gramma Nyelvi Iroda, Dunaszerdahely, 2005, 233–255.

polgárai, ennél fogva eltérő nyelvpolitikai helyzetben vannak. Ezért teljesen egységes magyar nemzeti nyelvpolitikáról és nyelvtervezésről aligha beszélhetünk. Érdeemes volna ugyanakkor a különböző országok magyar közösségeiben (ideértve a magyarországit is) a nyelvpolitikát és a nyelvtervezést összehangolni. Tanulmányunk címében a magyar melléknév ebben az átfogó értelemben szerepel.

Külön foglalkozunk az oktatáspolitikával, pontosabban annak nyelvi részével, ugyanis a nyelvpolitika és a nyelvtervezés szintjén hozott döntések befolyásolják az oktatást: az oktatott nyelveket, ezeken belül a nyelvváltozatokat, azok viszonyát, a tanterveket és az oktatási módszereket. Az pedig, hogy egy nyelv megjelenik-e vagy sem az oktatásban, illetve miként (tantárgyként vagy tannyelvként), jelentős hatással van a nyelv presztízsére, jövőjére.

3. A KISEBBSÉGI KÖZÖSSÉGEK NYELVPOLITIKAI ÉS NYELVI JOGI HELYZETE

3.1 Általános kérdések

A trianoni békedöntés után több országba került magyar közösségek nemzetiségi és nyelvi jogait elsősorban az adott állam többségi nemzetének politikája, a kisebbségekhez való viszonya határozta meg. A második világháborút követően (az ausztriai közösséget kivéve) a szovjet érdekszféra államaiba került magyar kisebbségeknek a kötelező internacionalista propaganda köntösébe bújtatott asszimilációs politikával kellett szembenézniük. Ez a politika időnként szélsőséges formában nyilvánult meg, például a 18–55 éves kárpátaljai magyar férfiak 1944. novemberi deportálását, vagy a csehszlovákiai magyarság 1945 és 1948 közötti teljes jogfosztottságát lehet említeni.

Az évek során a szocialista tábor országaiban élő magyar közösségek mindegyikében sikerült átmenteni vagy kialakítani valamilyen mértékű magyar intézményrendszert: iskolákat, könyvtárakat, színházakat, közművelődési intézményeket stb. A Magyarországgal szomszédos országokban a magyar nyelv tehát, ha korlátozott mértékben is, de jelen volt a nyilvános szférában, elsősorban az oktatásban és a kulturális életben. Ennek ellenére minden régióban jelentős asszimilációs veszteségek érték a magyar kisebbségeket.

A 20. század végén a térség politikai és gazdasági átrendeződése merőben új helyzetet teremtett a Kárpát-medencében. A szovjet befolyás megszűnése, a demokratikus átalakulás a nemzetiségi és nyelvi jogok területén is változásokat hozott. Ám a megváltozott helyzet azt is magával hozta, hogy a frissen függetlenné vált államokban a többségi nemzetek és a kisebbségi magyar közösségek közösségépítő törekvései keresztezték egymást. A fokozatosan saját államiságot nyert szlovákok, ukránok, szerbek, horvátok és szlovének, valamint a kötelező internacionalizmus béklyóját már előbb levető románok nemzetállam-építésbe kezdtek, s ebben kiemelt, szimbolikus szerepet kapott az ún. államnyelv, amely valójában a többségi nemzet nyelve. Ugyanakkor a demokratikus átalakításban rejlő lehetőségeket kihasználó magyar

kisebbségek minden régióban megszervezték saját érdekvédelmüket, igyekeztek nemzetiségi és nyelvi jogaikat kibővíteni, intézményhálózatukat megerősíteni.

A magyar kisebbségek és a többségi társadalmak szándékai és törekvései közötti nyelvi alapú konfliktusok tehát nagyrészt abból fakadnak, hogy a Magyarországgal szomszédos államok többségében a nyelvi nacionalizmus ideológiája az uralkodó, amely a többségi nyelv nemzeti-reprezentatív funkcióját a kommunikatív funkció elé helyezi. Többek között ez azt jelenti, hogy az államnyelvet mindenkinek saját jól felfogott érdekében meg kell tanulnia, mert ez a társadalmi előmenetel nélkülözhetetlen eszköze, legfőbb záloga. Eközben a nemzetállamot építő politikai hatalom olyan helyzetet teremt az országban, melyben az államnyelv valóban a társadalmi hierarchiában való előretartás alapvető feltételévé válik, s a központilag hangoztatott ideológia az államnyelv egységesítő, szimbolikus és gyakorlati értékeiről a mindennapokban is igazolást nyer. Azaz a hozzáadott (additív) kétnyelvűség helyett a többségi társadalmak a felcserélő (szubtraktív) kétnyelvűséget, s ezáltal az integráció helyett az asszimilációt kínálják a kisebbségeknek.⁶

3.2 Közös és eltérő vonások, nemzetközi vonatkozások

A kisebbségi magyar közösségek jelenlegi helyzetét számos belső (az adott államon belüli) és külső (nemzetközi) tényező befolyásolja, ezért bizonyos hasonlóságok ellenére minden közösség helyzete más és más, illetve e közösségek bizonyos szempontok szerint csoportosíthatók. Témánkat tekintve ilyen szempontként merül fel:

- a közösség nagysága: a nagyobb létszámú (romániai, szlovákiai, ukrainai, szerbiai) közösségek esetében több lehetőség nyílik az anyanyelv használatára, mind a nyilvános nyelvhasználati színtereken, mind pedig a magánéletben,⁷ mint a kislétszámú (horvátországi, szlovéniai és ausztriai) közösségekben. A nagyobb közösségek nagyobb érdekérvényesítő képességgel rendelkeznek, mint a kis létszámúak.
- tömbhelyzet és szórványhelyzet: a nagy közösségeken belül is léteznek szórványok, a kis közösségek azonban maguk is szórványnak minősülnek, hiszen a saját lakóhelyükön is nagyrészt kisebbségben vannak.

⁶ Bartha Csilla: *A kétnyelvűség alapkérdései*. Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest, 1999. 184–196. Göncz Lajos: *A vajdasági magyarság kétnyelvűsége, Nyelvszociológiai vonatkozások*. Magyarországi Tudományos Társaság–MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Szabadka, 2004. (Göncz, 2004), Göncz Lajos: *A kétnyelvűség pszichológiája*. In Lanstyák István–Vančonek Kremmer Ildikó (szerk.): *Nyelvészetről – változatosan. Segédkönyv egyetemisták és a nyelvészet iránt érdeklődők számára*. Gramma Nyelvi Iroda, Dunaszerdahely, 2005, 33–76.

⁷ A kis közösségekben értelemeszerűen nő az etnikailag vegyes házasságok aránya, ezért a kisebbséghez tartozó családtagnak még családi körben is nehéz anyanyelvét használnia, továbbá az ilyen közösségekben könnyebben megszakad a kisebbségi nyelvnek a családon belüli átörökítése. Ezt igazolják a magyarországi kisebbségek körében végzett különböző kutatások is, pl. Homišinová, Mária: *Identitás – nyelvhasználat – asszimiláció. Etnikai folyamatok magyarországi kisebbségi családokban*. MTA Kisebbségkutató Intézet–Gondolat Kiadó, Budapest, 2008. 168–177.

- európai uniós tagállamban, ezen belül a schengeni övezetben élő kisebbségi magyaroknak jóval egyszerűbb a kapcsolattartás a többi nemzetrésszel, mint a nem uniós állampolgárságú magyaroknak.
- az adott államnak Magyarországhoz viszonyított gazdasági helyzete: valamely nyelv presztízse összefügg a beszélő- és nyelvközösség gazdasági erejével. Míg Magyarország a szocializmus idején, de a múlt század kilencvenes éveiben is jobban állt e téren, mint a legtöbb környező ország. Mára ez az előny nagyrészt megszűnt.
- a magyarság száma és helyzete az adott államban élő többi kisebbséghez viszonyítva: a tapasztalatok azt mutatják, hogy egy-egy országban a kisebbségekkel szemben folytatott állami nyelvpolitikát a legnépesebb kisebbséggel szembeni (történeti) viszony határozza meg. Szlovákiában és Romániában ez a magyar kisebbség, ezzel szemben például Ukrajnában a magyar kisebbség a jelentős létszámú és gazdaságilag erős orosz kisebbséggel szembeni ukrán politika szenvedő alanya. A kisebbségi nyelvi jogok tekintetében „nagyvonalúbbak” azok az országok, ahol kisebb a kisebbségek aránya.

Az említett különbségek ellenére a kisebbségi magyar közösségek jelenlegi nyelvpolitikai és nyelvi jogi helyzetében számos hasonlóság is kimutatható. Ez elsősorban az 1980-as évek végétől kezdődően a volt szocialista országokban lezajlott társadalmi változásokkal, ezen belül egyrészt a többségi politikai elitek nemzetállami törekvéseivel, másrészt pedig az alapvető emberi és a polgári jogok, így a szólásszabadság, a gyülekezési és az egyesülési jog érvényesülésével függ össze. E jogokat kihasználva új, különféle profilú magyar sajtóorgánumok létesültek, számos önálló magyar szervezet, szakmai szerveződés jött létre, amelyek tárgyalási nyelve a magyar lett, a magyarság és a kisebbségek érdekeinek védelmét célul tűző pártok alakultak. A magyar pártok létrejötte több szempontból is pozitív fejleménynek tekinthető. A nyelvhasználati és az oktatási jogok biztosítása, valamint az asszimiláció lassítása közötti nyilvánvaló összefüggés miatt e pártok agendájában a kisebbségi jogok – s ezen belül a nyelvi jogok – érvényesíthetősége jelentős helyet foglal el. Az önálló párt(ok) révén a magyarság már nem csupán a politika objektuma, hanem a politikát alakító tényező is, azaz hathat a helyi, a regionális és az országos nyelvpolitikai döntésekre. A magyar pártok működése a nyelvhasználatra abban a tekintetben is pozitívan hatott, hogy jelentős mértékben fejlődött a magyar nyelvű közélet, új témák jelentek meg a közbeszéd szintjén, több politikáló embernek van lehetősége és alkalmja arra, hogy nyilvános, formális helyzetekben magyarul beszéljen.

A vázolt folyamatokkal párhuzamosan hatott a nemzetközi környezet változása. A kisebbségi és nyelvi jogok érvényesülését korábban az is nehezítette, hogy a kilencvenes évek előtt a releváns nemzetközi szervezetek ezekkel a problémákkal igen felületesen foglalkoztak, s csak az utóbbi évtizedekben gyorsult fel a fejlődés e területen. A Kárpát-medencei magyar kisebbségek számára elsősorban az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) (illetve ezen belül a nemzeti kisebbségi főbiztos) és az Európa Tanács játszott jelentős szerepet, ugyanis ezeknek minden érintett állam a tagja.

Az EBESZ dokumentumai közül elsősorban az emberi dimenzióval foglalkozó koppenhágai konferencia dokumentumát kell megemlíteni, mivel ennek IV. fejezete tartalmazza azo-

kat a minimális kisebbségi nyelvi jogokat, amelyeket a tagállamoknak tiszteletben kell(ene) tartaniuk.⁸ Eszerint a kisebbségekhez tartozó személyeknek joguk van arra, hogy anyanyelvüket a magán- és a közéletben szabadon használják, továbbá joguk van az anyanyelvű információterjesztéshez, információhoz jutáshoz és információcseréhez, anyanyelvük oktatására vagy az anyanyelvükön való oktatásra, anyanyelvük használatára a hatóságokkal való kommunikációban. Az említett jogokat azért soroltuk fel, mert ezek jelennek meg (többé-kevésbé részletezve) a *kisebbségvédelmi keretegyezményben* és a *kisebbségi vagy regionális nyelvek európai chartájában*, illetve a Magyarország és a szomszédos államok között az 1990-es években megkötött ún. *alapszerződésekben*.

Az Európa Tanács ugyancsak fontos szerepet játszik az európai kisebbségvédelemben: a 90-es évekre jellemző tagfelvételi hullámban a tagság egyik feltétele a demokratikus jogrendszer és az európai „standardoknak” megfelelő kisebbségvédelmi jogszabályok megléte volt. Emiatt húzódtott el például Szlovákia vagy Horvátország felvétele is. A témánk szempontjából legfontosabb két ET-dokumentum a *regionális vagy kisebbségi nyelvek európai chartája* (1992) és a *nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezmény* (1995), ugyanis ezeket a Magyarországgal szomszédos minden állam aláírta. Az egyezmények a részes államok számára kötelezettségeket fogalmaznak meg, és ellenőrzési mechanizmusuk is van, bár szankciók nélkül.⁹ A Magyarországgal szomszédos államok közül Ausztria, Szlovénia, Szlovákia és Románia tagja az Európai Uniónak, és bár az unió a tagfelvételkor a tagjelöltek kisebbségpolitikáját is vizsgálta, nincs egységes kisebbségi és nyelvpolitikája. A kisebbségi kérdés viszont folyamatosan napirenden van, és a kilencvenes években elfogadott ajánlások már utalnak az említett ET-dokumentumokra, sőt az EU a tagállamokat a Chartához való csatlakozásra buzdítja. A magyar kisebbségek szempontjából természetesen annak is jelentősége van, hogy minden uniós tagállam nyelve – így a magyar is – az EU-ban hivatalos nyelv.

3.3 A többségi nemzetek (államok) kisebbségi nyelvpolitikája

A magyar kisebbséggel rendelkező Kárpát-medencei államok csatlakoztak (olykor nemzetközi nyomásra) a releváns nemzetközi kisebbségvédelmi dokumentumokhoz, ami azt jelenti, hogy vállalták a már említett minimális kisebbségi nyelvi, nyelvhasználati jogok biztosítását. Abban azonban már különbségek vannak, miképpen építették be ezeket jogrendjükbe, és

⁸ *Document of the Second Meeting of the Conference on the Human Dimension of the CSCE*, 1990. Magyarul: Majtényi Balázs–Vizi Balázs (szerk.): *A kisebbségi jogok nemzetközi okmányai. Dokumentumgyűjtemény*. Gondolat Kiadó–MTA Jogtudományi Intézet–MTA Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2003. 195–198. A kisebbségi nyelvi jogok szempontjából természetesen nagy jelentőségűek a főbiztosi ajánlások: az oktatási kérdéseket érintő hágai ajánlások (1996) és a nemzeti kisebbségek nyelvi jogait rögzítő oslói ajánlások (1998).

⁹ A nemzetközi jogi környezetről és dokumentumokról bővebben Majtényi–Vizi, id. mű.; Varennes, Fernand de: *A Guide to the Rights of Minorities and Language*. COLPI, Budapest, 2001. Szabó Mihály Gizella: *Az emberi nyelvi jogokról. Dokumentumok és bibliográfiai áttekintés*. In Lanstyák István–Vančóné Kremmer Ildikó (szerk.): *Nyelvésztéről – változatosan. Segédkönyv egyetemisták és a nyelvészet iránt érdeklődők számára*. Gramma Nyelvi Iroda, Dunaszerdahely, 2005, 203–232.

milyen a jogok érvényesíthetősége. Látszólag példaértékű a szlovén kisebbségi nyelvpolitika, hiszen a muravidéki ún. vegyes lakosságú területeken a magyar is hivatalos nyelvnek számít, ám a közigazgatásban és az igazságszolgáltatásban „a magyar nyelv használata inkább szimbolikus, ténylegesen csak elvétve fordul elő”.¹⁰

A jogok és alkalmazhatóságuk közötti „szakadék” más országok esetében még érzékelhetőbb, sőt a legtöbb országban már a jogszabályok szintjén is megnyilvánul a kisebbségi nyelvi jogok szűkítése, és amint említettük, nyelvpolitikájukat az asszimilációs ideológia határozza meg. Ma már eléggé ritka a nemzeti ideológia nyílt hangoztatása, gyakrabban találkozunk viszont a gazdasági és osztálytársadalmi érdekeknek, valamint a kisebbségi integráció szükségességének a hangoztatásával. Ilyen érvekkel szorgalmazzák például a kisebbségi iskolákban a többségi nyelven (államnyelven) oktatott tantárgyak számának növelését, vagy a közigazgatásban a többségi nyelv elsődleges alkalmazását. A belső jogszabályokat áttekintve úgy tűnik, hogy az érintett országok leginkább a kulturális életben, az alsó fokú oktatásban és részben a tömegtájékoztatóban hajlandók elismerni és támogatni a kisebbségi nyelvek használatát.¹¹ Azaz arra törekednek, hogy a kisebbség nyelve (esetünkben a magyar) csak a közösségen belüli kommunikáció nyelve maradjon, ne bővüljenek társadalmi funkciói. Az érintett országokra jellemző, hogy a kisebbségek tagjaitól rendszerint elvárják a többségi nyelv magas szintű ismeretét, azt azonban alig (vagy egyáltalán nem) támogatják, hogy a kisebbségekkel együtt élő többségi lakosság elsajátítsa és használja is a kisebbségi nyelvet.¹² Tehát a többségi társadalmak az aszimmetrikus kétnyelvűséget tartják természetesnek.

Ezzel a megközelítéssel függ össze a már említett szakadék jog és gyakorlat között: a hatóságok a kisebbségi nyelvi jogok érvényesítését a kisebbségi beszélők magánügyének tartják, és ehhez csak a minimális támogatást adják meg. Jó példája ennek a közigazgatás. Az ügyfelek, a lakosság ugyanis csak akkor tud a hatóságokkal kisebbségi nyelven kommunikálni, ha az érintett hivatalok megteremtik ennek a feltételeit (pl. alsóbb szintű jogszabályban, végrehajtási rendeletben részletezik ennek módját, vannak az adott kisebbségi nyelvet megfelelő szinten bíró tisztviselők, hivatalnokok, az ügyfeleket kisebbségi nyelven is tájékoztatják, az úrlapok és nyomtatványok kisebbségi nyelven is hozzáférhetők stb.) Erre azonban az államigazgatásban szinte alig akad példa, sőt ezzel ellentétes gyakorlat figyelhető meg: a vonatkozó törvények szövegezése nem egyértelmű, vagyis nem lehet tudni, hogyan alkalmazhatók a gyakorlatban, hiányoznak a végrehajtási rendeletek, nincs elég kisebbségi nyelv

¹⁰ Göncz László: *Az anyanyelv használatához való jog Szlovéniában*. Romániai Magyar Jogtudományi Közlöny 2006/2, 71.

¹¹ Kontra Miklós–Hattyár Helga (szerk.): *Magyarok és nyelvtörvények*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2002. Glatz Ferenc (szerk.): *Die Sprache un die kleinen Nationen Ostmitteleuropas*. Europa Institut, Budapest, 2003. Nádor Orsolya–Szarka László (szerk.): *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép-Európában*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2003.

¹² Szlovéniában a Muravidéken ugyan pl. a magyart környezeti nyelvként tanulják a szlovének is, a kétnyelvű oktatás szlovén modellje azonban nem hozta meg a várt eredményt: a szlovének alig tanulnak meg magyarul, a magyar tanulók viszont fokozatosan áttérnek a szlovén használatára (Bernjak, Elizabeta: *Kétnyelvű oktatás a Muravidéken*. In Ruda Gábor (szerk.): *Identitás – nyelv – irodalom*. Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület–Gamma Nyelvi Iroda, Pilisvörösvár–Dunaszerdahely, 2008, 45–57.)

ven (esetünkben magyarul) beszélő hivatalnok, hiányoznak a kisebbségi nyelvű vagy két-nyelvű úrlapok. Ezek a hiányosságok lényegében minden, kisebbségben lévő magyarok lakta országra érvényesek.¹³

Az állam alapvetően sehol sem támogatja aktívan a kisebbségi nyelvek valós használatát, azt, hogy tényleges kommunikatív funkciója legyen a magyar nyelvű szövegeknek. Legalábbis erre utal az a tény, hogy a hatóságok nem törődnek a magyar nyelvű szövegek nyelvi és szakmai színvonalával. Romániában például a törvényeket magyarul is publikálják, ám alacsony színvonaluk miatt a fordítások nem képesek betölteni jogi szöveg funkciójukat. Romániában, Ukrajnában és Szlovákiában is rendszeresen felmerül, hogy a tanulmányi versenyek kérdéseit, esetleg bizonyos központi vizsgák tételeit nem megfelelően fordítják, ezért a magyar szöveget választó versenyző, vizsgázó hátrányba kerül.

Ezzel a kérdéssel függ össze a *fordítóképzés* megoldatlansága, valamint a megfelelő terjedelmű és minőségű kétnyelvű szótárak hiánya is. A Magyarországgal szomszédos államok közül Ausztriában két egyetemen (Bécsben és Grazban) folyik régebb óta magyar szakpárosítással fordító- és tolmácsolás, ¹⁴ a többi országban csak a rendszerváltozás után indultak ilyen kezdeményezések, részben a magyar kisebbség szorgalmazására. Szlovákiában a beszercebányai Bél Mátyás Egyetemen angol–magyar, francia–magyar és német–magyar szakpárosításban szerveznek fordítóképzést. A 2007/2008-as tanévtől a nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem Közép-európai Tanulmányok Karán indítottak BA-szinten magyar–szlovák fordítóképzést. Szlovéniában a Maribori Egyetem Bölcsészettudományi Karán a 2008/2009-es tanévben indult ún. nyelvközi tanulmányok–magyar nyelv alapképzés, erre épül majd az MA-szintű szlovén–magyar fordító- és tolmácsolás. Romániában a Sapientia Tudományegyetem marosvásárhelyi Műszaki és Humántudományok Karán hirdettek meg a 2009/2010-es tanévre hároméves angol–magyar, német–magyar és román–magyar fordító- és tolmácsolás képzést.

Lényegében mindenhol megoldatlan a hatósági (hivatalos) fordítók képzése és továbbképzése, holott bizonyos szövegek esetében őket kell kötelezően felkérni. Szlovákiában magyar érettségivel és egy jogi tanfolyam elvégzésével, az előírt vizsga letételével bárkiből hivatalos fordító lehet. Az általuk magyarra és/vagy szlovákra fordított szövegek elemzése azt mutatja, hogy jelentős részük nem ismeri sem a jogi szakkifejezéseket, sem a jogi szaknyelvet (illetve annak sajátosságait a két nyelvben), de még azt sem tudják, milyen szakirodalomra, szakszótárakra stb. támaszkodhatnak.¹⁵

¹³ A Romániai Magyar Jogtudományi Közlönynek a kisebbségi nyelvi jogokkal foglalkozó 2006. évi 2. számában a jogszabályok nem egyértelmű szövegezésére mutatott rá tanulmányában pl. Csernicskó István (Ukrajna) és Szabó Mihály Gizella (Szlovákia), a magyarul beszélő tisztviselők hiányára Csernicskó István, Szabó Mihály Gizella és Veress Emőd (Románia).

¹⁴ Törzsök Erika: *Jelentés a külhoni magyarság helyzetéről*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2008. 125.

¹⁵ A szlovákiai szakfordítások színvonaláról Szabó Mihály Gizella: *A szlovákiai magyar szakfordítások minőségének javításáról és az objektív fordításkritika megeremítésének feltételeiről*. Fórum Társadalomtudományi Szemle 2003/4, 55–68., a fordítók felkészültségéről Sándor Anna: *Amikor a varietas non delectat (Egy fordítói szakvizsga tanulságai)*. In Bárczi Zsófia–Vančonek Kremmer Ildikó (szerk.): *Fordítás – nyelv – irodalom – társadalom*. Konstantin Filozófus Egyetem Közép-Európai Tanulmányok Kara, Nyitra, 2008, 51–58.

A *kétnyelvű szótárak* kapcsán megállapítható, hogy Románia kivételével a többi országban 1989 előtt főképp kis- és középszótárakat, illetve iskolai szakszótárakat adtak ki.¹⁶ Romániában viszont elsősorban a Kriterion a múlt század hetvenes-nyolcvanas éveiben román–magyar és magyar–román műszaki, erdészeti, jogi szótárakat is megjelentetett. A rendszerváltozás után általában tovább folytatódott az a trend, hogy a korábbi középszótárakat, kiegészítve, új kiadásban, folyamatosan megjelentették, így minden többségi nyelven létezik iskolai használatra alkalmas középszótár. Egyúttal az is megfigyelhető, hogy – elsősorban a magyar kisebbségi intézményekhez és felsőoktatási intézményekhez kapcsolódva – több általános és szakszótár is elkészült, a legtöbb természetesen Romániában (pl. matematikai, gazdasági, orvosi stb.), sőt ott háromnyelvű (angollal vagy franciával bővített) szótárakra is van példa. A magyar nyelvnek a hivatalos kapcsolatokban és a közigazgatásban való használatát nagyban elősegítik a jogi-közigazgatási szótárak.¹⁷ Több régióban további szótártervek vannak a megvalósítás stádiumában. Végül meg kell említeni, hogy az utóbbi években az interneten megjelentek az on-line kétnyelvű szótárak (általános és szakszótárak) és adatbázisok is. A kétnyelvű szótárak színvonala változó, és ez nemcsak attól függ, mennyire voltak lexikográfiaileg-lexikológiaiilag képzetek a szerzők (szerkesztők), hanem attól is, mennyire vannak szinkronban a magyar szaknyelv fejlődésével.¹⁸

3.4 Magyar kisebbségi nyelvpolitikák

A rendszerváltozást követően szinte minden országban, régióban létrejöttek magyar pártok és politikai mozgalmak. Ezek programjában az adott ország által ratifikált nemzetközi egyezményekben szereplő kisebbségi nyelvi, oktatási és kulturális jogok érvényesíthetőségének, kibővítésének követelése mellett a különböző típusú autonómiák kialakítása iránti igény is megfogalmazódik. Az autonómia problémáját azért említjük, mert a különböző típusú autonómiákhoz kapcsolódó intézményrendszer fontos mind a kisebbségi nyelvhasználati színterek bővítése, mind pedig a kisebbségi nyelvtervezés, nyelvfejlesztés szempontjából.¹⁹ Az érintett hét állam közül jelenleg csak a három volt jugoszláv tagköztársaságban rendelkeznek a kisebbségi

¹⁶ Magyarországon az Akadémiai Kiadó kiadásában megjelentetett szótárakat nem említjük.

¹⁷ Például Fazakas Emese (szerk.): *Román–magyar közigazgatási szótár*. Anyanyelvpolók Erdélyi Szövetsége, Sepsiszentgyörgy, 2002. Benő Attila és mtsai.: *Magyar–román közigazgatási szótár*. Anyanyelvpolók Erdélyi Szövetsége, Sepsiszentgyörgy, 2004. Orosz János: *Szerb–magyar közigazgatási és jogi szótár*. Magyar Szó Lapkiadó, Újvidék, 2005.

¹⁸ Erre a problémára mutat rá pl. Misad Katalin: *A szaknyelvi regiszterek helyzete szlovákiai magyar viszonylatban*. In *Terminology and Lexicology in Middle-Europe. Terminologia et Corpora. Tomus III*. Department of Applied Linguistics and Department of Uralic Studies, Berzsenyi College, Szombathely, 2007, 40–63.

¹⁹ Terjedelmi okokból nem térünk ki az egyes kisebbségi pártok és egyéb érdekvédelmi szervezetek programjaira, ezeket a témával foglalkozó kutatók folyamatosan elemzik; lásd pl. Bárdi Nándor–Éger György (szerk.): *Útkeresés és integráció. Határon túli magyar érdekvédelmi szervezetek dokumentumai*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2000. Gerencsér Balázs–Juhász Albin: *A kisebbségi autonómia (működő modellek, magyar elképzelések)*. www.bhrf.org/autonomia, Blénesi Éva–Mandel Kinga (szerk.): *Kisebbségek és kormánypolitika Közép-Európában (2002–2004)*. Gondolat–MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2004. (www.mtaki.hu/kiadvanyok/kisebbségek_es_kormpolitika_main.html). Szarka László: *Kisebbségi léthelyzetek – közösségi alternatívák*. MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Budapest, 2004.

magyar közösségek törvényileg garantált kulturális autonómiával: Szlovéniában, Horvátországban és Szerbiában. Szlovákiában, Romániában és Ukrajnában viszont a hatalom mindenféle autonómia-elképzelést elutasít. Azokban az országokban, ahol végbement a közigazgatás decentralizálása (pl. Szlovákiában), a jelentős magyar lakossággal rendelkező településeken – ha a magyar lakosság aktív részvételének következtében a helyi képviselő-testületekben erős a magyarság képviselete – nyilván nagyobb lehetőség van a helyi magyarság sajátos igényeinek a képviseletére vagy megvalósítására, akár csak a magyar nyelv használatára ezekben a hivatalokban. Ezek az önkormányzatok és képviselő-testületek azonban ugyanolyan jogosítványokkal rendelkeznek, és ugyanolyan feladatokat látnak el, mint bármely más település önkormányzata. Nyelvi szempontból viszont mindenképpen pozitív hatást gyakorolnak a környezetükre, még ha tapasztalataink szerint a magyar nyelv használata főleg a szóbeliségre korlátozódik is.

Az állam által a magyar közösségeknek biztosítandó jogok, ezen belül nyelvi jogok tekintetében a többség (és reprezentánsa, az állam), valamint a magyar kisebbség (a magyar kisebbségi pártok) között nyelvi konfliktus áll fenn, amelynek intenzitása a politikai helyzet függvényében változó.²⁰ A szlovákiai és a romániai magyar pártok kormányzati szerepvállalása azt bizonyította, hogy bizonyos mértékben lehet enyhíteni a nyelvi konfliktust, és lehet érvényesíteni a kisebbségi nyelvpolitikai érdekeket. Így Szlovákiában a Magyar Koalíció Pártjának, Romániában pedig a Romániai Magyar Demokrata Szövetségnek nagy szerepe volt a kisebbségi nyelvhasználatot lehetővé tevő törvények megalkotásában, a nemzetközi egyezményekhez való csatlakozásban. A következetes és egyértelmű szabályozást azonban nem sikerült elérniük, ezért a fent részletezett okok miatt bizonyos nyelvi jogok érvényesíthetősége a pártok közötti háttéralkuktól függ, illetve attól, hogy az érintett magyar párt kormányzati pozícióban (esetleg megyei szinten vezető pozícióban) van-e. Egyúttal úgy tűnik, hogy a kisebbségi pártok és mozgalmak nyelvpolitikai elképzelései elsősorban a jogszabályi garanciák elérésére korlátozódnak, ugyanis minimális figyelmet fordítanak arra, hogy a már meglévő jogok érvényesítésében támogassák a kisebbségi lakosságot, ezért ez leginkább a civil szervezetekre hárul.

3.5 A magyarországi nyelvpolitika

Magyarországi nyelvpolitikán jelen esetben azt értjük, milyen nyelvpolitikai elképzelések fogalmazódnak meg és milyen gyakorlat érvényesül Magyarország részéről a szomszédos államokban élő magyar közösségek irányában. A rendszerváltozás utáni első években Magyarország arra törekedett, hogy a szomszédos államok a már említett EBESZ- és ET-dokumentumokban rögzített kisebbségi jogokat elismerjék, ezért az ún. alapszerződésekben vagy külön egyezményben megfogalmazásra is került, hogy a felek elismerik a kisebbségeknek ezen dokumen-

²⁰ Ez természetesen elsősorban a nagy (romániai, szlovákiai, ukrainai és szerbiai) magyar közösségekre érvényes. Nem lehet azonban azt mondani, hogy a többi országban ideális volna a helyzet, de a magyar kisebbségi közösség kis száma és gyengébb érdekérvényesítő képessége miatt a konfliktus kevésbé „látványos”.

tumok szerinti kisebbségi jogait. A későbbiekben pedig a vegyes bizottságok révén a szerződésekben foglaltak végrehajtásának ellenőrzésére, konkrét ajánlások megfogalmazására helyeződött a hangsúly.

A 2006 óta hatalmon levő magyar kormány nemzetpolitikai céljait így fogalmazta meg: „Magyarország arra törekszik, hogy az egyéni emberi jogok mellett teret nyerjen a közösségi jogok elfogadottsága, biztosítva a kisebbségi létből fakadó hátrányok kiegyenlítését, a kisebbségek kulturájának, nyelvének, identitásának fennmaradását. Támogatja a kisebbségi oktatási, kulturális és egyházi intézményrendszert, kiemelkedő figyelmet fordít a térség kulturális sokszínűségének fenntartására, többnyelvűségének megőrzésére, a kisebbségek autonómiájának támogatására. Az identitásmegőrző normatív támogatások mellett a versenyképességet és ezzel a szülőföldön boldogulást szolgáló, uniós forrásokat is felhasználó fejlesztésekre összpontosít.”²¹ A Gémesi Ferenc külkapcsolatokért és nemzetpolitikáért felelős szakállamtitkár jegyezte és a magyar kormánynak a külhoni magyarokkal kapcsolatos politikájáról készített tájékoztató szerint a kormány nemzetközi fórumokon is fellép a határon túli magyarság jogait „csorbítani igyekvő” törekvésekkel szemben.²²

Magyarország tehát a határon túli magyar közösségek viszonylatában aktív nyelvpolitikát folytat: a kétoldalú kapcsolatokban és a nemzetközi fórumokon támogatja a kisebbségi nyelvi jogok érvényesülését, konkrét segítség pedig a támogatáspolitikán keresztül valósul meg. Amint az idézetből kitétni, a normatív anyagi támogatás a kisebbségi oktatási, kulturális és egyházi intézményrendszerbe, vagyis alapjában véve azokra a nyelvhasználati színterekre irányul, amelyekben a környező államok is lényegében akceptálják a kisebbségi nyelvhasználatot. Ezek a támogatások azonban esetleg csak közvetetten segítik a magyar nyelvnek például a közigazgatásban vagy a gazdasági életben való alkalmazását, holott ez emelné a magyar nyelv gyakorlati értékét. Bár nem a kormányzati nyelvpolitikával függ össze, érdemes megemlíteni, hogy a magyar cégek szomszédos országokban való megjelenésének sincsenek látható nyelvi jelei.

4. A MAGYAR NYELV HELYZETE, NYELVPOLITIKAI ÉS NYELVTERVEZÉSI FELADATOK A HATÁRON TÚLI MAGYAR KÖZÖSSÉGEK KÖRÉBEN

4.1 A magyar nyelv státusának és a nyelvválasztásnak az összefüggései

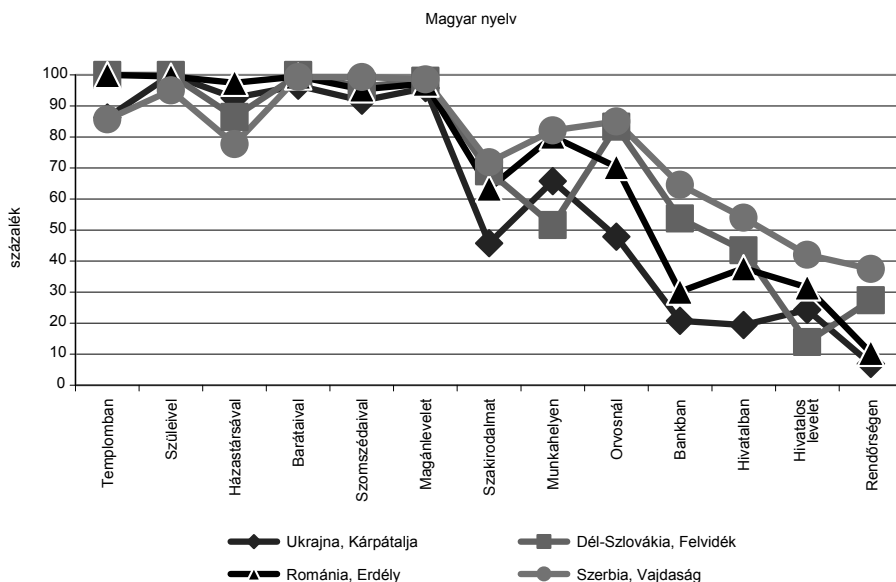
A fentebb tárgyalt nyelvpolitikai tényezők szükségszerűen hatással vannak a határon túli magyarok nyelvhasználatára, nyelvválasztására. Az anyanyelv használatára vonatkozó korlátozott jogok egyenes következménye, hogy a kisebbségi magyarok számos helyzetben nem az anyanyelvüket, hanem az államnyelvet használják. Egy 1996-os, azonos szempontok szerint vég-

²¹ www.kulugyminiszterium.hu/kum/hu/bal/Kulpolitikank/Magyarország+a+világban

²² www.nemzetpolitika.gov.hu/index.php?main_category=5&action=view_item&item=949

zett vizsgálat során négy országban (Románia, Szlovákia, Szerbia és Ukrajna) több száz magyar válaszolt arra a kérdésre, milyen nyelvet vagy nyelveket használ egy-egy szituációban. Az 1. ábrán azt tüntettük fel, hogy a válaszadók hány százaléka használja a magyar nyelvet a megadott helyzetekben. A templomban és a családban szinte mindenki magyarul beszél mind egyik régióban, de a lakásból kilépve egyre kevesebben használják a magyart.

1. ábra

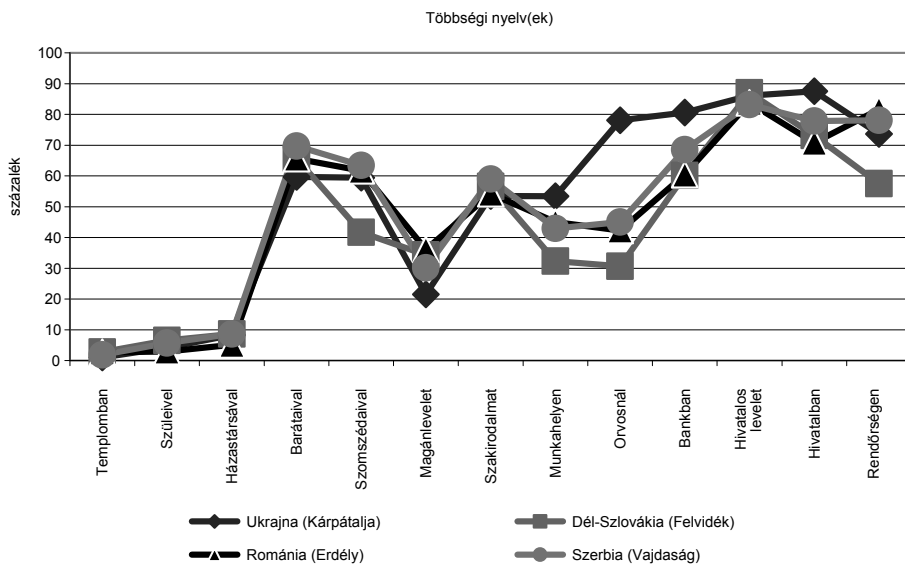
A magyar nyelvet (is) használók aránya négy ország magyar lakossága körében²³

A 2. ábrán a többségi nyelv(ek) használatát mutatjuk be. A családban alacsony, a nyilvános helyzetekben ellenben mind a négy országban magas az államnyelv használati aránya.

Az ábrák összevetéséből megállapítható, hogy valamennyi régióban azonos szintereken csökken a magyar nyelv használati aránya, és ezzel párhuzamosan emelkedik a többségi nyelv. Ahogy távolabb kerülünk a privát szférától és közeledünk a formális nyelvhasználati szinterek felé, úgy emelkedik az államnyelv használatát jelző görbe és esik a magyar nyelvet jelölő. Az ábrákról az is leolvasható, hogyan befolyásolják az előző fejezetben tárgyalt jogszabályok és törvényi lehetőségek a kisebbségi nyelvhasználatot: a nyilvános szintereken a legjobb értékek a Vajdaságban mutathatók ki, ez annak a következménye, hogy ott már a titói időkben is támogatta az állam a két- és többnyelvűséget.

²³ Forrás: Beregszászi Anikó–Cserniczkó István: *...itt mennyit ér a szó? Írások a kárpátaljai magyar nyelvhasználatról*. PoliPrint, Ungvár, 2004. (Beregszászi–Cserniczkó, 2004a) 62.

2. ábra

A többségi nyelvet (is) használók aránya négy ország magyar lakossága körében²⁴

A fenti adatok egyébként nem azt jelzik, hogy a határon túli régiókban a magyar nyelv már kiszorult volna a nyilvános színterekről, épp ellenkezőleg: a kisebbségi nyelvek nyilvános és hivatalos használatát lehetővé tevő, az előző fejezetben említett jogi szabályozás következtében egyes színtereken erősödött a jelenléte. A magyar lakosság létszámától függően különböző mértékben jelen van a tömegtájékoztatóban – a hagyományos írott sajtó, televízió, rádió mellett megjelentek az interneten a magyar nyelvű hírportálok és egyéb kisebbségi magyar tartalmak. A közoktatás mellett már a felsőoktatásban is új, magyarul is oktató felsőoktatási intézmények létesültek Erdélyben, Szlovákiában, Kárpátalján, a Vajdaságban.

A közigazgatásban viszont elsősorban beszélt, mint írott formában van jelen a kisebbségi magyar nyelv használata. Ebből a szempontból nagy jelentősége van bizonyos államigazgatási jogkörök a helyi önkormányzatokra történt delegálásának. A tapasztalatok egyúttal azt mutatják, hogy a magyar nyelv tényleges hivatali használatára ott van lehetőség, ahol a helyi képviselő-testületben és a polgármesteri hivatalokban a magyarok többségben vannak.

Az előzőekben már érintettük, milyen fontos egy nyelv presztízse szempontjából a használhatósága, ezen belül is az, ha a gazdasági és üzleti életben is megjelenik. A rendszerváltás után e területen is javult a helyzet, legalábbis a nagy régiókban, azaz vannak magyar vagy kétnyelvű reklámok, szórólapok és hirdetések. Ezek azonban csak részben célozzák meg a he-

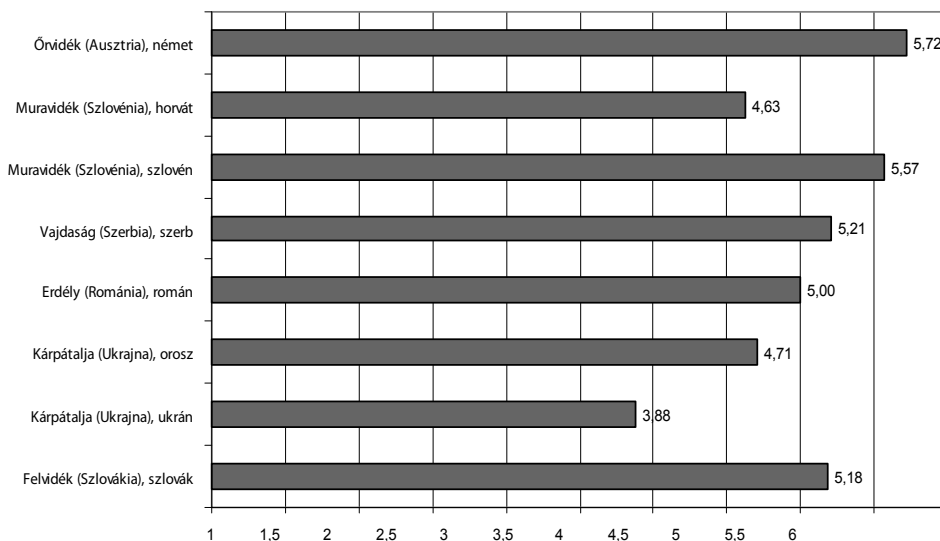
²⁴ Forrás: uo.

lyi magyar beszélőközösséget, a magyar nyelvű szövegek jelentős része, elsősorban a turisztikai szolgáltatásokat kínáló reklámok, honlapok és egyéb szövegek, a potenciális magyarországi látogatóknak szólnak.

A nyelvválasztást természetesen a nyelvtudás is befolyásolja. A kisebbségi magyar közösségek bizonyos mértékben minden régióban kétnyelvűek. Arról azonban, hogy milyen fokon ismerik a többségi nyelvet, nincsenek érdemi adataink. 1996-ban 1-től 7-ig terjedő skálán választottak kisebbségi magyarok arra a kérdésre, milyen szinten beszélnek a többségi nyelve(ke)t, bár ezek az adatok egyrészt kis mintavételből származnak, másrészt szubjektív önbevalláson alapulnak²⁵ (3. ábra).

3. ábra

A Kárpát-medencei kisebbségi magyarok államnyelvismeretének foka önbevallás alapján (1996; N=832)²⁶

A Kárpát Panel 2007 kutatás a fentihez hasonló módszerekkel 6 fokozatú skálán²⁷ mérte a szlovákiai, ukrainai, romániai és szerbiai magyarok nyelvtudását (4. ábra).²⁸

²⁵ 7: anyanyelvi szinten; 6: nagyon jól; 5: jól; 4: nem nagyon jól; 3: alig néhány szót; 2: nem beszélem, csak értem; 1: egyáltalán nem.

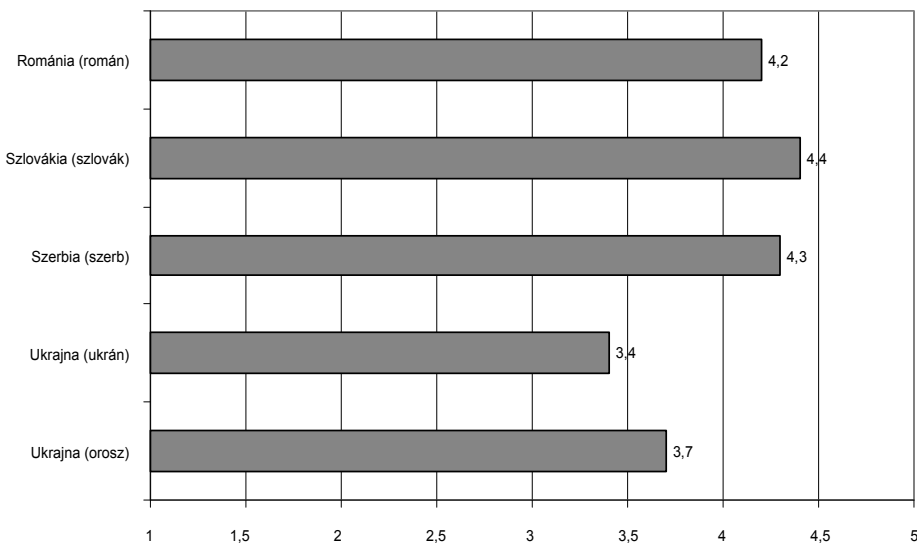
²⁶ Forrás: A magyar nyelv a Kárpát-medencében a XX. század végén című kutatási program adatai alapján.

²⁷ 1: nem is érti, nem is beszéli, ...5: jól, 6: anyanyelve.

²⁸ Papp Z.–Veres id. mű.

4. ábra

Kárpát-medencei kisebbségi magyarok államnyelvismeretének foka önbevallás alapján (2007; N=2230)

4.2 A magyar nyelv határon túli változatainak jellegzetességei, a nyelvi szétfejlődés problémája és a „határtalanítás” programja

4.2.1 Miben különböznek a kisebbségi magyar nyelvváltozatok a magyarországiaktól?

A Kárpát-medencei kisebbségi magyar közösségek – a második világháború időszakát kivéve – kilencven éve élnek kisebbségi helyzetben, a központi magyar nyelvterülettől határok által elválasztva. Ez alatt voltak olyan időszakok, amikor az élő magyarországi nyelvhasználattal szinte semmilyen kapcsolatuk sem volt, a többségi nyelv azonban mindennapi életük részét képezte.²⁹ Mindezek a tények természetesen kihatottak a magyar nyelvhasználatra is.

A magyarországi és kisebbségi magyar nyelvváltozatok közötti eltérések között tarthatjuk számon például azt, hogy a határon túli nyelvhasználatban markánsabban jelennek meg a nyelvjárási sajátosságok. A kisebbségi magyar közösségek a magyar nyelvterület peremén élnek, s a központtól távol(abb) eső régiókban jellemzően tovább maradnak fenn az archaikus és nyelvjárási nyelvi formák. Ez mindig így volt, a nyelvi konzervativizmust azonban nagyban felerősítette a trianoni döntés, mivel ezt követően a központ és a peremrégiók közötti kapcsolatok meglazultak, a nyelvi újítások pedig lassabban jutnak el a magyar nyelvterület pe-

²⁹ Itt nemcsak a szocializmus idejére jellemző utazási nehézségekre gondolunk, hanem például arra, hogy a határtól távolabb nehezen vagy nem is voltak foghatók a magyarországi rádió-, majd később tévéadók.

rifériájára.³⁰ Így pl. Magyarországon a *laktanya* szó a köznyelvből kiszorította az elavulónak minősített *kaszárnya* szót, amely a határon túli régiókban viszont továbbra is köznyelvi használatú.³¹ Ráadásul azoknak a nyelvhasználati szintereknek egy jelentős részén, ahol Magyarországon a köznyelvet használják, a kisebbségi régiókban a többségi nyelv fordul elő. Ezért kisebbségben a nyelvjárások jóval gyakrabban és több funkcióban használatosak, mint Magyarországon, ahol a nyilvános beszédhelyzetekben leggyakrabban a köznyelvet használják.

A határon túli magyarok mindenütt két- vagy többnyelvű környezetben élnek, ahol anyanyelvük mellett szükségszerűen jelen van a többségi közösség nyelve is. Ezek a kontaktusok is több száz évre mennek vissza, bár 1918 előtt jelentőségük természetesen jóval kisebb volt, mint azt követően, hogy az érintett közösségek kisebbségi helyzetbe kerültek. A kétnyelvű környezet a nyelv(használat) valamennyi szintjén nyomot hagy. Az anyanyelv korlátozott használatának egyik legjellemzőbb következménye a nyelvi lapszus és a nyelvi hiány.³² Az első esetben a beszélőnek nem jut eszébe a kontextusba illő anyanyelvi elem, a másiktól pedig akkor beszélünk, amikor nem is ismeri. A nyelvi lapszus és hiány kiküszöbölésére – melyek a beszélő szempontjából problémaként jelentkeznek – az empirikus kutatások szerint a beszélők többfajta stratégiát alkalmazhatnak: a hiányzó szó helyett használhatják a fölérendelt fogalmat (a szó hiperonimáját), szinonimát, körülírást stb. A másik lehetőség az, hogy a többségi nyelvből átvesszik azt az elemet, amelynek magyar nyelvi megfelelője nem jut az eszükbe vagy nem is ismerik. Ha átmeneti, az adott kontextusra korlátozódó az idegen elem (vagy akár hosszabb szöveg) átvétele, akkor kódváltásról³³ beszé-

³⁰ P. Lakatos Ilona–T. Károlyi Margit: *Trianon hatása a nyelvi változásokra*. In Szabó Géza–Molnár Zoltán–Guttman Miklós (szerk.): *IV. Dialektológiai Szimpozion*. Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola Magyar Nyelvészeti Tanszéke, Szombathely, 2002, 235–245.

³¹ Lásd a határon túli magyar kutatóállomás-hálózat (Termini) honlapján az ún. ht-online szótárban: htonline/htlista.php?action=search.

³² Bővebben Lanstyák István: *A magyar nyelv Szlovákiában*. Osiris Kiadó–Kalligram Könyvkiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest–Pozsony, 2000. 176–184. Lanstyák István: *Nyelvi hiány*. In Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 2002, 109–116.

³³ A szlovákiai magyarok körében végzett vizsgálatok (Lanstyák–Szabó Mihály, 1996) azt mutatják, hogy a kódváltás oka leginkább a szlovákul hallott vagy mondott szöveg idézése, szlovák nyelvé iratra, dokumentumra való hivatkozás. Ami a nyelvi hiánynak a kódváltással történő megoldását illeti, ez tipikusan a szaknyelvi regiszterben jelentkezik: a szlovákiai magyarok többsége szlovák nyelven végezte tanulmányait, tehát nem ismeri jól a magyar szakkifejezéseket, ezért használ helyette szlovák szót, szakkifejezést. A kódváltás típusairól Lanstyák István: *A kódváltás nyelvtani aspektusának néhány kérdése a szlovákiai magyar beszélők közösségében*. In Lanstyák István–Vančoné Kremmer Ildikó (szerk.): *Nyelvésztől – változatosan. Segédkönyv egyetemisták és a nyelvészet iránt érdeklődők számára*. Gramma Nyelvi Iroda, Dunaszerdahely, 2005. 77–120. Lanstyák István: *A kódváltásról – nyelvtani szempontból*. Fórum Társadalomtudományi Szemle, 2005/2, 121–130. Lanstyák István: *A kódváltás nyelvtani típusai a szlovákdomináns kétnyelvű beszélők nyelvhasználatában*. In Lanstyák István: *Nyelvből nyelvbe. Tanulmányok a szókölcsönzésről, kódváltásról és fordításról*. Kalligram, Pozsony, 2006, 105–146. Németh Andrea: *A kódváltás pragmatikai kérdései egy kétnyelvű közösségben*. In Lanstyák István–Simon Szabolcs (szerk.): *Tanulmányok a kétnyelvűségről*. Kalligram, Pozsony, 2002, 127–168. A román–magyar kódváltásra Benő Attila: *Kontaktológia. A nyelvi kapcsolatok alapfogalmai*. Egyetemi Műhely Kiadó–Bolyai Társaság, Kolozsvár, 2008. 44–53. Az ukrán/orusz–magyar kódváltásra Beregszászi Anikó: *A kárpátaljai magyarok kódváltási szokásairól*. In Beregszászi Anikó–Csernicskó István (szerk.): *Tanulmányok a kárpátaljai magyar nyelvhasználatról*. PoliPrint–Kárpátaljai Magyar Tanárképző Főiskola, Ungvár–Beregszász, 2004. 36–43. Márku Anita: *Érvényes történetek. Nyelvváltási és kódváltási kommunikációs stratégiák a kárpátaljai magyar fiatalok körében*. PoliPrint–KMF, Ungvár–Beregszász, 2008.

lünk; ezzel szemben a kölcsönzés olyan kontaktuselem, amely beépült a kisebbségi beszélők nyelvhasználatába, azaz állandósult.

A kódváltásra, valamint a hosszabb, az állandósult kontaktushatás eredményeként jelentkező kölcsönzés egyik válfajára, az ún. közvetlen kölcsönzésre figyelnek fel leginkább az egy nyelvűek.³⁴ A legfeltűnőbb hatás tehát a nyelv leggyorsabban változó részében, a szókészletben jelentkezik.

A kölcsönyszavak között vannak olyanok, amelyek csak egy-egy régióban használatosak. Erdélyben (Er, Románia) ismert például a *motorina* ‘gázolaj, nyersolaj’, *doszár* ‘iratartó, dosszié’; Dél-Szlovákiában (Fv, Szlovákia) használják a *válenda* ‘heverő’, *zsumpa* ‘émésztoágödör’ szavakat; a Vajdaságban (Va, Szerbia) élő magyarok körében a bizalmas nyelvhasználatban elterjedt a *duduk* ‘bárgyú, tökkelütött’, *kuluk* ‘robot (munka)’; Kárpátalján (Ka, Ukrajna) mindenki tudja, mi a *csurma* ‘börtön’, a *pápka* ‘irattartó, dosszié’; a Horvátországban (Hv) élők használják a *penkala* ‘töltőtoll’, *vozácska* ‘jogsi’ lexémákat; Muravidéken (Mv, Szlovénia) *lucska* a (nyeles) jégkrém, *narasztek* a festett haj kinőtt töve; Örvidéken (Öv, Ausztria) *glüváj*n-nak nevezik a forralt bort, *pikkelli*-nek a (gépkocsi) műszaki vizsgáját. Akadnak olyan kölcsönyszavak is a határon túli magyar nyelvváltozatok szókészletében, melyek valamennyi vagy több kisebbségi magyar közösségben ismertek: ezek gyakran hangalakjukban is hasonlóak vagy azonosak. Így például minden régióban közvetlen kölcsönsszóval is megnevezik az influenzát, s ezek a szavak hangalakjukban is erősen hasonlítanak egymásra: Er Va Hv Mv *gripa*, Ka *gripp*, Öv *grippe*, Fv *chripka*. A különféle üdítőitalok neve is hasonló a legtöbb régióban: Er *szukk* ‘üdítőital’, ‘szörp’, Ka *szok* ‘gyümölcslé’, Mv *szok* ‘gyümölcslé, üdítőital, szörp’, Hv *szók* és Va Hv *szokk* ‘gyümölcslé, üdítőital, szörp’. Előfordulnak több (öt, hat, hét) régióra kiterjedő teljes hangalaki és jelentésbeli azonosságok is a közvetlen kölcsönyszavak között. Például Er Fv Va Hv Mv Öv *circula* ‘körfürész’, Fv Va Ka Hv Mv *szesztra* ‘(kórházi) nővér, ápolónő’ stb.

A szókészleten kívül a többségi nyelvek hatása gyengébben ugyan, de a grammatikai szerkezetek szintjén is megmutatkozik. Ez elsősorban azt jelenti, hogy a többségi nyelvek hatására bizonyos nyelvtani szerkezeteket a kisebbségi magyarok esetenként szignifikánsan gyakrabban használnak, mint a magyarországiak. Ilyenek például az ún. feminizáló formák (a foglalkozásnevek női változatának preferálása) vagy bizonyos analitikus szerkezetek.³⁵ A nyelvi hiányból eredő kódváltás, valamint a kölcsönelemek különböző típusainak (beleértve a

³⁴ A kölcsönzőtípusokra lásd Lanstyák István: *A kölcsönyszavak rendszerezéséről*. In Lanstyák István: *Nyelvből nyelvre. Tanulmányok a szókölcönzésről, kódváltásról és fordításról*. Kalligram, Pozsony, 2006, 15–56.

³⁵ A nyelvtani szerkezetekre bővebben: Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvhasználat – iskola–kétnyelvűség*. In *Nyelvi változók a szlovákiai és magyarországi középiskolások néhány csoportjának magyar nyelvhasználatában*. Kalligram, Pozsony, 1997. (Lanstyák–Szabó Mihály, 1997.), Göncz, 2004, id. mű 85–195. Kontra Miklós: *A határon túli magyar nyelvváltozatok*. In Kiefer Ferenc (szerk.): *Magyar nyelv*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2006, 549–576. (Kontra, 2006a)

kalkokat is³⁶) használata a beszélők természetes reakciója az előző fejezetben vázolt kisebbségi nyelvi helyzetre: a beszélők ily módon oldják meg azt a kommunikációs és nyelvi problémát, hogy bizonyos fogalmakat, jelenségeket csak többségi nyelven tudnak megnevezni.³⁷ A kisebbségi magyarok nyelvhasználatában megfigyelhető kontaktushatásokat (elsősorban a direkt kölcsönszókát) a magyar nyelv művelés ennek ellenére nagyon sokáig rendkívül negatívan értékelték. Sokan úgy vélekedtek, hogy az ilyen szavak „fölslegesek”, „szennyezik a nyelvet”, „nyelvromlást okoznak”, s ezzel „veszélyeztetik a magyar nyelv jövőjét”. A nyelvtudományilag igazolható tény azonban, hogy sem „szennyezett”, sem „romlott” nyelv nem létezik: ezek a minősítések nyelvtudományi szempontból értelmetlenek. Egyetlen olyan nyelv sincs a világon, melyben ne volnának idegen eredetű szókészleti elemek. A magyar nyelvben egyébként is nagy számban található más nyelvből származó elemek (a szláv eredetű *ablak*-tól a németből kölcsönzött *zsák*-ig), ám a magyar nyelv jövőjét ez nem fenyegeti. A kölcsönszavak önmagukban ugyanis soha nem lehetnek kiváltói a nyelvcsere né. Ha egy kétnyelvű közösségben beindul a nyelvcsere folyamata, annak mindig nyelven kívüli, társadalmi okai vannak. Például az, ha a beszélők szemében a nyelv elveszíti a presztízsét, értékét, és nem akarják tovább használni, amint ezt az ausztriai magyarság nyelvvesztéséről írt klasszikus munkájában Susan Gal is bizonyította.³⁸

A kisebbségi helyzet és a domináns helyzetben levő többségi nyelvek felől érkező állandó hatások következtében tehát a kisebbségi nyelvváltozatok bizonyos eltéréseket mutatnak egymáshoz és a magyarországi köznyelvhez viszonyítva. Ezért számosan megfogalmazták azt az aggályt, hogy a különböző országokban beszélt magyar nyelvváltozatok olyannyira elkülönülnek egymástól, a magyar nyelv olyannyira szétfejlődik, hogy néhány évti-

³⁶ A kalkok (tükörszavak, tükörkifejezések, tükörszólások) „olyan szókészleti egységek, amelyek az átadó nyelv szavainak hatására jöttek létre az átvevő nyelvben úgy, hogy azok többé-kevésbé követik a modellként szolgáló szavak alaki szerkezetét, vagy legalábbis jelentéstani szempontból hasonlóan motiváltak, mint átadó nyelvi modelleik” (Lanstyák István: *A magyar nyelv szlovákiai változatainak jellemzői*. In Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *A magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 2002, 97. – Lanstyák 2002a.). Ilyen például a szlovákiai magyarban a ’munkaköri leírás’ jelentésű *munkatöltet* (a szláv *pracovná náplň* mintájára), a romániai magyarban a *vizgát ad*, azaz ’vizsgázik’ (ld. román *a da examen*), a kárpátaljai magyarban a *becsenget* ’telefonál’ (ld. orosz/ukrán *звонить/дзвонити*).

³⁷ A kétnyelvű környezetre jellemző különböző kommunikációs és nyelvi problémák kezelésére egy kisebbségi közösségben lásd Lanstyák, István–Szabó Mihály Gizella: *Hungarian in Slovakia: Language management in a bilingual minority community*. In J. Nekvapil and T. Sherman (eds): *Language Management in Contact Situations: Perspectives from Three Continents*. Peter Lang, Frankfurt am Main, 2009, 49–73. A kontaktuselem használata a kétnyelvű közösségen belül nem okoz megértési problémát, hiszen a beszédpartner is ismeri ezeket, mivel a kisebbségi magyarok anyanyelvüknek egy ún. kontaktusváltozatát sajátítják el. A kutatások és a tapasztalatok is azt mutatják, hogy egyes kölcsönszók idegen eredetűt a beszélők fel sem ismerik, magyar szónak tartják őket (lásd pl. Lanstyák és szerzőtársai, valamint Szilágyi N. Sándor adatait: Lanstyák István–Simon Szabolcs–Szabó Mihály Gizella: *A magyar standard szlovákiai változatának szókincséről*. In Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella (szerk.): *Nyelvi érintkezések a Kárpát-medencében*, Kalligram–A Magyar Köztársaság Kulturális Intézete, Pozsony, 1998, 67–77. Szilágyi N. Sándor: *A magyar nyelv a Magyarországgal szomszédos országokban*. Fedinec Csilla (szerk.): *Értekek, dimenziók a magyarságkutatásban*. Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Előni Bizottság, Budapest, 2008. 105–117.).

³⁸ Gal, Susan: *Language Shift: Social Determinants of Linguistic Change in Bilingual Austria*. Academic Press, New York–San Francisco–London, 1979. lásd még Gal, Susan: *Mi a nyelvcsere és hogyan történik?* Regio 1991/1, 66–76.

zed múlva ezek a nyelvváltozatok kölcsönösen érthetetlenek lesznek. Eddigi kutatásaink ezt az aggályt nem igazolják. A többségi nyelvi hatás mindenhol elsősorban is a szókészletet – ezen belül is meghatározott fogalomkörökhöz tartozó szavakat – érinti,³⁹ a nyelvtani szerkezet esetében a többségi nyelvi hatás ott érvényesül, ahol ez összhangban van a magyar nyelv egynyelvű változataiban is megfigyelhető tendenciákkal.⁴⁰ A magyarral kontaktusban levő nyelvek az indoeurópai nyelvcsaládba tartoznak, ezért nagymértékben különböznek a magyartól, ami szintén gátolja a nyelvi kölcsönhatás nagyfokú érvényesülését.⁴¹ Szilágyi N. Sándor pedig a nyelvi változatosságban éppen a magyar nyelv életképességének bizonyítékát látja.⁴²

4.2.2 A magyar nyelvészek együttműködése és a nyelvi határtalanítás programja

Már az 1990-es évek elején világossá vált, hogy a kisebbségi magyarság hosszú távú fennmaradása szempontjából a nyelvmegtartásnak kiemelt jelentősége van, és a kisebbségben élő magyarok nyelvi, nyelvhasználati gondjait nem lehet a hagyományos nyelvművelés elméleti keretein belül, és a hagyományos nyelvművelői módszerekkel – pl. nyelvművelő cikkekkel – kezelni. Átfogóbb nyelvpolitikai, nyelvstratégiai programra volna szükség, ilyen azonban nincs.⁴³ A magyar (nyelv)tudomány e területen kialakult adósságának egyik oka – a belső, nyelvtudományi okok mellett⁴⁴ – politikai tényezőkben keresendő. A kommunizmust építő, kötelezően internacionalista blokkon belül nem volt ildomos az egy szekértáborba tartozó baráti szocialista állam belügyének tekintett s akként is kezelt, a kisebbségi problémákkal szorosan összefüggő nyelvi, nyelvhasználati és nyelvi emberi jogi kérdések felvetése. Az alap kutatások szinte teljes hiányában pedig nem is lehetett érdemben, szakmai alapossággal foglalkozni a témával.⁴⁵

Talán elsőként a nyelvészek között kezdődött el az a fajta együttműködés, melynek eredményeképpen tudományos kutatásokból származó rendszerezett ismereteink vannak az egyes határon túli magyar közösségek nyelvpolitikai helyzetéről, a közösségek nyelvállapotáról, a nyelvcsere és nyelvmegtartás kontinuumában elfoglalt helyzetéről. Az

³⁹ Lanstyák István: *A magyar szókészlet szétfejlődése 1918 után*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Értékek, dimenziók a magyarsághoz*. Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2008. 118–135.

⁴⁰ Bővebben Lanstyák–Szabó Mihály, 1997. id. mű.

⁴¹ Lanstyák 2002a. 106.

⁴² Szilágyi N. id. mű 106.

⁴³ Kontra Miklós: *Szubjektív megjegyzések a magyar nyelvi tervezésről*. In Kontra Miklós–Saly Noémi (szerk.): *Nyelvmentés vagy nyelvvarulás? Vita a határon túli magyar nyelvhasználatról*. Osiris, Budapest, 1994/1998, 266–275. Kontra Miklós: *A focihoz és a pedagógiához mindenki ért, a nyelvhez még a politikus is*. Korunk 2009/május. 87–95. (Kontra 2009a)

⁴⁴ Itt elsősorban is arra gondolunk, hogy a múlt század nyelvtudományát a nyelvi rendszerre összpontosító, azt leíró nyelvészeti irányzatok határozták meg, amelyek nem vettek tudomást a nyelv társadalmi beágyazottságáról, a nyelvhasználati feltételekről és környezetről.

⁴⁵ A kutatások politikai korlátaira mutat rá az tény is, hogy a Magyar Nyelvjárások Atlaszának például mindössze 68 határon túli kutatópontra lehetett (az anyagát 1949 és 1962 között gyűjtötték).

1988-ban indult Élőnyelvi Konferenciák sorozata lehetőséget teremtett arra, hogy a magyar nyelvészek országhatároktól függetlenül megismerhessék egymás kutatásait. A *Tanulmányok a határainkon túli kétnyelvűségről* című kötet a probléma felvetését is szolgálta.⁴⁶ Az összehangolt tudományos együttműködés 1994-ben az MTA Nyelvtudományi Intézete Élőnyelvi Osztálya koordinálásával indult *A magyar nyelv a Kárpát-medencében a XX. század végén* című kutatási programmal. Ennek keretében az európai nyelvi kontaktusokat bemutató kézikönyv szempontrendszerére alapozva országonként elemzik a kutatók Trianon nyelvi következményeit társasnyelvészeti szempontból.⁴⁷ A könyvsorozat kötetei folyamatosan jelennek meg,⁴⁸ s több nemzetközi publikáció is született a kutatási programból.⁴⁹

Ma már egységes hálózatként, összehangoltan működő intézményi háttere van a határon túli magyar régiókban létrejött nyelvészeti kutatóállomásoknak a dunaszerdahelyi Gramma Nyelvi Iroda, a kolozsvári és sepsiszentgyörgyi Szabó T. Attila Nyelvi Intézet, a beregszászi Hodinka Antal Nyelvi Intézet, a szabadkai Magyarágkutató Tudományos Társaság és a szlovéniai, horvátországi és ausztriai magyar nyelvészeti kutatásokat integráló Imre Samu Nyelvi Intézet révén, melyek felett egyfajta ernyőszervezetként működik a Termini Kutatóhálózat. A kutatóhálózat intézetei számos konferenciát szerveztek, több kötetet publikáltak saját kutatásaikból.⁵⁰

A Termini Kutatóhálózat közös programjainak egyike az ún. határtalanítás, amely lényegében az előző alfejezetben említett nyelvi különfejlődéssel kapcsolatos félelmekre adott egyfajta válasznak is tekinthető. A határon túli magyar nyelvvaltozatokban az államnyelv(ek) hatására használt szavak közül több nemcsak a szóbeli érintkezésben fordul elő, hanem az újságokban, folyóiratokban vagy a szépirodalomban is. Ez azt jelenti, hogy ezek a szavak nem csupán a lezser(ebb) nyelvi rétegeknek a részei, esetleg alkalmi használatúak, hanem egy részük a helyi régió magyar köznyelvéhez tartozik. A magyar nyelv szótárai azonban hosszú évtizedekig nem vettek tudomást ezekről a szavakról, így valójában nem a magyar

⁴⁶ Kontra Miklós (szerk.): *Tanulmányok a határainkon túli kétnyelvűségről*. Magyarágkutató Intézet, Budapest, 1991.

⁴⁷ Goebel, Hans–Peter.H. Nelde–Zdenek Starý (eds.): *Kontaktlinguistik – Contact Linguistics – Linguistique de contact*. Walter de Gruyter, Berlin–New York, 1996–1997.

⁴⁸ Csernicskó István: *A magyar nyelv Ukrajnában (Kárpátalján)*. Osiris Kiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest, 1998. Göncz Lajos: *A magyar nyelv Jugoszláviában (Vajdaságban)*. Osiris Kiadó–Forum Könyvkiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest–Újvidék, 1999. Lanstyák István: *A magyar nyelv Szlovákiában*. Osiris Kiadó–Kalligram Könyvkiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest–Pozsony, 2000.

⁴⁹ Lásd pl. a Multilingua című folyóirat 19–1/2 (2000) számát, Fenyvesi Anna (ed.): *Hungarian Language Contact Outside Hungary: Studies on Hungarian as a minority language*. John Benjamins Publishing Company, Amsterdam–Philadelphia, 2005. stb.

⁵⁰ Pl. Benő Attila: *A kölcsonszó jelentésvilága*. Erdélyi Tudományos Füzetek, Erdélyi Múzeum-Egyesület, Kolozsvár, 2004. Beregszászi Anikó–Csernicskó István: *...itt mennyit ér a szó? Írások a kárpátaljai magyar nyelvhasználatról*. PoliPrint, Ungvár, 2004. Csernicskó István (szerk.): *A mi szavunk járása. Bevezetés a kárpátaljai magyar nyelvhasználatba*. Kárpátaljai Magyar Tanárképző Főiskola, Beregszász, 2003. Göncz Lajos: *A vajdasági magyarság kétnyelvűsége, Nyelvpszichológiai vonatkozások*. Magyarágkutató Tudományos Társaság–MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Szabadka, 2004. (Göncz 2004), Kolláth Anna: *Magyarul a Muravidéken*. Zora, Maribor, 2005. Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 2002. Péntek János–Benő Attila: *Nyelvi kapcsolatok, nyelvi dominanciák az erdélyi régióban*. Anyanyelvpolkó Erdélyi Szövetsége, Kolozsvár, 2003. stb.

nyelv, hanem csak a *magyarországi* magyar nyelv szótárai lehettek. A rendszerváltást követően a magyar nyelvészek között a magyar nyelv magyarországi és határon túli változatainak egymáshoz való viszonyáról kialakult élénk, indulatoktól sem mentes vitákban ez a kérdés is felmerült.⁵¹

Az első lépést a Magyar értelmező kéziszótár második, átdolgozott kiadása (ÉKSZ-2) jelentette.⁵² Ezzel vette kezdetét a „határtalanítás” néven emlegetett tevékenység, amelynek célja, hogy a magyar nyelvet vagy annak valamely részrendszerét bemutató kiadványok a határon túli magyar beszélőközösségek által beszélt nyelvváltozatokat is magában foglaló *egyetemleges magyar nyelvvel foglalkozzanak*.⁵³

A program révén ma már több olyan szótár is van, mely bátran állíthatja magáról, hogy „a” magyar nyelv szótára. Az *Értelmező szótár+* és az Osiris Kiadó kiadványai közül az *Idegen szavak szótára* éppúgy tartalmaz határon túli magyar szavakat, szójelentéseket, mint például a 2004-ben megjelent *Helyesírás* című kiadvány szótári része.⁵⁴

A határtalanítás programja azt a célt szolgálja, hogy a magyar nyelvváltozatok között ne a különbségek váljanak hangsúlyossá, hanem a magyar nyelv változatosságban élő egysége, vagyis az, hogy ne néhány, hanem egyetlen közös standard magyar nyelvváltozat, köznyelv legyen, amely nem kirekeszt, hanem befogad.

⁵¹ Kontra Miklós–Saly Noémi (szerk.) *Nyelvmentés vagy nyelvárulás? Vita a határon túli magyar nyelvhasználatról*. Osiris, Budapest, 1998. Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Standard – köznyelv – nemzeti nyelv*. In Kontra Miklós–Saly Noémi (szerk.): *Nyelvmentés vagy nyelvárulás? (Vita a határon túli magyar nyelvhasználatról)*. Osiris, Budapest, 1994/1998, 211–216.

⁵² Sajnálatos azonban, hogy – a csaknem egy évtizednyi átdolgozási munkálatok ellenére – a határon túli magyar lexikális jelenségek bemutatása igencsak töredékesre sikeredett: csak az erdélyi, szlovákiai és kárpátaljai területről sikerült adatokat szerezni, az egyes régiók szóanyaga között nagyságrendnyi eltérések vannak, a lexikális elemek feldolgozása, beépítése sem összehangoltan történt. Az értelmező kéziszótár ún. határon túli anyagához: Beregszászi Anikó–Csernicskó István: *Magyar értelmező kéziszótár: (majdnem) minden magyar szótára – Kárpátaljai szójegyzék*. In Beregszászi Anikó–Csernicskó István ... *itt mennyit ér a szó? Írások a kárpátaljai magyarok nyelvhasználatáról*, PoliPrint, Ungvár, 2004, 127–138. Kiss Jenő: *Egy régi-új nyelvi sikerkiadvány: a Magyar értelmező kéziszótár*. Magyar Tudomány 2004/5, 670–673. Lanstyák István: *A Magyar értelmező kéziszótár új kiadása és a magyar nyelv szlovákiai változatainak szókincse*. Fórum Társadalomtudományi Szemle 2002/3. 115–128. Lanstyák István: *Határtalanítás (a Magyar értelmező kéziszótár 2. kiadása után, 3. kiadása előtt)*. In Mártonfi Attila–Papp Kornélia–Slíz Marianna (szerk.): *101 írás Pusztai Ferenc tiszteletére*. Argumentum Tudományos Kiadó, Budapest, 2005, 179–186. (Lanstyák, 2005c.)

⁵³ Péntek János: *A magyar nyelv szótárai, nyelvtanai, kézikönyvei és a határon túli magyar nyelvváltozatok. Az MTA határon túli kutatóállomásainak feladatait is ellátó nyelvi irodák állásfoglalása*. Magyar Tudomány 2004/7, 724–726. (www.matud.iif.hu/04jul/008.html). A határtalanításról bővebben Kolláth Anna: *Első fejezet a kisebbségi magyar nyelvhasználat összehasonlító vizsgálatából. Határtalanítás: előzmények és eredmények – szándék és megvalósulás*. In Lanstyák István–Menyhárt József (szerk.): *Tanulmányok a kétnyelvűségről III*. Kalligram, Pozsony, 2005. 15–30. Kolláth Anna: *Határtalanítás*. In Ruda Gábor (szerk.): *Identitás – nyelv – irodalom. Kérdések és válaszadási lehetőségek a Muravidéken és Dél-Szlovákiában*. Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület–Gramma Nyelvi Iroda. Pilisvörösvár–Dunaszerdahely, 2008, 7–28. Lanstyák, 2005c, id. mű. Lanstyák István: *A nyelvi változatosság mint szótártani probléma. Adalékok a határtalanítás módszertanához*. In Lanstyák István: *Nyelvből nyelvbe. Tanulmányok a szókölcsönzésről, kódváltásról és fordításról*. Kalligram, Pozsony, 2006, 57–104.

⁵⁴ Eöry Vilma (főszerk.): *Értelmező szótár+. I–II*. Tinta Könyvkiadó, Budapest, 2007. Tolcsvai Nagy Gábor: *Idegen szavak szótára*. Osiris Kiadó, Budapest, 2007. Laczkó Krisztina–Mártonfi Attila: *Helyesírás*. Osiris Kiadó, Budapest, 2004.

4.3 Nyelvpolitikai és nyelvtervezési feladatok

A magyar nyelv hosszú távú fennmaradása Magyarországon kívül elsősorban politikai tényezők függvénye, „megfelelő státusának biztosítása, használati körének (törvény által garantált) radikális kibővítése [...] nélkül a visszaszorulás és leépülés folyamat nem állítható meg”.⁵⁵ *Nem a magyar nyelvet kell védeni a többségi nyelv hatásaitól, hanem a nyelvet beszélő közösség nyelvhasználati jogait kell bővíteni.* Arra kell törekedni, hogy a közösség minél több helyzetben használni tudja anyanyelvét, hiszen a nyelvet használata tartja fenn.

A 3. pontban említettük, mind a kisebbségi magyar pártok, mind a magyarországi kormányzat (pártállástól függetlenül) arra törekednek, hogy az érintett államok legalább a nemzetközi szerződésekből vállalt szinten biztosítsák a nyelvi jogokat. Ezen túl azonban célként a hasonló nagyságú és hasonló helyzetben levő nyugat-európai őshonos kisebbségek (pl. a finnországi svédek vagy a dél-tiroli németek) által elért státusz fogalmazódik meg. Tehát az, hogy a magyar nyelv az adott államban legalább regionális szintű hivatalos nyelv legyen. Ez a törekvés azonban (jelenleg még) a többségi politikai elitek ellenállásába ütközik, amelyek alapvetően csak a minimális egyéni nyelvi jogok biztosítására hajlandóak. Mivel a „magasabb szintű” nyelvi státusz jogszabályi garantálása a többségi politikai elit támogatása nélkül lehetetlen, meg kell keresni a hatékony érdekérvényesítés és együttműködés lehetőségeit.

A kisebbségi magyar nyelv státusának rendezése során ki kell használni Magyarország politikai támogatását, s azt, hogy az Európai Unió parlamentjébe nemcsak magyarországi, hanem határon túli magyar képviselők is bejutottak. Magyarország emellett saját hatáskörében, pl. a szomszédos államok magyar közösségei számára nyújtott támogatások révén, a nemzetközi fórumokon, valamint a szomszédos államokkal történő diplomáciai egyeztetések által is jelentős hatást gyakorolhat a magyar nyelv státusának erősítésére a környező országokban.⁵⁶

A tapasztalatok azt mutatják, hogy a nyelvi jogok törvényi szintű garantálása a kisebbségi nyelvek tényleges használatának csak előfeltétele. Az érintetteknek ismerniük is kell jogaikat, valamint meg kell teremteni számukra a jogbarát környezetet, azaz a joggyakorláshoz szükséges feltételeket. Az utóbbi időben e területen is megfigyelhető előrelépés. Például Romániában a nyelvi jogokkal kapcsolatos ismeretek terjesztését célzó, a nyelvi jogok gyakorlati alkalmazását segítő honlap indult (www.nyelvi jogok.ro), és hasonló készül Szlovákiában is. A Termini Kutatóhálózatot tartozó szervezetek munkatársai is kifejtene

⁵⁵ Lanstyák István: *Magyar nyelvtervezés a Kárpát-medencében a 21. században.* In Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok.* Kalligram, Pozsony, 1998/2002, 131.

⁵⁶ Időnként Magyarország akaratlanul is rontja a magyar nyelv határon túli pozícióit és presztízsét. Példaként azt az esetet lehet említeni, hogy a legnagyobb magyar kereskedelmi bank szomszédos országokban nyitott fiókjában sem szóban, sem írásban nem lehet használni a magyar nyelvet, miközben több szerb vagy ukrán tulajdonú bankban kétnyelvű feliratok, úrlapok és magyarul is beszélő ügyintézők fogadják az ügyfeleket. De lehet említeni a magyar közszolgálati rádió hallgatása lehetőségének hiányát is. (Kontra, 2009a id. mű).

ilyen irányú ismeretterjesztő tevékenységet, sőt a nyelvi jogok kérdése fokozatosan beke-
rül a tankönyvekbe is.⁵⁷

Ezzel szemben szinte alig van (ha van) példa arra, hogy a magyarok peres úton szerezné-
nek érvényt kisebbségi nyelvi jogaiknak. Ennek egyik fontos oka nyilván az, hogy nehezen
bizonyítható a nyelvi jogok megsértése.⁵⁸ Másrészt viszont szükség volna olyan útmutatókra,
amelyek az ügyfél szempontjából leírnák részletesen a követendő eljárásrendet. Fontos len-
ne végül *intézményes támogatást* is nyújtani azoknak a kisebbségi állampolgároknak, akiket
nyelvi alapú diszkrimináció ért.⁵⁹

A fentiekkel szoros összefüggésben a nyelvi jogok gyakorlati érvényesítésének nyelvi
feltételei kapcsán is vannak feladatok.⁶⁰ Az előzőekben már rámutattunk, hogy a kód-
váltás, de főleg a kölcsönzavak használata annak a következményei, hogy a beszélő nem
ismeri bizonyos fogalmak magyar nevét.⁶¹ A nyelvi hiány tipikusan a szakszavak eseté-
ben jelentkezik: egyrészt a beszélők rendszerint többségi nyelven szereznek szakképzett-
séget, másrészt az államigazgatási szervekkel, intézményekkel való kapcsolattartásban, a
hivatali ügyintézésben, az üzleti életben a magyar nyelv írásban évtizedek óta csak kor-
látozottan (vagy egyáltalán nem) használatos. Ezért bővíteni kell a magyar nyelvű szak-
képző programokat középfokos és felsőfokos és a felnőttképzésben, két- és többnyelvű ter-
minológiai adatbázisokat kell kialakítani. Ezek alapján pedig szakszótárakat lehet ösz-
szeállítani, ezek anyagát folyamatosan korszerűsíteni és karbantartani kell, és nem utol-
só sorban arra törekedni, hogy a kisebbségi magyarok minél több jó minőségű magyar
szöveggel találkozzanak.

E szempontból kiemelt jelentősége van a lehető legszélesebb értelemben vett köz-
igazgatás és közszolgáltatások *kétnyelvűsítésének*. Ennek érdekében el kell készíteni a
vonatkozó jogszabályok, tájékoztatók és űrlapok egységes terminológiájú magyar for-
dítását, s ezeket az érintett hivatalok, hivatalnokok, valamint kisebbségi ügyfelek szá-
mára hozzáférhetővé kell tenni. Mivel ezeket a feladatokat a legtöbb érintett ország-
ban nem vállalják magára a hatóságok, azokat jelenleg elsősorban a Termini Kutatóhá-

⁵⁷ A Szlovákiai Lilium Aurum Kiadó 2002-ben *Általános és kisebbségi jogok* címmel kiegészítő tankönyvet adott ki az állampolgári ismeretek tantárgy oktatásához, s most készült el az új gimnáziumi magyarnyelv-tantervhez igazodó első osztályos tankönyv (szerzői a Gramma munkatársai: Misad Katalin, Simon Szabolcs és Szabó Mihály Gizella), amelyben már van a nyelvi jogokat, azok érvényesíthetőségét tárgyaló fejezet. Ennek fontosságára már Szépe György is felhívta a figyelmet (Szépe György: *Nyelvpolitika: múlt és jövő*. Iskolakultúra-könyvek, Pécs, 2001. 67–68.). Kárpátalján az új, 5–12. osztályos magyar nyelv tantervben is helyet kaptak a nyelvi jogi ismeretek.

⁵⁸ A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságán tárgyalta esetek is ezt bizonyítják (lásd pl. Ernszt Ildikó: *Ébresztő a (látszólagos) csipkerózsika-álomból? – Nyelvi jogok a nemzetközi jogban*. Romániai Magyar Jogtudományi Közlöny 2006/2. 21–28. Varennes, Fernand de: *A Guide to the Rights of Minorities and Language*. COLPI, Budapest, 2001.).

⁵⁹ A Szlovákiai Magyarok Kerekasztala 2010. február 1-jétől jogsegély szolgáltatást indított azok számára, akiket valamilyen sérelem ért az állammelv törvény kapcsán, vagy a nyelvi jogaik érvényesítése során Szlovákiában.

⁶⁰ Lansztyák István–Szabó Mihály Gizella: *Nyelvi jogaink érvényesítésének nyelvi feltételei*. In *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 1999/2002. 117–126.

⁶¹ A Gramma Nyelvi Iroda nyelvi közönségszolgálatához érkező kérdések mintegy 90%-ában valamely szlovák szó vagy kifejezés magyar megfelelője iránt érdeklődnek.

lózatba tartozó nyelvi kutatóállomások végzik, karöltve más magyar szervezetekkel.⁶² A valóban pozitív irányú elmozduláshoz azonban szükség van a fordítást vállalók (beleértve a hivatalos tolmácsokat és fordítókat is) rendszeres nyelvi és szakmai képzésére és továbbképzésére.

Mindezek a gyakorlati feladatok megfelelő elméleti háttér nélkül nem végezhetőek el, azaz szükség van *szaknyelvi fejlesztésre és tervezésre*. Mindeközben azonban azt is szem előtt kell tartani, hogy a kisebbségi nyelvváltozatoknak egymáshoz, illetve a magyarországihoz viszonyított és a korábbiakban már bemutatott nyelvi különbségei e területen a lehetőségek szerint minél kisebbek legyenek. Amennyire kedvezően ítéljük meg a szinonimák megjelenését például a köznyelvben vagy a nyelvjárás és köznyelv vonatkozásában, annyira nem kívánatos a párhuzamos terminusok kialakulása a szakterminológiában.

Szakmai-szaknyelvi és jogi-politikai szempontból kiemelt kérdésként kellene kezelni a Kárpát-medencei magyar helynévrendszer (ezen belül a helységnevek) egységes újrakodifikálását, ugyanis a nyelvi szétfejlődés éppen ezt a tulajdonnév-típust érintette erőteljesen. Trianon egyik nyelvi következményeként a határon túlra került régiók természet- és társadalom-földrajzi nevei gyakorlatilag kikerültek a magyarországi standardizálás hatóköréből. Az utódállamok saját szempontjaik alapján megalkották, alakították államnyelvű földrajzi terminológiájukat, egyúttal részben a korábbi magyar neveket is megváltoztatták, sőt a múlt században egy-egy területen többször is sor került más-más szempontokat figyelembe vevő névrendezésre. Az egyéb (pl. közigazgatási) változásokkal együtt mindez oda vezetett, hogy egyazon földrajzi objektumnak esetenként több magyar neve is használatos, vannak viszont olyanok, amelyeknek nincs (standardizált) magyar neve, s ezért jó néhány földrajzi objektum csak államnyelvi neve alapján azonosítható.⁶³

A korpusztervezési munkálatok során sem tekinthetünk el azonban a nyelv társadalmi beágyazottságától. A szakterminológia kidolgozása és kodifikálása folyamatában az egységességre való törekvés nem jelentheti a magyarországi szakterminológia teljes átvételét. Mára valamennyi nagyobb határon túli magyar régióban kialakultak olyan szavak, kifejezések, melyek általános használatúak az adott régió sajátos intézményhálózatának, a jogi környezet, hivatali élet egy-egy elemének megnevezésére.⁶⁴ A magyar–magyar kommunikáció megkönnyítése

⁶² A Szabó T. Attila Intézet munkatársai a már említett közigazgatási szótárakon kívül (Fazakas (szerk.) 2002; Benő és mtsai, 2004) a *www.nyelviujjogok.ro* honlapra felkerülő nyomtatványok, úrlapok részbeni fordítását és nyelvi lektorálását végzik. A Gramma az önkormányzatok számára az általuk használt nyomtatványok kétnyelvű változatát és egyéb dokumentumokat tartalmazó CD-t is készített (2002).

⁶³ Szabó Mihály Gizella: *A határtalanítás a helynevek területén*. In Maticsák Sándor (szerk.): *Nyelv, nemzet identitás. A VI. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus (Debrecen, 2006. augusztus 22–26.) nyelvészeti előadásai. I. kötet*, Nemzetközi Magyarstudományi Társaság, Debrecen–Budapest, 2007. 153–170.

⁶⁴ Ide tartoznak tipikusan bizonyos intézménytípusok nevei: pl. Szlovákiában a *városi* vagy *községi hivatal* 'polgármesteri hivatal', *alapiskola* 'általános iskola', Romániában és Ukrajnában a *liceum* 'gimnázium', továbbá az adók, illetékek, járulékok, az állami juttatások, a társadalombiztosítási ellátások stb. fajtái és neve.

végett tisztázni kell azonban e regionális hatókörű terminusok státuszát, az azonos vagy hasonló funkciójú magyarországi terminushoz való viszonyát.⁶⁵

Sikeres, és a társadalom, az adott közösség által elfogadott nyelvtervezéshez megfelelő jogositványokkal és presztízzsel rendelkező intézmények szükségesek. A teljes magyar nyelvterületen ezek közé csak magyarországi intézmények tartoznak, ilyen első sorban a Magyar Tudományos Akadémia. Ezért kívánatos, hogy a nyelvtervezés eredményeinek terjesztésébe (pl. szakszótárak készítésébe és kiadásába) az Akadémia is bekapcsolódjon.

5. OKTATÁSPOLITIKA, OKTATÁSTERVEZÉS

Az asszimilációs nyelv- és nemzetiségpolitika megvalósításának legfőbb területe a Magyarországgal szomszédos országokban a többségi nemzet által kontrollált oktatási rendszer. A kisebbségi oktatás ezért nyelvpolitikai vonatkozásokkal (is) bír. A kisebbségi magyar oktatás legfontosabb nyelvi céljait vázlatosan így foglalhatjuk össze:

- a magyar identitás fenntartása, megerősítése, a nyelvmegtartás elősegítése;
- a beszélők minél alaposabb felkészítése a kisebbségi helyzetből (is) adódó nyelvi kihívásokra;
- az integráció és mobilitás lehetőségének biztosítása.

Ha a magyar kisebbségek a magyar nemzeti identitás és a magyar nyelv megtartását, a tanulók nyelvi repertoárjának bővítését, valamint az integrációt tekintik célnak, akkor elengedhetetlen, hogy valamilyen szinten elsajátítsák a többségi társadalom nyelvét is. Többség és kisebbség egyetért abban, hogy a kisebbségek integrációjának szükséges eszköze a kétnyelvűség. Ám abban már nincs konszenzus az államszervező többségi közösségek és a magyar kisebbségek között, hogy milyen típusú kétnyelvűség kialakítását kell elősegítenie és milyen módon az oktatási rendszernek.⁶⁶

A kisebbségiek által kitűzött cél a funkcionális, *anyanyelv-domináns kétnyelvűség* kialakítása, melyet a magyart tannyelvként használó iskolában, az anyanyelv-megőrzési program ré-

⁶⁵ A magyar nyelv nagyobb mértékű használatát a közigazgatásban és általában a közéletben a terminológia-használatban megfigyelhető bizonytalanság és variabilitás is gátolja. Ugyanarra a fogalomra többféle megnevezés van használatban, ezek egymáshoz való viszonya nem tisztázott. (Bővebben: Szabómihály Gizella: *A hivatali kétnyelvűség megteremtésének nyelvi vetületei*. In Lanstyák István–Szabómihály Gizella: *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 2002, 182–199. Szabómihály Gizella: *Jogi-közigazgatási szövegek magyarra fordítása kisebbségi helyzetben. A célnyelvi norma kérdése*. In Heltai Pál (szerk.): *Nyelvi modernizáció. Szaknyelv, fordítás, terminológia. [A XVI. Magyar Alkalmazott Nyelvészeti Kongresszus előadásai, Gödöllő, 2006. április 10–12.]* Magyar Alkalmazott Nyelvészek és Nyelvtanárok Egyesülete–Szent István Egyetem, Pécs–Gödöllő, 2007. 206–212.)

⁶⁶ Az egyéni kétnyelvűség típusairól: Bartha id. mű, Göncz, 2004 id. mű.

vén lehet a leghatékonyabban elérni.⁶⁷ Ebben az oktatás nyelve a kisebbségi nyelv, a többségi nyelvet az anyanyelvi ismeretekre alapozva oktatják, a kisebbségi nyelvet is ismerő (kétnyelvű) tanárok segítségével, speciálisan az adott közösség számára kidolgozott tantervek, tankönyvek alapján.

A többségi (állam)nyelv mint tantárgy azonos címen szerepel ugyan a többségi és kisebbségi tannyelvű iskolák tan- és órarendjében, ám nem lehetnek azonosak a tárgy oktatásának céljai, s ebből fakadóan módszerei sem. Ebből logikusan következik, hogy a kiemelt követelmények sem lehetnek egyformák.⁶⁸ Ha a többségi és kisebbségi gyerekeknek azonos szemlélet, módszertan és követelmények alapján oktatják az államnyelvet, az semmiképp sem vezet magas szintű nyelvtudáshoz, s „nem az esélyegyenlőséget teremtik meg többségi és kisebbségi diákok között (...), hanem a nyelvi alapon meghatározott csoportok közti társadalmi hierarchiát (diszkriminációt) termelik újra”⁶⁹. Márpedig a többségi nyelv oktatása valamennyi Magyarországgal szomszédos országban olyan elméleti keretben és olyan módszerek alkalmazásával folyik, melynek eredményeként a magyar tannyelvű iskolában szocializálódók nagy részének államnyelvi ismeretének foka nem lesz megfelelő. Ezért gyermekük vélt jobb érvényesülésének reményében sok magyar szülő dönt a többségi nyelven oktató iskola mellett.

Amikor az állam szeretné kiszorítani a kisebbség nyelvét az oktatásból, rendszerint arra hivatkozik, hogy csupán a kisebbség integrációját, esélyegyenlőségét próbálja biztosítani, és kiszabadítani őket nyelvi és nemzetiségi/etnikai gettójukból.⁷⁰ Vagyis a többség a kisebbségek hátrányos helyzetét nem úgy kívánja megszüntetni, hogy szélesebb nyelvi, nyelvhasználati és oktatási jogokat biztosít számukra, hanem úgy, hogy saját (többségi) nyelvét, mint az érvényesülés és a társadalmi mobilitás eszközt kínálja fel. Szociológiai kutatások sora igazolja azonban, hogy szoros kapcsolat van a nemzeti identitás megőrzése és az anyanyelven végzett iskolai tanulmányok, illetve az asszimiláció és az államnyelven való iskoláztatás között.⁷¹ Pszicholingvisztikai vizsgálatok mutatnak rá, hogy a nem domináns nyelven való tanulás negatív hatással van a tanulók személyiségfejlődésére, iskolai előmenetelére, s a menet közbeni (például az iskola 5. osztályában bekövetkező) tannyelv-váltás is jelentősen rontja a tanulás hatékonyságát.⁷² A nem magyar tannyelvű iskolában szocializálódott diákok körében magasabb a nem-standard nyelvi vál-

⁶⁷ Az egy-, illetve kétnyelvűséget eredményező oktatási programról és társadalmi céljaikról, következményeiről: Skutnabb-Kangas [Skutnabb-Kangas], Tove: *Nyelv, oktatás és a kisebbségek*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 1990/1997.

⁶⁸ Kontra Miklós–Szilágyi N. Sándor: *A kisebbségeknek van anyanyelvük, de a többségnek nincs?* Kontra Miklós–Hattyár Helga (szerk.): *Magyarok és nyelvtörvények*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2002, 3–10.

⁶⁹ Kontra, 2006a id. mű 571.

⁷⁰ Az ehhez hasonló érvelésre lásd pl. Patten, Alan: *Political theory and language policy*. Political Theory, 29:5 (October 2001), 691–715. Bírálataira lásd pl. Kontra Miklós: *Nyelvi emberi jogi polémiaiak*. In Benő Attila–Szilágyi N. Sándor (szerk.): *Nyelvi közösségek – nyelvi jogok*. Anyanyelvápolók Erdélyi Szövetsége, Kolozsvár, 2006, 9–29.

⁷¹ Gereben Ferenc: *Identitás, kultúra, kisebbség*. Osiris, Budapest, 1999. Molnár Anita: *Tannyelv és nemzeti identitás kapcsolata egy 2006-os felmérés tükrében*. In Karmacs Zoltán–Márku Anita (szerk.): *Nyelv, identitás és anyanyelvi nevelés a XXI. században*. PoliPrint, Ungvár, 2009. 122–128.

⁷² Göncz, 2004. id. mű.

tozatok előfordulási aránya.⁷³ Mindezek alapján meghatározó az anyanyelvi iskolák megőrzése, valamint a tannyelv-választás lehetséges következményei tekintetében tájékoztatóan szülők felvilágosítása.⁷⁴

Az anyanyelven oktató iskola keretében kell kialakítani azokat a feltételeket, melyek a többségi nyelv eredményes elsajátításához vezetnek. A kis régiókban azonban az ilyen oktatási forma bevezetése nem reális. Ezekben a helyeken a már működő két tannyelvű oktatás lehetőségeit kell felhasználni arra, hogy az iskola segítse a közösség nyelvi és társadalmi céljainak elérését.

A kisebbségi magyar oktatás kapcsán leggyakrabban a tömbben élő magyarok képzési lehetőségeiről esik szó, ritkán merül fel a szórványok oktatásának kérdése. Nem ritkán megfellelkezünk arról, hogy ha a tömbben élő, magyar domináns magyarok számára az anyanyelvet tekintjük a leginkább ajánlható tannyelvnek, akkor azok számára, akik már egyáltalán nem, vagy csak alig beszélnek magyarul (ilyenek sokszor a szórványban élő emberek), szintén anyanyelvük (esetükben a többségi) a leghatékonyabb tannyelv, s a magyar nyelv kapcsán a *nyelveléknítés* vagy a *nyelvélesztés* jöhet szóba.⁷⁵ Az oktatástervezési koncepcióban helyet kell kapnia a *magyar anyanyelvű romák oktatásának* is. Egyre nagyobb gondot okoz a roma gyerekek arányának növekedése a magyar tannyelvű osztályokban/iskolákban. A más szocializációs közegből érkező roma gyerekek kultúráját a gyakran előítéletes pedagógusok nem ismerik. A roma gyerekek standardtól eltérő nyelvváltozataik miatt nehezen boldogulnak a számukra idegen nyelvi kódot megkövetelő iskolai szituációban, beilleszkedésüket szociálisan hátrányos helyzetük is fokozza. Sok kistelepülésen a magyar tannyelvű iskola fennmaradását szinte a roma gyerekek beiskolázása biztosítja. A demográfiai trendeket figyelembe véve a kisebbségi magyar oktatás alapvető érdeke a magyar iskolákban tanuló, jelentős részben magyar ajkú roma gyerekek erőteljesebb integrálása, lemorzsolódási arányaik csökkentése.

A képzési rendszerek átjárhatóságára és a munkaerő szabad áramlásának biztosítására törekvő Európában a *szak- és felsőfokú* (sőt: *középfokú*) *képzésnek* a vertikális mellett a horizontális mobilitás lehetőségét is számításba kell vennie. Fel kell készíteni a diákokat arra, hogy akár szűkebb településterületükön kívül is megállják a helyüket. Olyan képzést kell kínálni az intézményekben, mely megteremti annak a lehetőségét, hogy a kisebbségi magyar diák akár az adott államban, akár Magyarországon, akár valamely más országban folytathassa ta-

⁷³ Lanstyák–Szabó Mihály, 1997. id. mű.

⁷⁴ A szerbiai, ukrán, szlovéniai, horvátországi és ausztriai magyar szülők szervezett akció keretében juthatnak szakszerű információkhoz ennek kapcsán. Lásd Göncz Lajos: *Tannyelv-választás a kisebbségi régiókban. Útmutató a kisebbségi helyzetű szülőknek és a pedagógusoknak*. Új Kép, 2005. április. Csernicskó István–Göncz Lajos: *Tannyelv-választás a kisebbségi régiókban: útmutató kárpátaljai magyar szülőknek és pedagógusoknak*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2009. Kolláth Anna–Varga István–Stefán–Göncz Lajos: *Magyar1 vagy magyar2? Tannyelv-választás a Muravidéken: Útmutató magyar szülőknek és pedagógusoknak*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2009. Máté Anikó–Kosic Julianna–Göncz Lajos: *Horvátországi magyarok tannyelv-választása: Útmutató a szülőknek és a pedagógusoknak*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2009. Kelemen László–Szőtök Szilvia–Göncz Lajos: *Tannyelv-választás a kisebbségi régiókban: Tájékoztató füzet burgenlandi magyar szülőknek és pedagógusoknak*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2009.

⁷⁵ Péntek János: *A magyar nyelv erdélyi helyzete és perspektívái*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Értékek, dimenziók a magyarságtudományban*, Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2008, (Péntek, 2008) 150.

nulmányait, vállalhasson munkát. Ehhez nyelvi alapokra és hasznosítható minőségi tudásra van szüksége. A kisebbségi magyar oktatás hatékonyságához ugyanis a magyar tannyelvként való használata öngáiban kevés. Presztízse attól is függ, milyen színvonalú képzést nyújtanak a magyar oktatási intézmények.

Az *anyanyelvi nevelés* területén (Magyarországon és azon kívül egyaránt) szemléletváltásra és az ezzel kapcsolatos módszertani megújulásra van szükség. A változtatásokra tartalmi szempontból (mit tanítsunk?), a tananyag révén közvetített rejtett tantervben (milyen nyelvszemléletet és nyelvi ideált közvetítsünk?) és tantárgy-pedagógiai (hogyan oktassunk?) egyaránt megérett az idő.⁷⁶ A nyelvi mítoszok és babonák konzerválása és terjesztése helyett feladatunk a létező nyelvi valóság alakítása.⁷⁷ A magyar iskolák nagy része ugyanis ma még a nyelvi alapú egyenlőtlenségek és a diszkrimináció újratermelője.⁷⁸ A magyar anyanyelvi nevelés országhatároktól függetlenül, a standard elsajátíttatására hivatkozva, évtizedekig egyik kiemelt céljának tekintette a nem standard nyelvváltozatok és nyelvi jegyek kiirtását a tanulók nyelvhasználatából.⁷⁹ Az ilyen nyelvszemlélet ellen nyelvészeti, nyelvpedagógiai és nyelvi emberi jogi érvek szólnak.⁸⁰ Kisebbségben a nyelvjárásvesztés, az otthonról hozott nyelvváltozat eltűnése együtt járhat a nyelvcserével, hiszen számos településen a nyelvjárás az egyetlen használt változata a magyar nyelvnek. Az anyanyelvoktatásnak el kell mozdulnia a nyelvtan és a helyesírás oktatásának hagyományos körétől, ezt ki kell egészíteni olyan témákkal, melyek a gyakorlati nyelvhasználatra vonatkoznak.

A határon túli magyar oktatás vonatkozásában mindeztől vajmi kevés szó esett arról, jelen kell-e lennie (s ha igen: milyen kortól, formában, mértékben) az államnyelvnek és az idegen nyelvnek az óvodai nevelésben. Alig foglalkozott valaki a szakmunkásképzők és szakközépiskolák tannyelvének problematikájával, a szaknyelvi regiszterek anyanyelvi fejletlenségé-

⁷⁶ A jelenlegi helyzet bírálatára lásd a Csernicsek István–Váradai Tamás (szerk.): *Kisebbségi magyar iskolai nyelvhasználat*. Tinta, Budapest, 1996. és a Csernicsek István–Kontra Miklós (szerk.): *Az Üveghegyen innen. Anyanyelvváltozatok, identitás és magyar anyanyelvi nevelés*. PoliPrint–KMF, Ungvár–Beregszász, 2008. kötetek tanulmányait, valamint Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Anyanyelvi nevelés kétnyelvű környezetben*. In *IV. Országos Alkalmazott Nyelvészeti Konferencia. Többnyelvűség az oktatásban és a kutatásban II*, Budapesti Műszaki Egyetem Természet- és Társadalomtudományi Kar Nyelvi Intézet (Folia Practico-Linguistica 24.), Budapest, 1994, 782–787. Simon Szabolcs: *A magyar nyelv oktatása a szlovákiai magyar gimnáziumokban – tankönyvek és segédletek tükrében. A kisebbségi magyar anyanyelvváltozatok jellemzőinek oktatása – szlovákiai lehetőségek*. In Huszti Ilona–Koljadzsin Natália (szerk.): *Nyelv és oktatás a 21. század elején. Nemzetközi tudományos konferencia előadásainak gyűjteménye*. PoliPrint, Ungvár, 2005, 78–91. Szabó Mihály Gizella: *A kisebbségi magyar anyanyelvváltozatok jellemzőinek oktatása – szlovákiai lehetőségek*. In Huszti Ilona–Koljadzsin Natália (szerk.): *Nyelv és oktatás a 21. század elején. Nemzetközi tudományos konferencia előadásainak gyűjteménye*. PoliPrint, Ungvár, 2005, 97–106.

⁷⁷ Ezekről lásd Lanstyák István: *A nyelvi tévhitokről*. In Domonkosi Ágnes–Lanstyák István–Posgay Ildikó (szerk.): *Műhelytanulmányok a nyelv műveléséről*. Gramma Nyelvi Iroda–Tinta, Dunaszerdahely–Budapest, 2007, 154–173. Lanstyák István: *Általános nyelvi mítoszok*. In Domonkosi Ágnes–Lanstyák István–Posgay Ildikó (szerk.): *Műhelytanulmányok a nyelv műveléséről*. Gramma Nyelvi Iroda–Tinta, Dunaszerdahely–Budapest, 2007, 174–212.

⁷⁸ Kontra Miklós: *A magyar lingvizmus és ami körülveszi*. In Sipőcz Katalin–Szeverényi Sándor (szerk.): *Elmélkedések népekről, nyelvekről és a profán medvékről. Írások Bakró-Nagy Marianne tiszteletére*, SZTE Finnugor Nyelvtudományi Tanszék, Szeged, 2006, 83–106. Kontra Miklós: *A nyelvi genocídium fogalma és mai magyar megvalósulásai/megvalósításai*. Kritika 2009/május. 22–25.

⁷⁹ Kiss Jenő: *Egy régi-új nyelvi sikerkiadvány: a Magyar értelmező kéziszótár*. Magyar Tudomány 2004/5, 670–673.

⁸⁰ Beregszászi–Csernicsek, 2004a. id. mű.

vel, illetve azzal, hogy szükség van-e egyáltalán anyanyelvi szakképzésre. Bár a rendszerváltást követően mindegyik nagy határon túli régióban létrejöttek a magyar nyelven oktató felsőoktatási intézmények, a felsőoktatás tannyelvi kérdései körül nem alakult ki érdemi párbeszéd. Jószerivel fel sem vetődött, van-e létjogosultsága a csak magyar nyelvű felsőoktatásnak; szükség van-e arra, hogy a felsőfokú intézményekből kikerülő fiatal értelmiségiek ne csak magyarul, hanem államnyelven és világnyelv(ek)en is képesek legyenek szakmájuk művelésére.⁸¹

Olyan oktatási szerkezetet, modelleket és programokat kell tehát kialakítanunk és alkalmaznunk, melyek fenntartják a magyar nyelvet, újratermelik a magyar identitást, valamint versenyképes tudást biztosítanak. S ilyen intézményekre van szükség minden szinten: az óvodától a doktori képzésig, nem kifejejtve a szakképzést, szakoktatás. S ez esetben a kisebbségi helyzetből fakadó hátrányból akár előny is kovácsolható.

6. ÖSSZEFOGLALÁS

Péntek János hangsúlyozza egy tanulmányában, hogy „nem a nyelvi emlékek reliktszerű, muzeális mentésére vagy őrzésére kell tervet vagy stratégiát kidolgozni, hanem az élő nyelv megtartására a mindennapi használatban, lehetséges funkcióinak teljes körében”⁸². A kisebbségi magyar közösségekben ma még nagyrészt természetes a családon belüli nyelvtörökítés. Hogy ez a jövőben is így maradjon, hatékony és összehangolt magyar nyelvpolitikára és nyelvi tervezésre, valamint az ezekhez igazított támogatáspolitikára van szükség. Tanulmányunk ezekhez kívánt szempontokat nyújtani.

⁸¹ Bár a felsőoktatás kapcsán az MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság szervezésében 2004-ben sor került egy konferenciára, a tanácskozás és az ennek nyomán megjelent tanulmánykötet címe egyben jellemzi is a helyzetet (ld. Kontra Miklós (szerk.): *Sült galamb? Magyar egyetemi tannyelvpolitika*. Fórum Kisebbségkutató Intézet–Lilium Aurum Könyvkiadó, Somorja–Dunaszerdahely, 2005.)

⁸² Péntek, 2008, id. mű: 140.

IRODALOM

- Bartha Csilla: *A kétnyelvűség alapkérdései*. Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest, 1999.
- Benő Attila: *A kölcsönző jelentésvilága*. Erdélyi Tudományos Füzetek, Erdélyi Múzeum-Egyesület, Kolozsvár, 2004, 246.
- Benő Attila: *Kontaktológia. A nyelvi kapcsolatok alapfogalmai*. Egyetemi Műhely Kiadó–Bolyai Társaság, Kolozsvár, 2008.
- Benő Attila és mtsai.: *Magyar–román közigazgatási szótár*. Anyanyelvápolók Erdélyi Szövetsége, Sepsiszentgyörgy, 2004.
- Beregszászi Anikó: *A kárpátaljai magyarok kódváltási szokásairól*. In Beregszászi Anikó–Cserniczkó István (szerk.): *Tanulmányok a kárpátaljai magyar nyelvhasználatról*. PoliPrint–Kárpátaljai Magyar Tanárképző Főiskola, Ungvár–Beregszász, 2004. 36–43.
- Beregszászi Anikó–Cserniczkó István: *...itt mennyit ér a szó? Írások a kárpátaljai magyar nyelvhasználatról*. PoliPrint, Ungvár, 2004.
- Beregszászi Anikó–Cserniczkó István: *Magyar értelmező kéziszótár: (majdnem) minden magyar szótára – Kárpátaljai szójegyzék*. In Beregszászi Anikó–Cserniczkó István ... *itt mennyit ér a szó? Írások a kárpátaljai magyar nyelvhasználatáról*, PoliPrint, Ungvár, 2004, 127–138.
- Bernjak, Elizabeta: *Kétnyelvű oktatás a Muravidéken*. In Ruda Gábor (szerk.): *Identitás – nyelv – irodalom*. Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület–Gramma Nyelvi Iroda, Pilisvörösvár–Dunaszerdahely, 2008, 45–57.
- Cserniczkó István: *A magyar nyelv Ukrajnában (Kárpátalján)*. Osiris Kiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest, 1998.
- Cserniczkó István: *A magyar nyelv használata Kárpátalján. A jogok és a gyakorlat*. Romániai Magyar Jogtudományi Közlöny 2006/2. 51–62.
- Cserniczkó István (szerk.): *A mi szavunk járása. Bevezetés a kárpátaljai magyar nyelvhasználatba*. Kárpátaljai Magyar Tanárképző Főiskola, Beregszász, 2003.
- Fazakas Emese (szerk.): *Román–magyar közigazgatási szótár*. Anyanyelvápolók Erdélyi Szövetsége, Sepsiszentgyörgy, 2002.
- Fenyvesi Anna (ed.): *Hungarian Language Contact Outside Hungary: Studies on Hungarian as a minority language*. John Benjamins Publishing Company, Amsterdam–Philadelphia, 2005.
- Gereben Ferenc: *Identitás, kultúra, kisebbség*. Osiris, Budapest, 1999.
- Gal, Susan: *Language Shift: Social Determinants of Linguistic Change in Bilingual Austria*. Academic Press, New York–San Francisco–London, 1979.
- Göncz Lajos: *A magyar nyelv Jugoszláviában (Vajdaságban)*. Osiris Kiadó–Forum Könyvkiadó–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest–Újvidék, 1999.
- Göncz Lajos: *A vajdasági magyarság kétnyelvűsége, Nyelvpszichológiai vonatkozások*. Magyar-sághkutató Tudományos Társaság–MTA Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézet, Szabadka, 2004.
- Göncz Lajos: *Tannyelvválasztás a kisebbségi régiókban. Útmutató a kisebbségi helyzetű szülőknek és a pedagógusoknak*. Új Kép, 2005. április.
- Kolláth Anna: *Magyarul a Muravidéken*. Zora, Maribor, 2005.

- Kolláth Anna: *Határtalanítás*. In Ruda Gábor (szerk.): *Identitás – nyelv – irodalom. Kérdések és válaszadási lehetőségek a Muravidéken és Dél-Szlovákiában*. Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület–Gramma Nyelvi Iroda. Pilisvörösvár–Dunaszerdahely, 2008, 7–28.
- Kontra Miklós: *A határon túli magyar nyelvváltozatok*. In Kiefer Ferenc (szerk.): *Magyar nyelv*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2006, 549–576.
- Kontra Miklós (szerk.): *Tanulmányok a határainkon túli kétnyelvűségről*. Magyarságkutató Intézet, Budapest, 1991.
- Kontra Miklós (szerk.): *Sült galamb? Magyar egyetemi tannyelvpolitika*. Fórum Kisebbségkutató Intézet–Lilium Aurum Könyvkiadó, Somorja–Dunaszerdahely, 2005.
- Kontra Miklós–Hattyár Helga (szerk.): *Magyarok és nyelvtörvények*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2002.
- Kontra Miklós–Saly Noémi (szerk.) *Nyelvmentés vagy nyelvárulás? Vita a határon túli magyar nyelvhasználatról*. Osiris, Budapest, 1998.
- P. Lakatos Ilona–T. Károlyi Margit: *Trianon hatása a nyelvi változásokra*. In Szabó Géza–Molnár Zoltán–Guttman Miklós (szerk.): *IV. Dialektológiai Szimpozion*. Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola Magyar Nyelvészeti Tanszéke, Szombathely, 2002, 235–245.
- Lanstyák István: *A magyar nyelv Szlovákiában*. Osiris Kiadó–Kalligram–MTA Kisebbségkutató Műhely, Budapest–Pozsony, 2000.
- Lanstyák István: *A kódváltás nyelvtani aspektusának néhány kérdése a szlovákiai magyar beszélők közösségben*. In Lanstyák István–Vančonek Kremmer Ildikó (szerk.): *Nyelvészetről – változatosán. Segédkönyv egyetemisták és a nyelvészet iránt érdeklődők számára*. Gramma Nyelvi Iroda, Dunaszerdahely, 2005. 77–120.
- Lanstyák István: *Határtalanítás (a Magyar értelmező kéziszótár 2. kiadása után, 3. kiadása előtt)*. In Mártonfi Attila–Papp Kornélia–Slíz Marianna (szerk.): *101 írás Pusztai Ferenc tiszteletére*. Argumentum Tudományos Kiadó, Budapest, 2005, 179–186.
- Lanstyák István: *Nyelvből nyelvbe. Tanulmányok a szókölcsönzésről, kódváltásról és fordításról*. Kalligram, Pozsony, 2006.
- Lanstyák István: *A magyar szókészlet szétfejlődése 1918 után*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Értékek, dimenziók a magyarságkutatásban*. Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2008. 118–135.
- Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvhasználat – iskola – kétnyelvűség*. In *Nyelvi változók a szlovákiai és magyarországi középiskolások néhány csoportjának magyar nyelvhasználatában*. Kalligram, Pozsony, 1997.
- Lanstyák István–Szabó Mihály Gizella: *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában. Tanulmányok és dokumentumok*. Kalligram, Pozsony, 2002.
- Lanstyák, István–Szabó Mihályová, Gizela: *Hungarian in Slovakia: Language management in a bilingual minority community*. In J. Nekvapil and T. Sherman (eds): *Language Management in Contact Situations: Perspectives from Three Continents*. Peter Lang, Frankfurt am Main, 2009, 49–73.
- Márku Anita: *Érvényes történetek. Nyelvválasztási és kódváltási kommunikációs stratégiák a kárpátaljai magyar fiatalok körében*. PoliPrint–KMF, Ungvár–Beregszász, 2008.

- Nádor Orsolya–Szarka László (szerk.): *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép-Európában*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2003.
- Patten, Alan: *Political theory and language policy*. *Political Theory*, 29:5 (October 2001), 691–715.
- Péntek János: *A magyar nyelv szótárai, nyelvtanai, kézikönyvei és a határon túli magyar nyelv-változatok. Az MTA határon túli kutatóállomásainak feladatait is ellátó nyelvi irodák állásfoglalása*. *Magyar Tudomány* 2004/7, 724–726. (www.matud.ujf.hu/04jul/008.html)
- Péntek János: *A magyar nyelv erdélyi helyzete és perspektívái*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Értékek, dimenziók a magyarságkutatásban*, Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2008, 136–152.
- Péntek János–Benő Attila: *Nyelvi kapcsolatok, nyelvi dominanciák az erdélyi régióban*. Anyanyelvapolók Erdélyi Szövetsége, Kolozsvár, 2003.
- Szabómihály Gizella: *A határtalanítás a helynevek területén*. In Maticsák Sándor (szerk.): *Nyelv, nemzet identitás. A VI. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus (Debrecen, 2006. augusztus 22–26.) nyelvészeti előadásai. I. kötet*, Nemzetközi Magyarságtudományi Társaság, Debrecen–Budapest, 2007. 153–170.
- Szilágyi N. Sándor: *A magyar nyelv a Magyarországgal szomszédos országokban*. Fedinec Csilla (szerk.): *Értékek, dimenziók a magyarságkutatásban*. Magyar Tudományos Akadémia Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2008. 105–117.

Bárdi Nándor, Misovicz Tibor

A KISEBBSÉGI MAGYAR KÖZÖSSÉGEK TÁMOGATÁSÁNAK POLITIKÁJA

A jelen tanulmány célja a határon túli magyarok támogatására vonatkozó tapasztalatok összegezése, a célok és a feladatok áttekintése, valamint néhány alapelv és fejlesztési jövőkép felvázolása.¹

Jóllehet nem klasszikus ágazati vagy szakpolitika, a címben és a tanulmányban általában a támogatáspolitikát kifejezést fogjuk használni. A Kárpát-medence országaiban élő kisebbségi magyarokra vonatkozó kormányzati politikákat pedig az alábbiakban *magyarságpolitikának* nevezzük. Ennek része a magyarországi – a határon túli magyarok céljainak megvalósítására szánt – források közvetítése (a szűkebb értelemben vett *támogatáspolitikát*), a nemzetközi és kétoldalú kisebbségvédelem, a magyar-magyar közösségi kapcsolatok működtetése. (A szélesebb értelemben vett támogatáspolitikának a magyarságpolitika egészének finanszírozási, forráselosztási feladatai is a részét képezik.) E tevékenység legfontosabb sajátossága az, hogy közvetlen érintettjei nem tartoznak a magyar állam joghatósága alá.

A továbbiakban elsősorban a támogatási rendszer működésével foglalkozunk. Előbb rövid áttekintést adunk az elmúlt két évtizedről, majd rendszerezzük és újrafogalmazzuk a támogatáspolitikát funkcióját, végül a rendszer fejlesztésére teszünk javaslatokat.

---

¹ Az eddigi támogatáspolitikai reform törekvésekről lásd: Bárdi Nándor: *Szükség mint esély. Lehetséges-e a magyarságpolitikát szakágazatként elgondolni?* Kommentár, 2006/5. 54-57.

1. HELYZETKÉP

1.1 Történeti előzmények

A két világháború közötti időszakban *revíziós politikáról* és *jövőképéről* beszélhetünk. A támogatáspolitikája célja az elcsatolt területek közösségeiben, az oktatásban, az egyházi intézményességben és a társadalmi-gazdasági életben betöltött pozíciók megtartása volt, annak érdekében, hogy a nemzetközi viszonyok kedvező változásával mindez hivatkozási alap lehessen a határok újratárgyalásakor.²

1938–1944 között a visszacsatolt területeken a *magyarság szupremáciájának megteremtése* volt a kulcskérdés, és a korabeli infrastruktúrafejlesztési és tudásbeviteli programok is ezt szolgálták. Ugyanakkor a visszacsatolt területeket, különösen Erdélyt, egyfajta nemzeti reform kísérleti terepének tekintették. A megmaradt szlovákiai és a romániai magyar kisebbségek problémáit pedig a magyarországi nemzetiségek helyzetéhez kapcsolva a *viszonosság* politikájával kezelték.³

Az 1945 utáni korszakban a kormány lemondott a revízióról, a magyar kisebbségek védelme terén pedig a helsinki szerződés (1975) lényegében eszköztelen volt. A hatvanas évek közepéig a *kapcsolattartás* biztosítása (az utazási korlátozások enyhítése) volt a legfontosabb cél, majd azt követően a *kulturális támogatásokra* koncentrált a kétoldalú tárgyalásokon keresztül folyó politizálás. A hetvenes évek második felétől a határon túli magyar elitek egyre nagyobb nyomásgyakorló szereppel bírtak a magyarországi *kultúrpolitikára*. A nyolcvanas években, a szocialista országok párhuzamosan megjelenő nemzeti legitimációs igényéből fakadóan, már a *kisebbségi sérelmek* és a történelmi konfliktusok nyílt tárgyalása is előtérbe került. Ebben az időszakban a kormányzat számára teherteremtő jelentettek a szomszédos országok magyarságának problémái, illetve a velük foglalkozó magyarországi közgondolkodás és a kapcsolatigény. A nyolcvanas évekig (egy fiatalabb pártelit megjelenéséig) a nemzeti szimbólumok használata, a határon túli magyarok problematikája és a nemzeti kötődések erősítésének igénye, összekapcsolódva a nacionalizmustól és az antiszemitizmustól való félelemmel, a pártideológia számára rendszeridegen volt.

A nyolcvanas évek második felében, a felpuhuló Kádár-rendszer hivatalos külpolitikáját messze megelőzve különböző civil csoportok és értelmiségiek, elsősorban Erdély kapcsán, egyre tevékenyebben léptek fel. Ennek is köszönhetően a rendszerváltás nagy tömegélményei (az erdélyi falurombolás elleni 1988-as tüntetés a Hősök terén, mely az első engedélyezett nem hivatalos utcai megmozdulás volt 1956 óta; az 1989 karácsonyi romániai segélyakció) a határon túli magyarok iránti szolidaritás kifejezésével jártak együtt, de biztos, hogy a természetvédelmi célokon kívül volt ilyen aspektusa a bős-nagymarosi vízlépcsővel szembeni tüntetéseknek is.

²Jancsó Benedek: *A magyar társadalom és az idegen uralom alá került magyar kisebbség sorsa*. Magyar Szemle, 1927. szeptember 40–57.; Bárdi Nándor: *A budapesti kormányzatok magyarságpolitikai intézményrendszere és stratégiája 1918–1938*. Kisebbségkutatás, 2007. 1. 7–18.

³Az időszakról átfogó képet ad két tematikus folyóirat szám: Limes 2006/2. *Észak-Erdély 1940–1944*. Limes 2007/2. *Dél-Felvidék 1938–44*. lásd továbbá Egry Gábor: *Az erdélyiség „színeváltozása”*. Kísérlet az Erdélyi Párt ideológiájának és identitáspolitikájának elemzésére 1940–1944. Napvilág, Budapest, 2008. Oláh Sándor: *Modernizációs törekvések a Székelyföldön, 1940–1944*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Nemzet a társadalomban*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2004, 133–150.

Ennek a közvéleményt érintő átalakulási folyamatnak is köszönhető, hogy 1989-ben az Alkotmányba konszenzussal került be az a rendelkezés, mely alapján a Magyar Köztársaság felelősséggel tartozik a határain kívül élő magyarok sorsáért, és köteles előmozdítani a Magyarországgal való kapcsolatuk ápolását. Ezzel együtt azonban a magyar közgondolkodásban 3-4 generáción keresztül két egymással szögesen ellentétes politika és szemléletmód volt a meghatározó. Míg a Horthy korszak egész legitimációs rendszere a revíziós jövőképen alapult, addig a Kádár-korszak nemzetfelfogása – a „különutas” belpolitika érdekében, konfliktuskerülő külpolitikával a háttérben – az antinacionalista beszéd- és szemléletmódra épült. 1990-ben tehát ezzel az örökséggel és azzal a teljesen új helyzettel kellett a magyarországi politikai elitnek szembenéznie, hogy az euroatlanti integráció megvalósításával együtt újra kell építenie hosszú távú közösségi- azaz identitáspolitikáját. Ennek lett része a határon túli magyarokkal kapcsolatos politika (magyarságpolitika).

1.2 Két évtized tapasztalatai

1990-ben a Miniszterelnöki Hivatal keretében, címzetes államtitkár (Entz Géza) vezetésével alakult meg a Határon Túli Magyarok Titkársága. A titkárságot egy tárca nélküli miniszter (Horváth Balázs) felügyelete alá helyezték, aki egyben a magyarországi nemzeti kisebbségekkel foglalkozó hivatalt is felügyelte. Az anyagi támogatások lebonyolítására a kormány még ugyanebben az évben létrehozta az Illyés Közalapítványt.

1990-ben a központi költségvetésben a határon túli magyarok támogatására (a Művelődési és Közoktatási Minisztérium „Szakosztályi keretével” együtt) három jogcímen, összesen mintegy 64 millió forintot (a kiadási főösszeg 0,01 %-át) különítettek el, amelynek kétharmada a titkárság működését szolgálta. A határon túl élő magyarokra vonatkozó kormányzati szándékok bejelentése és képviselése – némiképp ellentétben a fentebb említett, korábban megvolt konszenzussal – aránytalanul nagy politikai vihart kavart, különösen ahhoz képest, hogy mekkora erőforrásokat szántak a célok elérésére. A támogatási tevékenység kezdettől a szimbolikus politizálás keretében került. Ugyanígy már ekkor megjelent a máig élő szervezeti, illetve hatásköri probléma: a határon túli magyarokkal kapcsolatos feladatokat vajon a miniszterelnökséghez tartozó, a minisztériumi szakpolitikákat összehangoló és ellenőrző erős koordinációs központ (esetleg külön minisztérium) lássa el, vagy a minisztériumokat kiszolgáló (a Külügyminisztérium alá rendelt) háttérintézmény. A Titkárságból 1992-ben létrejött a Határon Túli Magyarok Hivatala⁴ (HTMH) országos hatáskörű szervként, a Külügyminisztérium felügyeletébe átsorolva, címzetes államtitkári irányítással. A hivatal komoly kompetenciákat nem kapott, feladatai között a világban élő magyarok szervezeteivel, az egyes országok kisebbségi kérdésekben illetékes kormányzati szerveivel való kapcsolattartás, az érde-

⁴Lásd. a Határon Túli Magyarok Hivataláról szóló 90/1992. (V. 29.) Korm. rend. A hivatal történetéről és működéséről: Mák Ferenc: *Új nemzetpolitika és a Határon Túli Magyarok Hivatala (1989-1999)* Magyar Kisebbség, 2000. 3. sz. 237-293.

kelt hazai minisztériumokkal, országos hatáskörű szervezetekkel és másokkal történő együttműködés, a határon túli magyarokkal, és a nemzetközi diaszpórával kapcsolatos kormányzati tevékenység koordinációja, valamint elemzések és prognózisok készítése szerepelt.

Az „intézményesedés” a költségvetési források bővülésével járt. 1993-ra a szomszédos országokban élő magyarok támogatására, illetve az ezzel foglalkozó intézményrendszer működtetésére rendelt előirányzatok megközelítették a 1,5 milliárd forintot, a ciklus utolsó évében pedig az összeg majdnem elérte a 2 milliárd forintot, a központi költségvetés 0,12 %-át. A HTMH működésére elkülönített összeg négyszeresére nőtt, de a hivatal csak korlátozottan rendelkezett egyéb előirányzatok felett, így a „határon túli magyar sajtó támogatásán” kívül csak a speciális és kiemelt ügyek finanszírozását biztosító „kisebbségi koordinációs keret” felett gyakorolt, a felügyelő államtitkárral közös, rendelkezési jogot. Ezzel párhuzamosan viszont világosan látható a feladatok szaporodása és a költségvetési források felhasználásával foglalkozó szervezetek számának növekedése. Ezzel azonban inkább az ezeket a feladatokat ellátó szakminisztériumok erősödtek meg és nem a HTMH kormányzati szerepköre.

1994 elejére nagyjából kialakult a határon túli magyarok ügyeivel foglalkozó, és alapjaiban lényegében 2006 végéig változatlanul fennálló közigazgatási rendszer, amely háromféle, egymással akadozva együttműködő szereplő nehezen összehangolható tevékenységére épült. Ennek része volt egy korlátozott jogkörű és képességű, a témáért felelős hivatal, az egyes szakmai kérdésekben érintett ágazati minisztériumok részegységei, valamint a kormány szervei által létrehozott, önálló döntési és gazdálkodási jogokkal rendelkező, a központi költségvetésből – és jellemzően csak abból – finanszírozott több közalapítvány.

A HTMH, és a Művelődési és Közközműügyi Minisztérium határon túli ügyekkel foglalkozó (fő)osztályai mellett létrejött az Illyés Alapítvány (IKA), a Kézfogás Alapítvány, a Teleki László Alapítvány, a Pro Professione Alapítvány, valamint az Egészségügyi Minisztériummal szerződéses kapcsolatban álló Segítő Jobb Alapítvány és a Mocsáry Lajos Alapítvány, mely magánalapítványi formában vett részt a forrás-újraelosztásban.

Az 1994-es kormányváltást követően a magyarságpolitika súlya érezhetően csökkent.⁵ Részben, mert alárendelődött az uniós csatlakozásra vonatkozó külpolitikai prioritásoknak és az ehhez kapcsolt alapszerződés-kötési kényszernek, részben mert a baloldali politikai építkezésében újra meghatározó szerepet kapott az antinacionalista beszédmód, illetve az ún. „pragmatikus politizálás” hangoztatása.

A kormány megalakulásával a HTMH újra a Miniszterelnöki Hivatal felügyelete alá került, ahol politikai államtitkárként Tabajdi Csaba egyidejűleg felügyelte a Határon Túli Magyarok Hivatalát és a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatalt. A HTMH elnöke Lábodny László, a HTMT 1990-1992 közötti főtanácsosa lett.

A feladatok meghatározásában ismét a „a tárcaközi koordináció” került előtérbe, valamint a „kisebbségpolitikai koncepció” kidolgozása. A hivatali tevékenységben viszont ténylegesen

⁵ A választási kampány során felmerült a HTMH felszámolása is. A választási győzelemre készülő párt elnöke egyik sajtónyilatkozatában kijelentette, hogy az Országos Kárpótlási és Kárrendezési Hivatal mellett a Határon Túli Magyarok Hivatalát is fel kívánják számolni. *Az MSZP felszámolná a Kárpótlási Hivatalt.* Magyar Hírlap, 1994. április 15.

új elemként jelent meg a gazdasági-együttműködés, és a gazdasági önszerveződési folyamatok támogatása. A HTMH aktivitásának azonban nem tett jót, hogy a ciklus közepén keletkezett vezetési problémát a kormányváltásig nem sikerült megoldani, és elnöke 1996-os lemondását követően a választásokig az általános elnökhelyettes (Törzsök Erika) megbízottként irányította a szervezetet. A hivatal kormányzati pozícióját jelentősen gyengítette, hogy az alapszerződések tárgyalása során az euroatlanti integráció elsődlegességére és a megállapodások mielőbbi megkötésére hivatkozva a kormány figyelmen kívül hagyta a határon túli magyar politikusok véleményét.

A HTMH munkáját alapvetően meghatározta az alapszerződések nyomán felálló kisebbségi vegyes bizottságok megszervezése és működtetése. A magyar-ukrán, magyar-horvát és magyar-szlovén bizottságok megalakításuk után viszonylag folyamatosan működtek, a magyar-szlovák, illetve a magyar-román bizottság felállítása azonban 1998-ig elhúzódott. A vegyes bizottságok feladata a kisebbségek helyzetének áttekintése, továbbá – a kisebbségi közösségek képviselőinek részvételével – ajánlások megfogalmazása a felmerült problémák megoldása érdekében. Ezek lehetnek oktatási, tájékoztatósi, művelődési ügyek, anyanyelv-használati, képviselői vagy közéleti jogok, illetve hátrányos megkülönböztetés esetei. A jegyzőkönyvbe foglalt ajánlások a kisebbségvédelmi egyezményben vállalt kötelezettségekre alapultak, végrehajtásukat a bizottság soron következő ülésén lehetett számon kérni. A munkafolyamat keretei között sikerült ugyan komoly részeredményeket elérni, az ajánlások érvényesítésére azonban nem voltak és ma sincsenek szankciók, emiatt pedig egyre inkább a felvetések és az igények folyamatos ismételtetése vált gyakorlattá, már amennyire egyáltalán lehetőség nyílt a bizottsági ülés megtartására.

Ebben a ciklusban jött létre az előkuratóriumok, az ösztöndíjtanács és az ún. szakmai előzsűri rendszer, ami kb. 300–350 határon túli értelmiségit vont be a döntési folyamatba, és ezzel egyszerre politikai és szakmai legitimitást kívánt adni a támogatási döntéseknek. Volt, ahol az előkuratóriumok döntően szakmai alapon szerveződtek (Szlovákia), és volt, ahol keveredtek a politikai, és a szakmai szempontok (Románia – IKA, illetve Könyves Céh). A hazai közalapítványok kuratóriumaiban pedig pártdelegáltak kaptak helyet. A Kézfogás (1996-tól Új Kézfogás) Alapítvány önálló költségvetési előirányzatot kapott. A ciklus végén, a gazdasági törekvéseket erősítve, egy új típusú szervezet is megjelent a rendszerben. A Magyar Fejlesztési Bank, – a Gazdasági Minisztérium és az OMF B társaságában – 1997-ben, 1 milliárd Ft-os alaptőkével, megalapította a Corvinus Nemzetközi Befektetési Részvénytársaságot, azaz a céllal, hogy pénzügyi forrásokat, elsősorban tőkefinanszírozást biztosítson magyarországi bejegyzésű vállalatok külföldre, de leginkább a közép európai régióba irányuló beruházásaihoz, vállalatfelvásárlásaihoz.⁶ A határon túli magyarokra fordított összegek aránya ezekben az években a kiadási főösszeg 0,08-0,10 %-a között változott.

⁶A nyereségorientált Corvinus Rt. működését, vezetési módját, céljainak természetét tekintve alapvetően különbözik a határon túli magyarok helyzetével foglalkozó intézményrendszer szereplőitől. A társaság azonban nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Időbe telt, amíg befektetési célterülete ténylegesen a Kárpát-medencére irányult. A Romániában és Szlovákiában végrehajtott befektetések zömének mérete pedig a gazdasági hatás szempontjából elhanyagolható volt.

1998 után a támogatási források kibővültek. Ennek hátterében egyrészt az állt, hogy a Fidesz politikai közösségépítésében integráló erő lett a nemzetesítés. Az egyoldalúan kezdeményező politikát azonban külső körülmények is erősítették. A kilencvenes évek közepére világgossá vált, hogy a magyar kisebbség autonómia törekvéseit az adott országok többségi nemzethez tartozó politikai elitjei elutasítják, és az elvárt nemzetközi támogatás is elmaradt. Eközben három országban is lehetőség nyílt a magyar pártok kormányzati részvételére, és ez egyszerre növelte az érdekérvényesítési lehetőségeket, de egyben a „nemzetpolitikai célok” pártpolitikai érdekek alá rendelésével is járt.

Meghatározó volt ugyanakkor az a tapasztalat, hogy az alapszerződések révén létrejött kisebbségi egyes bizottságokkal nem lehet a felmerülő problémákat kezelni. Kiderült, hogy a hazai törekvések, célok rendre kudarcba fulladnak, ha megvalósításuk a szomszédos kormányok jó szándékához, együttműködő készségéhez van kötve. Végül a gazdasági növekedés, a NATO csatlakozás és a közeli EU integráció esélye növelte Magyarország relatív geopolitikai súlyát, régió belüli versenyelőnyét.

A projektekre épülő nemzetpolitikának két új alapintézménye született. A *Magyar Állandó Értekezlet* (MÁÉRT) létrehozása (1999) és a határon túli magyarokról szóló ún. *kedvezménytörvény* (2001). A MÁÉRT egyszerre volt a határon túli és a magyarországi pártok közös egyeztető fóruma és a belpolitikai nyomásgyakorlás terepe. Az ellenzéki pártok konszenzusra kényszerültek a határon túli pártok képviselte, esetenként a kormányénál radikálisabb álláspontjával. Ennél sokkal fontosabb volt azonban, hogy a MÁÉRT szakbizottságaiban a politikai államtitkárok váltak felelőssé az egyes minisztériumokban folyó, a határon túli magyarokat érintő ügyekben. Ezzel az intézményen belül adhattak súlyt az ügyeknek.⁷

A kedvezménytörvény szándékai szerint jogilag megragadhatóvá vált a „határon túli magyar”, mint támogatandó egység. Erre lehetett az elképzelések szerint folyamatosan bővülő kedvezményeket építeni. A kedvezmények Magyarországon érvényesülő része segíthette a határon túli magyarok anyaországi emancipációs igényeinek kielégítését. Mindezekon túl a törvény végrehajtása érdekében a környező országokban létrehozták az ajánló irodák rendszerét, amely 6 országban több mint 50 irodában közel 500 személyt foglalkoztatott, s ezzel a rutinszerűvé vált ügyintézés mellett rendelkezésre állt egy a magyarországi költségvetés által finanszírozott apparátus és informatikai rendszer.

A kormány megalakulásával a HTMH felügyelete – immár szokás szerint – változott, és újra a Külügyminisztériumhoz került (Németh Zsolt államtitkár felügyelte). Elnöke az intézmény egyik korábbi főosztályvezetője, Szabó Tibor lett. A teljes intézmény- és feladatrendszer viszont, részben a kormányzati szerkezet változásainak, részben a témában személyesen is érintett politikusok megjelenésének köszönhetően nagymértékben kibővült. Ennek egyik következménye a párhuzamosságok erősödése lett. Így például míg az Illyés Közalapítvány általában foglalkozott a határon túli magyarok kulturális támogatásával, addig az önállóvá vált

⁷ A MÁÉRT működését elemzi: Hegedűs Dániel: *Hatékony nemzetpolitika? A Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) szakértői bizottságai munkájának elemzése az 1998 és 2002 közti kormányzati ciklusban közpolitikai eszközökkel*. EÖKIK, Budapest, 2008, 67.

Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma négy kulturális célleírányzatot kezel. Az Oktatási Minisztérium 1999-ben megalapította az Apáczai Közalapítványt, de emellett működött az „oktatási és kulturális támogatás” elnevezésű célleírányzatát is, miközben a HTMH 2000-től kezelte a „határon túli magyar felsőoktatás fejlesztése” elírányzatot. Az addig is létező koordinációs problémák, ebben az időszakban – a feladatok, az intézmények és a források bővülésével – még gyakoribbá váltak. Megoldásként született ugyan egy, az érintett minisztériumok képviselőit a HTMH elnöklete alatt egyesítő bizottság, ez azonban érdemi tevékenységet nem folytatott.⁸ Jobb eredményeket hozott a személyi koordináció, vagyis az a kinevezési gyakorlat, mely alapján a különböző alapítványok vezető testületeiben ugyanazok a személyek – elsősorban a HTMH vezetői jelentek meg. A koordináció erősítését célozta a HTMH által kezdeményezett támogatási nyilvántartási rendszer, amelynek építése a ciklus végén kezdődött meg, de az adatbázis a mai napig nem használható.⁹

A feladatok és a megvalósításukban közreműködő intézmények szaporodása mellett növekedett a kiadások nagyságrendje és a költségvetésen belüli aránya is. A ciklus első költségvetésében 1998-hoz képest 55%-kal, 3,65 milliárd forintra nőtt a határon túli magyar „költségvetés”, majd az ezt követő három évben rendre évi 82%-os, 67%-os, végül 13%-os ütemben 12,55 milliárd forintra emelkedett. Ekkorra a központi költségvetés főösszegének már 0,28%-át tette ki a szomszédos országokban élő magyarok támogatása.¹⁰ A forrásbővülés elsősorban a HTMH terheit növelte, mivel a korábbi gyakorlattal ellentétben, az új elírányzatok kezelése rendre ide került. A támogatási rendszert a kedvezménytörvény némileg tovább bonyolította. A korábbi pályázó-közalapítvány-költségvetés kapcsolatrendszer mellett kiépült a pályázó-külföldi közhasznú szervezet-hazai közhasznú szervezet-költségvetés rendszer, amelyben a HTMH, mint a végrehajtáshoz rendelt elírányzatok kezelője a korabbinál nagyobb döntési és végrehajtási jogköröket kapott.

2002-ben az új kormány a HTMH-t újfent a Miniszterelnöki Hivatal egyik politikai államtitkárának felügyelete alá helyezte (Szabó Vilmos), elnökének pedig ismét egy korábbi hivatali főosztályvezetőt (Bálint-Pataki József) nevezett ki. A Medgyessy-kormány, hivatali idejének bő két éve alatt, megállította a határon túli magyarok ügyeivel foglalkozó intézményrendszer növekedését. A kedvezménytörvényt a parlament szűkítette, a támogatásra fordítható erőforrások csökkentek, bár az „előírányzat-gazdák” között, az erdélyi magyar televízió átmenetinek bizonyuló mentoraként, újabb szereplő jelent meg (Informatikai és Hírközlési Minisztérium).

A határon túli politikai szervezeteknek megnőtt a beleszólási lehetőségük az ún. stratégiai programokba. Míg az előző két ciklusban egyértelmű volt a magyarországi politikai aka-

⁸ A támogatáspolitikai koordinációs tárcaközi bizottság létrehozásáról 2002. június 1-i hatállyal még a Fidesz-kormány döntött. 2006-ban Gémesi Ferenc összehívta a bizottságot, de működéséről nincs tudomásunk: vö. a Támogatáspolitikai Koordinációs Tárcaközi Bizottság létrehozásáról szóló 2125/2002. (IV. 26.) Korm. határozat.

⁹ Előterjesztés a Kormány részére a szomszédos államokban élő magyarokról szóló 2001. évi LXII. törvényben meghatározott támogatási feladatok végrehajtásáról. 2002.

¹⁰ 2000-ben az állami tulajdonosok 3 milliárd forintra emelték a Corvinus Rt. jegyzett tőkéjét, és a szovátai üdülővállalat privatizációjával ekkor valósult meg az első gazdasági és társadalmi hatásaiban is jelentősnek mondható befektetés.

ratérvényesítés központja, addig az új kormány egyenrangú hatalmi központjaiban (Külügyminisztérium, Ifjúsági- és Sport Minisztérium, Miniszterelnöki Hivatal) párhuzamosan megnőtt az első számú határon túli politikai vezetők befolyása.¹¹ Véleményük mind a támogatáspolitikában, mind a közigazgatás személyi ügyeiben meghatározó volt. Ez hamis helyzetet teremtett. A budapesti kormány elhitte, hogy az a jó magyarságpolitika, amit a kisebbségpolitikusok csinálnak, ugyanis ezzel a felelősség is az övék. A határon túli magyar politikusok pedig, miközben döntően egy másik kormányzati és politikai szerkezetben működtek, azt gondolhatták, hogy a budapesti szerkezeteknek is részesei, és az a feladatuk, hogy minél több forrást szerezzenek közösségeiknek/projektjeikhez a magyar kormánytól. A források és a döntések azonban 2003–2004-re beszűkültek, a magyarságpolitikai kérdések kormányzati súlya jelentősen csökkent, épp azért mert a kormányzatban nem volt erős személyiség vagy érdekcsoport, amely azt magának érezte volna. Így egyfajta ígérvénypolitizálás alakult ki.¹²

A költségvetés szerkezete lényegében állandó maradt, a 2003-2004. évi költségvetési törvények, valamint a 2004. február 15-i kormánydöntés viszont a célra rendelt források határozott csökkentését mutatják. A törekvés feltehetően nem volt tudatos, ám az évközi módosítások alapján a költségvetési hiány csökkentésére irányuló intézkedések a költségvetés egészét tekintve a határon túli magyarok támogatásában az átlagosnál jóval nagyobb arányú elvonáshoz vezettek. A kormány aktivitása inkább az egyedi gazdasági ügyletekre irányult. Ezeket megalapozandó a Magyar Fejlesztési Bank két lépésben 10 milliárd forintba emelte a Corvinus Rt alaptőkéjét.¹³ A nagy gazdasági projektek azonban nem indultak meg. A lendület a Medgyessy-kormány „nemzeti közép” retorikájának – és a határon túli magyarok iránti nemzeti elkötelezettség hangsúlyozásának – kifulladásával párhuzamosan megtört.

Az első Gyurcsány-kormány magyarságpolitikai tevékenységét a kettős állampolgárságról szóló népszavazási kampányban, illetve azt követően a Szülőföld Program meghirdetésében megtestesülő kommunikációs program határozta meg. A miniszterelnök politikai szerepét kifejező retorikai ív 2001 karácsonyától, a „23 millió román vendégmunkás”-ban megtestesülő veszély emlegetésétől a korszakhatárt jelentő 2004. decemberi népszavazás előtti, a vélt és valós félelmeket összemosó kampányig húzódik, amelyben a határon túli magyarok állampolgársága által a hazaiak mindennapi érdekeinek (nyugdíj, szociális ellátás, egészségügy, munkahely, stb.) fenyegetettségét súlykolta – a hosszú távú felelősségre hivatkozva és azt hiteltelenítve.

¹¹ Markó Béla többször és egyértelműen megfogalmazta, hogy a romániai magyarságra vonatkozó támogatáspolitikai ügyekben az erdélyieknek kell dönteniük. Markó Béla és Kovács László 2002. szeptember 5-i találkozójáról kiadott nyilatkozatok alapján. *RMDSZ Tájékoztató*, Népújság, 2002. szeptember 6.

¹² Ennek lényege a magyarországi politikusok által itt vagy ott tett vagy kicsikart ígéretek magyarországi kihajtása. Maga a Szatmári házaspár ügye, majd ettől függetlenül Bálint-Pataki József távozása a HTMH éléről ennek a kompetencia átadásból adódó kijárási, ígérvény politizálásnak a zsákutcáját jelentette.

¹³ A formálódó elképzeléseket és az új szereposztást egy, az első 100 napos kormányzás alatt megvalósított ügylet jól illusztrálja: 2002 nyarán az állami tulajdonú Eximbank 2,6 milliárd forint hitelt nyújtott az Alexandru Mudura rész tulajdonában lévő nagyváradi Lotus Market S.A. 3 milliárd forint értékű beruházásának – egy bevásárló és szórakoztató központ létrehozásának – a finanszírozásához.

A Szülőföld Program ezzel párhuzamos meghirdetése (a Szülőföld Alap létrehozását leszámítva) lényegében csak a határon túli magyar elitekkel szembeni kárenyhítésre volt alkalmas.¹⁴

A kettős állampolgárságról szóló népszavazás eredménye világossá tette, hogy a kérdés mindkét oldal választóit megosztja, és igazából nem lehet vele a pártpolitikai versenyt a parlamenti választási eredmények szempontjából sikeresen tematizálni. Ezzel a határon túli magyar politikai szereplők súlya is csökkent. Ráadásul a kisebbségi politikusok a miniszterelnökkel – a kettős állampolgárság melletti kiállásuk miatt – nem tudtak hatékony együttműködést kialakítani. A nemzetpolitika „leértékelődött”, elvesztette korábbi szimbolikus politikai súlyát, s a szürke, hétköznapi szakpolitikai kérdések egyikévé vált. (Kissé cinikusan azt mondhatnánk, hogy költségvetési arányának megfelelő szerepet kapott a politikai tematikában.)

A 2004-es kormányváltás után a HTMH felügyelete újra a Külügyminisztériumhoz került, de – közigazgatásilag nehezen értelmezhetően – a hivatalt a külügyminiszter mellett a miniszterelnök nemzetpolitikai tanácsadója is ellenőrizte. A szomszédos országokban élő magyarok támogatásának tartalmát és formáit a választásokig a kedvezménytörvény, illetve a másfél évtized alatt kialakult „szokásjog” határozta meg, a jogcímek azonban jelentős mértékben szűkültek. A 2004. évi költségvetés nyolc fejezetében összesen 33 előirányzat tartalmazott a szomszédos országokban élő magyarok támogatását célzó forrásokat. 2005-ben ehhez képest hat fejezetben tizenkilenc jogcím található. A helyzet ezzel némileg egyszerűsödött, és erősödött a HTMH forráselosztó szerepe.

A hivatalos nyilatkozatok szerint a támogatások összegének korábbi két évben megfigyelhető csökkenése megállt, sőt jelentős növekedés érzékelhető – mindent összevéve, a kormány 2005-ben 12,8 milliárd Ft-ot, a központi költségvetési kiadások majdnem 2 ezrelékét szánta a határon túli magyarokra. A növekedés azonban jórészt a kedvezménytörvényben vállalt oktatás-nevelési, illetve tankönyv-tanesciköz támogatásokhoz kapcsolódó kötelezettségekből származott. Erre a célra – a jogosult pályázók növekvő száma miatt – már 2004-ben mintegy 5 milliárd forintot költöttek, és a finanszírozási igény 2005-ben tovább nőtt. A fennmaradó egyéb feladatokra így mintegy 8 milliárd forint jutott.

Az Országgyűlés 2005-ben fogadta el az elkülönített állami pénzalapról, azaz a Szülőföld Alapról szóló törvényt, amely az adózók által felajánlott 1%-ot egészítette ki 1 Mrd Ft-ra. A törvény célja a szülőföldön való boldogulás és a Magyarországgal való kapcsolattartás elősegítése volt. A prioritásokat meghatározó 15 fős Irányító Tanácsba (később Regionális Egyeztető Fórumba) a MÁÉRT határon túli tagszervezetei és a magyarországi szakmai szervezetek delegáltak tagokat fele-fele alapon, elnökét (Kiss Elemér) pedig a miniszterelnök nevezte ki. Három kollégiumban (az egyes kollégiumok tagjai 5-7 fő volt) jobbra a határon túli tagok javaslatai alapján hozták meg döntéseiket.¹⁵

¹⁴ A Szülőföld Program részei: alkotmánymódosítás, amelynek az lett volna a célja, hogy határozottabban jelenítse meg a kulturális nemzet egységét; a nemzeti vízum intézményének bevezetése; az állampolgársági törvény módosítása (a kedvezményes honosítás megkönnyítése); a Szülőföld Alap létrehozása.

¹⁵ A három kollégium: Oktatási, Kulturális, Szociális, Egyszékhelyi és Média Kollégium; Regionális, területfejlesztési és Önkormányzati Együttműködési Kollégium; Gazdasági és Informatikai Kollégium. *Beszámoló a Szülőföld Alap 2005-2006. évi tevékenységéről*. Budapest, 2007. május, Országgyűlés Hivatala J/3205. sz.

2006 végén a második Gyurcsány-kormány olyan radikális szerkezeti átalakítást hajtott végre a magyarságpolitikai intézményrendszerben, mintha ellenzékéből kezdett volna a kormányzáshoz. Megszüntették a HTMH-t, a támogatási feladatok jelentős részét a Szülőföld Alap kapta meg.¹⁶ A hivatal igazgatási feladatköre sokadszorra visszakerült a Külügyminisztériumtól a Miniszterelnökséghez, ahol egy szakállamtitkárság (vezetője Gémesi Ferenc) egyik főosztálya vitte tovább az ügyeket (főigazgatója a rendszerváltás óta vezetőként egyedül visszatérő Törzsök Erika). Megszűnt a MÁÉRT, és megszűnt az Illyés Közalapítvány is. A támogatások központosítása pedig véget vetett a forráselosztás körüli apparátusharcoknak. Egyedül az Oktatási és Kulturális Minisztériumban maradt meg külön apparátus a határon túli ügyek kezelésére (jellemzően az is két különböző főosztályon belül).

A retorikájában megújuló nemzetpolitika határozottan koncentrált a gazdaságfejlesztésre és a szülőföldön való megmaradás és gyarapodás szociális és gazdasági feltételeire. A határon túli magyar politikai elittel jóval tartózkodóbb, mint az előző kormányok. Ezzel együtt a Szülőföld Alap kollégiumaiban a támogatási döntésekben hangsúlyosan érvényesültek a határon túli érdekérvényesítő törekvések.

Az új politikai koncepció középpontjába a *versenyképesség és a modernizáció támogatása* került. A támogatáspolitikai különvállik a fejlesztéspolitikától. A támogatáspolitikai célja a projektek pályázati támogatása és az identitásőrzést szolgáló intézmények (nemzeti jelentőségű intézmények és programok) hosszabb távú működésének biztosítása. Kulcsintézménye a Szülőföld Alap (pályázatok), illetve az államtitkárság főosztálya (egyedi döntések).

A fejlesztéspolitika a szomszédos országokkal, régiókkal közös térség-, intézmény-, gazdaság- és infrastruktúrafejlesztést fedl, de lényegében az Új Magyarország Fejlesztési Terv egyes részeinek, illetve az Unió határmenti együttműködési programjainak nem túl diszkrét „átnevezése”, új forrásokat nem tartalmaz. A költségvetési törvényben szereplő célzott források nagyságrendje az előző ciklusokhoz képest nem változott, és lényegében az ellátandó feladatok szerkezete sem módosult.

1.3 A rendszer alapelemei

1.3.1 A szabályozási környezet

A szomszéd országokban élő magyarok kormányzati támogatásának jogi kiinduló pontja az Alkotmány gyakran hivatkozott 6. § (3) bekezdése, amely az állam „felelősségérzetének” kifejezésén túl nem tartalmaz konkrét célokat, kormányzati cselekvéseket.¹⁷ A tényleges tevé-

¹⁶ A kialakult helyzet áttekintését adja Horváth Tamás–Ríz Ádám: *Határon túli magyarok támogatása: belső kényszerek és külső kihívások. Gyorselemzés a határon túli magyarokkal kapcsolatos kormányzati politika megújításának eddig látható irányairól*. Kommentár, 2006/4. 81–95. Az ágazati reform szakmai kritériumairól: Bárdi id. mű

¹⁷ Ezt kívánja pótolni Öllös László: *Az egyetértés konfliktusa. A Magyar Köztársaság alkotmánya és a határon túli magyarok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008, 158.

kenység jellegét, illetve részleteit két további törvény határozza meg. Az egyik a 2001. évi ún. kedvezménytörvény,¹⁸ amely szabályozza a szomszédos országokban élő magyarok jogi helyzetét, illetve meglehetősen részletesen és átfogóan körülírja a jogosultaknak adható kedvezmények és támogatások körét. Lényeges hiányossága azonban ennek a törvénynek, hogy a források körét, mértékét nem tartalmazza.

Elfogadása óta a kedvezménytörvény több pontját módosította az Országgyűlés, ezek között vannak érzékeny politikai kérdések, vannak jogosultsági bővítések is, a törvényben leírt támogatási rendszer azonban lényegében nem változott.¹⁹ A végrehajtás során a magyar igazolványt mostanáig 902.000-en váltották ki,²⁰ közvetlen támogatásból azonban ennél nyilvánvalóan kevesebben részesülnek. A támogatások – szimbolikusan is – legjelentősebb eleme a magyar iskolába járó gyermekek után nyújtott oktatási-nevelési támogatás. (Kiskorúak nevelési-oktatási támogatása 20.000 forint, kiskorúak tankönyv és taneszköz támogatása 2.400 forint. A felsőoktatásban tanuló hallgatók jegyzettámogatása 2.800 forint.)

Ez a Kárpát-medence országaiban ma évente összesen kb. 220-230 ezer gyermeket és mintegy 7 ezer hallgatót érint (durván a magyar családok negyedét-ötödét), és mintegy 5-5,5 milliárd forint folyósítását jelenti. A törvény fontos szerepet szánt a pedagógusok, valamint a felsőoktatásban résztvevő diákok támogatásának is. A pedagógus könyvvásárlási kedvezmény adminisztratív és költségvetési okokra hivatkozva szűnt meg, miközben ennek nem is volt felelőse az OKM-ben. A felsőoktatási diákok támogatása pedig a nemzetközileg érvényes diákigazolvány kedvezmények miatt veszítette el értékét. Az utazási kedvezmények működnek ugyan, de igénybe vételükről nyilván tartást nem vezetnek.

A jogszabályi környezet másik pillére a Szülőföld Alapról szóló törvény, amelyet a kettős állampolgárságról szóló népszavazást követő kormányzati reform keretében 2005-ben fogadott el a parlament.²¹ A törvény lényegében minden támogatási feladatot besorolt az Alapba. Fontos lépésnek tekinthető, hiszen új eszközt, elkülönített állami pénzalapot teremtett a támogatások finanszírozására. Ezt azonban nem követte a költségvetési források összevonása, az egységes támogatási rendszer következetes kiépítése.

Az elkülönített állami pénzalap lényege, hogy meghatározott támogatási célokra az állami költségvetéstől elkülönített, önálló bevétellel rendelkező finanszírozó szereplő jön létre, ahol a feladatok ellátása akár évekre előre viszonylag megbízhatóan tervezhető. A Szülőföld Alapról szóló törvény azonban – különösen az ellátandó feladatokhoz lépest – elégtelen forrásokat biztosított. Az adózók személyi jövedelemadójából felajánlott 1%-okat a költ-

¹⁸ A szomszédos államokban élő magyarokról szóló 2001. évi LXII. törvény

¹⁹ A törvény Szlovákiai alkalmazásának problémáiról szóló memorandum megjeleníti az egész problémahalmazt: Jarábik Balázs–Csirik Zsolt–Gál Gábor: *Memorandum: a Szlovák Köztársaság által a magyar kedvezménytörvény módosításához kidolgozott jegyzék jogi elemzése*. Magyar Kisebbség, 2002/4. 238-242.

²⁰ 2009. márciusig a következő volt a Magyar igazolványhoz jutók száma: Horvátország 7.044; Románia 517.562; Szerbia 118.033; Szlovákia 117.551; Szlovénia 2.348; Ukrajna 139.492. Forrás: www.nyilvantarto.hu/kekkeh/tartalom/statisztikai_adatok_hu_mig_osszesen.html

²¹ A Szülőföld Alapról szóló 2005. II. törvény, majd módosítása, 2005. XVI. törvény.

ségvetés évről évre 1 milliárd forintra egészítette ki.²² (A személyi jövedelemadóból felajánlott 1% összege 2005-ben 108 MFt., 2006-ban 90 MFt. volt.)

A támogatási rendszerhez ugyan közvetlenül nem kapcsolódnak, de meg kell itt említeni a három szomszédos országgal 1991–1997 között megkötött alapszerződéseket. Ezek sorában az első, „a jószomszédság és az együttműködés alapjairól” szóló megállapodást 1991. december 6-án, Kijevben, az összeomló Szovjetunió romjain írták alá Ukrajna és a Magyar Köztársaság képviselői.²³ A később „típus-megállapodás”-nak bizonyuló szerződésben a felek, többek között, kölcsönösen kijelentik, hogy nincsenek területi követeléseik egymással szemben. Ez a gesztus azonban egyik esetben sem járt együtt annak megállapításával, hogy a másik fél területén olyan „öshonos” magyar kisebbség él, amely nem önrendelkezési jogainak gyakorlása alapján került az adott országba. A Magyar Köztársaság ezekben a nemzetközi szerződésekben nem tudta, vagy nem próbálta elismertetni azon jogát, hogy támogassa a másik országban élő magyarokat, akár a támogatási formák, a közreműködő szervezetek tételes felsorolásával.

1.3.2 A hazai szervezeti háttér

A támogatásokat bonyolító alrendszer 2006-ig a szervezeti formák, feladatok és hatáskörök rendkívüli változatossága, és ebből is adódó áttekinthetlenség jellemezte. A választások után addig példátlan szervezeti koncentráció történt. Megszűnt az önálló közigazgatási szervezet, megszűnt a közalapítványok zöme, megszűnt a kutatási háttérintézmény, a költségvetésből eltűnt az önálló előirányzatok nagy része, ráadásul – ahhoz képest, hogy a kormányt ugyanazok a pártok alakították – a személyi folytonosság is szinte teljesen megszakadt.

Az összevonási, profiltisztítási hullámból csak az Apáczai Közalapítvány maradt ki, a támogatásból épült ingatlanokban szerzett tulajdonjogának köszönhetően. A gazdasági támogatásokhoz kapcsolódó hosszú távú pénzügyi kötelezettségekkel (pl. kamattámogatás) rendelkező Új Kézfogás Közalapítvány tevékenységét pedig jogutódként a befektetési tevékenységét befejező Corvinus Rt. folytatta.

Az új rendszer közigazgatási fókusza a Miniszterelnöki Hivatal Kisebbségi és Nemzetpolitikai Szakállamtitkársága lett, ahol a Nemzetpolitikai Ügyek Főosztálya látja el a megszüntetett Határon Túli Magyarok Hivatalának feladatait, illetve szakállamtitkár felügyeli a Szülőföld Alapot kezelő Szülőföld Alap Irodát, és ugyancsak szakállamtitkár látja el a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter feladatait a – centralizációt szintén túlélő – Eu-

²² A felajánlás lehetőségét a második módosítás megszüntette, és felhatalmazta a kormányt, hogy a „2007. évi költségvetési törvényben a határon túli magyarok támogatására meghatározott fejezeti kezelésű előirányzatokból az Alap javára átcsoportosítson.” Ez az összeg 2007-ben 540 MFt. volt. A Munkaerőpiaci Alapból 2007-ben 666 MFt.-ot, 2009-ben várhatóan 800 MFt.-ot „pályázhat” meg az Alap. Ennek jogszabályi alapja: a szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló 2003. évi LXXXVI. törvény

²³ A megállapodás gyakorlatilag Ukrajna nemzetközi elismerését jelentette, hiszen a függetlenség 1991. augusztus 24-i kikiáltását jóváhagyó népszavazásra csak néhány nappal az aláírás előtt, 1991. december 1-én került sor.

rópai Összehasonlító Kisebbségkutatások Közalapítvány (EÖKIK) vonatkozásában. Ennek feladata, hogy projekteket dolgozzon ki, és javaslatokat fogalmazzon meg „a kisebbségpolitika stratégiai céljainak megvalósítása érdekében”. A közalapítványokat érintő felszámolást azonban valószínűleg kevésbé a maga választotta feladat jellege miatt kerülte el az EÖKIK, mint inkább azért, mert igazgatója és a szakállamtitkárság illetékes főosztályának főigazgatója ugyanaz a személy.

A szervezeti rendszer sajátos részeit képezik a Szülőföld Alaphoz benyújtott pályázatok elbírálását végző, az érintett minisztériumok, és a magyar közösségek képviselőiből álló Szakmai Kollégiumok, valamint az alap stratégiai irányítását végző, a határon túli politikai vezetőkől és a kormányzat legfelső szakigazgatási képviselőiből álló Regionális Egyeztető Fórum. A Szülőföld Alap a költségvetési források hatékony felhasználása iránti felelősség és a határon túli közösségek önérdeke közötti dilemmát úgy oldja fel, hogy a magyar közösségek politikai képviselői által delegált szakértők az elbírálás során megismertetik a téma kapcsán érintett köztisztviselőkkel az adott politikai szervezet „pályázati” formában benyújtott igényeit, melyek azután a szakmai kollégiumok döntései alapján támogatásban részesülnek. A Szülőföld Alap így a magyar kormány és a szomszéd országok magyar politikai szervezetei közötti „békés egymás mellett élésre” vonatkozó politikai alkunak a megjelenése.

A szereplőket összesítve a támogatási rendszer működtetésével közvetlenül és közvetve, hivatásszerűen, és költségtérítés ellenében foglalkozók száma Magyarországon 120-150 fő körül lehet. (2004 végén ezek száma 300 körül mozgott.) A hét érintett szomszédos ország különböző szervezeteiben pedig – az ajánló irodák személyzetét is beleszámítva – további 500-800 fő lehetett érintett. 2009-ben 200-250 fővel számolhatunk.

A támogatási rendszer működését a formális szervezeti felépítésen túl komoly mértékben meghatározza, hogy milyen a tevékenység informális súlya, kormányzati beágyazottsága. Az elmúlt húsz év egyik folyamatosan felmerülő dilemmája az volt, hogy a kormányzati szerkezeten belül hol is helyezkedjen el ez a terület. Az egyik megközelítés szerint a határon túli magyarokhoz kapcsolódó kérdések jószerivel minden szakpolitikai területen megjelennek, ezért minden ágazati minisztériumnak kellene foglalkoznia vele a saját szervezetén belül. A területek közötti koordinációt ekkor egy viszonylag kicsi központi szervezet elláthatja. Ez a modell sok ok miatt Magyarországon nem alakult ki. A másik irányítási minta egy komoly politikai támogatással rendelkező, erős, hatékony szervezeti egység, amely minden szakterületen meg tud jelenni saját elképzelésekkel, és ezeknek bizonyos határokon belül érvényt tud szerezni.

A tényleges feladatellátás persze sosem vette fel teljesen egyik formát sem, bár a HTMH-ban folyamatosan a második modell megvalósítására törekedtek. A 2006-ban lezajlott szervezeti koncentráció, illetve a központi költségvetés jelenlegi fejezeti előirányzatai is az utóbb említett változat térnyerését mutatják.

A szakállamtitkárságnak két szakpolitikai terület lehetne – a célok összekapcsolódása révén – komoly partnere, a külügyek és a regionális fejlesztés. A 2008-ban elfogadott külügyi stratégia azonban nem tartalmaz világos iránymutatást a nemzetpolitika vonatkozásában. A határon túl élő kisebbségi magyar közösség érdekei nemzetközi képviseletének gyakorla-

tában, a kialakuló konfliktushelyzetek kezelésében pedig látványosan „eszköztelen” a magyar diplomácia.²⁴ Ma a határon túli magyarok támogatása mindössze egy ponton érintkezik a Külügyminisztérium tevékenységével, ez pedig az ún. Nemzetközi Fejlesztési Együttműködésre fordított hazai források kimutatása.²⁵ A magyar kormány által vállalt nemzetközi segélyezési feladatok teljesítésének elszámolása hosszú idő óta részben a támogatási célországokban (Ukrajnában, Szerbiában, korábban Romániában is) a határon túli magyarokra fordított összegekre támaszkodik. Nem a segélyezési forrásainkat használjuk fel a magyarok támogatására, hanem a határon túli magyarok támogatását tüntetjük fel a kötelezettségeink között szereplő nemzetközi segélyezési tevékenységként.

A regionális fejlesztéspolitika tétje – tárgyunk szempontjából – az lehetne, ha az Unió „antidiszkrimációs” támogatási gyakorlatába a határon átnyúló együttműködés keretei között, legalább program szinten, beépülne, beépült volna valamilyen nemzeti jellegzetesség. A Phare CBC (*cross-border cooperation*) és a most záródó Interreg programok nyomán a határok mentén jobbra csak vállalkozásfejlesztési központok épületei sorjáznak, a most induló, országokra bontott új ETE (Európai Területi Együttműködés) programok „nemzetközi” jellegét mutatja, hogy a kiírásokból a konkrét tartalom alapján nem lehet megmondani, hogy a földrész melyik két államának területi együttműködését fejlesztik a pályázatok.

Összességében a centralizált támogatáspolitikai intézményrendszer ma inkább politikai, közigazgatási zárványnak tekinthető, mint fontos szereplőnek, ráadásul nélkülözi a komoly befolyással, szereppel rendelkező politikai, közigazgatási vezető támogatását is.

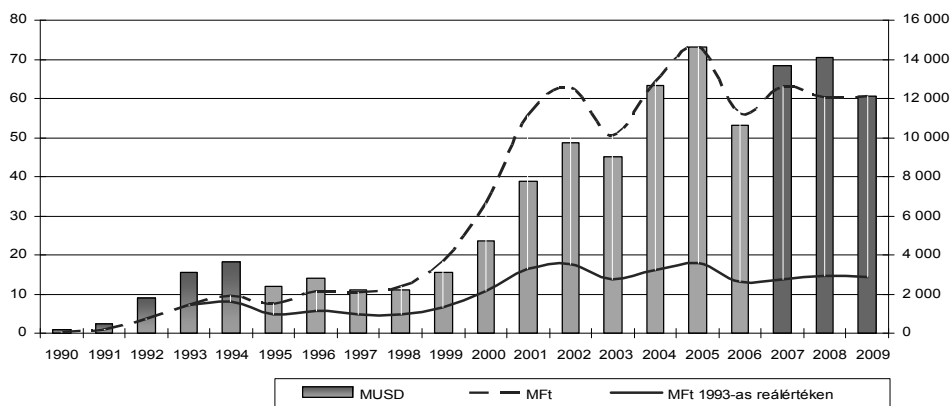
1.3.3 A magyar költségvetés forrásai

A határon túli magyarok támogatására, és az ezzel foglalkozó intézményrendszer fenntartására fordított összegek költségvetésen belüli aránya meglepő állandóságot mutat, egyébként pedig igazolja Parkinson azon törvényét, miszerint egy adott kérdés megvitatásának időtartama fordított arányban van az adott kérdés pénzügyi súlyával. Miközben a határon túli magyarok és támogatásuk hosszú éveken keresztül heves politikai megnyilvánulások témái voltak, ehhez képest a közösséget képviselő állam központi költségvetésében a kiadási főösszeg 0,1-0,2 %-a körül alakult a támogatásukra fordított összeg. Ez 2001 óta általában évi 10-12 milliárd Ft-ot jelent. (Csak összehasonlításként, az előbb említett Nemzetközi Fejlesztési Együttműködés keretében Magyarország már 2010-re Nemzeti Összjövedelmének /GNI/ 0,17%-ra, azaz kb. évi 30-35 milliárd Ft elköltésére vállalt kötelezettséget.)

²⁴ A külügyi stratégiával kapcsolatos szomszédság és magyarságpolitikai előkészítő munkaanyag: Magyar Kisebbség, 2006/3-4.

²⁵ Általánosabban: Szent-Iványi Balázs: *A nemzetközi fejlesztési együttműködés politikai gazdaságtana*. Kül-Világ, 2005/4. 28-45.

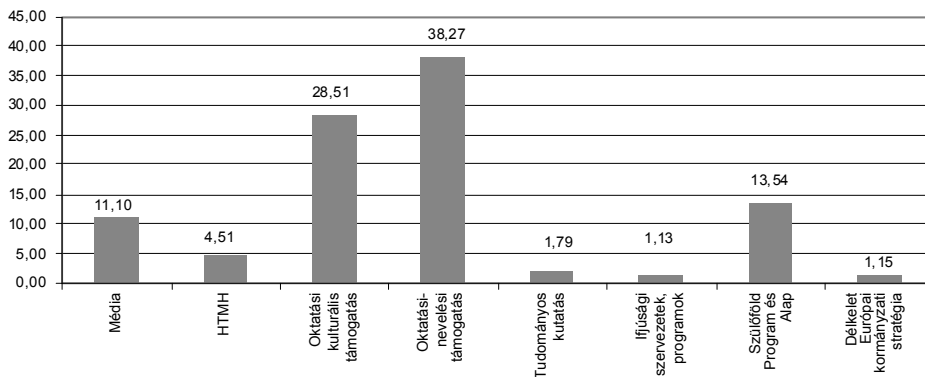
A határon túli magyarok támogatására fordított összegek*

*2008. 2009. becslült adat

A központi költségvetés határon túli magyarokra fordított kiadásainak döntő része közvetlen támogatás, az előirányzatok mintegy 80%-a felett a szakállamtitkárság rendelkezik. A források felhasználása azonban lényegében kötött, jórészt 2000-2002 körül keletkezett kötelezettség. Az erdélyi magyar felsőoktatás támogatása, illetve a kedvezménytörvényből eredő oktatási-nevelési támogatás együttesen a teljes keret mintegy felét teszi ki. Ha ehhez még hozzávesszük a Szülőföld Alapra és a vízumdíjak kompenzációjára fordított összegeket, valamint a többi címzett forrást, akkor látható, hogy a szakállamtitkárság illetékes főosztálya az ún. „koordinációs keret”, illetve a „nemzeti jelentőségű intézmények támogatása” kapcsán mintegy 1,5 milliárd Ft-tal gazdálkodhat saját hatáskörében. A következő ábra jól mutatja az oktatási-nevelési, a médiatámogatás, valamint a felsőoktatás-fejlesztés (döntően a Sapientia Alapítvány) meghatározó szerepét

A 2006-os költségvetési támogatások megoszlása (%)

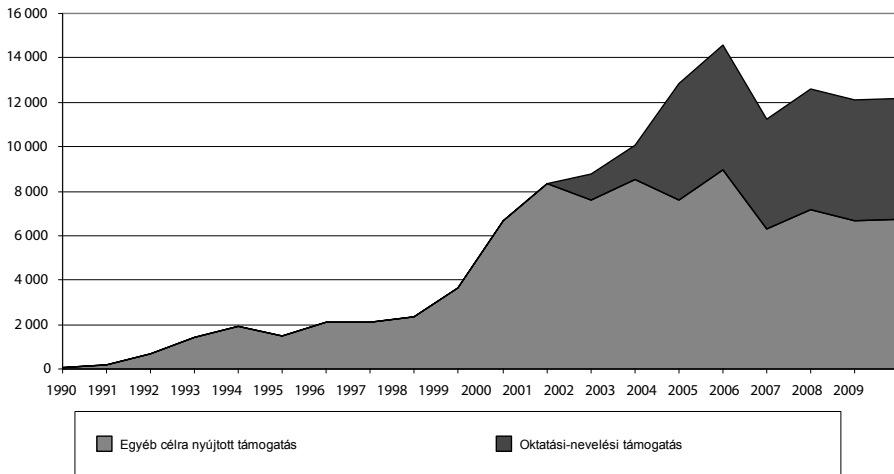

A támogatási költségvetés nagyságának és belső szerkezetének közelebbi vizsgálata sajátos aránytalanságra hívja fel a figyelmet. 2001-hez képest az összes támogatás nagysága jelentősen növekedett, de ez tulajdonképpen az oktatás-nevelési támogatásnak köszönhető, amely a 2002-es bevezetése óta mára kb. 5 milliárd Ft-os „alrendszerre” nőtt ki magát.

A teljes támogatási költségvetés növekedése ellenére a nem a kedvezménytörvényből adódó feladatok ellátására ma nominálisan is kevesebbet költ a magyar kormány, mint tette 2001-ben. Ez pedig azt jelenti, hogy a határon túli magyarok támogatási rendszere nemcsak az állami szférához tartozó intézményei tekintetében, de a felhasználható források tekintetében is szűkebb lett. Nem azért, mert megszületett az oktatás-nevelési támogatás, hanem azért, mert a kormány a kedvezménytörvény bevezetéséből eredő kötelezettségeit az egyéb határon túli támogatások kárára teljesítette.

A hazai támogatások egyre jelentősebb részét képezik a települési önkormányzatok önálló programjai (táboroztatás, kulturális, testvértelepülési kapcsolatok), amelyekről azonban nem állnak rendelkezésre összegzett kimutatások, nyilvántartások.

A határon túli magyarok támogatására fordított összegek megoszlása (millió Ft-ban)*

* 2008. 2009. becslést adat

1.3.4 A kisebbségi intézményrendszer

A rendszerváltásokat követően minden szomszéd országban megkezdődött a határon túli magyar intézmények rohamos revitalizációja és az intézményteremtési robbanás. Az általánosan elfogadott elképzelés ekkor az volt, hogy az intézményalapítást Magyarországról segíteni kell, és a kisebbségi társadalom majd (a nemzeti autonómia keretében) fönntartja és működteti a kiépült szerkezeteket. Az anyaországi helyzethez hasonlóan, egyidejűleg folyt a történelmi intézmények újbóli beindítása, a régi pozícióik visszaszerzése és az új törekvések intézményesítésének kísérlete.

A romániai magyar intézményrendszer

Közigazgatás	Oktatási-tudományos rendszer	Vallási intézmények	Politikai szervezetek	Művelődési intézmények	Gazdaság
					Művelődés-orientált gazdasági intézmények
megyei tanácsok	iskolarendszer	történelmi egyházak	RMDSZ	színházak	könyv- és lapkiadók, szerkesztőségek
városi önkormányzatok	egyetemek	neoprotestáns egyházak	platformok	közönyvtárak (városi, községi)	könyvesboltok
községi önkormányzatok				múzeumok, egyéb gyűjtemények	írott-, audiovizuális-, elektronikus média egy része
				művelődési házak	
				közszolgálati média	
kistérségi társulások	oktatást támogató alapítványok	vallási intézmények (CE Szövetség)	más magyar pártok	program-szervező int. (TranzitHáz)	irodalmi kávéházak, művészkocsmák
településfejlesztő egyesületek és alapítványok	Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége	szövetségek	pártok háttérintézményei (pl. Communitas)	tánc-zene csoportok	gazdasági egységek kulturális programszervező háttérintézményei
községi periodikák	tudományos-kutató intézetek (EME)	egyesületként működő vallási közösségek (Hit Gyülekezete)	ifjúsági politikai szervezetek (MIÉRT, stb.)	színhátszó csoportok	
	egyetemi háttérintézmények	szórvány-ügyi intézmények		tájházak, egyéb gyűjtemények	
	szakfolyóiratok szakkönyvtárak	egyházi ifjúsági körök			
		nőszövetségek			
	diáktanácsok (középiskola)	egyházi kórusok			
	diák-érdekvédelmi szervezetek (OMDSZ, KMDSZ)	klubszerűen működő ifjúsági házak			
		egyházi könyvtárak			
	ismeretterjesztő intézmények	egyházi folyóiratok			

A szürkével jelzett intézmények állami költségvetési támogatásban részesülnek.

A politikai képviselet megszületésén túl a kilencvenes évek legfontosabb folyamata a közép-európai magyar kisebbségek tekintetében az intézményesülés volt. Létrejött a határon túli magyarság belső intézményes világa. Az állami, önkormányzati, és egyházi szervezetekkel együtt kb. 4500-5000 „magyar” szervezetről beszélhetünk a térségben.²⁶ (Ez részben az előszeretettel improduktívnek nevezett magyarországi támogatási rendszernek is köszönhető.)

Az 1990 után alapított vagy revitalizált intézményhálózat legfontosabb tulajdonsága az, hogy társadalmi funkciókat civil szervezeti formákban lát el, és ebben az értelemben kvázi civil társadalmat alkot az egyre erősödő, hagyományos értelemben vett civil társadalom mellett. Kiss Dénes – előző oldalon látható – funkcionális tipológiája jól illusztrálja ennek az intézményrendszernek a tagoltságát – a romániai magyar közösségre vonatkozóan.²⁷

Mint látható, világosan elválik egymástól az állami költségvetési támogatással bíró intézményi kör, és azoknak az intézményeknek a köre, amelyek működtetését hazai, magyarországi, vagy nemzetközi forrásokból kell megoldani. A fenti csoportosítás ugyanakkor homályban hagyja azt a különbséget, hogy a tömb-magyar területek állami és önkormányzati intézményrendszerei más minőséget képviselnek a kategóriájukon belül, hiszen azok magyar nyelven működnek, állami és önkormányzati forrásokból. Ezzel együtt a magyarországi támogatás-elosztás is ugyanezen területeket (Székelyföld, Csallóköz, Beregszászi járás és a vajdasági Tisza-mente) preferálja.

A tömb-magyarság állami-önkormányzati, de magyarul működő intézményrendszerének forrásairól, és azok felhasználásáról nincsenek áttekintő adatok, csak részismeretek. Jóllehet a legnagyobb lehetőség – a térségben Magyarország kivételével mindenhol – az emelkedő önkormányzati források kihasználásában rejlik.

1.3.5 Állami támogatás a szomszédos országokban

Világosan látható, hogy az elmúlt két évtizedben a szomszédos országokban lassan, de fokozatosan bővültek a kisebbségekre fordított támogatások, mégis lényegében ismeretlen területről beszélhetünk.²⁸ A hozzáférhető adatok töredékesek, és nyilvánvalóan ellenérdekeltségek is működnek a teljes kép feltárásával szemben. Külön problémát jelent az állampolgári jogon járó intézményi szolgáltatásokhoz való hozzáférés terén az esélyegyenlőségi és a speciálisan kisebbségi intézmények finanszírozásának különválasztása.

Romániában a kisebbségek 1994 óta kapnak költségvetési támogatást. 1996-ig a magyarságnak szánt összeget közvetlenül az RMDSZ kapta, de annak elosztásába külső szervezetek képviselőit is bevonta. 1997-től a párttörvény életbe lépése után – miután az RMDSZ politikai pártként és kisebbségi szervezatként egyszerre nem kaphatott szubvenciót –, az Erdélyi

²⁶ Kárpát-medencei kutatási adatbázis: gis.geox.hu/nkfp; A kulturális intézményrendszerre: www.htmkultura.mtaki.hu. A romániai magyar intézményrendszer: adatbank.transindex.ro/belso.php?k=15

²⁷ Kiss Dénes: *Az erdélyi magyar civil szféráról*. Civil Szemle, 2006/2. 139-154.

²⁸ Az oktatás finanszírozását Romániában és Szerbiában két esettanulmány dolgozta fel: Márton János: *A romániai közoktatás finanszírozása*. Regio, 2008/2. 161-187. Rác Lívia: *A szerbiai oktatási rendszer finanszírozása és néhány kisebbségi vonatkozása*. Uo. 188-210.

Magyar Közművelődési Egyesületet (EMKE) vette át ezt a szerepet, de inkább csak lebonyolítóként működött. A pénzosztás továbbra is az RMDSZ vezetés kezében volt. 2001-ben az RMDSZ a *Communitas* Alapítványt nevezte meg a magyarság képviselőjeként, amelynek kuratóriuma RMDSZ vezetőkől áll, elnöke az RMDSZ volt ügyvezető alelnöke (Takács Csaba). 2008-ban 14.240.000 RON, közel 1 milliárd forint volt az alapítvány állami támogatása, amelynek 1/3-át ítélik meg évi 2 nyilvános pályázaton, 8 szaktestületben (Más romániai kisebbségi szervezetnél nincs pályáztatás.) A kuratórium külön keretet különít el az évközbeli külön támogatásokra,²⁹ egyes szervezetek normatív támogatására és a magyarországi támogatással elindított, de támogatás nélkül maradt programok folytatására, valamint saját szervezetének működtetésére. A megújuló sajtóvitákból sejtethető, hogy az alapítvány a költségvetési támogatás jelentős részét pártközeli intézményműködtetésre használja.³⁰

Szlovákiában a kisebbségi kulturális intézmények támogatásáról készült áttekintés.³¹ A kisebbségi alap (Kisebbségi Kultúrák Szekciója) 1993-tól működik a pozsonyi kulturális minisztérium kezelésében. 1998-ig a finanszírozás a Mečiar-kormányzathoz közeli szervezeteket érintette, majd a kormányváltás után ez a forrás elérhetővé vált a kisebbségi szervezetek számára is. 1998-ban 50 MSk, majd 2005-re már 160 MSk (kb. 1,2 Mrd forint) volt az összes szlovákiai kisebbség szervezeti számára elérhető összeg.³² (Az IKA éves szlovákiai támogatása 16-18 MSk volt, az NKA 2004-ben 5,1 MSk-t, az Apáczai Közalapítvány pedig 9,8 MSk-t támogatást folyósított.) Szlovákiában 2001-től az adózók a személyi jövedelemadójuk 1%-át közhasznú célra ajánlhatják fel, 2003-tól ezt 2%-ra emelték, és a jogi személyek is nyilatkozhatnak adójukról. A tíz legsikeresebb szlovákiai magyar szervezet így 28,4 MSk-hoz jutott 2004-ben. Ezen túl a magyar lakta térségek kerületi hivatalai kulturális és sport tevékenységre rendszeresen juttatnak támogatásokat magyar szervezeteknek. Szintén 2004-ben ez 655.000 Sk volt.

Ukrajnában a nemzeti kisebbségekről szóló törvény 16. cikke szerint „[a] nemzeti kisebbségek fejlődésére az állami költségvetésben speciális kiadási tételt irányoznak elő.” Az állami költségvetésben a Nemzetiségügyi és Vallásügyi Állami Bizottság költségvetésében szerepel ilyen tétel, a „nemzeti kisebbségek és a határon túli ukránok kulturális fejlődésének elősegítése” cím alatt. Az utóbbi két évben ennek összege 0,5 és 0,4 millió grivnya (UHA), 2009-re pedig 0,9 M UHA (kb. 24 MFt.) van beállítva. Ebből nemzetiségi rendezvényeket és a saját finanszírozzák.³³

²⁹ „Ezt az összeget a következő tételekre fordítja: színházak vásárlása és fenntartása (pl. Magyar Ház programok), javítási és építkezési kiadások, személyi költségek, saját kiadványok, kulturális, tudományos rendezvények, képzések, szimpóziumok, konferenciák, tanácskozások szervezése belföldön és külföldön, olyan ingatlan-beruházások, amelyek szükségessé teszik az alapítvány tevékenységéhez.” www.communitas.ro/informaciok.php

³⁰ Lásd Gazda Árpádnak a *Krónikában* megjelent, a kérdést tárgyaló írásait. *Krónika*, 2004. január 30., február 13., február 18., március 2., április 5., április 6., április 7., április 19., április 30., 2005. április 12., április 13.,

³¹ Nagy Myrtil–Tóth Károly: A kulturális intézményrendszer forrásai és finanszírozása. In *Magyarok Szlovákiában III. Kultúra (1989–2006)* Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2006. 241–256.

³² Ezen belül számarányosan osztották el az összeget, de e legkisebb nemzetiségek számarányukhoz képest nagyobb támogatásban részesültek, a magyar intézmények támogatását némileg csökkentve.

³³ Tóth Mihály tájékoztatása.

Ha szükséges azonban, az ukrán állam jelentős összegeket is ki tud mutatni erre a célra. A 2008. évi Magyar–Ukrán Kormányközi Kisebbségi Vegyes Bizottság ülésére készített dokumentáció a magyarok által állampolgári jogon használt állami intézmények működési költségeit, sajátos szemlélettel, speciális támogatásként jelenítette meg.³⁴

2. A TÁMOGATÁSPOLITIKA ÚJRAGONDOLÁSA

2.1 A támogatáspolitikai környezete

Az utóbbi két évtizedben a hazai támogatáspolitikai környezete olyan mértékben, illetve módon változott meg, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Talán helyesebb úgy fogalmazni, hogy olyan új kihívások jelentek meg, amelyekre a támogatási tevékenység átalakításakor mindenképpen választ kell találni. Ezek közül jelzésszerűen az alábbi adottságokra utalunk.

a) A magyarság meghatározó része az *Európai Unió keretei* közé került, a horvátországi magyarsággal rövidtávon, a szerbiaival középtávon várhatóan ugyanez történik. A kárpátaljai magyarság azonban hosszútávon a schengeni határokon kívül marad. Míg a tagországok esetében a határok átjárhatósága nem jelent problémát, addig a Szerbia, de különösen Ukrajna felől a magyar kisebbség szabad mozgásának biztosítása sokáig napi feladatot, folyamatosan kezelendő kérdést jelent. A támogatási célok és eszközök tekintetében úgyszintén más a mozgástér az Európai Unión belül, mint azon kívül. Ugyanígy változnak a migrációs trendek, de még a nyelvhasználat lehetőségei is. Előre nem látott fejlemény például, hogy az EU fejlesztéspolitikai programjaiban megtestesülő modernizációs folyamatban az államnyelv kötelező használata miatt a magyar kisebbségek nem tudnak anyanyelvükön részt venni, így az új fejlesztési, pályázati kultúra „idegen szövetként” épül be a nyelvközpontú magyar kultúrába.

Az uniós tagság sajnos más kedvezőtlen tapasztalatokkal is járt. A szlovák állam kisebbség- és fejlesztéspolitikája például – a korábbiaknál sokkal kifinomultabb módszerekkel – nyíltan diszkriminálja a magyarokat, s ez láthatóan felkészületlenül érte és statisztika szerepre kárhoztatta a magyar kormányt (és talán az európai intézményeket is).

b) *Magyarország makrogazdasági helyzete rossz*, és várhatóan tartósan kedvezőtlenül alakul. A külföldi befektetések lassulása, a befektetők távozása a hazai vállalkozások Szlovákiába, Romániába településével párosul. A költségvetés fejlesztési forrásai (lényegében az Unió kohéziós forrásai és annak költségvetési önrésze) az ország elmaradott térségeinek felzárkóztatásához sem elegendőek, nemhogy regionális fejlesztési programok kivitelezéséhez. A hazai fejlesztéspolitika mozgástere a növekedési ütemkülönbségek és a központi költségvetés el-

³⁴ 1,6 millió UHA: új és felújított magyar tannyelvű iskolák berendezése (Csongor, Szernye, Badaló, Tiszaújlak, Kisdobrony); 4,0 millió UHA: iskolák építése, Beregszászi Gimnázium, Ungvári Középiszkola; 2,16 millió UHA: tankönyvek előállítására magyar iskolák számára; 175 ezer UHA: a Kárpáti Igaz Szó támogatása; 500 ezer UHA: a magyar nyelven megjelenő járási lapok támogatása; 10 ezer UHA: a Magyar Folklórfesztivál támogatása.

dósodottsága miatt minimális, Románia és Szlovákia viszont jelentős fejlesztéseket képes saját erőből finanszírozni.

Míg Magyarország korábban a régiók határokat átlépő fejlődésében kezdeményező szerepet játszott, és ennek kedvező következményei itt jelentkeztek, addig mára a szerepek és határirányok megfordultak: a határ menti magyarországi „perifériát” kezdte vonzani a más etnikai többségű középvárosi „centrum”.³⁵ Ez a folyamat a Kárpát-medence településhálózatának jellege miatt több helyen (pl. Pozsony, Nagyvárad, Arad) természetesnek tekinthető, ám ezzel együtt sem mindegy, hogy Magyarország és belső régiói milyen állapotban vesznek részt a gazdaságföldrajzi régiók „restaurációjában”: növekvő, erősödő, expanzív, geopolitikailag jelentős szerepben, vagy gyengülő, lassuló, helyi jelentőségét veszítő állapotban.

c) A magyarországi etnikai és nemzeti kisebbségekről szóló törvény kilencvenes évek első felében történt megalkotásában közrejátszott az az elképzelés, hogy Magyarország mintegy mintát ad a kisebbségi kérdés kezelésének vonatkozásában a szomszéd országok számára. Mára *Magyarországot több kérdésben is inkább lemaradás, jogalkotási hiány jellemzi*. Mivelközben Magyarország közigazgatási decentralizációért lép fel, a többi országgal szemben az EU-specifikus regionalizáció mélységét, intézményesítettségét tekintve lemaradt. Az autonómia ügyében pedig megállapítható, hogy a magyarországi etnikai és nemzeti kisebbségek nem tekintik a jelenlegi kisebbségi önkormányzati rendszert kulturális autonómiának.

A státustörvény körüli vita és a kettős állampolgárságról szóló népszavazás sikertelensége és politikai hiszterizáltsága is jelentősen csökkentette Magyarország presztízsét a kisebbségi magyar közösségekben. Az ország gazdasági lemaradása miatt csökkent a szülőföldön való maradás programjának pénzügyi támogatása, ráadásul a változó megítélés hiteltelenné is tette azt.

d) A támogatásokat nem általában a határon túli magyarság, hanem annak intézményhálozata használja fel. Ebben a szerkezetben már *nem az intézményalapítás, hanem a működés* és a továbbfejlesztés a meghatározó. Az egyesületi alapon létrejött intézmények társadalmi funkciókat elégítenek ki, és igen gyakran állami intézményeket és szolgáltatásokat pótolnak, sajátos kisebbségi magyar igényeket kielégítve. Ugyanakkor jelen vannak az egyházi, állami, önkormányzati, szervezetek és különböző kapcsolódó vállalkozások is. Tehát egy rendkívül színes intézményrendszerrel, sok átfedéssel kell számolnunk.

Egy ideális rendszerben az intézményi alrendszerek (politikai érdekképviselő, önkormányzati pozíciók, egyházi szervezetek, nyilvánosság, oktatási intézmények, kulturális- közművelődési szervezetek) a maguk mezőnyében a *saját belső játékszabályaik szerint működhetnek*, kapcsolódva az országos és a nemzetközi szakmai intézményrendszerhez. Jelenleg az adott mezőkon belüli viszonyokat döntően a kisebbségi pártok által ellenőrzött forráselosztás határozza

³⁵ A határok által kettétört természetes gazdasági régiók újjáépülésében Magyarország a 2000-es évek elején kezdeményező szerepet játszott (pl. Mária Valéria híd), és ennek érezte a gazdasági társadalmi hasznát (pl. a Párkány és térségéből átáramló kereslet). Mivel a centrumok a legtöbb esetben határaink másik oldalán fekszenek, az újjáépülés hatásai ma már inkább ott jelentkeznek (pl. Arad), de a foglalkoztatás, ingatlanárak stb. tekintetében Magyarország területét is érintik. Ezzel együtt a közszolgáltatások, egészségügyi ellátás, szociális feladatok, stb. közös ellátásának szervezése tekintetében a magyarországi régiórészek vagy a magyar állam aktívabb, kezdeményezőbb szerepe javítaná a határrégiók helyzetét.

meg, de ez egyben a kisebbségi intézményesség átpolitizáltságát, függőségét is magával hozza, és egyben legyengíti a szakmai logikák érvényesítését és a teljesítményelvet. Ezek az intézmények oktatási-, közművelődési-, média- stb. piacon működnek párhuzamosan a többségi, magyarországi és a nemzetközi szolgáltatásokkal. Ez egy versenyhelyzet, amelyben az egyénileg választott szolgáltatások hatékonysága egyre fontosabb (pl. beiskolázás, médiafogyasztás, szabadidős tevékenységek).

e) Az utóbbi években minden szomszédos országban *a kisebbségi problémák kezelésében megnőtt* a helyi, községi/kerületi/járási, megyei *önkormányzatok szerepe*. Mivel a határon túli magyarok több mint fele magyar vezetésű településen él, a decentralizálás a kisebbségi hátrányok helyi csökkentésében nagyon fontos változásokat hozott. Itt három kulcsterületet lehet kiemelni: a helyi hivatali nyelvhasználat kérdését, az oktatásügyet, amelyben ha az egyes országokban eltérően is, de az önkormányzatok befolyása mindenképp növekszik, végül a helyi civil kezdeményezések növekvő támogatását. Szigetszerűen tapasztalható, hogy egy-egy regionális *brand* (táj kultusz) kialakítására törekcsenek a helyi vezetők, mintegy szimbolikus etnikai integrációra, és a sajátos társadalmpolitikai problémák kezelésére is megjelennek szándékok, próbálkozások. Ezekre a kérdésekre mindenképp érzékenyebbek a magyar önkormányzati vezetők, mint országos kisebbségpolitikusaik.

2.2 A támogatáspolitikai elemek

A magyarságpolitika stratégiai céljára vonatkozóan az elmúlt két évtized számos meghatározással szolgált, a kisebbségi közösségek önszerveződésétől a kulturális identitás megőrzésén, az alapszerződés megkötésén, a szülőföldön való boldogulás támogatásán át az autonómia megteremtéséig és a regionális fejlesztés erősítéséig. Mindezek azonban a legtöbbször inkább voltak retorikai fordulatok, mint a napi kormányzati cselekvést meghatározó átfogó célok.

A Kárpát-medence szomszédos országaiban élő magyarok állami támogatásának a kisebbségi magyar közösségek, illetve a mindenkori magyar kormány törekvései alapján két közvetlen, és két közvetett célja lehet. Egyrészt elősegíteni a szomszédos országokon belül azokat a folyamatokat, amelyek a nemzetépítés értékeinek átalakulásában a magyar kisebbségek hátrányainak csökkentését, illetve megszüntetését segíthetik – beleértve az öngazgatás különböző formáinak elérését is. Másrészt az adott magyar kisebbségi intézményrendszer stabilizálását és modernizációját, egyszóval hatékonyabb működtetését kell támogatni.³⁶

³⁶ A támogatási technológia módosítása azért is fontos volna, hogy az adott ország magyarságpolitikai folyamatait az ortani magyar közösség intézményesen, de ne csak a pártpolitika szintjén tudja befolyásolni. Pl. a nyelvi jogok és a nyelvi tervezéshez folyamatos monitorizálás, programok, tanácsadás szükséges, amelynek a támogatására ma a legtöbb helyen nem lehet az állami költségvetésre számítani. Az oktatás esetében általánosságban az iskolarendszert nagyságrendi okokból sem lehet Magyarországról finanszírozni, de a beiratkozási programokat, a tanári továbbképzéseket, az oktatás színvonalát folyamatosan monitorizáló magyar központot már igen. Tehát a kisebbségi intézményrendszer hatékonyabb működését, és ezzel a többségi intézményrendszerhez hasonló támogatottságát szükséges elősegíteni.

Közvetve pedig támogatni kell azokat a folyamatokat, amelyek a magyar állampolgári közösségen belül a magyar közösséghez tartozók iránti egyéni és közösségi felelősséget, szolidaritást erősítik, továbbá azokat, amelyek – a régiónkénti hosszú távú támogatás előfeltételeként – a magyar kisebbségi intézményrendszer fejlesztésére vonatkozó átfogó kisebbségi koncepciók kialakításához/elfogadásához vezetnek. A *tudatos identitáspolitikának* és a *kisebbségi „fejlesztési tervek”* kidolgozásának egyaránt alapfeltétele, hogy a határon túli magyarok vonatkozásában háttérben maradjon a magyarországi pártpolitikai verseny.

2.3 Érintkezési pontok

A szűken értelmezett támogatáspolitiká, vagyis a határon túli magyarok és intézményeik finanszírozása számos ponton érintkezik a nemzetközi és a kétoldalú kisebbségvédelem területével, valamint a kisebbségi magyarok hazai jogállásának, kapcsolattartási lehetőségeinek szabályozásával és a hagyományos szakpolitikai ágazatokkal. Az „érintkezés” itt elsősorban azt jelenti, hogy az adott területen a kitűzött célok eléréséhez szükséges a célzott költségvetési támogatás biztosítása, illetve a különböző szakpolitikai tevékenységek tudatos összehangolása.

2.3.1 Nemzetközi kisebbségvédelem

a) Kezdeményezni kell az Európai Unió jelenleg hiányzó kisebbségvédelmi politikájának előkészítését az európai nemzeti kisebbségek önszerveződésének és a történeti sajátosságok figyelembe vételének a tematizálásával, illetve a bevándorló, migrációs csoportok problémáinak leválasztásával.³⁷

b) El kell fogadtatni Magyarországot (és más „anyaországok”) „védőhatalmi” szerepének létjogosultságát, illetve erősíteni kell azt a szomszédos országok (magyar) kisebbségei vonatkozásában.³⁸

Más feltételek mellett mindkét cél eléréséhez szükséges egy brüsszeli, kifejezetten a magyar kisebbségi kérdést antidiszkriminációs és nyelvhasználati jogi problémaként pozicionáló szakiroda fenntartása. Ez egyben elláthatja a jelenleg teljesen hiányzó magyar kisebbségi (civil) lobbifelhívését is.

³⁷ Az EU parlamenti intergroup ebben a tekintetben az utóbbi két évben úttörő munkát végzett. Ezzel párhuzamosan a Jürgens és a Frunda jelentés közt eltelt 3 évben jelentősen megváltozott a nemzetről és a nemzeti kisebbségekről szóló hivatalos kánon az uniós fórumokon. Tabajdi Csaba (szerk.): *Pro minoritate Europae – Az európai kisebbségekért*. EU-Ground, Budapest, 2009, 785.

³⁸ Pontosabban ennek általános elfogadtatásáról lehet szó. Ennek egyik útja az alapszerződések kezdeményezői kihasználása. Egy másik a már meglévő példákra való hivatkozás (pl. Szlovénia). De lehet kezdeményezni a magyarországi nemzetiségek vonatkozásában a nyelvország erősebb kapcsolódását. Továbbá fel lehet vállalni az EU-n kívüli országok kisebbségeinek megjelenítését pl. koszovói szerbek az EU különböző fórumain, elvárva a kölcsönösséget.

2.3.2 Kétoldalú kapcsolatok

a) Magyarországról és a határon túli magyar közösségekről a szomszédos országok nyelvén külön-külön internetes portálokat kell működtetni, és expanzív információszerzést kell megindítani a határon túli közvetítő műhelyek segítségével. Ehhez internetes tartalomfejlesztésként hozzá kell rendelni folyamatosan működő, szakszerű fordítási programokat is.

b) Társadalomtudományi ösztöndíj- és képzési programokat szükséges beindítani a szomszédos országok többségi fiataljai számára Magyarországon.

c) Ifjúsági cserekapcsolatokat kell kezdeményezni a szomszédos országokat nem magyar középiskolás és egyetemista korosztálya számára.

d) A határmenti megyék és a turisztikai intézmények számára fontos lenne programokat finanszírozni a szomszédos országokból érkezők anyanyelvi tájékoztatására.

A kétoldalú viszonyrendszerben egyoldalú „gesztus projektek” és fokozott médiaszereplés is szükséges. A leghatásosabb és legolcsóbb ilyen jellegű programok a Magyarországról több forrásból támogatott, koncepciózus, a szomszéd nemzetek anyanyelvén történő, folyamatos tájékoztatásra épülhetnek. Ezek finanszírozása több csatorna igénybe vételével történhet, amelyek közül az egyik a Szülőföld Alap lehet.

A váltáshoz azonban a magyar külügyi munkában szemléleti változás is szükséges. A magyar kérdést ma alapvetően a szomszédosságpolitikának alárendelve nézik, s a diplomaták jó része egyfajta „dinamikus visszavonulásnak” tekinti. Ráadásul a környező országokkal kapcsolatos ügyek és a szomszédosságpolitika a külügyi intézményrendszerben alárendelt szerepben vannak.

A szomszédos országok magyar képviselőit vezetőként az adott ország nyelvén a médiában is szerepelni képes tisztviselőket lenne szükséges alkalmazni. Fontos lenne, hogy ezeken a követségeken legyen a kisebbségi ügyeknek külön felelőse.

2.3.3 Magyarországi „jogállás” és kapcsolattartás

A kisebbségekkel kapcsolatos kérdések terén a magyarországi jogalkotásban az alábbi tennivalókat lehetne megemlíteni:

a) Az Alkotmány módosítása a kulturális nemzet fogalmának intézményesítése és a felelősség értelmezése érdekében.

b) A kedvezménytörvény logikáját követve a határon túli magyarok nyelvi alapon történő „egyenjogúsítása”, hazai lehetőségeinek bővítése. A magyar állampolgárokéhoz hasonló esélyek biztosítása pályázatok, tanulás, intézményhasználat stb. terén.³⁹

c) A magyar–magyar intézményi integráció támogatása. A határon túli magyar kulturális, oktatási, tudományos intézményrendszer – minőségellenőrzés utáni – összekapcsolása a magyarországi szakmai szervezetekkel. A politikai szintű kétoldalú tanácskozásokon és a repre-

³⁹ Ebben az esetben – éppúgy, mint a migrációs politikában – a magyarországi idegen jogok felülvizsgálása szükséges. Ennek áttekintése: Tóth Judit: *Státuszjogok*. Lucidus, Budapest, 2004. 328.

zentatív fórumokon túl a MÁÉRT szakbizottsági fórumainak újraindítása, vagy azok valamilyen formában történő pótlása.

d) Magyar regionális nyelvpolitikák kidolgozásának támogatása és integrálása a magyarországi intézményrendszerbe.⁴⁰

e) A magyarországi bevándorlási és munkavállalási rendszer beágyazása egy szélesebb társadalompolitika részét alkotó migrációs stratégiába, és az ügykezelés ennek megfelelő módosítása.⁴¹

f) A magyarországi határátlépés és a belső kapcsolattartás akadálymentesítése.

2.3.4 Koordináció

A szűken vett támogatáspolitikai teljesen nyilvánvalóan több ponton érintkezik a magyar kormány szakpolitikai tevékenységeivel. A fejlesztéspolitika, a gazdaságpolitika, a szociálpolitika, vagy az oktatás- és kultúrpolitika keretei között számos ponton jelennek meg a kisebbségi magyar közösségekhez kötődő szempontok, érdekek. A jelen tanulmány terjedelmi korlátaihoz igazodva annyit kell megjegyezni, hogy a támogatás-politika eredményessége szempontjából a különböző szakpolitikai tevékenységek összehangolása, vagy legalább a területek közötti gyors és hiteles információ-áramlás biztosítása alapvető feltétel. Ugyanez igaz a különböző szintű és rangú önkormányzati szervezetek esetében is, amelyek az elmúlt néhány évben jelentősen bővítették a kisebbségi magyar közösségekhez fűződő kapcsolataikat, és összességében igencsak változatos formák között nem jelentéktelen támogatási forrást is biztosítottak számukra.

A koordináció és az információ-áramlás követelménye jelentkezik továbbá bizonyos kutatási intézmények, illetve kutatási programok esetében is. A stratégia megalapozásához, társadalmi folyamatok feltárásához, vagy egy-egy szakterület áttekintéséhez nincs szükség saját tudományos szervezet működtetésére, ezeket el lehet végeztetni pl. az akadémiai hálózat, vagy más olyan tudományos intézmények megbízásával, amelyek tevékenysége többé vagy kevésbé amúgy is a kisebbségi magyar közösség helyzetének vizsgálatára irányul.

Kulcskérdés, hogy a kisebbségi magyar közösségek kulturális eredményei, sajátosságai egyenrangúan jelenjenek meg a mindennapi magyarországi kulturális életben és tömegkommunikációban. Ez az egyenrangúság egyben azt is jelenti, hogy a kulturális, oktatási, tudományos, nyelvhasználati stb. mezőnyben ugyanazok a minőségi kritériumok érvé-

⁴⁰ Ennek az a célja, hogy a nyelvészeti kiadványokban ne csak a magyarországi nyelvváltozatokkal, hanem az egyetemes magyar nyelvvel foglalkozzanak, „amely a magyarországi magyar nyelvváltozatokon kívül magába foglalja a határon túli magyar beszélőközösségek által beszélt nyelvváltozatokat is”. [ht.nyud.hu/htonline/present.php?action=hatartalanitas](http://nyud.hu/htonline/present.php?action=hatartalanitas)

⁴¹ Magyarország a közlekedés, a munkavállalás, a képzés, a beruházás, egészségbiztosítás stb. terén megtekinthet egy olyan Kárpát-medencei migrációs rendszert, ahol a vendégmunkások, a munkaerőpiacon oda- vissza mozgó szereplők töke és tudástranszfert bonyolítanak illetve a magyarországi tőkebefektetésekhez kapcsolati hálót biztosítanak.

nyesek rájuk, mint másra. Ehhez pedig az igazgatás minden területén szakmai feladatként kell kezelni a kisebbségi magyar ügyek integrálását.

2.4 A határon túli magyarok támogatása

A magyar közösségek költségvetési támogatásának eszközrendszere meglehetősen gazdag. Az eredményesség javítása és a társadalmi elfogadottság növelése érdekében a támogatási elveket és az általános szabályokat célszerű világosan meghatározni. A korábbiakban már említett körülményeket és sajátosságokat, valamint az ország várható helyzetét figyelembe véve az alábbi elveket tartjuk követendőnek.

A támogatási programoknak olyan technikai jellemzőkkel kell rendelkezniük, amelyek kiélejtik a takarékoság és az egyszerűség elveit. Meghatározott körülmények, (összeghatár, támogatási cél) esetén a támogatás folyamatát (pályázatkészítés, döntés, elszámolás) önjáró módon célszerű működtetni, vagyis úgy, hogy a lehetséges pályázó előre tudhassa, hogy bizonyos feltételek teljesítésével mire számíthat. Ennek megfelelően szabálysértés esetén szigorú kizárási kritériumok alkalmazása szükséges, és a döntéshozatalban is világossá kell tenni az összeférhetetlenségre vonatkozó szabályokat.

A közvetlen célok, az eredmények mérése, értékelése esetében meg kell teremteni a lehetséges legnagyobb átláthatóságot. Ez nemcsak az ellenőrizhetőségnek kedvez, de az érintettek esetében segíti a hosszabb távú tervezést is. A támogatási rendszer pályázati elemeit – az egyszerűség és a takarékoság már említett elveit szem előtt tartva – célszerű logikai és szerkezeti összhangba hozni az EU forrásaiból finanszírozott pályázati rendszerrel.

A forráselosztásnál törekedni kell a koncentrációra, kihasználva az identitás megerősítésében fontos és egyébként rendelkezésre álló erőforrásokat (pl. kulturális javak, környezeti értékek). A döntéshozatalban az addíció elve alapján – akár automatikus eljárásokban – célszerű meglévő önerőhöz kapcsolni a megítélhető támogatási összegeket. A felhasználás során törekedni kell arra, hogy azonos feltételek mellett a magyarországi eszközbeszerzést, járulék- és adófizetést részesítsék előnyben a kedvezményezettek. (Az „árुकötöttség” elvét számos ország nemzetközi segélypolitikája alkalmazza.)

A támogatási rendszer működtetése és az egyes projektek megvalósítása során egyaránt a civil partnerség kiterjesztésére és a széles értelemben vett hálózatépítésre kell törekedni. Ez utóbbi magában foglalhatja a szellemi és fizikai infrastruktúrát, az egyének és szervezetek közötti együttműködést. A programok, illetve a szervezetek támogatásában tudatosan kell építeni az egymást erősítő hatásokra.

A fenti elvek természetesen nem minden esetben érvényesíthetőek maradéktalanul. A lényeges azonban az, hogy alkalmazásuk a hétköznapi működésben mindinkább megjelenjen.

Az alapelvek és célok körvonalazása után régióként egyeztetni kell a kisebbségi magyar közösségek képviselőivel a magyarországi kormányzati teendőket. Ennek alapját a helyben, a kisebbségi szervezetek együttműködésével régióként elkészítendő fejlesztési tervek képez-

hetik. Így tisztázódhatna, hogy évente milyen források állnak rendelkezésre a kisebbségi magyar intézmények számára saját országuk költségvetéséből, hazai önkormányzati forrásokból, uniós pályázatokból, magántámogatások révén és Magyarországról. Az előre tervezhető anyaországi támogatás részben pótolhatná a hiányokat, másrészt fejlesztések (tudásbeviteli programok) alapját képezhetné.

Meg kellene továbbá határozni a mindenkor magyar költségvetésben a határon túli magyarok támogatására jutó összegek arányát, illetve az ebből elvégzendő feladatok körét. A jelenlegi 1-2 ezrelék közti összeget első lépésben középtávra (3 év) 2 ezrelékben (kb. 15-20 Mrd Ft.) lehetne rögzíteni. Ugyanakkor meg kell vizsgálni, hogy hosszabb távon megtehető-e, felhasználható-e az alap bevételeihez más, a központi költségvetéstől elkülönített bevételi forrás, egyfajta „szolidaritási járulék” (pl. a vízum és a tartózkodási engedélyek illetéke stb.).

Egy közös magyar-magyar megállapodásnak tisztázni szükséges a támogatások régiós arányait is. Itt a lélekszám-arányokon túl a vajdasági és kárpátaljai magyarság romló gazdasági-társadalmi helyzetét és az Európai Unió fejlesztésekből való kimaradásukat is szükséges lenne figyelembe venni.

Tisztázni szükséges a vonatkozó költségvetési támogatások felhasználásához kapcsolódó működési, ellenőrzési költségeket. Még a forrástervezés (a pályázatok kiírása) előtt tisztázni szükséges, hogy a sajátosságoknak megfelelően egy-egy régióban az egyes kisebbségi alrendszerek (érdekvédelem, önkormányzat, egyház, civil társadalom, oktatás, nyilvánosság) vagy a felhasználási célok (infrastruktúrafejlesztés, működtetés, tudásbeviteli programok) milyen arányban részesülnek a támogatásokból.

A támogatási rendszer egységesítése érdekében a források összevonásának és a feladatok központosításának teljes megvalósítása lenne célszerű, hogy a Szülőföld Alap és a kedvezménytörvényben meghatározott támogatásokat lebonyolító intézményeken kívül ilyen feladatokat a magyar közigazgatásban más szereplő ne lásson el. A bűjtatva létező „kisebbségi koordinációs keret” minimális összeggel, legfeljebb technikai tartalék-alapként tartandó meg.

2.4.1 A Szülőföld Alap

A forráselosztás világos eljárásrendjének kialakítása elengedhetetlen a jelenlegi kijárási támogatási rendszer megváltoztatásához. Az Apáczai Közalapítvány évek óta megfelelő minőségbiztosítási, nemzetközileg kompatibilis nyilvántartási és hatékony belső monitorizálási rendszert működtet, ezért célszerűnek látszik ezen módszerek adaptálása. (Itt az irodavezető és az elnökök, kurátorok személyes érdemein túl döntő, hogy a Szakképzési Alap forrásait osztják tovább, tehát maga a közalapítvány is igen szigorú pénzügyi és szakmai ellenőrzés alatt áll. Ez alakította ki a jelenlegi gyakorlatot.)

a) A források központosítása olcsóbb ügymenetet, szakszerűbb lebonyolítást biztosíthat. Azonban rendkívül fontos a pontos és részletes pályázati kiírás, világosan ellenőrizhető célok kitűzésével, amelyet mind szakmai, mind lebonyolítói oldalról egyeztetni szükséges a folyamatos módosításokkal együtt.

b) A *döntésekbe* a határon túliakat elsősorban mint tanácsadókat érdemes bevonni. Eltenkező esetben folytatódik az a gyakorlat, hogy a pályázók és a forráselosztók gyakran ugyanazon személyek, illetve közeli viszony áll fent közöttük. A magyarországi minisztériumi apparátusokban pedig a tisztviselői fluktuáció miatt nemigen alakul ki szakértői kör, illetve ahol ez létezik, ott a forráselosztó és kapcsolattartó személy megegyezik. Ezért az NKA modelljéből kiindulva a szakkollégiumokba – a kidolgozandó összeférhetlenségi szabályok betartásával – a meglévő magyarországi és határon túli szakértői kört érdemes bevonni. Megalapozott döntéseket a magyarországi és határon túli szakértők és szakképviseltek nélkül nemigen lehet hozni. Ez egyben a problémák hazai szakmai integrációját is jelentheti.

c) A pályázatok feldolgozása után a kurátorok, illetve a határon túli tanácsadók *pontozással* dönthetnek a pályázatok rangsorolásáról. Az így kialakított előzetes listából látható a két különböző háttérrel és megfontolásokkal rendelkező kör esetleg eltérő értékítélete, és feláll egy pontrangsor, amely alapján a legjobb pályázatok teljes keretösszeget kaphatnak.

d) A kurátorok, tanácsadók szervezeti elkötelezettségeit a honlapon nyilvánosságra kell hozni. Ugyanígy a döntést segíti, ha a kuratóriumi ülések jegyzőkönyve is felkerül az alap honlapjára.

e) Az alap *nyilvántartási rendszerének* kompatibilisnek kell lennie az NKA nyilvántartásával.

f) A *monitorizálást* helyi szinten külön szakemberek, illetve a kurátorok végzik.

g) Komoly pontelőnyt kell biztosítani azon pályázóknak, akik *külső forrásokat* képesek bevonni.

h) Az alap belső *működési költségét* a magyarországi non-profit szektor átlagában kell maximalizálni.

A fenti technológiai leírás a támogatási rendszer átalakításának szakmai sarokpontjait tartalmazza. Ezzel együtt a különböző összegű pályázatok elbírálási, ellenőrzési értékelési rendszerét a méretgazdaságosság elvét is figyelembe véve hasznos kialakítani.

A támogatási rendszer fejlesztése és a portfólió tisztázása feltételezi az alábbi, előzetes vizsgálatokat is:

- az 1990 és 2009 között, magyar költségvetési támogatásokból finanszírozott határon túli ingatlan beruházások felmérése és hasznosulásuk számbevétele.
- A nemzeti intézmények „akkreditálása”. Az egyes intézmények átvilágításával tisztázni kell, hogy az intézmény milyen tevékenységet fejt ki, mennyiben lát el közhasznú és közintézményi funkciókat, hány és milyen képzettségű alkalmazottal, milyen anyagi forrásokkal rendelkezik, és melyek a hosszú távon finanszírozandó feladatok.⁴²
- Az adott országokban a magyar kisebbségi intézményrendszer állami finanszírozási kereteinek és költségeinek felmérése.
- A közép-európai országok kisebbségjogi adatbázisának megteremtése és folyamatos összehasonlítható monitorizálása.

⁴² Tóth Károly javaslatát lásd: Tóth Károly: *A kulturális támogatások átalakításának lehetséges formái*. In *Magyarok Szlovákiában III. Kultúra (1989-2006)*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2006, 223-240.

A *célprogramok* részletes pályázati kiírás alapján működhetnek. A jelenleg működő vagy látszó módon meglevő és hálózattá szervezhető célprogramok intézményépítésre és működtetésre, vagy projektek támogatására vonatkoznak. A következőkben – illusztrációképpen – olyan programokat sorolunk fel, amelyek már beindultak vagy részletesen ki vannak dolgozva. Az eddig megszokott elképzelésekkel szemben ebben az intézményfelfogásban a középszintű, helyi, napi szolgáltató-fejlesztő funkciót ellátó intézmények állnak a középpontban, nem a nagy infrastrukturális fejlesztési projektek.

Intézményépítés támogatása:

- Az oktatásfejlesztő és minőségbiztosítási rendszer működtetése
- Szórványkollégiumok működtetése
- Egyetemi szakkollégiumok működtetése
- Internetes portálok és dokumentációs központok működtetése
- 40 városi könyvtár állományellátása és módszertani integrálása
- Az e-pontok működtetése
- Magyar házak működtetése, művelődésszervezők képzése
- Tudományos műhelyek működtetése
- Nyelvi irodák működtetése
- Jogvédő irodák működtetése
- Színházi műhelyek fenntartása

Programok támogatása:

- Óvoda és iskola beíratási programok
- Felnőttképzés támogatás hiányszakmákban
- EU képzési programok
- Rendszeres tanári továbbképzés
- Örökségvédelmi munkák
- Ösztöndíjprogramok (szakágazonként)
- Könyvkiadás támogatás
- Sajtó-támogatás

A Szülőföld Alapon belül el kell különíteni bizonyos forrásokat. A nemzeti intézmények akkreditálásán túl a támogatási szerződésekben egyrészt nevesített feladatokra lehet forrást biztosítani, másrészt az intézmény által az előző évben máshonnan behozott források mellé lehetne azonos összegű magyarországi támogatást adni. (Ez utóbbi érdekeltté tenné az intézményt az aktív forrásszerzésben. Ezzel megelőzhetnénk azt a folyamatot, amely az egész határon túli civil intézményi világot beszűkítette, elkényelmesítette a magyarországi forrás-elhárás révén.)

A jelenleg is létező regionális alapokból, helyi szintre delegált döntésekkel kis összegű (2-300.000 Ft.) támogatások lennének biztosíthatók. Itt lehetne a helyi sajtóságok figyelembevételével újraelosztó programokat működtetni: egy-egy kistérségben kiválasztott szervezet által a régióban (önkormányzatoktól, vállalkozóktól) megszerzett támogatáshoz ugyanolyan összeget biztosítani az adott szervezetnek/alapítványnak, de a továbbosztó döntéseket az adományozók bevonásával a kistérségi szintjén hozhatnák meg.

A nemzeti intézmény kategóriához hasonlóan régióként és Magyarországon összehasonlíthatóan meg kellene vizsgálni az évenkénti nagyobb méretű rendezvényeket, azok funkcióját, hatását, költségfelhasználást. Majd egy prioritási sorrend alapján külön ezen rendezvények lebonyolítására lehetne pályázatot kiírni.

2.4.2 Az oktatási-nevelési támogatás

A mai támogatási rendszer legnagyobb részét kitevő, hatékonyság szempontjából azonban talán a legkevésbé vizsgált része az oktatási-nevelési támogatás. A támogatás célja a magyar nyelvű oktatás költségeinek családi támogatása, s ezzel a részvétel ösztönzése.

2002 óta azonban a 20.000 forintos támogatás a mindennapi családi gazdálkodásban elvesztette a jelentőségét. Ahol ez még szerepet játszhat a beiskolázási döntésekben – Kelet-Szlovákia, Kárpátalja, Mezőség, Székelyföld legszegényebb falvai – ott jelentős mértékben a magyar ajkú romák beiskolázása jelent problémát, amelyre a magyar nyelvű iskolák nincsenek felkészülve.

A támogatás kedvezményezettjeinek döntő része tömbmagyar területeken él – elsősorban a Székelyföldön – ahol eleve magyar nyelvű intézmények jelentik a beiskolázás lehetőségeit. A kedvezménytörvény szlovákiai tudomásul vételének alapfeltétele volt, hogy ott nem egyénileg kapják meg a jelentkezők a támogatást. Ez a Pázmány Péter Alapítványon illetve a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetségének alapfokú és középiskolák melletti alapszervezetein keresztül történik, pályázati formában.

Sajnos sem az egyéni, sem a közösségi folyósításról nincs összehasonlítható hatékonyság vizsgálat. Éppen ezért legfeljebb valószínűsíthető, hogy a koncentrált és ellenőrzött közösségi pénzfelhasználás erősebb hatással van a magyar oktatási intézményrendszer színvonalára, mint a szociális támogatásnak tekintett egyéni támogatási összeg.

Az oktatási-nevelési támogatás ráadásul tabukérdés a kisebbségpolitikában, hiszen a kisebbségi magyar pártokhoz közeli lebonyolító szervezetek 6%-os, Erdélyben 8%-os lebonyolítói költség-kiegészítésben részesülnek (évente mindösszesen 3–400 MFt.).

Az oktatás fejlesztése, a képzési színvonal a szórványmagyarok (és különösen a nagyvárosi szórvány beiratkozás) és a magyar ajkú romák integrációja esetében is kulcskérdés a kisebbségi támogatások szempontjából. Konkrét programok elindítását segíthetné a rendszer átalakítása. Mivel azonban itt egy Magyarországtól kapott jogról van szó, a rendszer megváltoztatását, a támogatások koncentrált felhasználására való hivatkozást feltehetően juttatás-elvonásként érzékelné a közvélemény, és ennek megfelelően komoly ellenérzést váltana ki a lépés. Az esetleges változtatás tervezésénél több lépéses, hosszabb idő alatt kivihető, a közvélemény bevonásával járó folyamatra érdemes felkészülni.

3. JÖVŐKÉP

Az utóbbi két évtized támogatáspolitikája a kisebbségi magyar intézményrendszer kiépítésére irányult. Ez jórészt infrastrukturális beruházás volt, illetve tudásbeviteli programokból és intézmény-működtetésből állt. Ezzel párhuzamosan jelent meg, nem utolsó sorban, a kisebbségi magyarok részéről a szélesebb gazdasági, regionális fejlesztések igénye is, amelyben Magyarország mint beruházó és mint a kisebbségi magyar vállalkozás-, illetve regionális fejlesztés kezdeményezője, finanszírozója lépett fel. Az elmúlt évtized közepére azonban nyilvánvalóvá vált, hogy *a kisebbségi magyarok munkaerő-piaci pozícióinak, régióik fejlettségének javításához a magyarországi támogatáspolitikai nem rendelkezik elegendő forrással*. Szerbiát és Ukrajnát nem számítva a határon átnyúló régiófejlesztés – egyébként a tagállami célokra fordítható pénzekhez képest elenyésző – uniós forrásai nagyságrendileg haladják meg a támogatáspolitikai keretei között felhasználható összegeket. A közvetlen gazdasági befektetéseknek nem volt átütő hatása, a kis léptékű vállalkozásfejlesztési programok inkább afféle minta-projektként működtek, és gyakran csak a kisebbségi politikai-vállalkozói elit hálózatait erősítették. A támogatáspolitikai intézményrendszer „reformjával” azután ezek a kezdeményezések is megszűntek, helyüket a látványosan beharangozott, de megvalósítási szakaszba soha be nem lépő stratégiai tervek, és átfogó koncepciók készítése váltotta fel.

Ma a Kárpát-medence gazdasági és társadalmi modernizációja a nemzetállamok különböző központjaiban zajlik, Budapest ennek csak az egyik centruma. Piac-barát eszközök alkalmazásával és az Európai Unió versenypolitikájával konform (kis léptékű), célzott támogatásokkal Magyarország részt vehet a magyar lakta határrégiók helyzetének alakításában, de kizárólagos központként azok fejlődését nem határozhatja meg. A magyarországi intézményrendszernek a kisebbségi magyar közösségek irányában, *a magyar nemzeti azonosságtudat újratermelésében és fejlesztésében lehet meghatározó szerepe*.

Ebből adódóan a magyar támogatáspolitikának alapvetően arra kell koncentrálnia, hogy miként képes segíteni a kisebbségben élő magyarok kulturális, nyelvi, oktatási igényeit kiszolgáló intézményrendszert. Az egyéni munkaerő-piaci pozíciók javítását pedig alapvetően tudásbeviteli programokkal lehet támogatni.

A támogatáspolitikai cél elérésére vonatkozó hosszú távú stratégiai célok, illetve a napi operatív célok helyett olyan, ún. középszintű célokat érdemes kitűzni, amelyek megteremtik a kapcsolatot az előbb említett két szint között. Az egyén társadalmi viszonyainak javítása ilyen lehet. A határon túl élő, magyar identitású személynek kisebbségi helyzetben *esélyegyenlőséget* kell biztosítani ahhoz, hogy mind a saját országában, mind az anyaországi viszonyok között megvalósíthassa a maga *társadalmi mobilitási pályáját*; kiteljesíthesse és megélhesse *a kulturális azonosságát*; saját életvilágával *részt vehessen a regionális és helyi modernizációs folyamatokban*.

A magyar kisebbségi társadalmak intézményi alrendszerében a magyar intézmények szolgáltatásainak – és nem elsősorban „szolgáltatának” – az a funkciója, hogy a határon túl élő, magyar identitással bíró személynek kisebbségi helyzetben csökkentse az esélyegyenlőtlen-ségét. Ezért az intézményes szerkezetnek egyszerre kell a saját nemzeti önszerveződésen alapulnia, és kell kapcsolódnia országga intézményességéhez, az anyaországi kulturális hálózatokhoz és a nemzetközi fejlesztési programokhoz. Az így működtetett, intézményi alrendsze-

rekre tagolt struktúra egyszerre szocializációs keret és a tudásbeviteli felzárkóztató programok csatornája lehet.

A Kárpát-medence *a különböző nemzeti kultúrák, identitások hosszú távon egymással versengő piacának is tekinthető*. A kisebbségi magyar közösségek problémáinak kezelésében meghatározó, hogy a közösség milyen kiterjedt, és milyen színvonalú saját intézményességgel bír ezen a (oktatási-, kulturális-, házassági-, munkaerő- stb.) piacon. Ebben *kulcskérdés az oktatás szerepe*. A támogatáspolitikai elsődleges célkitűzése lehet annak támogatása, hogy minden magyar nyelvű gyerek lehetőséget kapjon az anyanyelvi oktatásra az óvodától a felsőfokú képzésig. Ezt természetesen országonként más-más szerkezetben és időtávon lehet elérni. Ugyanakkor egy erre épülő program azt célozhatja meg, hogy ezen oktatási intézmények mérhető teljesítménye legalábbis megegyezzen a magyarországi hasonló intézmények színvonalával.

Míndezek megvalósítása a magyar azonosságtudat újratermelése és fejlesztése miatt érdeke Magyarországnak, társadalmi pozícióik javítása érdekében alapvető a magyar kisebbségi közösségeknek, de az állampolgári jog- és esélyegyenlőség, illetve lojalitás biztosításához elengedhetetlen az adott országok kormányzatai számára is.

IRODALOM

- Az új magyar külkapcsolati stratégia előmunkálatai.* Magyar Kisebbség, 2006/3-4. 5-235.
- Bárdi Nándor: *A „mumusok” és a „kék madár”.* In Haris T. Csaba (szerk.): *Magyar külpolitika az Európai Unióban.* Manfred Wörner Alapítvány, Budapest, 2005, 32-58.
- Bárdi Nándor: *A budapesti kormányzatok magyarságpolitikai intézményrendszere és stratégiája 1918-1938.* Kisebbségkutatás, 2007/1. 7-18.
- Bárdi Nándor: *Magyar-magyar párbeszéd a támogatáspolitikáról (2004–2007)* REGIO, 2007/4. 128-164.
- Bárdi Nándor: *Szükség, mint esély. Lehetséges-e a magyarságpolitikát szakágazatként elgondolni?* Kommentár, 2006/5. 54-57.; 6. sz. 7-18.
- Bárdi Nándor: *Tény és való. A budapesti kormányzatok és a határon túli magyarok kapcsolattörténete. Problémakatalógus.* Kalligram, Pozsony, 2004, 272.
- Berényi Dénes–Egyed Albert–Kulcsár Szabó Enikő: *A magyar tudományos utánpótlás a Kárpát-medence magyar lakta régióiban.* Magyar Kisebbség, 2004/3. 195-208.
- Egry Gábor: *Az erdélyiség „színeváltozása”. Kísérlet az Erdélyi Párt ideológiájának és identitáspolitikájának elemzésére 1940-1944.* Napvilág, Budapest, 2008, 188.
- Erdei Itala–Papp Z. Attila: *Közös pontok és konfliktusok a Magyariskola Program fogadtatásában.* Regio, 2006/1. 19-43.
- Hegedűs Dániel: *Hatékony nemzetpolitika? A Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) szakértői bizottságai munkájának elemzése az 1998 és 2002 közti kormányzati ciklusban közpolitikai eszközökkel.* EÖKIK, Budapest, 2008, 67.
- Horváth Tamás–Ríz Ádám: *Határon túli magyarok támogatása: belső kényszerek és külső kihívások. Gyorselemzés a határon túli magyarokkal kapcsolatos kormányzati politika megújításának eddig látható irányairól.* Kommentár, 2006/4. 81-95.
- Jancsó Benedek: *A magyar társadalom és az idegen uralom alá került magyar kisebbség sorsa.* Magyar Szemle, 1927. szeptember, 40-57.
- Kiss Dénes: *Az erdélyi magyar civil szféráról.* Civil Szemle, 2006/2. 139-154.
- Lampl Zsuzsa: *Ténykép a határon túli felsőoktatási, kutatási és fejlesztési támogatásokról és hasznosulásukról.* Fórum, 2003/3. 101-118.
- Lőrincz Csaba–Németh Zsolt–Orbán Viktor–Rockenbauer Zoltán: *Nemzetpolitika '88–'98.* Pro Minoritate, Budapest, 1998, 334.
- Magyarország támogatáspolitikája.* Magyar Kisebbség, 2003/4. 3-166.
- Mák Ferenc: *Új nemzetpolitika és a Határon Túli Magyarok Hivatala (1989-1999).* Magyar Kisebbség, 2000/3. 237-293.
- Misovicz Tibor: *MAGYAR.TAMPOL@GOV.HU – Megjegyzések a határon túli magyarok támogatásáról folyó vitához.* Magyar Kisebbség, 2003/4. 56-69.
- Németh Zsolt: *Magyar kibontakozás.* Püski, Budapest, 2002, 242.
- Ódor Bálint–Szesztay Ádám (szerk.): *Nemzetpolitikai konszenzus dokumentumokban. A KMKF nemzeti együttműködési stratégiája és szakpolitikai koncepciói 2004–2009.* KMKF Titkárság, Budapest, 2009, 181.

- Oláh Sándor: *Modernizációs törekvések a Székelyföldön, 1940–1944*. In Fedinec Csilla (szerk.): *Nemzet a társadalomban*. Teleki László Alapítvány, Budapest, 2004, 133–150.
- Öllös László: *Az egyetértés konfliktusa. A Magyar Köztársaság alkotmánya és a határon túli magyarok*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008, 158.
- Tabajdi Csaba (szerk.): *Esélyek és veszélyek. A kisebbségi önazonosság megőrzésének európai tapasztalatai*. Codex Print, Budapest, 2002, 451.
- Tabajdi Csaba: *Az önazonosság labirintusa. A magyar kül- és kisebbségpolitika rendszerváltása*. CP Stúdió, Budapest, 1999, 757.
- Tóth Judit: *Státuszjogok*. Lucidus, Budapest, 2004. 328.
- Tóth Károly–Nagy Myrtil: *A kulturális intézményrendszer*. In Csanda Gábor–Tóth Károly (szerk.): *Magyarok Szlovákiában III. Kultúra (1989-2006)*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2006, 223–260.
- Törzsök Erika (szerk.): *Szülőföld program. A határokon túli (Kárpát-medencében élő) magyarság gazdasági alapjainak és társadalmi kohéziójának támogatását célzó lépések előkészítése, valamint ezek lehetséges kapcsolódási pontjainak bemutatása*. Miniszterelnöki Hivatal, Budapest, 2005, 134.
- Törzsök Erika: *Kisebbségek változó világban*. Református Egyház Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdája, Kolozsvár, 2003. 271.

Horváth Gyula, Lelkes Gábor

TERÜLETI KOHÉZIÓ A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN: TRENDEK ÉS TEENDŐK

---

1. BEVEZETÉS

A Kárpát-medencét alkotó természeti régiók, gazdasági terek és közigazgatási egységek fejlődésében az 1990-es évtizedben lezajlott politikai változások és gazdasági átrendeződések elmentmondásos folyamatokat váltottak ki. A piacgazdaság fokozatos és nehézségekkel terhes térhódítása valamennyi nemzetgazdaságban erőteljes területi differenciálódáshoz vezetett. A korábbi gazdasági szerkezet összeomlása, az új gazdaság kiépítése eltérően érintette az egyes térségeket, a területi különbségek növekedésnek indultak, a rendszerváltozás előnyei sem mutatkoznak meg térben egyenletesen.

A gazdaság átrendeződésére kedvező hatást gyakorló tényezők sorában fontos szerepet kell tulajdonítanunk az európai integrációs kapcsolatoknak azokban az országokban, amelyek a közelmúltban az Európai Unió tagjai lettek. A csatlakozás alapkövetelményévé vált, hogy az új tagállamoknak hatékony területfejlesztési politika alkalmazására kell felkészülniük, gazdaságpolitikájukban a területi különbségek mérséklését szolgáló célokat és eszközöket kell alkalmazniuk, új intézményeket kell alapítaniuk, illetve meg kell teremteniük a regionális kohézió határokön átnyúló fejlesztésének lehetőségeit. Az uniós tagság távlatos eredménye a Kárpát-medence hajdani, évszázadokon keresztül formálódott integrációs kapcsolatainak modern formában történő újjászerveződése lehet. A térség geopolitikai helyzete, az integrációra való érettség változatos formái miatt természetesen a kívánatos állapot elérése hosszú évtizedekre ad feladatokat politikusnak, kutatónak, gazdasági szakembernek egyaránt.

A gazdasági átalakulás a magyar közösségek többségét különösen kedvezőtlenül érintette. A piacgazdaság előnyeit viszonylag gyorsan kiaknázni képes települések mindenekelőtt a nagyvárosok és a sajátos geopolitikai helyzetben lévő települések közül kerültek ki. Ez utóbbi csoportba számos sikeres határ menti település sorolható, amelyek kezdetben az informális, majd később az együttműködésre építkező gazdaság előnyeit és a munkaerő-piaci keresletet használták ki. A határon túli magyar nemzetiség nagy része rurális környezetben él, a tercier ágazatok, a pénzügyi szolgáltatások, az exportra termelő vállalkozások jól jövedelmező munkahelyei viszont városokban jöttek létre. A falvak korábban városokba ingázó, kevésbé képzett lakossága a nagyipar összeomlása miatt biztos jövedelem nélkül maradt.

A fejlődés területi terjedésében a nemzetiségi tényezők korlátozott szerepet játszanak. Az állami támogatáspolitikai segítségével természetesen hatást lehet gyakorolni az egyes térségek fejlődésére. Az állami befolyásnak lehet pozitív és korlátozó tartalma is. Nyugat-Európa számos országában alkalmaztak kedvezményeket nemzetiségek lakta, gyengén fejlett térségek gazdasági felzárkóztatásában, juttattak pótlólagos forrásokat a kultúra és az oktatás támogatására. Ezzel szemben Kelet-Európában a nemzetiségi térségek elhanyagolásának lehettünk tanúi hosszú időn keresztül, s még ma sem mentes a gazdaság- és területfejlesztési politika a negatív diszkrimináció jelenségeitől. Le kell szögeznünk, hogy a modern regionális fejlesztéspolitika – beleértve az Európai Unió strukturális és kohéziós politikáját is – a gazdasági előnyök térben folytonos terjedésére helyezi a hangsúlyt. Ez pedig azt jelenti, hogy a gazdasági növekedés kedvező hatásait a térségben élő valamennyi nemzetiségnek azonos módon kell éreznie.

E dolgozat a Kárpát-medencei transznacionális makrorégió kialakítása mellett érvel, sorra veszi a térség regionális átalakulásának fontosabb elemeit, a kohézió hosszú távú feladatainak kialakítását szolgáló kezdeti programok tapasztalatait. A Kárpát-medence nem magyarországi térségeiben élő jelentős magyar kisebbség jövedelmi pozíciói is csak az egész területre kiterjedő fejlesztési stratégia sikeres megvalósítása esetén javulhatnak. A nemzetiségek esélyegyenlőség közepette kibontakozó versengéséhez szükséges képességek elsajátítása és hasznosítása is a sikeres fejlődés előfeltételének tekinthető.

2. EGYENLŐTLENÜL FEJLŐDŐ RÉGIÓK

2.1 A területi különbségek gyökerei

A volt tervgazdaságok 20. századi fejlődésében a négy évtizedes közös ideológiához és részben azonos szövetséghez tartozás ellenére néhány, elsősorban a hatalmi berendezkedésből adódó formai azonosságot leszámítva, alapvetően a különbségek domináltak. A történelmi fejlődés ezeket az országokat, illetve azokat a térségeket, amelyek egyesítéséből a közép-európai nemzetállamok a 20. század elején létrejöttek, korábban különböző geopolitikai erőterekhez kötötte. Magyarország és Csehország – közös birodalom részeként – a közép-európai nagyrégióba tagolódva sokkal korábban kapcsolódhatott az európai ipari átalakulás fő áramához. A 19. század végén a két fejedelemségből létrejött ötmillióos Románia még a tőkés fejlődés kez-

detén tartott, az országban az 1886. évi gazdasági összeírás mindössze másfél száz 25 főnél több munkást foglalkoztató üzemet regisztrált.¹

Az első világháború után a kelet-közép-európai gazdasági és politikai térben meghatározó változások játszódtak le. A nemzeti kormányok elsődleges feladata a korábban különböző gazdasági terekhez tartozó országrészek belső – igazgatási-politikai, majd később infrastrukturális és gazdasági – kohéziójának megszervezése lett.

Az új nemzetállam Romániában találta magát szemben a legkírívóbb területi különbségekkel. Erdély urbanizációs színvonala (városhálózatának sűrűsége), iparosodottsága jócskán meghaladta a regáti régiókéét. Az erdélyi országrészt az új Románia lakosságának 30 százalékát adta, miközben az ipari kapacitásokból – ágazatonként eltérően – 40–70 százalékos súlylyal részesedett. Lényeges területi különbségek jellemezték Csehszlovákiát is, ami nem csupán az egyes térségek jövedelemtermelő képességében, hanem az infrastrukturális hálózatok kiépültségének különböző színvonalában is megnyilvánult. A vasúthálózat sűrűsége például az ország nyugati és keleti térségei között hatszoros különbségeket mutatott.

A második világháborút követő években valamennyi országban még a mezőgazdaság volt a fő foglalkoztató, Romániában a foglalkoztatottak 74 százalékát, Magyarországon 51 százalékát adta. Részesedése az iparosodott Csehszlovákiában is 39 százalékos volt. A többi országban az iparosodottság mutatói a nyugat-európai átlag felét-harmadát érték el. Az ipari foglalkoztatottak aránya Romániában 14 százalék, Magyarországon 23 százalék, Jugoszláviában 19 százalék volt az 1950-es évek elején. A térség vezető ipari állama Csehszlovákia volt, az ipari foglalkoztatottak aránya 39 százalékot tett ki. Az ipari munkásság csekély létszámát (Romániában 800 ezer, Magyarországon 700 ezer fő) erős területi koncentráció jellemezte.² Az országok többségében a fővárosokon kívül csak néhány nagyobb városban voltak számottevő ipari munkahelyek. Kivételnek a történelmi cseh és morva országrészek számítottak Csehszlovákiában, ahol a hagyományosan fejlett textilipar, szénbányászat és kohászat nagyipari központjai a két régió különböző pontjain fejlődtek ki.

A szocialista tervgazdaság *erőltetett iparosítása* az 1950–60-as évtizedekben felemás eredményekhez vezetett. A korszak politikája formálisan elősegítette az ipari foglalkoztatottak számának növekedését és térbeli szétterjedését, erőteljesen befolyásolta a településszerkezetet, meggyorsította az urbanizációt, szociálpolitikai és kulturális intézkedései bizonyos fokig a rurális térségek civilizációs színvonalát is emelték. A mennyiségi fejlődést reprezentáló mutatók látványos megváltoztak. 1950 és 1970 között a városi népesség aránya Romániában 23 százalékról 41 százalékra, Magyarországon 37 százalékról 48 százalékra emelkedett. Az ipari foglalkoztatottak száma 1970-ben Romániában elérte a 2 millió, Magyarországon az 1,7 millió főt. A gazdaság szerkezeti változásai egyszersmind a területi különbségek mérséklődésével párosultak, a viszonylagos területi kiegyenlítődés az alapvetően gyenge teljesítmények egyenletes elterjedését jelentette. A három országban az egy főre jutó GNP 1975-ben közel azonos volt, a területi egyenlenségek azonban lényeges különbségeket mutattak. A KGST-országok GNP-átlagát a területi közigazgatási egységeinek többsége nem érte el. Romániában a 40 me-

¹ Berend T. Iván–Ránki György: *Európa gazdasága a 19. században*. Gondolat, Budapest, 1987.

² Enyedi György: *Kelet-Közép-Európa gazdaságföldrajza*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978

gyéből 32, Magyarországon pedig a 20-ból 12 volt a kelet-európai átlag alatt Már abban az időben is Csehszlovákia területi szerkezete mutatkozott a legkiegyenlítettebbnek, a 12 kerületből mindössze egy (Kelet-Szlovákia) volt a kelet-európai átlagnál gyengébb teljesítőképességű.³

A *centralizált gazdaságirányítás* Kelet-Közép-Európában teljesen különböző formákat öltött, a gazdaság szervezeti rendszerét, a gazdaságpolitika eszközeit és az európai kapcsolatok irányait tekintve az országok kevés hasonlóságot mutattak. Magyarországon a területfejlesztés irányításában a népgazdasági tervezés eszközei mellett megjelentek a normatív szabályozás elemei.⁴ 1971-ben a magyar kormány határozatban rögzítette a terület- és településfejlesztési politika hosszú távú céljait, 1985-ben pedig a parlament fogadott el területfejlesztési határozatot. Románia viszont töretlenül folytatta az alacsony technikai színvonalú, sztálinista iparpolitikát. Az 1960-as évtized végéig a koncentrált ipartelepítés a fejlettebb területeket és a 17 tartományi központot érintette, a 70-es évtizedben viszont az agrártérsegek (köztük a Székelyföld) iparosítása vett nagy lendületet.⁵ Romániában az erőltetett iparosítás végzetes településpolitikával párosult. Már a Ceaușescu-korszak kezdetén szigorú, faluellenes területrendezési normák léptek életbe, a túlhajszolt urbanizáció az 1980-as évek végén, a faluracionalizálási programmal érte el csúcspontját. A Román Kommunista Párt programja felére kívánta csökkenteni a falvak számát, a mezőgazdaság irányítására 558 agrár-ipari várost, térségi szervező központot szándékoztak létrehozni.⁶

2.2 A fejlettségbeli különbségek mértéke

A Kárpát-medencei térségre európai mércével mérve az általános elmaradottság jellemző. A fejlett Szlovéniát nem tekintve az országok fajlagos teljesítménymutatói az európai uniós átlagok egyharmadát-felét érik el. Az Európai Unió egy lakosra jutó átlagos hazai össztermékét a régiók közül a pozsonyi térség és Budapest haladja meg. A tervgazdaságok összeomlása nyomán leépült állami támogatások, a külgazdasági kapcsolatok földrajzi irányjaiban bekövetkezett változások, a nagyvállalatok felbomlása, a nehézipar és a mezőgazdaság válsága eltérő hatással volt a centrumtérsegekre és a perifériákra. Bár a szerkezetátalakítás a hagyományos fejlődési pólusokat is hátrányosan érintette, a korábban összetettebb gazdasággal és társadalmi-gazdasági funkciókkal rendelkező nagyvárosi régiók csekélyebb veszteséggel juthatnak az átalakulási folyamat végére, mint a monokultúrás iparvidékek és a falusias területek. A piacosodás térnyerése és a modern gazdaság kialakulás érzékelhető az erdélyi nagyvárosokban, a szlovákiai középvárosokban, Horvátország centrumában és turisztikai központjaiban. E térségekben az országos átlagot jelentősen meghaladja a magánvállalkozások száma, a külföldi tőke részaránya. A szolgáltató szektor, különösen az üzleti és a pénzügyi szolgáltatások növekedése

³ Nemes Nagy József: *A regionális gazdasági fejlődés összehasonlító vizsgálata*. Akadémiai Kiadó, Budapest

⁴ Enyedi György: *Településpolitikák Kelet-Közép-Európában*. Társadalmi Szemle, 1989. 10. szám. 20–31.

⁵ Benedek József: *A romániai urbanizáció az utolsó évszázad során*. In Györi Róbert–Hajdú Zoltán (szerk.): *Kárpát-medence: Települések, tájak, régiók, térsztruktúrák*. MTA Regionális Kutatások Központja, Dialóg Campus Kiadó, Pécs–Budapest, 2006. 77–101.

⁶ Hunya Gábor–Réti Tamás–R. Süle Andrea–Tóth László: *Románia 1944–1990. Gazdaság- és politikatörténet*. Atlantisz Medvetánc, Budapest, 1990.

következtében, lassan a gazdaság domináns ágazatává válik. A dinamikusan fejlődő térségek a fontosabb innovációk hordozói, új termékek kibocsátói, a nemzetközi gazdasági együttműködések szereplői.

1. táblázat

A Kárpát-medence régióinak fontosabb adatai, 2006⁷

Megnevezés	Népes- ség, ezer fő	Népsűrű- ség, fő/km ²	Munka- nélküli- ségi ráta, %	Egy főre jutó GDP, vásárlóerő paritáson, euró	Egy főre jutó GDP az EU-27 átlagának szá- z százalékában	A K+F ráfor- dítás a GDP százalé- kában
<i>Magyarország</i>						
Közép-Magyarország	2 873	414,0	5,1	23 489	105	1,3
Közép-Dunántúl	1 107	99,7	6,0	13 529	60	0,5
Nyugat-Dunántúl	999	88,2	5,7	14 275	64	0,4
Dél-Dunántúl	968	68,4	9,0	9 983	45	0,4
Észak-Magyarország	1 251	93,6	11,0	9 484	42	0,3
Észak-Alföld	1 525	86,3	11,0	9 153	41	0,6
Dél-Alföld	1 342	73,3	7,8	9 757	44	0,6
<i>Szlovákia</i>						
Pozsony	607	294,9	4,6	33 124	148	0,9
Nyugat-Szlovákia	1 862	124,2	9,8	12 779	57	0,5
Közép-Szlovákia	1 351	83,1	16,4	10 455	47	0,3
Nyugat-Szlovákia	1 574	100,0	19,1	9 663	43	0,3
<i>Románia</i>						
Északnyugat	2 524	81,1	5,9	7 542	34	0,2
Közép	3 728	103,3	9,0	8 066	36	0,2
Nyugat	1 927	61,1	6,4	8 917	40	0,2
<i>Kárpátalja</i>	1 253	98,0	7,0	5 000	22	0,1
<i>Vajdaság</i>	2 003	94,5	14,2	9 000	40	0,3

A térség országai közül Románia példázza a korábbi állami területfejlesztési politika kudarcát és eredménytelenségét. A területi gazdasági és a társadalmi struktúrák jelenlegi állapotából levont fő következtetés az, hogy az önálló Románia létrejötte óta folytatott, különböző ideológiai alapokon nyugvó gazdaságpolitika csak csekély mértékben volt képes az ország tradicionális térszerkezetének módosítására. A 20. században az ország területi különbségei – a nagy áldozatok árán végrehajtott erőltetett iparosítás ellenére – mennyiségi szempontból ugyan mérséklődtek, a fejlett és az elmaradott területek térségi elrendeződése azonban szinte változatlan maradt. A történelmi román területeken Bukarest, néhány nagyváros (Krajova, Pitești és Konstanca) és szűkebb környezete mutat fel modernizációra alkalmas szerkezeti jellemzőket. A háromnegyed évszázaddal ezelőtt más gazdasági rendszerhez tartozó Erdély ösz-

⁷ Források: Területi statisztikai évkönyv. 2008; Statistical yearbook of AP of Vojvodina; Statistical yearbook of Ukraine.

szességében meg tudta őrizni a településszerkezetéből (sűrű kisvárosi hálózatából) és kvalifikáltabb humán erőforrásaiból származó előnyeit. Erdély három tervezési régiója közül kettő egy főre jutó GDP-mutatója meghaladja az országos átlagot. Bukarest után az ország második legfejlettebb térségének a Nyugat régió (Hunyad, Arad, Temes, Krassó-Szörény megye) tekinthető, ahol az egy főre jutó GDP az országos átlagot 14 százalékkal haladja meg, a harmadik pedig a Közép régió (Maros, Hargita, Kovászna, Brassó, Fehér és Szeben megye), ahol a regionális jövedelem 13 százalékkal van az országos átlag felett. Erdély északi térségei, az Északnyugat régiót alkotó Bihar, Szatmár, Szilágy, Beszterce-Naszód, Máramaros és Kolozs megyék a nyolc romániai régió rangsorában a hatodik helyet foglalják el, a régió teljesítménye az országos átlag 90 százalékán van. A globális fejlettségi index alapján a 16 erdélyi megye közül 4 igen fejlettnak, 3 fejlettnak, 6 pedig közepesen fejlettnak tekinthető, s csupán 3 fejletlen megye található a három erdélyi régióban.

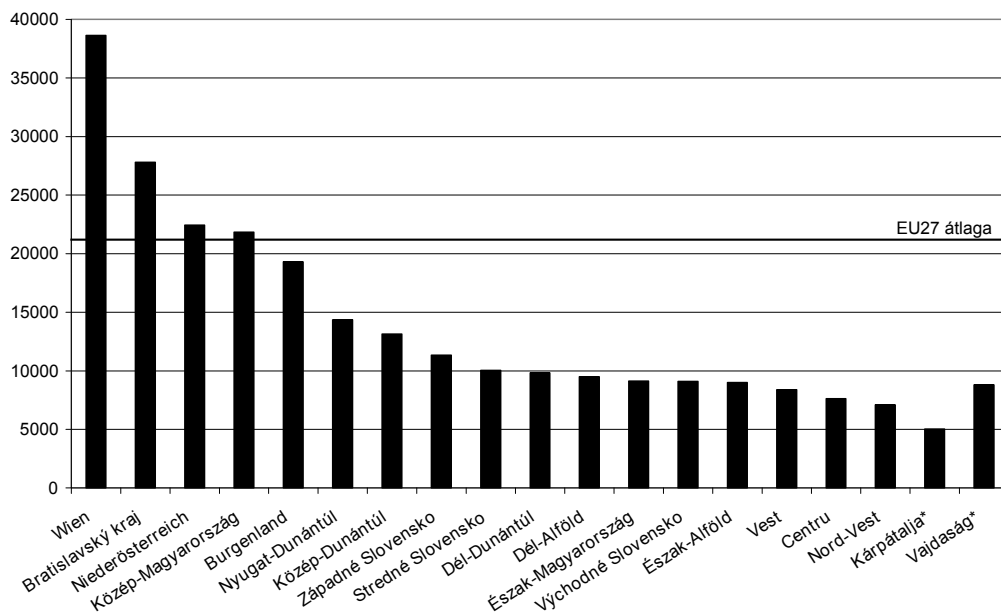
Hasonló mértékű *területi különbségek* jellemzik a Kárpát-medence többi országát is. A magyar többségű térségek fejlettsége jelentős eltéréseket mutat: vannak viszonylag fejlett, az országos átlagnál kedvezőbb helyzetű területek (pl. a Csallóköz Pozsonyhoz közeli területei vagy a Vajdaság némely vidéke), és találhatóak szép számmal elmaradott perifériák is (pl. a kelet-szlovákiai megyék, Kárpátalja, a horvátországi Szlavónia). Szlovákiában a nagy kiterjedésű magyar tömböket magukban foglaló Nagyszombat és Kassa megyékben az egy főre jutó GDP majdnem eléri az országos átlagot, Besztercebánya és Nyitra megyékben viszont annak csak kétharmadát mutatja. A régiók jövedelmi sorrendjét az *1. ábra* mutatja. Az *1. táblázat* adatai a demográfiai potenciálban, a munkaerőhelyzetben és a jövedelmi kondíciók európai összevetésben megmutatkozó differenciáira mutatnak rá. Mindkét adatsor az országok ún. NUTS2 (az EU statisztikai és fejlesztési) régióit tartalmazza. Az összehasonlítás kedvéért Bécset és Burgenlandot is megjelenítettük az ábrán. Bécs az unió egyik legfejlettebb területi egysége, jövedelmi mutatója az uniós átlag 178 százaléka volt 2005-ben, Burgenland Ausztria legfejletlenebb térsége is jelentősen magasabb teljesítményt (89 százalékos) mutat, mint a Kárpát-medencei régiók többsége.

2.3 Regionális helyzetkép

A Kárpát-medence régióinak alapvetően eltérő politikai-gazdasági környezetében igen erőteljesen szegmentált, egymástól jobbra függetlenül működő részpiacokra bomló gazdaság alakult ki.⁸ A részpiacokra szakadást napjainkban tovább erősíti, hogy az egyes országok az euroatlanti integrációs folyamat különböző fázisainál tartanak, ezért a munkaerő szabad mozgása a határok különböző átjárhatósága, illetve a munkavállalási lehetőségek jogi úton történő átmeneti korlátozása miatt nem mindenhol egyformán biztosított. Az integrációs folyamat előrehaladtával a részpiacok kapcsolatrendszere jelentősen javul majd, azonban Kárpátalja és a Vajdaság esetében hosszabb távon kell számolni a problémák fennmaradásával, mi-

⁸ Balcsók István–Koncz Gábor: *A Kárpát-medence Magyarországon kívüli régióinak munkaerő-piaci sajátosságai*. MTA Regionális Kutatások Központja, Debrecen, 2008. (Kézirat)

1. ábra

Az egy főre jutó GDP a Kárpát-medencei régiókban, 2006⁹

*A szerzők becslése.

vel Szerbia és Ukrajna csatlakozására belátható időn belül nem kerül sor, és továbbra is a külső határszakaszokra érvényes szigorú szabályozás lesz érvényben.

Az eltérő fejlettség azonban nemcsak az együttműködést gátló, hanem éppen az azt elősegítő tényezővé is változtatható. Az 1990-es években lezajlott politikai-gazdasági fordulat annak idején épp a határok nyitottá válásával, a határ menti térségek közötti együttműködés lehetőségének megteremtésével idézett elő teljesen új működési feltételeket. A gazdaságilag fejlettebb térségek ugyanis munkaerőigényük, tőke kivitelük stb. révén dinamizálhatták és a jövőben is dinamizálhatják a szomszédos régiók munkaerőpiacát. Mindez természetesen csak abban az esetben reális lehetőség, ha nem olyan területek találkoznak egymással, amelyek saját országukban egyaránt elmaradt, periférikus térségnek számítanak, mert ott nyilvánvalóan hiányzik a kellő fejlődési dinamizmus (pl. a Dél-Dunántúl és Kelet-Horvátország tekintetében a munkaerő-piaci mutatók erről tanúskodnak).

A Kárpát-medencei régiók igen örömdetes közös vonása, hogy az elmúlt években szinte mindegyikük esetében a munkaerő-piaci helyzet kisebb-nagyobb mértékű javulása volt kimutatható, nőtt a foglalkoztatottság, és csökkent a munkanélküliség. A rendelkezésre álló adatok alapján úgy tűnt, hogy komolyabb külső hatás nélkül a folyamat tartós tendenciává válhat, ezt azonban a világgazdasági recesszió erősen kérdésessé tette. Mivel zömmel erősen sebezhető gazdaságok általában igen érzékeny munkaerőpiacairól van szó, ezért a pozitív fo-

⁹ Forrás: European Commission, Eurostat, 2009.

lyamatok villámgyorsan válhatnak ellenkező előjelűvé, és a legfrissebb előrejelzések már inkább ezt vetítik előre.

A recesszió elhúzódása a munkaerőpiac további integrációja szempontjából komoly veszélyt jelent, mivel a kapcsolatok további bővülése helyett egymás kényszerű versenytársaivá tehet számos régiót – akár még saját országán belül is. A piaci feszültségek növekedése nem teremt kifejezetten kedvező feltételeket a szomszédos országokban való munkavállaláshoz, mint ahogyan a nyelvismeret általánosan jellemző hiánya sem. Hiába állnak rendelkezésre elvben betölthető munkahelyek a határ túloldalán, ha a meglévő szakmai ismeretek nem aknázhatók ki a kommunikációs akadályok miatt. Erre az esetre már ma is találhatunk példákat, hiszen a dél-szlovákiai ipari parkok és egyéb prosperáló vállalkozások részben ennek okán nem alkalmasnak észak-magyarországi munkaerőt (elvárás a szlovák és/vagy az angol nyelv ismerete).

A Kárpát-medence régióinak egymás közötti munkaerő-cseréjét a nyelvi akadályokon túl fékezhetik a történelmi örökség miatt időről-időre kiéleződő politikai ellentétek is, de még inkább jellemző a munkavállalók körében megfigyelhető orientáció. Az esetek jelentős részében ugyanis a migrációs célpont nem a szomszédos régió, az csupán ugródeszkat jelent akár az adott ország jobb kereseti lehetőségeket biztosító vagy még inkább a fejlettebb EU-tagországok munkaerőpiaca felé (ez a tendencia jól látszik a Magyarországon munkát vállaló külföldi állampolgárok esetében). A migrációs hajlandóság általában véve nem csökken az érintett közép-európai országok munkavállalóinak körében, de a gazdasági recesszió miatti, eleve kevesebb álláslehetőséget tovább csökkentheti a nyugatról önként vagy kényszerből hazatelepülő munkaerő újbóli megjelenése az adott részpiacon.

A munkaerő-migráció erőssége és orientációja egyébként sem állandó, a makrogazdasági feltételek változásával akár elemi változások is bekövetkezhetnek. Példaként említhető erre a jelenségre a magyar–román határszakasz, hiszen amíg az 1990-es évtizedben gyakorlatilag csak a Magyarország felé való időnként tömeges áramlásról lehetett beszélni, addig napjainkban a román gazdaság és a bérszínvonal lendületes emelkedése miatt az elzárt, elmaradt magyarországi falvak lakói számára reális alternatívává vált a határ túloldalán történő (korábban szinte elképzelhetetlen) munkavállalás.¹⁰

Szlovákiában a *Pozsonyi régióba* nem összpontosul olyan mértékű gazdasági erő, mint Magyarországon a közép-magyarországi centrumtérségbe, Szlovákia GDP-jének mintegy negyede származik a fővárosból. A vezető szerep az országos átlagot a harmadával meghaladó bérszínvonalban és a kereslet túlsúlyával jellemezhető munkaerő-piaci viszonyokban is megmutatkozik. A régió gazdasága alapvetően az iparra épül, ezen belül is elsősorban a Volkswagen köré szerveződött gépjárműgyártásra, valamint a Slovnaft és az Istrochem nevével fémjelzett kőolaj-finomításra, szerves és szervetlen vegyipari termékgyártásra. A Volkswagen és a Slovnaft mellett nagy foglalkoztató még a Železničná spoločnosť Cargo Slovakia (vasúti szállítmányozás), a Sociálna Poistovňa (társadalombiztosítás), az Orange, a T-Mobile (mindkettő telekommunikáció), a DELL (számítástechnika) és a Coca-Cola.

¹⁰ Balcsók –Koncz, id. mű.

A *Nyugat-szlovákiai* régió gazdasági életére elsősorban a komoly és igen széles spektrumon mozgó ipari üzemek, valamint a főváros földrajzi közelsége gyakorolnak meghatározó és egyben igen kedvező hatást. Nyitra – a régió legnagyobb városa – nemcsak térségi központi funkciói miatt játszik döntő szerepet, hanem azért is, mert itt kapott helyet a pozsonyi anyacég legfontosabb beszállítójának számító Volkswagen Elektrické Systémy vállalat. A régió második legnagyobb városa Nagyszombat, ahol a francia PSA Peugeot Citroën vállalat az ország második legnagyobb autógyárát építette fel fél évtizeddel ezelőtt. Az autógyártás mellett a régió termelésében meghatározó a dél-koreai SAMSUNG (Galánta) és a japán SONY (Nagyszombat, Nyitra) márkákkal fémjelzett elektronikai ipar. A Vágsellyén található Duslo vegyiművek a térség legfontosabb petrokémiai komplexumaként a földgáz feldolgozása mellett nitrogéntartalmú műtrágyákat és gumiipari termékeket is előállít. Foglalkoztatási szerepét tekintve kiemelhető még a Danfoss Compressors nyitrai, az OSRAM érsekújvári, a Slovenské energetické strojárne lévai, az EUROOBUV komáromi és a SEWS topolcsányi üzemegysége.

Közép-Szlovákia átlagos képet mutató térség. A nagy hagyományokkal rendelkező gépgyártás, a vegyipar, gyógyszergyártás és papíripar teszi ki az ipari kibocsátás nagy részét. Túrócszentmártonban fejlődött ki az ország legnagyobb nyomdaipari kapacitása. A régióban – Zsolna mellett – építette fel a dél-koreai KIA autógyár egyetlen európai üzemét. A régió idegenforgalmi potenciálja nagy, azonban a turisztikai szolgáltatások alacsony színvonalú és a megfelelő marketing hiánya miatt ezen erőforrás nagyrészt kiaknázatlan. A régió déli fele (Losonc és Rimaszombat vidéke) közel egy évtizede a legsúlyosabb tartós munkanélküliségi problémákkal küzd az országban.

A *Kelet-szlovákiai* régió gazdaságilag Szlovákia leggyengébben fejlett térsége. A gazdaság nagy részben Kassára koncentrálódik. A legjelentősebb foglalkoztatók sorába a kassai US Steel, a Východoslovenská energetika, a Tepláreň Košice (hőerőmű), a Yazaki Wiring Technologies, a BSH Drivers and Pumps (Nagymihály), a Gemtex (Késmárk), illetve az Embraco és a Panasonic AVC Networks (Igló) sorolható. Ebben a térségben található Szlovákia egyik legeredményesebben működő ipari parkja, a magyar népességű Kenyhec település 300 hektáros ipari parkjában egy tucat külföldi vállalat kétezzer embernek ad munkát. Az évi 500 ezer fős utasforgalmat lebonyolító kassai repülőtér a térség fontos versenyképességi tényezője.

Kárpátalja a leggyengébb gazdasági teljesítőképességű régió a Kárpát-medencében, az egy főre jutó GDP nem éri el az uniós átlag egynegyedét. Relatív helyzete az ukrán régiók sorában ugyanakkor kedvezőnek tekinthető. Reményt keltő az is, hogy az ukrainai megyék befektetési vonzerejét értékelő felmérések (a figyelembe vett tényezők: általános gazdasági fejlettség, piaci infrastrukturális viszonyok, pénzügyi szektor, humán erőforrások helyzete, illetve a vállalkozások és a helyi hatalom működése) szerint a leginkább vonzó célpont Kijevet és Lvivet követően Kárpátalja. Szintén kedvező jelzésnek tekinthető, hogy a komplex regionális fejlődési mutató alapján az utóbbi években Kárpátalja volt az egyik legdinamikusabb régió Ukrajnában. A munkaerőpiac megfelelő működése szempontjából ugyanakkor már korántsem minősíthető ennyire kedvező adottságnak az a tény, hogy a vállalkozási aktivitás tekintetében Kárpátalja erősen átlag alatti teljesítményt mutat. A gazdaság teljesítőképességének általános helyzetét jól illusztrálja az a tény, hogy az ipar adja a foglalkoztatottak 16 százalékát, ugyanakkor a GDP legalább felét. Az ipari létszám 40 százalékra esett vissza a 2000-es évek elejére.

Munkács és Ungvár környéke depressziós vonásokat mutat. A külföldi működő tőke szerepe ma még csekély. A magyar határ közelében, Tiszasalamonban működő Škoda és Volkswagen gépkocsikat összeszerelő üzem a régió legnagyobb külföldi befektetése.¹¹

A romániai *Északnyugat régió* gazdasága a foglalkoztatottak száma és aránya alapján mezőgazdasági jellegű (a népesség csaknem fele az agráriumot tekinti fő megélhetési forrásának), azonban az országos szinten is jelentős nagy regionális ipari központokban (Kolozsvár, Nagyvárad, Nagybánya és Szatmárnémeti) a könnyű- és nehézipari ágazatok ugyancsak fontos szerepet játszanak. A gazdasági szerkezet miatt a régióban az egy főre jutó GDP valamivel alatta marad a romániai átlagnak, annak ellenére, hogy Kolozsvár és Nagyvárad a legdinamikusabb fejlődő városok közé tartozik az országban. Az üzleti szolgáltatások viszonylag széles, többnyire csak Bukarestre jellemző elemekkel rendelkező kínálata található meg e nagyvárosokban. A régióba befektetett 1,7 milliárd euró külföldi működő tőke (az országban befektetett teljes összeg 4,6%-a) 13 ezer vállalkozásban szerzett valamilyen szintű részesedést, számos új munkahelyet hozott létre (többek között a közvetlenül a magyar–román határnál fekvő Borson működő vállalkozói övezetben, amely a magyar munkaerő számára is potenciális célponttá válhat). E régió tekinthető a magyar tőkebefektetés fő célpontjának Romániában: Kolozs, Bihar és Szatmár megyében összpontosul annak 43 százaléka. A kolozsvári repülőtér utasforgalma 2008-ban elérte a 750 ezer főt, az ugyanebben az évben átadott repülőtéri terminál 2 millió utas fogadására alkalmas.

A *Nyugat régió* fejlettségét tekintve az országos élmezőnyben foglal helyet. A gazdaság nagyon jól profitál a tradicionálisan nyugati orientációból, a történelmileg kialakult és fokozatosan újraéledő gazdasági-térszerkezeti kapcsolatokból, illetve a határokon átvéelő, fejlett és jó minőségű közlekedési hálózatokban rejlő lehetőségekből. A közlekedési rendszer különböző elemei (eltérő jellegű vasutak és közutak, nemzetközi repülőtér Temesváron (2008-ban 1 millió fős utasforgalommal) a nemzetközi kereskedelem (az EU és az Unió kívüli államok közötti) tranzitirányává teszik a régiót, és egyben a gazdaság széles körének biztosítanak tág mozgásteret. Ez a régió adja a román export közel egyötödét, aminél magasabb értékkel csak Bukarest büszkélkedhet. A régióba befektetett 2,0 milliárd euró külföldi működő tőke nagyságát tekintve a második az országos rangsorban.

Az Erdély szívének nevezett *Közép régió* a romániai GDP 12%-át állítja elő, az ipar és az építőipar részesedése itt is viszonylag magas, közel 40 százalékos. A gazdasági élet szempontjából összességében megfelelően kiépített közúti és vasúti infrastruktúra, a két üzemelő (Marosvásárhely és Szeben), illetve egy kiépítés alatt álló (Brassó) repülőtér, és a már megfelelően diverzifikált ipari szerkezet elegendőnek bizonyult a mintegy 2,6 milliárd euró (a romániai összérték 7,7 százaléka) működő tőke betelepüléséhez. A régió már jelenleg is profitál stratégiai, kulcsfontosságú közutak és vasutak metszéspontjában fekvő pozíciójából (három európai főútvonal halad rajta keresztül), de jelentős fejlesztések hiányában nem használhatja ki azt teljes egészében. A tőkebefektetések területileg a régió korábban szászok lakta, tradicioná-

¹¹ Baranyi Béla (szerk.): *Kárpátalja*. MTA Regionális Kutatások Központja, Dialóg Campus Kiadó, Pécs–Budapest, 2009.

lisan fejlettnak számító területére koncentrálnak. A területi koncentrációt jelzi az is, hogy a régió harminc legjelentősebb vállalkozása közül 18 Brassó és Szeben megyében található.

A Székelyföld ehhez a régióhoz tartozik. Az egy főre jutó GDP alapján a székely megyék a romániai átlag körüli értéket mutatnak, a 41 romániai megye közül Maros a 17., Kovászna a 18., Hargita pedig a 19. helyen áll. Nagy István 65 mutató alapján (rangorszámítással) helyezte el a három megyét a romániai gazdasági térben, s azt találta, hogy a rangsormutatók alapján Maros a 12., Kovászna a 18., Hargita pedig a 19. helyet foglalja el. Az időbeli dinamika mutatói szerint a rangsorban Maros a 9., Kovászna a 22., Hargita pedig a 24. a sorban.¹² A magyarországi eredetű tőkebefektetések közel 40 százaléka Hargita és Kovászna megyébe került.

A *Vajdaságot* Szerbiában fejlett területként tartják számon. Az egy főre jutó jövedelmek meghaladják az országos átlagot, a tartomány termeli meg az ország GDP-jének 30 százalékát, innen kerül ki az export 33 százaléka, miközben az ország népességének 27 százaléka él a tartományban. Vajdaság pozíciója és fejlődési potenciálja (nem csupán a jövedelmi viszonyok, hanem a gazdaság szerkezete, a humán erőforrások minősége és az intézményrendszer alapján) viszont nem rosszabb, mint az elmaradott régiók többségéé a Kárpát-medencében, beleértve a fejletlenebb magyar térségeket is. Az autonóm tartomány igazgatási intézményi struktúrája – tekintsünk most el a tartalomtól – a Kárpát-medencei területi-igazgatási egységek közül formai szempontból leginkább hasonlít a nyugat-európai regionalizált államok decentralizált intézményrendszerére.

A régión belüli fejlettségi különbségek jelentősek. Nyugat-Bácska a tartomány legfejlettebb körzete. Apatin térségében az egy főre jutó GDP a tartományi átlag két és félszerese, a karlócai kistérségben (Újvidék mellett) pedig csupán az egyharmada. A nagyobb városok környékei a vajdasági átlag másfél-kétszeresét mutatják. Észak-Bácska és Észak-Bánság – a jelentős magyar népességű körzetek – komplex fejlettségi mutatója a vajdasági átlag kétszerese. A foglalkoztatottak 33 százaléka az iparban, 10 százaléka a mezőgazdaságban dolgozik. A tartomány élelmiszeripara a szerbiai piac legfontosabb szállítója, számtalan élelmiszeripari termék 50–80 százalékát a Vajdaságbán állítják elő.

2.4 Hanyatló területek

Az ipari korszakban megtelepedett ipar egy része a rendszerváltozást megelőző gazdasági válság, illetve az azt kísérő privatizáció és szerkezeti átrendeződés következtében megszűnt. A magas költségekkel előállított, gyenge minőségű termékek iránti kereslet Kelet-Európában és a belföldi piacokon jelentősen visszaesett. A termelési kapacitások csökkenése maga után vonta a munkaerő jelentős részének elbocsátását. A munkanélküliségi ráta drasztikusan megnőtt, a lakosság jövedelmi szintje csökkent, megsokszorozódtak a területi-települési konfliktusok. A helyzet főleg azokban a régiókban súlyos, ahol egyetlen iparvállalatba össz-

¹² Nagy István: *A Székelyföld gazdasági fejlettségének pozicionálása (A külföldi működő tőke és a pénzügyi szektor hatása a regionális fejlődésre)*. Doktori értekezés munkahelyi vitaanyaga, Csíkszereda, 2009.

pontosult a munkahelyek többsége. A domináns iparvállalat megszűnése a lakossági szolgáltatások egy részének eltűnését is jelentette.

A depressziós térségek legkiterjedtebb csoportját a nehézipari (bányászati és kohászati) vidékek alkotják. Az 1970-es években a Kárpát-medencében 450 ezer főt foglalkoztatott a bányászat, 2006-ra a munkahelyek száma ebben az ágazatban a negyedére, 114 ezer főre csökkent.¹³ Ezek a térségek komoly szerkezeti problémákkal küszködnek: a közlekedési, a kommunikációs és a közszolgáltatási infrastruktúra fejletlen, gyenge minőségűek és erősen szennyezettek a mezőgazdasági területek. Ennek következtében e térségek tőkevonzó képessége alacsony. A bányavidékek közelében sok esetben ércfeldolgozó üzemek és kohászati centrumok találhatóak.

Depressziós területek nagy számban a Felvidéken (az Ipoly-mente, Gömör, Szepesség, Sáros, Bodrogköz, Ung-vidék) és Erdélyben találhatóak (2. ábra). A dél- és kelet-szlovákiai elmaradott térségekben nagyszámú magyar népesség él. A szlovákiai magyar lakosság 33%-a a legelmaradottabb járásokban található. Dél-Erdélyben egész sor térség (Vajdahunyad, Resicabánya, Oravicabánya, Nándorhegy, Kudzsir és Fogaras) tartozik a hanyatlásban lévő ipari térségek csoportjába. A 160 ezer lakosú Petrozsényi-medencében például 45 ezerről 18 ezerre csökkent a bányászati foglalkoztatottak száma. Északnyugat-Erdélyben a leginkább érintettek a *színesfémércek feldolgozására* szakosodott városok, Zalatna és Kiskapus térsége környezeti katasztrófaterrületnek minősül. A Székelyföldön mindössze két település tartozik a depressziós kategóriába: a Hargita megyei Balánbánya és a Kovászna megyei Barót. Mindkét városban a bányai ipar hanyatlása okozza az átalakulás nehézségét. Az erdélyi depressziós térségek népessége – az erőltetett iparosítással párhuzamosan zajló betelepítések következtében – zömében román nemzetiségű.

2.5 Sikeres térségek

A piactudományban a vállalkozások, az egyes települések és régiók versengenek a fejlesztési forrásokért, intézményekért, infrastruktúráért és humán erőforrásért, hogy minél kedvezőbb vállalkozási környezetet teremtsenek, amelynek köszönhetően a régió társadalmi és gazdasági virágzásnak indulhat. Vannak már sikeres térségek is a Kárpát-medence valamennyi régiójában.

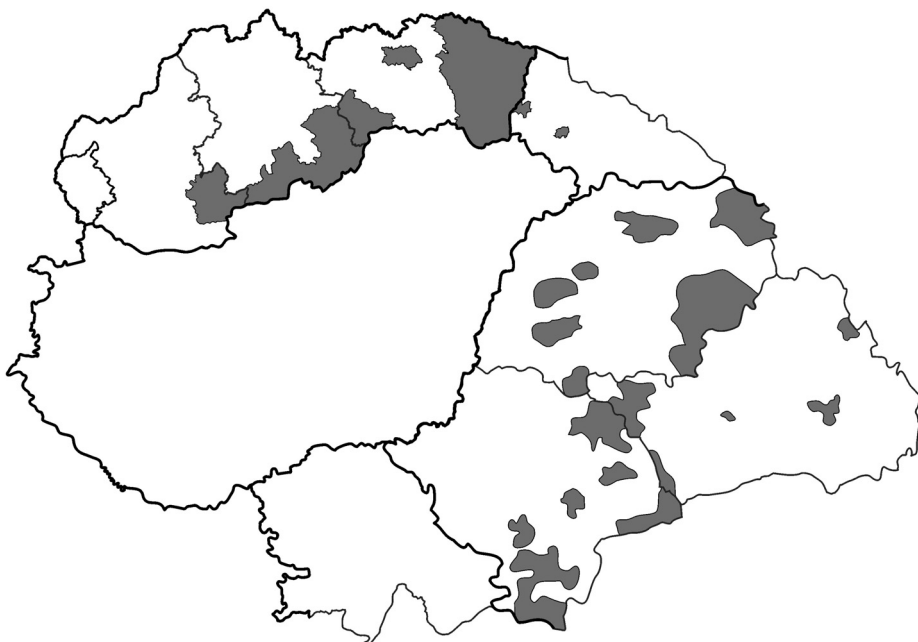
A Szlovákiai Vállalkozók Szövetségének 2004-ben végzett vizsgálata kimutatta például, hogy a szlovák–magyar határ menti járások közül a legjobb vállalkozási környezetet a *Dunaszerdahelyi járás* biztosítja. A több, mint 83 százalékban magyar nemzetiség által lakott járás az előkelő 13. helyet foglalja el az ország 79 járása között. A járás az ország számos kiemelkedőnek tekintett térségét (például Kassát és Besztercebányát) is megelőzte.

Az egykor agrárjellegű járás mintaértékű megújuláson ment keresztül az elmúlt két évtizedben, napjainkban ipari, kereskedelmi, logisztikai és idegenforgalmi jelleget mutat, aktív részévé vált a Bécs–Pozsony–Győr növekedési térségnek.¹⁴ A járásközpont (a várost 25 ezer

¹³ *Visions and strategies in the Carpathian area*. Centre for Regional Studies, HAS. Pécs, 2008. Research report.

¹⁴ Gajdoš, Peter: *Tipologia regionálnej diferenciacie SR*. In Fal'tan, Ľubomír–Pašiak, Ján (red.): *Regionálny rozvoj Slovenska – východiska a súčasný stav*. Sociologický ústav SAV, Bratislava, 2004. 54–78.

2. ábra

Problematicus térségek a Kárpát-medencében¹⁵

ember lakja, azonban a körülötte lévő agglomerációval mintegy 50 ezren tartoznak térségébe) a rendszerváltozás idején is kiválóan használta ki a fejlődési lehetőségeit. Dunaszerdahely szinte töretlenül fejlődik immár fél évszázada, s ennek köszönhetően Dél-Szlovákia egyik legvonzóbb társadalmi és gazdasági központja. A járás kiemelkedő versenyképességéhez hozzájárul a másik két városi rangú település, Somorja (12,5 ezer lakos) és Nagymegyér (9 ezer lakos) is, amelyek szintén sikereket értek el a piacgazdaságra történő átmenetben.

A Székelyföldről elterjedt közfelfogás e régiót a hagyományok szinte végletes formákat öltő tiszteletével, a modernizáció befogadását módszeresen elhárító konzervativizmussal azonosítja. Pedig az utóbbi száz évben a térségben több innovatív kezdeményezés és kísérlet indult el, amelyek méltán keltek érdeklődést Erdély-, Magyarország- és Európa-szerte.

Az elmaradottság és az évszázadokon keresztül perifériális megkésett fejlődés elleni hátrázott fellépés és a strukturális megújulás igénye fogalmazódott meg az 1902. évi Székely Kongresszuson és az ezt követő gazdaságfejlesztési kísérletekben. A múlt század elején az ország más térségeiben ilyen átfogó fejlesztési stratégia nem fogalmazódott meg. A Székely Kong-

¹⁵ Benedek József: *Térszerkezeti egységek*. In Horváth Gyula (szerk.): *Északnyugat-Erdély*. Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2004. 206–220. Benedek József: *Térszerkezeti egységek*. In Horváth Gyula (szerk.): *Dél-Erdély és Bánság*. Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2009. 257–268. Lelkes Gábor: *Régiók és gazdaság*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.

resszust – amely a térség szereplőinek fejlesztési törekvéseit példamutató módon foglalta egy-egy rendszerbe – a magyar területfejlesztési tradíció fontos elemének kell tekintenünk. A történelem vihara ugyan megakadályozta, hogy az ajánlásokat konkrét kormányzati és helyi cselekvés kövesse, a kongresszus jegyzőkönyve területfejlesztési szakembereknek érdekes és elgondolkodtató módszertani olvasmány lehet ma is.¹⁶

A közelmúlt innovációi közül a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem csíkszeredai és marosvásárhelyi karait lehet említeni. Székelyföldi értelmiségiek ismerték fel azt, hogy a régióban megszerzett tudás biztosabban kamatoztatható a helyi gazdaságok fejlesztésében. Nem lett ugyan székely egyetem – okkal kutathatjuk, hogy miért nem –, a felsőoktatási törekvések azonban abból a korszerű felfogásból eredeztethetők, hogy a jövőben a tudásalapú társadalom fejlesztésére lesz szükség. A szellemi teljesítmények érezhetőek a gazdaságban is. A régió több pontján kialakulóban vannak modern ipari csoportosulások (nyomda- és konfekcióipari klaszterek), tudományos igényességgel regionális fejlesztési stratégiák fogalmazódnak meg, alakulnak a közösségi tervezés társadalmi fórumai, Székelyudvarhely városfejlesztési koncepciója kiállja az európai összehasonlítás próbáját.

Remélhetőleg a székely paradigmaváltásnak ezek az elemei – amelyek bőven meríthetnek a történelmi múlt tapasztalataiból is – folyamatosan erősödnek, és a Székelyföld a romániai gazdasági tér egyik, modernizációt előrelendítő régiójává válik. Szervesen illeszkedik majd ugyanakkor a Kárpát-medencei magyar nemzetstratégiai térbe is. Mindezt pedig nem bármilyen nosztalgia táplálja, hanem az európai színvonalú életkörülmények megteremtésének igénye ösztönzi majd. E hármas kötődés – ami fontos hajtóerő Európa számos régiójában – optimális összehangolása sajátos irányítási struktúrákat igényel. Ebben fogalmazható meg az autonómiakoncepció lényege is.

2.6 Gyenge városhálózat

A Kárpát-medence Európa kevésbé urbanizálódott térségének tekinthető. Összesen 59 ötvenezer főnél népesebb nagy- és középvárosa van, amelyből 21 Magyarországon, 17 Romániában, 11 Szlovákiában, 5 Szerbiában, 3 Horvátországon, 2 pedig Ukrajna területére esik. Az összes NUTS II régió központjának népességszáma meghaladja az ötvenezer főt, s szinte kivétel nélkül a száz-ezer főt is. Közép-Szlovákiának, viszonylag sűrű városhálózata ellenére nincs olyan erős nagyvárosa, amely vezető fejlesztési pólusként lenne kijelölhető (3. ábra).

A négy felvidéki régióknak 138 városa van, ezekben a lakosság több, mint 56 százaléka él. Csak Pozsony (425 ezer lakos) és Kassa (235 ezer lakos) tekinthető európai értelemben nagyvárosnak. 50 és 100 ezer népességű kategóriába csupán kilenc város sorolható. Dél-Szlovákia urbanizációs szintje az országos átlagnál kedvezőtlenebb.

¹⁶ A Székely Kongresszus szervezete, tagjainak névsora, tárgyalásai és határozatai. Hargita Kiadóhivatal. Csíkszereda, 2001.

(Szabadka – 100 ezer fő, Nagybecskerek – 80 ezer fő, Pancsova – 77 ezer fő és Zombor – 51 ezer fő) követi. A kisvárosok helyenként kiemelkedően magas száma ellenére a Vajdaságban nincs ezer főnél kisebb népességszámú városi település. A városi népesség aránya a Vajdaságban magasabb (56,7 százalék), mint Szerbia más régióiban, azonban jelentősen elmarad az európai átlagtól.

Budapest mellett a Kárpát-medence határain kívül eső két, mintegy másfél milliós nagyváros van jelentős hatással a térség városhálózatának fejlődésére. Bécs a térség nyugati, míg Belgrád annak déli kapujában helyezkedik el, pozíciójából és fejlettségéből adódóan egyértelműen az elsőnek van meghatározóbb szerepe. Két további főváros, Zágráb és Pozsony a Kárpát-medence határán található, az utóbbinak mintegy feleakkora lakosságszáma ellenére fekvése és Szlovákia egésze miatt nagyobb jelentősége van a térségben. A városhierarchia második szintjén az erős regionális centrumok állnak, amelyek népességszáma általában meghaladja a 200 ezer főt. Ezek szinte kivétel nélkül a medence keleti felében helyezkednek el, míg a 100–200 ezer fő közötti városok legnagyobb része Magyarországon és Romániában.

Az egyes országokban a különböző adottságoknak és a Kárpát-medence területére eső országrész szerepkörének megfelelően a városok igen különböző területfejlesztési és településhálózat-fejlesztési célokat valósítanak meg. Magyarország és Szlovákia teljes területe a Kárpát-medencéhez tartozik, Ausztriának és Ukrajnának kevésbé városodott térségei ennek a vizsgált területre, míg Romániában Dél-Erdély városai rendelkeznek a legjelentősebb múlttal és ebben a régióban is a legsűrűbb az országon belül a városhálózat.¹⁸

A nagy- és középvárosok területi eloszlása nem egyenletes, bár elsősorban a hegyvidéki területeken szembetűnő a hiányuk. Az erősebb regionális központok szomszédságában igen ritkán helyezkednek el akárcsak erős megyeközpontok is, ha mégis, az igen kedvező lehet fejlesztési tengelyek kijelölésére (pl. Kassa–Eperjes, Ungvár–Munkács, Temesvár–Arad) az adottságokhoz mérten.

2.7 Alacsony szintű kutatási-fejlesztési kapacitások

A környező országokban a rendszerváltozás a tudományos kutatásokra ellenmondásos hatást gyakorolt. Egyrészt kialakultak a tudomány szabadságát garantáló politikai és jogi keretek, másrészt azonban felére-harmadára csökkent a kutatási-fejlesztési kapacitások mennyisége, jelentősen mérséklődött a kutatói-fejlesztői állomány. Ma a szomszédos országok nemzeti összterméküknek csupán 0,2–0,6 százalékát költik kutatásra és fejlesztésre (Szlovénia 1,6 százalékos rátája Kelet-Közép-Európában a legmagasabbnak tekinthető). Az alacsony arányszámok mögött jelentős regionális különbségek húzódnak meg az egyes országokban. A magyarok lakta térségeket felölölő megyék, régiók e mutatója az országos átlagoknál jelentősen alacsonyabb. (Például a Székelyföld részét alkotó Kovászna és Hargita megyékben a K+F ráfordítások a statisztikai hibahatáron belüli értékekkel becsülhetők.)

¹⁸ Hardi Tamás–Hajdú Zoltán–Mezei István: *Határok és városok a Kárpát-medencében*. MTA Regionális Kutatások Központja, Pécs–Győr, 2009.

A határon túli magyar kutatások fejlődése szempontjából a tudomány szabadságát megteremtő jogszabályok dinamizáló erőt jelentettek. A korábbi látens tudományos erők mobilizálódtak, intézményesült formákat öltöttek. A magyar tudományosság eredményei viszonylag rövid idő alatt kiterjedt publikációs tevékenységben, tudományos műhelyekben, önálló folyóiratokban és szakmai fórumokban nyilvánultak meg. Ezek az elismerésre méltó eredmények elsősorban a vezető kutató személyiségek és a fiatal kutatói generáció egyéni ambícióinak köszönhetőek. A kutatási ráfordítások ugyanis igen szerény keretek között maradtak. A kvalifikált tudományos szakértői kör kialakulásában, az egyéni tudományos előmenetelben természetesen alacsonyabb ráfordítási rátákkal kezdetben sikereket lehet elérni, azonban a magyar közösségek fejlesztési és fejlődési energiáit ez a megoldás kevésbé képes generálni.

A magyar tudomány intézményesülése a kialakulás szakaszában extenzív módon fejlődött. A Kárpát-medence sok pontján jöttek létre kutatócsoportok és -műhelyek, amelyek a legkülönbözőbb formákban – az adott ország jogrendszeréből fakadó optimális forrasszerzési lehetőségeket szem előtt tartva – szerveződtek meg. A különböző típusú és méretű kutatóhelyek közös sajátossága az, hogy többségük tevékenységének finanszírozási forrásai elsődlegesen magyarországi alapítványokból és kutatási programokból származnak. E kutatási egységek elszigetelten működnek, terveik rövidtávúak, programjaik folyamatos megvalósítása, kutatógárdájuk egzisztenciája szinte kizárólag a magyarországi alapítványi kuratóriumok – sokszor kevésbé átlátható és előre becsülhető – döntéseitől függ. Az alapfinanszírozás hiánya és a pályázati „kitettség” a hosszú távú tudatos építkezés és a szerves fejlődés ellen hat. A szűkös finanszírozás miatt fellépő forrasszerzési kényszer nem ösztönzi a kutatóhelyek együttműködését, nem segíti elő nagyobb méretű, több éves kutatási programok megvalósítását, a korszerű tudománysszervezés korszerű eszközei nem alkalmazhatók. A minimális alapfinanszírozás kényszerű igénye és a méretgazdaságossági küszöb alatti szervezeti nagyság nem serkenthet nemzetközi együttműködésre, sőt nem teszi lehetővé ambiciózus kutatási programok megfogalmazását.

A hatékony együttműködés akadályát jelentheti az a sajátos helyzet, hogy a határon túl állami intézményekben dolgozó kutatócsoportok a magyarországi forrásokból csak igen korlátozottan támogathatók. A legütőképesebb kutatóhelyek nem képesek versenylőnyüket a magyar közösségek érdekében kamatoztatni.

3. ÚJ TENDENCIÁK A REGIONÁLIS FEJLŐDÉSBN

3.1 EU-konform területpolitika

A területi fejlődési gondok mérséklését szolgáló hosszú távú stratégiák kidolgozását és folyamatos megvalósítását három tényező akadályozta a rendszerváltó Kárpát-medencei országokban az átmenet legelső, a 90-es évek közepéig tartó szakaszában: az önálló regionális politika alkalmazásának korlátozott támogatottsága kormányzati körökben, a területi fejlesztési intézményrendszer fejletlensége és a területi közigazgatás megoldatlansága. Ebben az időszak-

ban a térség országai közül mindössze Magyarország és Szlovénia dolgozott ki kormányzati regionális fejlesztési programokat. Az 1990-es évtized második felében – részben a folyamatosan és egyre nagyobb kiterjedésben jelentkező területi válság súlyos következményei miatt, a társult négy országban az európai uniós ösztönzések hatására is – mindenütt megkezdődött a területfejlesztés intézményesítése. Paradigmaváltás legelőször Magyarországon kezdődött. Nem véletlenül állapította meg az Európai Bizottság 1998-ban készült jelentése, hogy a regionális politikában Magyarország tűnik a legfelkészültebbnek. E dokumentum a többi ország strukturális és kohéziós politikáiról általában azonban elmarasztalóan nyilatkozott, megállapítva, hogy:

- egyáltalán nincsenek vagy nagyon gyengék a regionális politikai eszközök;
- fejletlen az intézményrendszer, erőtlen az ágazatközi koordináció a területfejlesztési programok társfinanszírozásában, a területi önkormányzatok fejlesztési eszközei szegényesek, hiányos a szakértelmük;
- a költségvetési szféra is gyökeres átalakításra szorul: nehezen mobilizálhatók az állami pénzalapok a strukturális támogatások kiegészítésére, tisztázatlan a társfinanszírozáshoz szükséges források mennyisége, megoldatlan a felhasználás hatékonyságának garantálása, hiányzik az EU-konform monitoring.

Magyarország után Romániában készült tervezet a regionális fejlesztés cél-, eszköz- és intézményrendszerének kidolgozására. A Phare-program keretében kidolgozott Zöld Könyv foglalta össze először a területi fejlődés problémáit, az ország térszerkezetének helyzetét, és tett javaslatokat a román területfejlesztési modell kidolgozására.¹⁹ E dokumentum a román területfejlesztési politika legsürgetőbb teendőit kilenc pontba foglalta össze: a feladatok a területfejlesztés alapintézményeinek megteremtésétől a regionális programozás bevezetésén keresztül a regionális fejlesztési szakemberképzés megszervezéséig széles skálán mozognak. A javaslatok a fejlett piacgazdaságok és a tagolt intézményrendszert működtető polgári demokráciák esetében teljesen nyilvánvalóak és meg is valósíthatók. Az új elvek, de régi struktúrák alapján működő román demokráciában azonban ezek az elképzelések nehezebben érvényesíthetők.

A román kormányok reformtörekvései között – egyértelműen uniós nyomásra – a területfejlesztési politikának fontos szerepe van. Az 1998. évi területfejlesztési törvény a regionális fejlesztés feladatát az alábbiakban határozta meg: „...a kiegyensúlyozott fejlesztés ösztönzésével, a történelmi, földrajzi, társadalmi, politikai körülmények miatt hátrányban lévő térségek fejlődési lemaradásának mérséklésével, és az újabb egyenlőtlenségek kialakulásának megelőzésével csökkentse a meglévő regionális különbségeket.”

A rendszerváltó országokban a szovjet típusú tanácsokat európai jellegű önkormányzatok váltották fel. Az új formájú hatalommegosztás letéteményesei a települési önkormányzatok lettek. A demokratikus eufória és a korábbi területi irányító szervekkel szembeni ellenszenv miatt a területi középszintek igen korlátozott funkciókhoz jutottak. Romániában megmaradtak ugyan a választott megyei tanácsok, mellettük azonban kiterjedt jogosítványokkal rendel-

¹⁹ *Green Paper. Regional Development Policy in Romania*. Romanian Government and European Commission. Bucharest, 1997.

kező prefektusi rendszer szerveződött. Szlovákiában megszűntek a régiók, és a járásokban állami szervek alakultak, Szerbiában az új járásokban ugyancsak közigazgatási hivatalok működnek. Ukrajnában fennmaradt a négyfokozatú szovjet típusú közigazgatás, a Kárpáton túli területen és annak járásiban választott tanácsok és mellettük elnöki megbízottak működnek.

A területfejlesztés felértékelődése kényszerítő erővel hatott a szétaprózott közigazgatásra is. Az 1990-es évek közepén a területi közigazgatási reformok nagyobb területi egységekhez vezettek. Szlovákiában 8, Horvátországban pedig 20 megye jött létre.

Az EU-kompatibilis területfejlesztés cél- és intézményrendszere, a tervezés és a struktúrapolitikai döntések előkészítése az új EU-tagállamokban nagyobb méretű területi egységet igényel. A 42 román, a 19 magyar és a 8 szlovák területi-közigazgatási egység gazdasági potenciálja, mérete túl szerény ahhoz, hogy a területi szervek átfogó, komplex területfejlesztési célokat fogalmazhassanak és valósíthassanak meg. Ezért a különböző társadalmi-gazdasági szerkezetű megyékből fejlesztési régiók szerveződtek. A fejlesztési régiók mérete elvileg már alkalmas arra, hogy az erőforrásokat hatékonyan hasznosítsák, regionális fejlesztési stratégiákat dolgozzanak ki és valósítsanak meg. A régiók a statisztikai adatgyűjtés és -feldolgozás egységei is.

A területfejlesztési intézményrendszer elemei közül a legtöbb vita minden országban a *fejlesztési régiók* lehatárolása és központjainak kijelölése körül zajlik. Romániában is több régió-beosztási koncepció fogalmazódott meg, végül az Erdély történelmi határait követő, a jelenlegi megyei beosztást tiszteletben tartó nyolc régiós változat lett a törvényi szabályozás alapja. Az erdélyi régiók belső szerkezete ugyanakkor újabb éles vitákat generálhat. A közép-romániai régió kedvezőtlen szervezeti keretet jelent a három székely megye számára, amit csak azért a döntés, hogy a régió fejlesztési szervezetének székhelye Gyulafehérvárra települt. A többi országhoz képest Romániában a régiók szervezéséhez – történelmi hagyományok, városfalózatok miatt – bizonyos szempontból kedvezőek az adottságok. Ennek alapvetően két oka van:

- 1953–1965 között az országban 17 tartomány alkotta a területi mezoszintet. Az ország közigazgatási beosztása többször változott a 20. században, Magyarországgal ellentétben a területi közigazgatáshoz nem kötődnek több évszázados hagyományok. Az ország történelmi tájain (Olténia, Munténia, Moldova, Erdély, Bánát stb.) a több évtizedes erőszakos homogenizálás ellenére felfedezhetők a regionális identitás maradványai, ezekre tudatos regionális politikával lehet építkezni;
- a decentralizált területfejlesztés számára Románia viszonylag kedvező nagyvárosi hálózattal rendelkezik. Kolozsvár, Nagyvárad, Temesvár, Arad, Brassó, Nagyszeben, Marosvásárhely, Krajova, Konstanca, Galați, Iași, Ploești, Pitești mind népességszámát, mind multifunkcionális jellegét tekintve tényleges növekedési központként vehető számításba. A nagyvárosok szellemi-kulturális funkciói erősek, sok helyütt 2–5 ezer fős kutatósi-fejlesztési kapacitások és 10–30 ezer hallgatói létszámú egyetemek vannak.

Számításba kell venni azonban, hogy a regionális politika hatékony európai uniós intézményi modelljének és az önálló döntéseket előtérbe helyező szervezési formáinak elterjedése előtt akadályok jelennek meg az egységes nemzetállami ideológiát valló unitárius államokban. Az alulról építkező, partnerségre alapozott integratív regionális fejlesztési modell kialakítására indított székelyföldi kísérleteket a helyi és a központi román politikai elit és admi-

nisztráció érzékelhető ellenszenvvel fogadja. A székelyföldi regionális fejlesztési tudományos fórumokat követően rendszerint éles ellenvélemények fogalmazódnak meg. Az opponáló körök megfélekedeznek arról, hogy az új típusú fejlesztési politika megalapozását szolgáló kutatások és az eredményeket értékelő tudományos viták következtetéséből nem a dezintegráció intézményesítése rajzolódik ki, hanem éppen ellenkezőleg a gazdasági teljesítőképességet erősítő, a kohéziót és a regionális versenyképességet fejlesztő szervezeti formák és modellek kialakításának kísérlete zajlik.

Szlovákiában a területfejlesztési szabályozás intézményrendszerén egyértelműen érzékelhető a szélsőséges szlovák nacionalizmus. Az 1993-ban függetlenné vált Szlovákiában a fejlesztéspolitikai döntések többségének, a NUTS 2 és NUTS 3 szintek területi lehatárolásának, az önkormányzati hatáskörök szabályozásának és a területfejlesztési intézkedéseknek (a decentralizáció intézményesítését leszámítva, ami az EU által megfogalmazódott követelmény volt) etnikai indokai voltak (konkrétan: a magyar kisebbségi tér feldarabolása észak-dél irányban, a magyarok lakta térségek hátrányos megkülönböztetése a fejlesztéspolitikában). A területfejlesztési kérdések etnikai alapon való megközelítése (ami nem újkeletű, egészen 1918-ig nyúlik vissza) fékezi a kohéziót, s jelentős mértékben az ország makrorégiói között megnyilvánuló nagy gazdasági-társadalmi különbségek okának is tekinthető.

3.2 Határ menti területi együttműködések

A rendszerváltozás összességében kedvező helyzetet teremtett a regionális együttműködések számára is a Kárpát-medencében, még ha időközben felszínre kerültek a gyengeségek, korábbi ellentétek, félelmek és gyanakvások. Az új szemlélet kialakításában elsődleges szerepe az Európai Unió Interreg-CBC programjainak volt. A kelet-közép-európai államhatárok két oldalán fekvő térségek számottevő része ma is elmaradott terület, az északkelet-magyarországi részekre eső szlovák, ukrán, román határ menti térségek egyúttal az új európai közösség legfejletlenebb területei közé tartoznak.²⁰ Valamivel jobb teljesítőképességet mutatnak a délkeleti és a déli határaink mentén fekvő román és szerbiai régiók. A Magyarországgal érintkező két horvát nagyrégió teljesítménye is a nemzeti GDP-átlag alatt van, mint ahogy Burgenland is a legfejletlenebb osztrák tartománynak minősül.

A ma még inkább csak hátrányokat magában foglaló határ menti fekvés, a városhiányos jelleg, a krónikus tőkehiány, az akut foglalkoztatási válság egyaránt a marginális fekvésű és helyzetű térségek és településeik fejlesztését sürgeti. Az államhatárok merev elválasztó szerepének oldódása, a kelet-közép-európai határok spiritualizálódása a rendszerváltó országok, köztük Magyarország és szomszédai számára alapvető nemzeti érdek.

A határon átnyúló struktúrák intézményi háttere Magyarországon formálisan minden határszakaszon megvalósult, a Madridi Egyezmény ratifikálása (1993) óta valóságos együttműködési alapítási hullám söpört végig az ország határai mentén. A nagy számban létrejövő új

²⁰ Baranyi Béla: *A határ mentiség dimenziói. Magyarország keleti államhatárai*. Budapest–Pécs, Dialóg Campus Kiadó, 2004.

szerveződések és együttműködések esetlegességét is jelzi, hogy sok olyan problémával küszködnek, amelyek akadályozzák hatékony működésüket. Ilyen gondot jelent, többek között, a rendkívül sokféle szervezeti felépítés és szereplői kör, a túlságos nagyvonalúsággal és általánosan megfogalmazott feladatok, illetve a hozzájuk kapcsolt szerény finanszírozási lehetőségek. A kapcsolattrendszerek intézményesülésének eddigi csúcspontját mindazonáltal Kelet-Közép-Európában is az euroregionális (az EU-val nem határos, de ezt a nevet használó) szervezetek kialakulása jelentette.

Magyarország megyéi ma 16 határon átnyúló interregionális együttműködési szerveződésben vesznek részt. Az együttműködési szervezetek formai keretei és tartalmi jegyei igen különbözőek, a kooperáció indítékai is eltérőek. Általános vonásként azonban az emelhető ki, hogy ezek a szerveződések potenciálisan tágíthatják a magyar nemzetgazdaság piaci tereit, a méretgazdaságosság határait, és elősegíthetik a vállalkozások piaci expanzióját. Ám ennek a lehetőségnek ma még rendkívül gyenge jelei tapasztalhatók. A határokon átnyúló gazdasági együttműködés fejlesztésére csekély uniós forrásokat fordítanak a tagállamok. Sem a gazdasági tervezés, sem a gazdaságfejlesztés támogatási rendszere, sem pedig a vállalati stratégiák ma még nem képesek a határ menti kapcsolatokat integratív erővé alakítani.

Az új intézményesült határ régiók viszonylag csak ritkán fednek le valódi, funkcionális háttérteréseket. Bár vannak pozitív példák is (pl. a Kassa–Miskolc eurorégió), mégis jellemzőbb az, hogy a kezdeti hatalmas területű eurorégiók létrejötte óta (Kárpátok eurorégió, Duna–Körös–Maros–Tisza eurorégió) egyre kisebb területű, a valós térkapcsolatokat egyre inkább figyelembe vevő együttműködések alakulnak ki a keleti határok mentén is (Interrégió, Bihar-Bihar eurorégió). Ezeknek az alapvetően pozitív irányú folyamatoknak a háttérben az áll, hogy a határ mindkét oldalán elhelyezkedő kistérségek és települések felismerték az érdekegyeztetésben, különös tekintettel a határok által Trianon után szétszabdalt területek természetföldrajzi, térszerkezeti, etnikai egymásrataltságában rejlő lehetőségeket, megkerülve a még jelentős nemzetállami akadályokat, s előtérbe helyezve a lokális együttműködés előnyeit.²¹

3.3 Fejlesztési tervek a 2007–2013 közötti időszakra

A Kárpát-medencei régiók fejlődési irányainak alakításában új korszakot nyitott az uniós tagországok nemzeti fejlesztési terveinek a kidolgozása a 2004–2006, illetve a 2007–2013 közötti időszakra. A nemzeti fejlesztési tervek az Európai Unió tervezési metodikája alapján készültek.

A nemzeti fejlesztési tervek operatív programjainak száma és elnevezése országonként változik. Az uniós követelményekhez igazodva a nemzeti programok általában öt nagy tevékenységcsoportra tagolódnak. A *versenyképes gazdaságfejlesztési program* a kis- és középvállalatok fejlesztését, a kutatási és fejlesztési támogatásokat, a vállalkozások technológiai beruházásait foglalja magában. A *környezetvédelmi és infrastrukturális operatív program* az ország környe-

²¹ Baranyi Béla: *Euroregional organisations and formations on the eastern borders of Hungary*. European Spatial Research and Policy 2003. 1. 85–94. Baranyi Béla: *A határ mentiség dimenziói Magyarországon*. Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs, 2007. Hardi Tamás: *Az államhatárokon átnyúló régiók formálódása*. Magyar Tudomány 2004. 9. 991–1001.

zetvédelmi állapotának javítását tűzi ki a környezeti infrastruktúra kiépítésével, a környezetbiztonság növelésével, végül a közlekedési infrastruktúra megvalósítását szolgálja. A *humán-erőforrás-fejlesztés operatív program* célja a foglalkoztatás, képzés és oktatás szintjének emelése, a munkaerő-piaci versenyképesség javítása és a társadalmi beilleszkedés elősegítése. Az *agrár- és vidékfejlesztés operatív program* célja egyrészt a mezőgazdasági termelés modernizációja és hatékonyabbá tétele, részben termelési technológiák, részben a termékfeldolgozás fejlesztése révén, másrészt a vidék felzárkóztatása, alternatív jövedelemszerzés megteremtése a vidéken élők számára. A *regionális operatív programok* a fejlesztési régiók hatáskörébe eső fejlesztéseket tartalmazzák.

Kedvezőtlen jelenségnek kell tekintenünk azt, hogy az Európai Unióhoz történő csatlakozás folyamata központosító hatású volt valamennyi új tagországban. A nemzeti fejlesztési tervek felülről lefelé építkeztek, a programok kidolgozásában a központi kormányzatnak szinte kizárólagos szerepe volt, a fejlesztési régiók – nem lévén közigazgatási egységek – érdekeiket, fejlesztési elgondolásaikat csak részben érvényesíthették, jobbára csak a projektek gyűjtésében jutottak szerephez. A nemzeti fejlesztési tervek döntően ágazati fejlesztési feladatokat jelölnek meg. A regionális operatív programokat sem a régiók fejlesztési elképzelései alapján alakították ki, hanem az ágazati operatív programokból kimaradt feladatokat tekintették regionális jelentőségűeknek. A régiók alulértékelését jól mutatja, hogy a regionális operatív programokra jutó pénzügyi források aránya egyik országban sem éri el a fejlesztési kiadások 25 százalékát (2. táblázat).

2. táblázat

Az operatív programoknak juttatott uniós támogatások, 2007–2013²²

Megnevezés	Magyarország		Románia		Szlovákia	
	Millió euró	%	Millió euró	%	Millió euró	%
Versenyképes gazdaság	2 810	11,3	2 724	14,2	2 975	26,4
Környezet és infrastruktúra	10 905	43,8	9 286	48,3	5 007	44,5
Humán-erőforrás-fejlesztés	5 430	21,8	3 476	18,1	1 750	15,5
Regionális fejlesztés	5 771	23,1	3 726	19,4	1 532	13,6
Összesen	24 916	100,0	19 212	100,0	11 264	100,0

Az uniós finanszírozású fejlesztések nagy része infrastrukturális (út-, szennyvízhálózat-építés stb.) és környezetvédelmi jellegű lesz (a kiadásoknak Romániában 48, Szlovákiában pedig 45 százalékát ezekre költik), amelyek átmenetileg javíthatják a fejlesztésekben közreműködő helyi vállalkozók kondícióit, és fejlesztik a települési környezetet, javítják a megközelíthetőséget és a lakosság életkörülményeit, ám a fenntartható növekedéshez nem szolgáltatnak

²² Forrás: *Eligible areas under the Convergence Objective and the Regional Competitiveness and Employment Objective*. ec.europa.eu/regional_policy/atlas2007

elégseges erőforrást. Különösen a román fejlesztéspolitika szán csekély forrásokat a versenyképes gazdaság fejlesztésére és a regionális programokra. Ezért a gazdasági bázisok megerősítését más eszközökkel kell elérni. A gazdaság piaci alapokon nyugvó fejlesztésének (ami kis-sé leegyszerűsítve azt jelenti, hogy a nemzetközi piacokon is jól értékesíthető termékeket és szolgáltatásokat kell előállítani) a technikáit el lehet és el is kell sajátítani. Annál is inkább, mert 2014-től gyökeres változásokra lehet számítani az unió támogatáspolitikájában. Erre fel kell készülni. A magyar közösségeket ebbe a felkészülésbe be kell vonni. A gond egyébként az, hogy még Magyarországon sem elfogadott felfogás az, hogy támogatásokból nem lehet versenyképes társadalmat építeni. Egészséges közösségek nem is igénylik a szociálpolitikai alapokon építkező társadalomirányítást.

A központi függés értelemszerűen a helyi-regionális szinergiák elhanyagolását eredményezi. A már lezárult és a folyamatban lévő nemzeti fejlesztési tervek tapasztalatai azt mutatják, hogy a centralizált döntési mechanizmus nem segíti elő a területi különbségek mérséklését, sőt azok növekedését idézi elő. A regionális hatáskörben felhasználható források nem alkalmasak a határokon átnyúló regionális együttműködések fejlesztésére sem, hiszen alapvetően településregenerációs, oktatási-kulturális, turizmusfejlesztési feladatok megoldására készültek. Az Interreg-programok az államhatárokkal érintkező térségek együttműködési kereteit bővítik, kevésbé alkalmasak hosszú távú gazdasági kapcsolatok megalapozására. Egy nemzetközi kutatás keretében a magyar–román határszakaszon végzett vizsgálat eredményei is arra figyelmeztetnek, hogy a perifériák fejlesztése központból irányított programokkal nem lehet eredményes, a határtérségekbe kihelyezett központi hivatali részlegek képtelenek a helyi sajátosságok érvényesítésére, tevékenységük bürokratikus vonásai alkalmatlanná teszi azokat a területfejlesztési szereplők együttműködésének ösztönzésére.²³

4. A TERÜLETI KOHÉZIÓ ERŐSÍTÉSÉNEK FELADATAI

A Kárpát-medencét betöltő, illetve azzal érintkező 54 milliós országcsoport (Ukrajnát ez esetben nem vettük figyelembe) demográfiai potenciáljának és településhálózatának területi szerkezete nagy eltéréseket mutat. Románia és Szlovákia viszonylag kiegyensúlyozott népesség-eloszlású ország, településszerkezetük dekoncentrált. Románia településhálózatában több nagy népességkoncentrációt találunk, a fővároson kívül jelentős lakosság számú és gazdasági potenciálú regionális központok fejlődtek ki. A nyolc Kárpát-medencei ország többségében a főváros – amely egyszerre meghatározó gazdasági, politikai-döntési központ és az ország legfejlettebb területi egysége is – e nagy természeti tájban vagy annak közelében helyezkedik el. E geopolitikai helyzet kedvező hatással lehet a térség integrálódására, hisz a fővárosi agglomerációk modernizálódásának az európai gazdasági térbe való bekapcsolódás az alapja. A

²³ Koncz Gábor: *Magyar–román határon átnyúló együttműködések egy prominenciavizsgálat tükrében*. In Rác Szilárd (szerk.): *Regionális átalakulás a Kárpát-medencében*. Magyar Regionális Tudományi Társaság, Pécs, 2006. 354–366.

méretgazdasági szempontok az államhatárokhoz való közelségük miatt csak a szomszédos országok térségeit is figyelembe véve érvényesíthetők. A Kárpát-medencétől távoli Bukarest és Kijev nem szűkebb vonzáskörzete, hanem nemzetstratégiai szempontok miatt érdekelt a térségi kapcsolatok erősítésében. E két ország európai uniós piacokra a Kárpát-medencei közlekedési hálózatok közvetítésével juthat el.

A széttagolt magyar nemzet egyes részeinek jövőjét ma elsősorban a nemzetállamok fejlesztési stratégiái formálják. A magyar kormányzatok támogatáspolitikája csak lassú és kevésbé átütő korrekciókra képes. A magyar fejlesztési koncepciók sem építették be saját logikai rendszerükbe a határokon átívelő, több régiót felölelő együttműködések potenciális hatásait. A határon túli magyar területek gazdasági és kulturális fejlődését segítő tevékenységek nem alkotnak egységes rendszert, nem a területi munkamegosztás szempontjait veszik figyelembe, hanem a magyar gazdaság fejlesztésétől független, szigetszerű kezdeményezéseknek tűnnek. Szervesen egymáshoz kapcsolódó elemek hiányában a következmények esetlegesek, a beavatkozások hatékonysága alacsony szintű, szinergikus hatások nem alakulnak ki, a fenntartható fejlődés esélyei kedvezőtlenek. Példaként a magyar nyelvű felsőoktatás-kutatás és a magyarok lakta térségek gazdaságfejlesztési kezdeményezései közötti összhang hiányát említhetjük.

A nemzetstratégia fogalma ma elsősorban politikai dokumentumokban jelenik meg, a határon túli magyar területek autonómiájának és a magyar népesség szülőföldjén maradásának követelményeit tartja szem előtt. E felfogás nyilvánvaló és érthető alapját az adja, hogy a magyar népesség száma csökken, demográfiai mutatói romlanak, miközben a magyar munkaerő-piaci prognózisok a gazdasági fejlődést csak jelentős számú népesség betelepítésével látják megvalósíthatónak. E nagy jelentőségű kérdésre is stratégiai választ kell adni, annak figyelembevételével, hogy a magyar működő tőke külföldre áramlása más térségekben teremthet a magyar gazdaság számára pótlólagos munkaerőt. A politikai diskurzusokban használt fogalom tartalma azonban nem kidolgozott, hiányzik a fogalom pontos definíciója, nem tisztázott tartalma, nem világosak elemei, ezek kölcsönkapcsolatai.

Magyarország és a két legnagyobb magyar népességű szomszédos ország csatlakozása az Európai Unióhoz kedvező feltételeket teremt a hosszú távú stratégiaalkotás számára. Az Unió strukturális politikája ugyanis nagy távlatú transzregionális (országhatárokon átnyúló, egymáshoz kapcsolódó) térségi stratégiákra is támaszkodik. Jelenleg kilenc makrorégióra készülnek uniós tervek. Magyarország érdeke az lenne, hogy a Kárpát-medence alkosson új makrorégiót, ezáltal a magyar területek jelentős része egységes stratégiai térré válhatna. Magyarország kezdeményező szerepet vállalhatna e stratégiai tér szervezésében, és ezt összekapcsolhatná Magyarország és a magyar lakosságú területek kohéziójának programjával (a nemzetstratégiával).

A Kárpát-medencei makrorégió mellett – a modern kori európai történelemben már többé-kevésbé sikereket eredményezett integrációs tapasztalatokon kívül – az alábbi érvek szólnak:

- e közel 25 millió fős térség kohéziós problémái (nehézkés megközelíthetőség, korszerűsítésre váró gazdasági szerkezet, főváros központú modernizációs térségek) sok hasonlóságot mutatnak, a modern európai fejlesztési irányok meghatározását, a programok megvalósításának finanszírozását a közös célok elősegíthetik;
- a Kárpát-medence környezetének egységes védelme, a közös árvízvédelmi programok hatékonysága fokozható;

- az új területfejlesztési hajtóerők (magas szintű üzleti szolgáltatások, kutatás-fejlesztés) méretgazdaságossági követelményei jobban teljesíthetők, a gazdaság versenyképességi elemei előnyösebben fejleszthetők;
- a térség regionális centrumainak (nagy- és középvárosainak) hálózatos együttműködése hozzájárulhat a policentrikus fejlődés európai uniós célkitűzésének megvalósításához, a több központú regionális fejlődés stratégiai igényének érvényesítéséhez;
- a határ menti együttműködésekben új célok fogalmazhatók meg, a szomszédos területek kooperációjában erősödhet a lokális munkaerőpiacok és szolgáltatási hálózatok optimális hasznosításának követelménye;
- a térség – Európában egyedüli etnikai összetétele következtében – a demokratikus hatalomgyakorlás, a regionális autonómiák új típusú működésének kísérleti terepe lehet. A transznacionális makrorégió intézménye hozzájárulhat a decentralizált és regionalizált államberendezkedésre való áttérés nemzeti akadályainak leküzdéséhez.

A Kárpát-medencei *tervezési együttműködésben* – regionális politikai szempontból – a következő témakörök tekinthetők fontosnak:

a) A határ menti térségek fejlettségi színvonalbeli különbségeinek mérséklése, a határokon átnyúló infrastruktúra-fejlesztés és munkaerő-piaci együttműködés. A jelenlegi gyakorlattól eltérően különös figyelemmel kell lenni a határhoz közeli nagyvárosok (Miskolc, Nyíregyháza, Debrecen, Szeged, Békéscsaba, Pécs, Győr, Kassa, Szatmárnémeti, Nagyvárad, Arad, Temesvár, Újvidék, Szabadka, Eszék) együttműködésének fejlesztésére. E térség egyik gyenge pontja az üzleti szolgáltatások alacsony teljesítőképessége, ám ezek fejlesztése a tudásalapú gazdaság kibontakozásának előfeltételeként kizárólag nagyvárosi terekben képzelhető el. A munkaerőpiacok közötti együttműködés erősségét a múltban is meghatározta és napjainkban is jelentősen befolyásolja a rendelkezésre álló információk mennyisége és minősége. Miközben a magyar–osztrák határon a hivatalos intézményi együttműködések révén évtizedes múltra tekint vissza a szomszédos régiók állásajánlatainak kölcsönös bemutatása, addig a keleti és a déli határszakaszokon sokszor még a munkavállalási feltételekről sem áll rendelkezésre elegendő információ. A munkavállalók és munkaadók ismereteinek bővítésében és naprakészen tartásában komoly tartalékok rejlenek, amelyek kiaknázása segíthet a krónikus munkaerőhiány, illetve munkanélküliség egyidejű csökkentésében.

b) Az EU 2007–2013 közötti támogatáspolitikájában a szomszédsági partnerség új támogatási célt jelent. A határ menti régiók fejlesztési programjainak kidolgozása, összehangolása és a közös feladatok végrehajtása csak intézményesített formában képzelhető el. A jelenlegi gyakorlat – a központi kormányhivatalok térségbe kihelyezett részlegeinek programkoordinációja – nem hatékony. Nyugat-Európa határrégióiban e feladatokat közös testületek végzik. Ki kell dolgozni a közös területfejlesztési testületek (transznacionális területfejlesztési táncsok) működési modelljét, szervezeti felépítését és működési rendjét.

c) A határ közeli nagyvárosok (Miskolc, Kassa, Debrecen, Nyíregyháza, Nagyvárad, Szatmárnémeti, Ungvár, Arad, Temesvár, Szeged, Szabadka, Újvidék, Pécs, Eszék) fontos nem-

zeti tudásközpontok vagy azokká fejleszthetők. A környező öt országban gondot jelent azonban, hogy a kutatási potenciál nem éri el az európai tudáspiacon versenyképes szervezetek méreteit. A közös tudásközpontok kialakítása a természettudományi és műszaki kutatások ipari kapcsolatainak erősítését, a termékfejlesztést, a tudásigényes kis- és közepes méretű vállalkozások elterjedését, a térségek exportpotenciáljának erősítését szolgálhatja. Konceptiót érdemes kidolgozni technológiai centrumok kialakítására. A fejlesztési stratégia alapelveinek kell tekinteni a néhány, nemzetközileg piacképes termék és szolgáltatás kutatására-fejlesztésére való szakosodást.

d) Hasonló együttműködés kínálkozik a határ közelében működő vagy tervezett *regionális repülőterek* fejlesztésében. E térségek megközelíthetőségének javításában a légi közlekedésnek nagy jelentősége van. Ma több romániai nagyváros működtet harmadik kategóriás regionális repülőteret, Magyarországon Debrecen repülőtere alkalmas arra, hogy magasabb kategóriájú repülőtérré váljon. Ehhez azonban vonzáskörzetének a közel egymillió lakosságú romániai bihari és szatmári térségekre is ki kellene terjednie. Temesvár nemzetközi repülőterének piaci körzete felölelhetné a délkelet-magyarországi megyéket is, Kassáé pedig az észak-magyarországi régió keleti térségeit. Pécs és Eszék repülőterei között hatékony munkamegosztás kialakítására van szükség.

e) Az új tagállamok *regionális fejlesztési szakemberállománya* ma még kis létszámú, képzettsége nem megfelelő. Az új tervidőszakban a regionális fejlesztési programok mérete nagyságrendekkel megnő, végrehajtásuk bonyolultabbá válik. Sokkal több, a regionális politikában jártas gyakorlati szakemberre lesz szükség, akik nemcsak a programok végrehajtását szervezik, hanem képesek folyamatosan nyomon követni az új európai regionális politikai paradigma várható következményeit a sajátos problémákkal küszködő kelet-közép-európai térségekben. Olyan képzési és továbbképzési központokra van tehát szükség, amelyek folyamatosan szervezik a szakmai ismeretek átadását. Három központ kialakítása képzelhető el: az egyik a Debreceni Egyetemen (a Nagyváradai Egyetemmel, a Babeş–Bolyai Tudományegyetemmel, illetve az Ungvári Állami Egyetemmel közösen működne), a másik Pécsen (az eszéki és az újvidéki egyetem kooperációjában), a harmadik pedig Győrben (pozsonyi egyetemekkel, kutatóintézetekkel és a komáromi Selye János Egyetemmel együttműködésben). A képzési központok működtetésében az MTA Regionális Kutatások Központja – amely Magyarországon a regionális politikai és gazdaságtani egyetemi képzés vezető intézménye – is aktív szerepet vállalna. A kutatóintézetnek Békéscsabán és Győrben már van határ menti dokumentációs központja. Fél- és egyéves kurzusokon évente 50 regionális szakember képzése szervezhető meg.

f) A határon túli intézményesült magyar tudomány másfél évtizedes működését korszerűsíteni célszerű. A paradigmaváltás lényege az, hogy a spontán módon létrejött, viszonylag jelentős kutatási kapacitások további fejlődéséhez jól definiált célokat, az ezek megvalósítását szolgáló eszközöket fogalmazzunk meg, vezető intézményeket jelöljünk ki, és koordinációs fórumokat hozunk létre.

A szomszédos országokban a magyar tudományos műhelyeknek az alábbi célok érdekében célszerű működniük:

- az össznemzeti magyar tudományos kapacitások és eredmények fokozása a magyar tudomány nemzetközi pozícióinak erősödése érdekében;
- a magyar közösségek nemzettudatának fejlesztése, modernizációs programjainak megalapozása;
- a többségi nemzet tudománypolitikai célkitűzéseinek figyelembevétele egyrészt a finanszírozási források bővítése, másrészt az európai és a bilaterális kutatási programokban való közreműködés előmozdítására;
- a magyar nyelvű felsőoktatás képzési programjainak tudományos megalapozása, doktori programokban való közreműködés;
- új tudományágazatok meghonosítása és fejlesztése.

g) A határon túli magyar szervezetek aktivitása nagyban hozzájárulhat a Kárpát-medencei gazdasági tér megerősödéséhez, a határon átnyúló gazdasági kapcsolatok élnépszerűsítéséhez (a fejlődés üteme azonban egy határ mentén is jelentős regionális eltéréseket mutathat az egyes régiók eltérő ágazati szerkezetének, piaci viszonyainak stb. függvényében). A magyar–magyar gazdasági együttműködési hálózatok elsősorban a kis- és középvállalkozások térnyeréséhez járulhatnak hozzá, többek között üzletember találkozók szervezésével, információk szolgáltatásával, valamint szakkiallítások és konferenciák szervezésével. Az együttműködések tudatos és célirányos fejlesztése nemcsak a kereskedelmi forgalom növekedéséhez, hanem hosszabb távon közös beruházásokhoz és klaszterek kialakulásához vezethet

A tervezési együttműködés keretét is az új európai makrorégió adhatná. Az itt tervezett kooperációs kapcsolatok gazdasági és területfejlesztési hatásai megtervezhetőek, kohéziós következményei becsülhetőek, a tervezett programok operacionalizálhatóak. E munkában valamennyi ország regionális tudományi műhelyei jelentős feladatokhoz juthatnak. E kutatási, tervezési és fejlesztési programok európai uniós támogatásokra is számíthatnak.

A 2014-től esedékes következő uniós programozási periódusra való felkészítés során a magyar fejlesztéspolitikában sokkal markánsabb álláspontokat kell megfogalmazni a Kárpát-medencei gazdasági tér kohéziójának erősítését szolgáló intézkedések körét és tartalmát illetően, s ennek meg kell mutatkoznia a magyar támogatáspolitikai különböző formáiban is. Ennek az új filozófiának az alkalmazása sokkal összetettebb feladatot jelent, kevésbé látványos, de hatékonyabb megoldásokat kínál.

A határon túli ügyek szervezett intézésének a célja a nemzeti azonosságtudat folyamatos fenntartása és fejlesztése lehet. A gazdasági kapcsolatok fejlesztését sokkal finomabb módszerekkel, a partnerség intézményének számtalan formális és informális módszere felhasználásával kell szervezni. A magyar gazdaság tőkeexpánziójának a jövőben erősödnie kell, a tőkeexport lehetséges színtereiként a határon túli magyar lakosságú térségek is szóba jöhetnek. A gazdasági racionalitás azonban azt diktálja, hogy a magyar tőke befogadására e térségeknek is fel kell készülniük. Mint ahogy a magyar gazdaságpolitikának is számolnia kell azzal, hogy a tőkeexport támogatáspolitikájában külön szabályozást igényelnek a határon túli ma-

gyar lakosságú területekre történő befektetések. Ez esetben ugyanis sokkal több mérlegelésre érdemes szempontot kell figyelembe venni a racionális gazdasági döntések kialakításában

A reálgazdaság fejlődésének ütemét, a gazdaság szerkezetének minőségét és jövedelemtermelő kapacitását – a gazdasági válságot kiváltó okokból levonható tanulság ez – a jövőben még inkább az állam, az önkormányzatok és az üzleti világ szereplőinek térbeli együttműködése, partnerségének minősége határozza meg. A partnerséget szervezni és menedzselni kell. E funkciókat Európa sok országában sikeresen a régiók gyakorolják. A Kárpát-medence formális regionalizálásának intézményesítése a térség gazdasági fellendülését eredményezné, közvetett módon a térségi autonómiák fejlődését is előre lendítené. A régiók kialakításában ezért kellene Magyarországnak példát mutatnia.

IRODALOM

- Balcsók István–Koncz Gábor: *A Kárpát-medence városhálózata, különös tekintettel a Magyarországhatárain kívül eső régiókra*. MTA Regionális Kutatások Központja, Debrecen, 2008. (Kézirat)
- Balcsók István–Koncz Gábor: *A Kárpát-medence Magyarországon kívüli régióinak munkaerő-piaci sajátosságai*. MTA Regionális Kutatások Központja, Debrecen, 2008. (Kézirat)
- Baranyi Béla (szerk.): *A határ mentiség kérdőjelei az Északkelet-Alföldön*. MTA Regionális Kutatások Központja, Pécs, 2001.
- Baranyi Béla: *Euroregional organisations and formations on the eastern borders of Hungary*. European Spatial Research and Policy, 2003. 1. 85–94.
- Baranyi Béla: *A határ mentiség dimenziói. Magyarország keleti államhatárai*. Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs, 2004.
- Baranyi Béla: *A határ mentiség dimenziói Magyarországon*. Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs, 2007.
- Baranyi Béla (szerk.): *Kárpátalja*. (A Kárpát-medence régiói, 11.) MTA Regionális Kutatások Központja, Dialóg Campus Kiadó. Pécs–Budapest, 2009.
- Benedek József: *Térszerkezeti egységek*. In Horváth Gyula (szerk.): *Északnyugat-Erdély*. Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2004. 206–220.
- Benedek József: *A romániai urbanizáció az utolsó évszázad során*. In Györi Róbert–Hajdú Zoltán (szerk.): *Kárpát-medence: Települések, tájak, régiók, térstruktúrák*. MTA Regionális Kutatások Központja, Dialóg Campus Kiadó, Pécs–Budapest, 2006. 77–101.
- Benedek József: *Térszerkezeti egységek*. In Horváth Gyula (szerk.): *Dél-Erdély és Bánság*. Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2009. 257–268.
- Berend T. Iván–Ránki György: *Európa gazdasága a 19. században*. Gondolat, Budapest, 1987.
- Enyedi György: *Kelet-Közép-Európa gazdaságföldrajza*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- Enyedi György: *Településpolitikák Kelet-Közép-Európában*. Társadalmi Szemle, 1989. 10. szám. 20–31.
- Fodor Gyula: *Kárpátalja iparfeldrajzának változásai az ezredforduló óta eltelt időszakban*. In Rác Szilárd (szerk.): *Regionális átalakulás a Kárpát-medencében*. Magyar Regionális Tudományi Társaság, Pécs, 2006. 110–123.
- Gajdoš, Peter: *Tipológia regionálnej diferenciácie SR*. In Fal'tan, Ľubomír–Pašiák, Ján (red.): *Regionálny rozvoj Slovenska – východíska a súčasný stav*. Sociologický ústav SAV, Bratislava, 2004. 54–78.
- Green Paper. Regional Development Policy in Romania*. Romanian Government and European Commission. Bucharest, 1997.
- Hardi Tamás: *Az államhatárokon átnyúló régiók formálódása*. Magyar Tudomány 2004. 9. 991–1001.
- Hardi, Tamás (ed.): *Transborder Movements and Relations in the Slovakian–Hungarian Border Regions*. Centre for Regional Studies, HAS. Discussion Papers, Pécs, 2008. 68.

- Hardi Tamás–Hajdú Zoltán–Mezei István: *Határok és városok a Kárpát-medencében*. MTA Regionális Kutatások Központja, Pécs–Győr, 2009.
- Horváth Gyula (szerk.): *Székelyföld*. (A Kárpát-medence régiói, 1.) Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2003.
- Horváth Gyula (szerk.): *Északnyugat-Erdély*. (A Kárpát-medence régiói, 4.) Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2004.
- Horváth Gyula: *Regionális helyzetkép a Kárpát-medencéről*. In Rácz Szilárd (szerk.): *Regionális átalakulás a Kárpát-medencében*. Magyar Regionális Tudományi Társaság, Pécs, 2006. 9–24.
- Horváth Gyula: *A határon túli tudományos műhelyek regionális működésének alapelvei*. In Berényi Dénes (szerk.): *A határon túli magyar tudományos műhelyek működésének regionális megvalósítása*. MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság, Budapest, 2006. 9–16.
- Horváth Gyula (szerk.): *Dél-Erdély és Bánság*. (A Kárpát-medence régiói 9.) Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2009.
- Hunya Gábor–Réti Tamás–R. Süle Andrea–Tóth László: *Románia 1944–1990. Gazdaság- és politikatörténet*. Atlantisz Medvetánc, Budapest, 1990.
- Illés Iván: *Közép- és Délkelet-Európa az ezredfordulón. Átalakulás, integráció, régiók*. Dialóg Campus Kiadó Budapest–Pécs, 2002.
- Koncz Gábor: *Magyar–román határon átnyúló együttműködések egy prominenciavizsgálat tükrében*. In Rácz Szilárd (szerk.): *Regionális átalakulás a Kárpát-medencében*. Magyar Regionális Tudományi Társaság, Pécs, 2006. 354–366.
- Lelkes Gábor: *Szlovákia makrorégiói. (A Kárpát-medence régiói 2.)* In Horváth Gyula (szerk.): *Dél-Szlovákia*. MTA Regionális Kutatások Központja, Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs, 2004. 83–202.
- Lelkes Gábor: *Régiók és gazdaság*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja, 2008.
- Nagy Imre (szerk.): *Vajdaság. (A Kárpát-medence régiói, 7.)* Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, Budapest–Pécs, 2007.
- Nagy István: *A Székelyföld gazdasági fejlettségének pozicionálása (A külföldi működő tőke és a pénzügyi szektor hatása a regionális fejlődésre)*. Doktori értekezés munkahelyi vitaanyaga, Csíkszereda, 2009.
- Nemes Nagy József: *A regionális gazdasági fejlődés összehasonlító vizsgálata*. Akadémiai Kiadó Budapest, 1987.
- Müller, Bernhard–Finka, Maroš–Lintz, Gerd (eds.): *Rise and Decline of Industry in Central and Eastern Europe. A Comparative Study of Cities and Regions in Eleven Countries*. Springer, Berlin, 2005.
- Réti Tamás (szerk.): *Közeledő régiók a Kárpát-medencében*. Európai Összehasonlító Kisebbségkutató Közalapítvány, Budapest, 2004.
- A Székely Kongresszus szervezete, tagjainak névsora, tárgyalásai és határozatai*. Hargita Kiadó-hivatal, Csíkszereda, 2001.
- Vincze Mária: *Régió- és vidékfejlesztés. Elmélet és gyakorlat*. Egyetemi Kiadó, Kolozsvár, 2000.
- Visions and strategies in the Carpathian area*. Centre for Regional Studies, HAS. Pécs, 2008. Research report.

A KÖTET SZERZŐI

ABLONCZY BALÁZS

Ablonczy Balázs 1974-ben született Budapesten. 1998-ban végzett az ELTE történelem-francia szakán. 2004-ben ugyanitt szerezte doktori (PhD) címét történelemből. 2001 és 2007 között a Teleki László Intézet munkatársa, 2007-2009 között az MTA különböző intézeteinek munkatársa, 2009-től az ELTE oktatója. Szakterülete a két világháború közötti Magyarország története, valamint a magyar kisebbségek története. 2002-2006 között a Pro Minoritate című kisebbségtudományi szemle, 2006 óta a Kommentár című folyóirat főszerkesztője.

BAKK MIKLÓS

Bakk Miklós politológus 1952-ben született Székelyhídon (Bihar megye, Románia), az általános iskolát és a gimnáziumot Kézdivásárhelyen végezte, majd a temesvári Műszaki Egyetemen szerzett számítógépmérnöki diplomát. 1990-ig rendszerelemzőként és programozóként dolgozott, 1991-től 1999-ig A Hét szerkesztője, majd 2001 és 2003 között a Krónika c. napilap főszerkesztője. 2003-tól a Babeş-Bolyai Egyetem politikatudományi karának adjunktusa, majd docense. Kutatási területe: politikaelmélet, választási rendszerek, kisebbségpolitika. A

Magyar Kisebbség című folyóirat szerkesztője. Fontosabb szerzői kötetei: Politikai közösség és identitás, Komp-Press Kiadó, Kolozsvár, 2008; Választási rendszerek, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca/Kolozsvár, 2007, (egyetemi jegyzet); Lassú valóság, Ambrozia Kiadó, Kézdivásárhely, 2002.

BÁRDI NÁNDOR

Bárdi Nándor történész 1962-ben született Laskodon. 1986-ban végzett Szegeden a JATE történelem – Kelet-Európa szakán. Ezt követően az OSZK-ban referens, majd 1991-től 1996-ig a JATE oktatója, a következő évtől a Teleki László Intézetben dolgozott, annak megszűntetéséig (2006). Azóta az MTA Kisebbségkutató Intézet munkatársa. Tanárként Köztes-Európa két világháború közti történetét, kisebbségtörténetét oktatja, nemzetépítéssel kapcsolatos szövegolvasásokat vezet Budapesten és Kolozsvárt. Kutatói alapkérdése: a kisebbségi elitek hogyan értelmezik (újra és újra) saját társadalmukat? Az etnopolitika és a társadalompolitikák összefüggéseit vizsgálja a romániai magyar kisebbség történetén keresztül. Szakértőként a budapesti kormányzatok és a határon túli magyarok kapcsolatrendszerét elemzi. Az erdélyi magyar adatbank (*adatbank.ro*) tartalomfejlesztője és romániai magyar kisebbségtörténeti kiadványsorozatokat (Múltunk, Források a romániai magyar kisebbségek történetéhez) valamint a REGIO című folyóirat szerkesztője.

CSERNICSKÓ ISTVÁN

Csernicskó István 1973-ban született Csapon. 1995-ben szerzett magyar nyelv és irodalomtanári oklevelet az Ungvári Állami Egyetemen. Bátyúban és Szernyén dolgozott magyar szakos tanárként. Az ELTE-n szerzett PhD-fokozatot nyelvészetből 2001-ben. 1997-től a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola oktatója, 2000-től rektorhelyettese. Vezetője a nyelvészeti, társadalomtudományi kutatásokat folytató Hodinka Antal Intézetnek. Az MTA külső köztestületi tagja. Fő kutatási területei: nyelv és társadalom kapcsolata, a kárpátaljai magyarság kétnyelvűsége, valamint nyelv, oktatás és politika összefüggései.

CSETE ÖRS

Csete Örs 1966-ban született Budapesten. Magyar szakos tanári, könyvtárosi és etnográfus diplomával rendelkezik. 1995-től a budapesti Magyar Nyelvi Intézet magyar mint idegen nyelv tanára, majd a jogutód Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézetben a külföldi hallgatók kollégiumának igazgatója. 1999 óta az Apáczai Közalapítvány alapító igazgatója. 2006-ban publikálta a határon túlra irányuló magyarországi oktatásfejlesztés megújítását célzó „Magyariskola Program” című stratégiát, majd ennek teljes újragondolását 2010-ben bocsátotta nyilvánosságra „Növekedés - biztonság - egység” címmel. 2009-től a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma Szórvány Albizottságának alelnöke. Nemzetpolitikával, pályázati technológiával, oktatásfejlesztéssel foglalkozik, 2 könyv alkotója, számos tanulmány és cikk szerzője.

GYURGYÍK LÁSZLÓ

Gyurgyík László 1954-ben született Ipolyságon, Szlovákiában. 1985-ben szociológia szakon végzett a Comenius Egyetem Bölcsészettudományi Karán Pozsonyban. Ezt követően a pozsonyi Agrárgazdasági Kutatóintézet munkatársa, szerkesztő, illetve szabadfoglalkozású kutató. 2002-ben Szociológia PhD fokozatot szerzett a Budapesti Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetemen. Jelenleg a Selye János Egyetem oktatója, az Európai Összehasonlító Kisebbségkutatások Közalapítvány kutatója, a Mercurius Társadalomtudományi Kutatócsoport titkára. Kutatási területei: demográfiai folyamatok, társadalomszerkezet, asszimiláció. Tanulmányait a magyarországi és szlovákiai folyóiratokban publikálta. Három önálló kötete jelent meg.

HORVÁTH GYULA

Horváth Gyula Kaposvárott született 1951-ben. A Pécsi Tudományegyetemen 1974-ben szerzett közgazdász diplomát. Az MTA doktora, az MTA Regionális Kutatások Központjának főigazgatója, a Pécsi Tudományegyetem Közgazdaság-tudományi Karának egyetemi tanára. Kutatási területe az európai regionális fejlődés és politikák, a regionalizmus elmélete és gazdasági hatásai. 25 könyvet írt és szerkesztett, több mint 200 tudományos közleménye jelent meg magyar és idegen nyelveken. Tagja a londoni székhelyű Academia Europaea-nak, az Európai Régiók Gyűlése végrehajtó irodájának és az Association of European Planning Schools elnökségének. A Magyar Regionális Tudományi Társaság elnöke. Több nemzetközi kutatócsoport tagja, európai egyetemek doktori iskoláinak oktatója. Pro Régió, Akadémiai és Széchenyi-díjas. Fontosabb könyvei: A regionális gazdaságszervezés fejlődése és intézmé-

neyi, Bp., Akadémiai Kiadó, 1989; Európai regionális politika, Bp., Dialóg Campus Kiadó, 1998; Regionális támogatások az Európai Unióban, Bp., Osiris Kiadó, 2001; Régiók és települések versenyképessége, Pécs, MTA Regionális Kutatások Központja, 2006; A Kárpát-medence régiói, 1–11. kötet, Budapest–Pécs, Dialóg Campus Kiadó, MTA Regionális Kutatások Központja, 2003–2009.

HORVÁTH ISTVÁN

Horváth István 1966-ban született Csíkszentsimonban. 1991-ben filozófiából és szociológiából szerez diplomát a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen, és azóta ennek az egyetemnek a Szociológia Tanszékén tanít. A migráció valamint kisebbségsszociológia és az interetnikus viszonyok (kétnyelvűség, vegyes házasság) témakörében kutatott, mindenekelött az Etnikumközi Viszonyok Kutatóközpontján belül, amelynek 2003-tól az igazgatója volt. 2007-ben vezetésével alakult meg Kolozsvárt állami intézményként a Kisebbségkutató Intézet. Az említett témakörökben több román, magyar és angol nyelvű tanulmányt, illetve könyvet publikált.

KISS TAMÁS

Kiss Tamás, szociológus-demográfus: 1977-ben született Marosvásárhelyen. 2000-ben a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem szociológia szakán egyetemi oklevelet, majd 2009-ben a PTE-BTK Irodalomtudományi Doktori Iskola kultúrakutatási programjában PhD fokozatot szerzett. 2002-től az RMDSZ Ügyvezető Elnökség Demográfiai Munkacsoportjában dolgozik, 2007-től a kolozsvári Kisebbségkutató Intézet tudományos titkára. Kutatási területei demográfia, etnicitás és társadalmi rétegződés, politikai szociológia.

LELKES GÁBOR

Lelkes Gábor 1973-ban született Dunaszerdahelyen. 1997-ben geográfusként végzett a pozsonyi Comenius Egyetemen, majd doktoranduszi képzésben vett részt a Comenius Egyetem Gazdaságtudományi Doktori Iskolájának település- és területfejlesztési programjában. 2002 óta a Fórum Kisebbségkutató Intézet tudományos munkatársa, kutatási területei a regionális fejlesztés alakulása Szlovákiában és a Dél-Szlovákiában zajló társadalmi, gazdasági és interetnikus kapcsolatok. Részt vett több kutatási programban, amelyeket az MTA Regi-

onális Kutatások Központja vezetett, s amelyek a szlovákiai, illetve a dél-szlovákiai regionális folyamatok vizsgálatára irányultak. 2007-2009 közt tanácsadóként dolgozik Montenegróban területfejlesztési programok kidolgozásánál. 2002–2006 közt az Építésügyi és Regionális Fejlesztési Minisztérium tanácsadója dél-szlovákiai regionális fejlesztési kérdéseket illetően, valamint 2000-től egészen napjainkig tanácsadóként segíti számos dél-szlovákiai regionális fejlesztési ügynökség és település fejlődését. Rendszeresen jelennek meg publikációi különböző szakmai folyóiratokban.

MISOVITZ TIBOR

Misovitz Tibor 1962-ben született Szolnokon. 1986-ban végzett Budapesten, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, ipari szervező-szociológia szakon. 1991-1992-ben a University of Edinburgh 'Resource Management' kurzusán szerez MSc fokozatot. 1993-ig a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen, 1998-ig a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen dolgozik. 1998-2002 között a Határon Túli Magyarok Hivatalának gazdasági elnökhelyettese, s ebben a minőségében az erdélyi magyar magánegyetem létrehozásának, majd a kedvezménytörvény végrehajtásának egyik irányítója. 2003 óta a Carpathia befektetési és tanácsadó részvénytársaság tanácsadója, a témára vonatkozó írásai a REGIO és a Magyar Kisebbség című folyóiratokban jelentek meg.

ÖLLÖS LÁSZLÓ

Öllös László 1957. július 14-én született Pozsonyban. A pozsonyi Comenius Egyetem magyar nyelv és irodalom – történelem szakán végzett 1983-ban. A „bársonyos” forradalmat követően a Közép-Európai Egyetem Politikatudományi Tanszékén szerzett diplomát 1995-ben. 2004-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen filozófia tudományokban, politikai filozófia szakterületen védi meg doktori disszertációját. Az 1996-ban alakult somorjai Fórum Kisebbségkutató Intézet elnöke. A nyitrai Konstantín Egyetem Politológia és Európai Tanulmányok Tanszékén oktat. Alapításától tagja a fasiszta szlovák állam és a kommunista titkoszolgálat tevékenységét dokumentáló Nemzeti Emlékezet Intézete elnökségének. A szlovákiai magyarok 1945 után elsőként megjelenő társadalomtudományi folyóirata, a Fórum Társadalomtudományi Szemle szerkesztőbizottságának elnöke. Főbb kutatási területei: a nemzeti jogok és az emberi jogok viszonya, a szlovákia magyar kisebbség politikai élete és a magyar kisebbségek alkotmányos helyzete.

PAPP Z. ATTILA

Papp Z. Attila 1969-ben született Gyergyószentmiklóson (Románia). 1996-ban végzett a Temesvári Nyugati Egyetem szociológia szakán, majd 2006-ban doktori címet szerzett az ELTE-n. 1999-től 2006-os megszűnéséig az egykori Teleki László Intézet munkatársa volt, 2003-tól 2006-ig a Határon Túli Oktatásfejlesztésért Programirodát is vezette, 2007-2009 között a Miniszterelnöki Hivatalban az erdélyi magyar felsőoktatás szakreferense volt. Jelenleg az MTA Kisebbségkutató Intézetének tudományos munkatársa. Kutatási területei egyrészt a romániai magyarok különböző intézményesülési formáinak vizsgálata (pl. nyilvánosság, oktatás, felnőttképzés), másrészt a Kárpát-medencei, illetve azon kívül is élő magyar közösségek oktatási rendszerének, szerveződéseinek, valamint ezek társadalmi beágyazottságának vizsgálata. Kutatásokat végzett és végez továbbá a magyarországi, romániai, szerbiai roma kisebbség oktatási integrációja területén is. A REGIO című folyóirat szerkesztője, tanított a kolozsvári BBTE-n és magyarországi felsőfokú intézményekben, oktatáskutatás módszertani képzéseket szervezett (Csíkszeredában, Kolozsvárott, Beregszászon, Szabadkán, Komáromban, Budapesten) a környező országok fiatal szakemberei számára, illetve tevékenykedett felsőoktatási tanácsadóként is.

SETÉNYI JÁNOS

Setényi János 1961-ben született Budapesten, 1986-ban végzett az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán (magyar nyelv és irodalom - történelem szakos középiskolai tanár - finn szakos előadó), majd 1992-ben megszerezte a neveléstudományok kandidátusa címet. Beszélt nyelvek: angol, finn, orosz, német. 1990 és 1996 között az Oktatáskutató Intézet Magyar Felsőoktatás-kutatási osztályát vezette, majd 1997-től az Expanzió Humán Tanácsadó ügyvezető igazgatója. Fejlesztői, és intézményi munkája mellett jelentős hazai és nemzetközi szakmai kutatói, előadói, publikációs tevékenységet folytat. 1996-tól tanácsadó a Világbank, OECD, Európa Tanács és más globális szervezetek projektjeiben. 1996-tól az Expanzió akkreditált, minőségügyi témákat érintő pedagógus-továbbképzéseinek vezető tréner, COMENIUS II-es szintre minősített tanácsadó. Részt vett az Értékelők Magyarországi Szövetségének megalapításában, valamint a nemzeti K+F stratégia szakmai értékelésében az Államreform Bizottságban (2007). Főbb szakterületei: közép-kelet európai oktatási rendszerek összehasonlító elemzése; oktatási intézmények és programok, közoktatási- szakképzési-, felsőoktatási rendszerek értékelése és szervezeti fejlesztése; minőségbiztosítás és akkreditációs rendszerek; költséghatékonysági elemzések az oktatásban.

SZABÓMIHÁLY GIZELLA

Szabó Mihály Gizella 1956-ban született Szlovákiában, jelenleg is ott él. A pozsonyi Comenius Egyetem Bölcsészettudományi Karán 1979-ben szlovák–magyar szakon szerzett tanári oklevelet. 1992-ig ugyanott a magyar tanszék oktatója, 1993–2009 között szabadfoglalkozású nyelvész, szakfordító és tolmács, jelenleg pedig a nyitrai Konstantin Egyetem Közép-európai Tanulmányok Karának oktatója. 2001-től a dunaszerdahelyi (Szlovákia) székhelyű Gramma Egyesület és Nyelvi Iroda vezetője. Kutatási területei: szlovák–magyar konfrontatív nyelvészet, szociolingvisztika, nyelv- és oktatáspolitikai, fordításelmélet- és gyakorlat, kisebbségi nyelvtervezés. E témákból számos publikációja jelent meg magyar, szlovák, angol és német nyelven Szlovákiában, Magyarországon és külföldön. Ezenkívül szakértői és szakfordítói tevékenységet végez szlovákiai magyar szervezetek, valamint egyes szlovák államigazgatási és önkormányzati szervek (pl. az oktatási minisztérium) számára.

